

J. Lynn creează o minunată distribuție de personaje
care vă vor face să râdeți, să leșinați și să plângeți.
Cam mi-a furat inima.

Cora Carmack
autoare de bestselleruri
New York Times

TE AȘTEPT

#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată

J. Lynn

EPICA

JENNIFER L. ARMENTROUT

Semnată: **J Lynn**

TE AȘTEPT

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP
Wait for you, Jennifer L. Armentrout
Copyright © Jennifer L. Armentrout, 2013
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sunt
rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93565-3-1

București, 2014

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT L „**JENNIFER**

Te aștept/J. Lynn; trad.: Cristina Jinga.

— București: Epica, 2014

ISBN 978-606-93565-3-1

1. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31 135.1

"Dedicată celor care citesc cartea chiar în momentul acesta. Fără voi, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil.

Voi, prieteni, sunteți extraordinari."

UNU

Erau două lucruri pe lume care mă speriau naibii de să-mi pierd mințile. Să mă trezesc în mijlocul nopții și să descopăr o stafie cu chipul ei străveziu drept în fața mea era unul dintre ele. Nu prea probabil să se întâmple, totuși teribil de înfricoșător, dacă stai să te gândești. Al doilea era să intru cu întârziere într-o sală de clasă plină.

Nu-mi face nicio plăcere să întârzii.

Nu pot să sufăr ca oamenii să se întoarcă și să se holbeze, ceea ce fac întotdeauna când intri într-o sală de clasă cu un minut după ce a început cursul.

Tocmai de aceea studiasem obsesiv pe hartă distanța dintre apartamentul meu din University Heights și parcare destinată studenților externi, în timpul weekendului, pe Google. Și chiar mă dusesem cu mașina de două ori până acolo, duminică, să fiu sigură că Google nu mă îndrumă greșit.

Unu virgulă nouă kilometri, ca să fiu exactă.

Cinci minute cu mașina.

Ba chiar am plecat cu cincisprezece minute mai devreme ca să ajung cu zece minute înainte să înceapă cursul de la ora nouă.

Ceea ce nu luasem în calcul a fost coada de un kilometru lungime din trafic la trecerea de pietoni – pentru că ferească Dumnezeu să fie vreun semafor în centrul istoric – și posibilitatea de-a nu găsi absolut niciun loc liber de parcare în

campus. De voie, de nevoie, am parcat la gara de lângă campus, pierzând timp prețios scotocind după monede pentru contorul de parcare.

„Dacă insiști să te muți la jumătate de țară depărtare, cel puțin stai într-unul dintre cămine. Au și cămine acolo, nu-i așa?” Vocea mamei mi se strecura printre gânduri când m-am oprit în fața Clădirii de Științe Robert Byrd, cu răsuflarea tăiată după ce am urcat în fugă cel mai abrupt și mai incomod deal din istorie.

Bineînțeles, eu nu alesesem să stau la cămin, pentru că știam că, la un moment dat, neprevăzut, părinții mei aveau să apară și aveau să înceapă *să judece și să vorbească*, iar eu mai degrabă îmi trag singură pumni, decât să supun la asta vreun spectator nevinovat. În loc de asta, am intrat în banii de despăgubire, „pe merit” câștigați, și am închiriat un apartament cu două camere lângă campus.

Domnul și doamna Morgansten, părinții mei, urâseră mutarea.

Și asta mă făcuse extrem de fericită.

Dar acum îmi cam regretam micul act de rebeliune, pentru că, ieșind în grabă în aerul umed al unei dimineți de la sfârșitul lui august și intrând în aerul condiționat al clădirii de cărămidă, era deja nouă și unsprezece minute, iar cursul meu de astronomie se ținea la etajul al doilea. Și de ce naiba îmi alesesem astronomia?

Poate pentru că ideea de a trece printr-un alt curs de biologie îmi făcea poftă să dau de-a azvârlita cu toate? Îhm. Asta era.

Urcând în fugă scara largă, m-am năpustit pe ușile duble și am intrat drept într-un zid.

Făcând fără voie un pas în spate, am dat din brațe ca un polițist în intersecție lovit de dambla. Supraîncărcata mea tolbă de poștaş mi-a alunecat de pe umăr, trăgându-mă într-o parte. Părul mi-a căzut brusc în față, ca o pânză brun-roșcată, ascunzând vederii totul, în timp ce mă clătinam periculos.

O, Doamne, mă prăbușeam. N-aveam cum să mă opresc. Îmi fulgerară prin minte imagini cu gâturi frânte. Avea să fie atât de nasol...

Ceva puternic și tare se strecură pe după talia mea, oprindu-mi căderea liberă. Geanta mea izbi podeaua, deversând supraevaluatele mele cărți și pixurile pe podeaua lucioasă. Pixurile mele! Grozavele mele pixuri se rostogoliră peste tot. O secundă mai târziu eram lipită de zid.

Zidul era neobișnuit de cald.

Zidul chicoti.

— Hopa, zise o voce groasă. Ești în regulă, iubito?

Zidul nu era *deloc* un zid. Era un tip. Inima mi s-a oprit și, pentru o secundă înspăimântătoare, o gheară mi se încleștă în piept: n-am mai putut nici mișca, nici gândi. Am fost proiectată brusc în urmă cu cinci ani. Blocată. Nu mă puteam mișca. Aerul îmi ieșea din plămâni într-un iureș dureros și simțeam furnicături în ceafa. Toți mușchii îmi înțepeniseră.

— Hei, se împlânzi vocea, cu o urmă de îngrijorare. Ești OK?

Am făcut un efort să trag adânc aer în piept – să respir, atât.

Aveam nevoie să respir. Inspirație. Expirație. Exersasem asta de nenumărate ori, timp de cinci ani. Nu mai aveam paisprezece ani. Nu mai eram acolo. Eram *aici*, la jumătate de țară depărtare.

Două degete mă împinseră de sub bărbie, silindu-mă să ridic

capul. Niște șocanți ochi de un albastru-închis, tiviți cu gene groase, negre, se fixară într-ai mei. Un albastru atât de vibrant și de electric, într-un contrast atât de puternic cu pupilele negre, încât m-am întrebat dacă erau naturali.

Și atunci mi-a picat fisa.

Un tip mă ținea în brațe. Niciun tip nu mă mai ținuse în brațe. Nu puneam la socoteală acea singură dată, pentru că acea dată nu însemnase nimic, și eu eram lipită de el, coapsă de coapsă, pieptul meu de al lui. De parcă dansam. Simțurile mi-au luat brusc foc, când am deslușit mirosul fin de colonie. Uau. Mirosea bine și scump, *ca...*

Mânia mă invadează dintr-odată, o senzație plăcută și familiară, alungându-mi vechea panică și confuzie. M-am zăvorât îndărătul ei cu disperare și mi-am regăsit glasul:

— Dă-mi drumul.

Ochi Albaștri lăsă imediat brațul jos. Nepregătită pentru subita pierdere a sprijinului, m-am înclinat într-o parte, revenindu-mi până să mă împiedic de propria geantă. Gâfâind de parcă tocmai alergasem un kilometru, mi-am dat șuvițele groase de păr la o parte de pe față și în sfârșit am putut să mă uit mai bine la *Ochi Albaștri*.

Sfinte preaîndurate, *Ochi Albaștri* era...

Era superb, din toate punctele de vedere care le determină pe fete să facă lucruri prostești. Era înalt, cu un cap și mai bine mai înalt decât mine, cu umeri lați, dar îngust în talie. Un trup de atlet – ca de înotător. Păr negru ondulat, adus peste frunte, ajungându-i până la sprâncenele de aceeași culoare. Pomeți mari și buze pline, expresive, completau pachetul creat anume să saliveze fetele. Iar cu ochii aceia de culoarea safirului, vai de mine...

Cine ar fi crezut că un loc numit Shepherdstown ar ascunde pe cineva care arăta astfel?

Iar eu intrasem în el. Literalmente. Bună treabă.

— Îmi pare rău. Mă grăbeam să ajung la curs. Am întârziat și... Buzele lui își ridicară colțurile, în timp ce se lăsă pe vine.

Începu să-mi strângă lucrurile și, pentru o fracțiune de secundă, am simțit că-mi vine să plâng. Îmi simțeam lacrimile adunându-se în gât. Acum întârziasem foarte tare, aproape imposibil să mai pot intra în sala aceea, și în prima zi. Ratasem.

Repezindu-mă în jos, mi-am lăsat părul să-mi vină peste ochi și să-mi ascundă fața, începând să-mi strâng pixurile.

— Nu-i nevoie să mă ajuți.

— Nicio problemă.

Culese o foaie de hârtie și își ridică privirile.

— Introducere în astronomie? Și eu tot acolo mă duceam. Grozav. Tot semestrul aveam să-l văd pe tipul pe care aproape îl omorâsem pe hol.

— Ai întârziat, am zis eu, neinspirată. Îmi pare foarte rău.

Cu toate cărțile și pixurile la loc în geanta mea, el se ridică și mi-o înapoie.

— E în regulă.

Zâmbetul acela arcuit se lărgi, dând la iveală o gropiță în obrazul stâng, dar nu și pe cel drept, totuși.

— Sunt obișnuit ca fetele să se arunce pe mine.

Am clipit des, crezând că nu l-am auzit bine pe frumosul cu ochi albaștri, pentru că sigur nu spusese ceva atât de stupid.

Ba spusese și nu terminase.

— Încercarea de a-mi sări în spate e nouă, totuși. Oarecum, mi-a plăcut.

Simțindu-mi obrajii în flăcări, l-am repezit brusc:

— N-am încercat să-ți sar în spate, nici să mă arunc pe tine.

— Nu? Rânjetul într-o parte rămase. Ei, ce păcat. Ar fi făcut să fie cea mai bună primă zi de școală din istorie.

N-am mai știut ce să zic, strângându-mi geanta grea la piept. Băieții nu flirtau cu mine, acasă, în orașul meu. Cei mai mulți nici nu îndrăzneau să se uite în direcția mea, la liceu, și cei foarte puțini care o făceau, ei bine, nu flirtau.

Privirea lui Ochi Albaștri căzu pe foița de hârtie din mâna lui.

— Avery Morgansten?

Mi-a sărit inima.

— De unde știi cum mă cheamă?

El își lăsă capul într-o parte și zâmbetul i se lărgi și mai mult.

— Scrie pe orarul tău.

— Oh.

Mi-am dat din nou bucelele de păr la o parte de pe fața mea încinsă. El mi-a înapoiat orarul, iar eu l-am luat, strecurându-l în geantă. În timp ce băjbâiam pe la curele, o jenă nesfârșită mă podidi.

— Pe mine mă cheamă Cameron Hamilton, zise Ochi Albaștri. Dar toată lumea îmi spune Cam.

Cam. Am plimbat numele prin minte – îmi plăcea.

— Mulțumesc încă o dată, Cam.

Se aplecă și ridică un rucsac negru pe care nu-l observasem. Mai multe șuvițe de păr negru îi alunecară pe frunte și, când se ridică, le dădu la o parte.

— Bun, hai să ne facem marea intrare.

Picioarele mele prinseseră rădăcini, în timp ce el se întoarse

și străbătu cei câțiva metri până la ușa închisă a sălii 205. Întinse mâna spre clanță, uitându-se peste umăr, așteptând.

Nu puteam s-o fac. Și n-avea nicio legătură cu faptul că mă ciocnisem de probabil cel mai sexy tip din campus. Nu puteam să intru în sală și să văd cum toată lumea se întoarce și se holbează. Mă săturasem să fiu centrul atenției pe oriunde mă duceam, în ultimii cinci ani.

M-au trecut nădușelile și mi s-a îmbrobonit fruntea. Stomacul mi s-a strâns ghem și am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de sala de curs și de Cam.

El s-a întors, cu sprâncenele încruntate și o expresie curioasă zugrăvită pe fața lui șocată.

— O iei pe calea greșită, iubito.

O luasem pe calea greșită aproape jumătate din viața mea, se părea.

— Nu pot.

— Ce nu poți? și făcu un pas spre mine.

Atunci am țâșnit. Pur și simplu m-am întors pe călcâie și rupt-o la fugă de parcă eram în cursa pentru ultima ceașcă de cafea din lume. Când treceam prin ușa dublă, l-am auzit strigându-mă pe nume, dar am continuat să fug.

Fața îmi ardea când am coborât în goană pe scări, ieșind din clădire cu răsuflarea tăiată. Picioarele au continuat să mi se miște până când m-am așezat pe o bancă, lângă biblioteca de alături. Soarele dimineții mi s-a părut prea puternic când mi-am ridicat capul și mi-am închis strâns ochii.

Doamne.

Ce mai mod de a face o primă impresie într-un nou oraș, într-o școală nouă... într-o viață nouă. Mă mutasem la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare pentru un nou început și

deja stricasem totul în câteva minute.

DOI

În momentul ăsta, aveam două opțiuni: să trec peste dezastruoasa mea încercare de a asista la primul curs din cariera mea de la colegiu sau să mă duc acasă, să mă sui în pat și să-mi trag păturile peste cap. Ce mult mi-aș fi dorit să mă las în voia celei de-a doua opțiuni, totuși n-ar fi fost în firea mea.

Dacă fugi și ascunde-te ar fi fost MO¹-ul meu, n-aș fi supraviețuit liceului.

Aplecându-mă, mi-am cercetat brățara lată, de argint, de la încheietura mâinii stângi, asigurându-mă că era la locul ei. Aproape că nu supraviețuisem liceului.

Mama și tata făcuseră o criză când îi informasem despre planurile mele de a urma o facultate în mod clar în capătul celălalt al țării. Dacă ar fi fost Harvard, Yale sau Sweet Briar, ar fi fost cu totul de acord, dar să nu fie o universitate din Ivy League²? Rușine. Pur și simplu nu înțelegeau. Niciodată nu înțeleseseră. În niciun drac de caz nu aveam să urmez colegiul pe care-l absolviseră ei și nu aveam să mă înscriu acolo unde jumătate din gașca provincială de acasă își silea copiii să studieze.

Voisem să mă duc într-un loc unde n-aș mai fi văzut vreun

¹ Modus operandi (lat.), mod de acțiune.

² Prestigioasă asociație de opt universități și colegii din nord-estul Statelor Unite, cuprinzând Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Princcton, Universitatea din Pennsylvania și Yale.

rânjet disprețuitor familiar sau n-aș mai fi auzit bârfele care încă mai picurau de pe buzele oamenilor ca acidul. Unde oamenii n-ar fi aflat povestea sau vreuna dintre versiunile adevărului care fuseseră repetate de atâtea ori încât, uneori, mă întrebam și eu ce se întâmplase, de fapt, în noaptea de Halloween, în urmă cu cinci ani.

Niciuna dintre acestea nu contau aici, totuși. Nimeni nu mă cunoștea. Nimeni nu bănuia nimic. Și nimeni nu știa ce ascundea brățara în zilele de vară, când nu mai puteam purta bluze cu mâneci lungi.

Fusese decizia mea să vin aici și fusese cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Părinții mă amenințaseră că-mi taie fondul de studii, ceea ce m-a amuzat. Eu aveam banii mei – bani asupra cărora ei nu mai aveau control, odată ce împlinisem optsprezece ani. Bani pe care eu îi câștigasem, ca să zic așa. Din punctul lor de vedere, îi dezamăgeam din nou, dar dacă aș fi rămas în Texas sau în jurul oricăruia dintre oamenii aceia, aș fi fost moartă.

Aruncând o privire la ceasul de pe telefonul mobil, m-am ridicat în picioare și mi-am aruncat geanta pe umăr. Cel puțin, n-aveam să întârzii la cursul de istorie.

Istoria se ținea în clădirea științelor sociale, la poalele dealului pe care tocmai îl urcasem în fuga mare. Am tăiat-o prin parcare, prin spatele clădirii Byrd, și am traversat strada congestionată. În jurul meu, studenții mergeau în grupuri de doi sau mai mulți, evident cunoscându-se unii pe alții. În loc să mă simt exclusă, aveam o neprețuită senzație de libertate fiindcă mergeam la curs fără să fiu recunoscută.

Alungându-mi din minte epica ratare a dimineții, am intrat în Whitehall și am luat-o pe primul șir de trepte la dreapta. La

etaj, holul era ticsit de studenți care așteptau să se golească sălile. Mi-am făcut loc printre grupurile râzând, ocolindu-i pe câțiva care arătau încă pe jumătate adormiți. Găsind un loc liber vizavi de sala mea de curs, m-am așezat lângă perete, și mi-am încrucișat picioarele. Mi-am trecut palmele peste jeanși, nerăbdătoare să încep istoria. Cei mai mulți studenți ar fi fost plictisiți până la lacrimi de cursul introductiv, dar pentru mine era primul curs de la specialitatea mea.

Și dacă aveam noroc, peste cinci ani, aveam să lucrez într-o tăcută și calmă sală de muzeu sau de bibliotecă, la catalogarea textelor sau a artifactelor antice. Nu cea mai strălucită dintre profesii, dar perfectă pentru mine.

Mai bine decât ce obișnuiam să vreau să mă fac, adică dansatoare profesionistă la New York.

Alt lucru pentru care mama suferise o dezamăgire. Toți banii aruncați pe lecții de balet, de când fusesem în stare să merg pe picioarele mele, pierduți în vânt după ce împlinisem paisprezece ani.

Îmi lipsise totuși efectul calmant pe care mi-l dăruia dansul. Numai că nu putusem să-mi adun puterile să-l mai fac vreodată.

— Fată, ce faci acolo, de ce stai pe podea?

Mi-am ridicat imediat capul și un surâs mi-a înflorit pe față când am văzut zâmbetul larg, strălucitor, zugrăvit pe fața de culoarea caramelului, frumoasă, băiețească, a lui Jacob Massey. Ne împrieteniserăm în timpul instructajului anului întâi, săptămâna trecută, iar el era în grupă cu mine la cursul următor, plus la cel de artă, marța și joia. Mă încălzisem imediat la personalitatea lui prietenoasă.

Am aruncat o privire spre jeanșii scumpi pe care-i purta,

recunoscând croiala de firmă.

— E confortabil aici, jos. Ar trebui să te așezi și tu.

— Ba bine că nu. Nu vreau ca fundul meu delicat să-mi fie pângărit stând pe podeaua asta.

Își propti o coapsă de peretele de lângă mine și rânji.

— Stai puțin. De ce ești deja aici? Parcă aveai un curs de la nouă.

— Ai ținut minte asta?

Ne arătaserăm orarul unul altuia cam o jumătate de secundă, săptămâna trecută.

El făcu cu ochiul.

— Am o memorie de speriat pentru lucrurile care teoretic nu-mi sunt de folos.

Eu am râs.

— E bine de știut.

— Deci ai chiulit deja? Nu ești deloc o fată cuminte.

Făcându-mă mică, am clătinat din cap.

— Da, dar pentru că am întârziat și urăsc să intru într-o sală după începerea cursului, așa că bănuiesc că prima mea zi pentru astronomie va fi miercuri, dacă nu abandonez cursul până atunci.

— Să-l abandonezi? Fată, nu fi fraieră. Astronomia e o dulceată de curs. Mi l-aș fi luat și eu dacă nu s-ar fi ocupat locurile în două secunde, când toți nenorociții de boboci s-au înscris la el.

— Ei bine, tu n-ai fost cât pe-acți să omori un tip pe hol alergând la curs – un tip care se întâmplă să fie și el la așa-zisul curs dulceată.

— Cum?

Ochii lui negri se măriră curioși și dădu să se lase pe

genunchi. Cineva îi atrase atenția.

— Stai un pic, Avery.

Apoi începu să-și fluture brațele și să sară pe loc.

— Hei! Brittany. Mișcă-ți fundul înapoi!

O blondă scundă se opri brusc în mijlocul holului și se întoarse spre noi, cu obrazii îmbujorați, dar zâmbind când îl văzu pe Jacob țopăind. Își făcu drum până la noi, oprindu-se în fața noastră.

— Brittany, ea e Avery, zise Jacob, radios. Avery, ea e Brittany. Faceți cunoștință.

— Bună, zise Brittany și flutură degetele spre mine.

I-am făcut și eu cu mâna:

— Salut.

— Avery tocmai ne povestește cum era gata să omoare un tip pe hol. M-am gândit că ți-ar plăcea să auzi și tu povestea.

Eu m-am crispat, dar scânteia de interes din ochii lui Brittany era cumva amuzantă, când se uită la mine.

— Hai, spune, zise ea, zâmbind.

— Păi, de fapt n-am fost gata să omor pe cineva, am spus, oftând. Dar a fost cât pe-acți și a fost atât de jenant.

— Poveștile jenante sunt cele mai bune, interveni Jacob, lăsându-se pe vine.

Brittany râse:

— Adevărat.

— Spune tot, surioară.

Mi-am dat părul după urechi și mi-am coborât vocea, ca să nu se delecteze tot holul cu umilirea mea.

— Întârziaseam la astronomie și am intrat în fugă pe ușile duble de la etaj. Nu mă uitam pe unde merg și m-am înfipt în bietul tip de pe hol.

— Uhh!

O expresie plină de înțelegere trecu pe fața lui Brittany.

— Da, vreau să spun, aproape că l-am dat jos. Mi-au căzut lucrurile din brațe. Cărțile și pixurile mi-au zburat cât colo. A fost de-a dreptul dramatic.

Ochii lui Jacob sclipiră amuzați.

— Era sexy?

— Cum?

— Era sexy? repetă el, trecându-și o mână prin părul tuns scurt. Fiindcă dacă era sexy, ar fi trebuit să profiți. S-ar fi putut transforma în cea mai bună spargere de gheață din istorie. De pildă, v-ați putea îndrăgosti nebunește unul de celălalt și ați ajunge să povestiți tuturor cum tu te-ai înfipt în el înainte să *se înfigă* de fapt el în tine.

— Oh, Doamne! am simțit o arșiță familiară urcându-mi în obraji. Mda, arăta bine.

— Oh, nu, zise Brittany, singura care părea să-și dea seama că un tip sexy făcea situația și mai umilitoare.

Bănuiesc că îți trebuia un vagin ca să înțelegi asta, fiindcă Jacob arăta și mai entuziasmat de informație.

— Ia descrie-mi cum arăta bomboana asta de băiat? E musai să știi în detaliu.

Pe de-o parte, n-aș fi vrut să-i spun, fiindcă numai gândul la Cam mă arunca în vreo mie de niveluri diferite de stinghereală.

— Aă... păi, era destul de înalt și bine făcut, cred.

— Ei, de unde știi că era bine făcut? L-ai și pipăit?

Eu am râs și Brittany a clătinat din cap.

— Pe cuvânt că m-am *izbit* de el, Jacob. Iar el m-a prins. Nu l-am pipăit dinadins, dar mi s-a părut că are un trup puternic.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, are păr negru, ondulat. Mai lung ca al tău, cumva dezordonat, dar într-un...

— La naiba, fato, dacă spui dezordonat în stilul nu-mi-pasă-sunt-o-bestie-sexy, vreau și eu să mă izbesc de tipul ăsta.

Brittany chicoti.

— Ador părul în stilul ăsta.

M-am întrebat dacă fața mea arăta la fel de încinsă precum o simțeam.

— Da, așa era. Era într-adevăr super și ochii lui erau atât de albaștri, încât păreau...

— Stai! exclamă Brittany, făcând ochii mari. Avea ochii atât de albaștri, încât păreau falși? Și mirosea foarte bine? Știu că sună aiurea și ciudat, dar răspunde la întrebare.

Chiar era aiurea și ciudat, și de-a dreptul comic.

— Da, la ambele.

— Să fiu a naibii! Brittany râse tare. Ți-a spus cum îl cheamă?

Începusem să mă îngrijorez, pentru că și fața lui Jacob se luminase.

— Da, de ce?

Brittany îi dădu un cot lui Jacob, apoi își coborî și ea vocea:

— Cumva Cameron Hamilton?

Am rămas mască.

— El era! Brittany își scutură umerii: Te-ai ciocnit de *Cameron Hamilton*?

Jacob nu zâmbea. Doar se uita la mine cu... venerație?

— Sunt incredibil de invidios pe tine în clipa asta. Mi-aș da testicolul stâng să mă ciocnesc și eu de *Cameron Hamilton*.

Am râs, pe jumătate gâtuită.

— Uau. E destul de serios.

— Cameron Hamilton este serios, Avery. Nici nu știi. Nu ești de pe aici, zise Jacob.

— Păi și tu ești anul întâi. Cum de știi despre el? am întrebat, întrucât Cam arăta prea matur ca să fi fost în anul întâi.

Trebuia să fi fost cel puțin în anul trei sau patru.

— Toată lumea din campus îl știe, răspuse el.

— Dar tu ești în campus de nicio săptămână!

Jacob rânji.

— Am cercetat terenul.

Am râs și mi-am scuturat părul.

— Nu înțeleg. Da, este... sexy, și ce-i cu asta?

— Eu am fost la școală cu Cameron, explică Brittany, aruncând o privire peste umăr. Vreau să spun, el era cu doi ani mai mare decât mine, dar era vedeta liceului. Toată lumea voia să fie pe lângă el sau cu el. Ceea ce e cam același lucru ca pe aici.

Mi s-a stârnit curiozitatea, în pofida faptului că descrierea lui Brittany îmi amintise de altcineva.

— Deci voi doi sunteți de pe aici?

— Nu. Suntem de la periferiile Morgantownului – zona Fort Hill. Nu știu de ce a ales el școala asta în loc de WVU³, dar eu am vrut aici ca să scap de orașul meu și să nu rămân cu aceiași indivizi pe care-i cunoșteam.

Asta puteam înțelege.

— Oricum, Cameron e cunoscut în campus, interveni Jacob, și își plesni palmele. Locuiește în afara campusului și se zice

³ West Virginia University.

că dă cele mai grozave petreceri din lume și...

— În liceu avea o reputație, interveni Brittany. O reputație pe drept meritată. Nu mă înțelege greșit. Cameron a fost întotdeauna un tip chiar mișto. Foarte simpatic și glumeț, însă și-a tras o carte de vizită în prostituția masculină, pe vremea aceea. Se pare că s-a mai potolit, dar lupul și blana lui...

— OK, am spus, jucându-mă cu brățara în jurul încheieturii. E bine de știut, dar de fapt nu contează. Vreau să spun, m-am ciocnit de el pe hol. Asta-i tot ce cunosc eu despre Cam.

— Cam? repetă Brittany, surprinsă.

— Da, ce-i?

M-am ridicat în picioare și mi-am luat geanta de jos. Ușile aveau să se deschidă, curând.

Brittany ridicase o sprânceană.

— Oamenii care nu-l cunosc îi spun Cameron. Numai prietenii îi spun Cam.

— Oh! m-am încruntat. El mi-a zis că i se spune Cam, așa că am presupus că așa obișnuiește toată lumea.

Brittany nu mai spusese nimic, iar eu pe cuvânt că nu pricepeam ce mare scofală era cu asta. Cam, Cameron, cum i-o zice, fusese doar politicoș după ce eu dădusem peste el. Faptul că era un fost petrecăreț reconvertit nu însemna nimic pentru mine, decât un avertisment să stau departe, cât mai departe de el.

Ușile se deschiseră larg și studenții se revărsară în hol. Micul nostru grup așteptă până se scurseră toți și apoi intrară, alegându-ne trei locuri din spate, cu Jacob între noi două. Când îmi scoteam uriașul caiet, bun de pocnit pe cineva să-l lași lat, și pentru cinci cursuri, nu unu, Jacob m-a prins de mână.

Răutatea împelițată și pofta de crimă i se citea în ochi.

— Nu poți să abandonezi astronomia. Ca să supraviețuiesc semestrului ăstuia, trebuie să trăiesc prin intermediul tău și să aud despre *Cam* cel puțin trei zile pe săptămână.

Am râs încetișor.

— N-aveam de gând să abandonez cursul...

Chiar dacă mă cam ispitise ideea.

— ... dar mă îndoiesc c-o să am ce să-ți povestesc. Nu știu dacă o să ne mai vorbim vreodată.

Jacob îmi dădu drumul la mână și se așeză la loc, studiindu-mă.

— Faimoasele ultimele tale cuvinte, Avery.

Restul zilei n-a fost nici pe departe la fel de plin de evenimente ca dimineața, spre marea mea satisfacție. Niciun băiat nevinovat cât pe-aci să fie doborât sau alte incidente umilitoare. Deși a trebuit să recapitulez întâmplarea, de la capăt, la prânz, fiindcă așa îmi ceruse Jacob, fusesem fericită că el și Brittany aveau pauză cam la aceeași oră ca și mine. Cum mă așteptasem să-mi petrec ziua de una singură, m-am bucurat, în schimb, să pot vorbi cu cineva... de vârsta mea.

Socializarea e ca mersul pe bicicletă, bănuiesc.

Și, în afară de sfaturile nenecesare ale lui Jacob, care îmi cerea să mă ciocnesc dinadins de *Cam*, data următoare când aveam să-l văd, nu fusese niciun moment de stinghereală. Până la sfârșitul zilei, pe cuvânt că aproape uitasem de *Cam*.

Înainte de a pleca din campus, m-am dus până la clădirea cu contabilitatea, ca să-mi depun o cerere pentru lucru în timpul studiilor. Nu aveam nevoie de bani, ci de agendă încărcată ca să-mi țină mintea ocupată. Aveam programul școlar complet – optsprezece ore de cursuri – dar tot mi-ar fi rămas o grămadă

de timp liber. O slujbă în campus mi se părea foarte potrivită, dar nu aveau niciun loc liber. Numele meu a ajuns pe o lungă listă de așteptare.

Campusul era într-adevăr frumos, la modul elegant și tihnit. Nu semăna nici pe departe cu lăbărțatele campusuri ale universităților imense. Cuibărit între Potomac River și micuțul orașel istoric Shepherdstown, oferea o imagine cum vezi pe cărțile poștale. Clădiri mari cu turle, amestecate printre construcții mai moderne. Copaci pretutindeni. Aer curat, proaspăt, și tot ce-ai fi avut nevoie pe-o distanță ușor de străbătut cu piciorul. Puteam într-adevăr să merg pe jos, în zilele mai frumoase, sau cel puțin să parchez în Campusul de Vest, ca să evit parcare cu plată.

După ce mi-am dat datele pentru a fi trecută pe lista de așteptare, m-am îndreptat agale spre mașină, bucurându-mă de briza caldă. Spre deosebire de cum făcusem dimineață, când ajunsesem cu întârziere, am profitat de prilej să studiez casele pe drumul spre gară. Casele, una lângă alta, aveau porticuri pline de tipi de vârsta colegiului. Foarte probabil, erau versiunea acestei școli a frațiilor studentești.

Un tip și-a ridicat capul, cu o bere în mână. Zâmbea, dar apoi o minge de fotbal a zburat pe ușa deschisă, lovindu-l în spate, și s-a întors. Au explodat înjurături.

Fără îndoială, sediile frațiilor.

Șira spinării mi s-a încordat și am grăbit pasul, grăbindu-mă să trec de casele acelea. Am ajuns la o intersecție, am coborât de pe trotuar și am fost la un pas să fiu călcată de o camionetă argintie – una din acelea masive, probabil o Tundra –, în clipa în care m-am avântat pe trecere. Mi-a sărit inima din piept când mașina a pus frână, tăindu-mi calea.

Am făcut un pas înapoi, pe trotuar, zăpăcită. Oare șoferul avea să strige la mine?

Geamul fumuriu al pasagerului a coborât și mi-a căzut fața.

Cameron Hamilton rânjea la mine din spatele volanului, cu șapca de baseball pe cap, cu cozorocul întors la spate. Smocuri de păr negru i se cârlionțau peste bentiță. Și era fără cămașă – la bustul gol. Iar din ceea ce puteam vedea din el, adică doar pieptul lui, era un piept foarte frumos. Pectoralii – tipul avea pectorali. Și un tatuaj. Pe partea dreaptă a pieptului, un soare exploda, flăcările prelungindu-i-se pe umeri, în nuanțe vii de roșu și oranj.

— Avery Morgansten, ne întâlnim din nou.

Era ultima persoană pe care voiam s-o văd. Aveam cel mai porcesc ghinion cunoscut de om.

— Cameron Hamilton... bună.

El se aplecă, punându-și un braț peste volan. Corectez. Avea, de asemenea, niște bicepsși remarcabili.

— Trebuie să încetăm să ne întâlnim așa.

Și asta a fost cel mai adevărat lucru spus vreodată. Eu trebuia să încetez să mă mai holbez la bicepsși... și la piept... și la tatuaj. N-aș fi crezut că soarele putea fi atât de... sexy. Uau. Asta era ciudat.

— Tu dând peste mine, eu aproape dând peste tine, explică mai departe Cam. Parcă am fi o catastrofa pândind prilejul să se întâmple.

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Gura îmi era uscată, gândurile vraiiște.

— Unde te duci?

— La mașina mea, m-am silit să articulez. Mai e puțin și-mi expiră timpul.

Nu chiar adevărat, fiindcă încărcasem cu generozitate aparatul cu monede de douăzeci și cinci, ca să nu mă trezesc cu o amendă de parcare, dar nu era nevoie să știe și el asta.

— Deci...

— Păi, urcă, iubito. Pot să te duc eu cu mașina.

Mi s-a scurs tot sângele din față, dând năvală în alte părți ale corpului meu, într-un mod de-a dreptul ciudat și derutant.

— Nu. E OK. Mașina mea e chiar în vârful dealului. Nu-i nevoie.

Zâmbetul i se lăți într-o parte, dând la iveală o gropiță.

— Nu e niciun deranj. Măcar atât să pot face, după ce era să te calc.

— Mulțumesc, dar...

— Hei! Cam!

Tipul cu berea sări de pe verandă și veni alergând pe trotuar, aruncându-mi o privire scurtă, când trecu pe lângă mine.

— Ce faci, omule?

Salvată de băiatul din frăție.

Privirea lui Cam nu se întoarse de la mine, dar zâmbetul începu să i se stingă.

— Nimic, Kevin, doar încerc să port o conversație.

Făcându-i grăbită cu mâna lui Cam, m-am repezit prin spatele lui Kevin și în fața camionetei. N-am privit înapoi, dar l-am putut simți că mă urmărește. De-a lungul anilor, să știu când mă fixează cineva fără să mă uit devenise un talent de-al meu.

Mi-am impus să n-o iau la fugă spre gară, fiindcă să fug din fața aceluiași tip de două ori în aceeași zi era peste nivelul acceptabil de ciudățenie. Chiar și pentru mine.

Nu mi-am dat seama că mi-am ținut respirația decât abia

când am fost la volan și motorul zumzăia.

Doamne.

Mi-am lăsat capul pe volan și am gemut. O catastrofa pândind prilejul să se întâmple? Mda, suna cam adevărat.

Trei

Să rezist trei ore cât a durat cursul de sociologie de marți seara nu fusese chiar atât de rău pe cât crezusem c-o să fie, dar când s-a terminat, muream de foame. Înainte să mă îndrept spre apartamentul meu, m-am oprit la Sheetz – un magazin cu de toate într-o stație de benzină cum noi n-aveam în Texas – și mi-am luat o porție de OSC. Adică O Salată la Comandă, cu un morman de carne prăjită de pui și sos de usturoi.

Mmm. Sănătoasă.

Parcarea era ticsită cu mașini, unele chiar și pe câmpul vecin, care se prelunga în sus, spre Campusul de Vest. Nu fusese așa când ieșisem de la cursurile de seară și mă întrebam ce se întâmpla. Reușisem să găsesc un loc de parcare chiar lângă drumul principal și, când am oprit motorul, telefonul a început să zbârnâie în suportul de cafea.

Am rânjit când am văzut că era un mesaj de la Jacob. Făcuserăm schimb de numere de telefon mai devreme, la cursuri, de vreme ce el stătea într-unul din cămine.

Arta e nasoală, atât scria.

Râzând, i-am trimis repede un mesaj despre tema noastră, care era să identificăm ce pictură aparține cărei epoci. Noroc cu Google, că așa îmi făcusem tema.

Luându-mi geanta și mâncarea, m-am dat jos din mașină. Aerul era umed și lipicios, și mi-am ridicat părul de pe ceafă,

dorindu-mi să-l fi prins într-o codiță. Mirosul toamnei plutea greu în aer și abia așteptam să văd vremea răcindu-se. Poate chiar niște zăpadă, iarna. Am străbătut parcare puternic luminată, spre clădirile cu apartamente din mijloc. Stăteam la ultimul etaj – al patrulea – și se părea că mulți studenți locuiau acolo și majoritatea nu începuseră să sosească decât azi, însă de îndată ce am pus piciorul pe trotuar, mi-am dat seama cum de apăruseră toate mașinile acelea.

Muzica bubuia de undeva din imobilul meu. O mulțime de camere erau luminate și puteam auzi frânturi de conversație în timp ce mă îndreptam spre scări. La etajul al patrulea, am găsit vinovatul. La un apartament de pe partea cealaltă a holului, două uși mai departe, se dădea o petrecere. Ușa era întredeschisă și muzica se revărsa pe tot holul.

Un grăunte de invidie a fremătat în pieptul meu, când mi-am descuiat ușa. Tot râsul acela, zgomotul și muzica sunau a distracție. Totul părea atât de normal, ceva ce *ar fi trebuit* să fac și eu, dar petrecerile...

Petrecerile nu sfârșeau bine pentru mine.

Închizând ușa în urma mea, mi-am zvârlit pantofii din picioare și mi-am lăsat geanta pe canapea. Mobilatul apartamentului acestuia îmi făcuse o gaură în buget, dar aveam să stau aici patru ani și mă gândisem că aş putea să vând mobila la plecare sau s-o iau cu mine.

Și erau toate lucrurile *mele*. Asta însemna mult pentru mine.

Petrecerea de vizavi a continuat în forță, multă vreme după ce mi-am terminat eu nu prea sănătoasa salată, m-am schimbat în pantaloni scurți și o bluză cu mânecă lungă și mi-am finalizat tema la artă. Abia după miezul nopții am renunțat să mai citesc pentru tema la engleză și m-am îndreptat spre

dormitor.

Dar m-am oprit pe culoar, înfigându-mi degetele de la picioare în covor.

Un hohot de râs înăbușit a izbucnit și mi-am dat seama că ușa lor trebuie să fi fost deschisă, fiindcă se auzise mai tare decât înainte. Eu încremenisem, mușcându-mi buza de jos. Și dac-aș fi deschis ușa și aș fi recunoscut pe cineva din grupă? Era, evident, cineva de la colegiu cel care dădea petrecerea. Poate că aș fi cunoscut persoana? Și, dacă da, ce? Doar nu aveam să mă alătur lor, când eram fără sutien, îmbrăcată în pijamale și având cea mai ciufulită codiță cunoscută vreodată de omenire.

M-am întors și-am aprins lumina la baie, uitându-mă lung la reflecția mea în oglindă. Curățată de tot machiajul, pistrii de pe puntea nasului ieșeau în evidență, iar fața mea părea mai îmbujorată decât normal. M-am aplecat peste chiuveta de care mama ar fi râs și mi-am apropiat fața de oglindă.

Cu excepția părului meu șaten-roșcat, moștenit de la tata, eram imaginea mamei întregă. Nas drept, bărbie rotundă și pomeți înalți. Cu tot ajutorul cosmetic la care apelase ea peste ani ca să-și păstreze *prospețimea*, arătam mai mult ca două surori, decât ca mamă și fiică.

Ecoul unor pași a răsunat pe culoar. Alte râsete.

M-am strâmbat la reflecția mea și m-am îndepărtat de oglindă, înapoi pe hol, mi-am poruncit să mă duc la culcare, dar m-am trezit ducându-mă la ușa de la intrare. Habar n-aveam ce voiam să fac sau de ce eram băgăcioasă, dar totul suna... cald și distractiv acolo, afară, iar aici, înăuntru, era rece și plictisitor.

Cald și distractiv?

Mi-am rostogolit ochii în cap. Doamne, eram jalnică. Îmi era frig aici pentru că aveam aerul condiționat zelos ca o mamă.

Dar eram la ușă și nimic nu mă oprea. Deschizând-o, am aruncat un ochi spre casa scării, văzând două capete dispărând, coborând. Ușa apartamentului cu petrecerea era încă deschisă și eu stăteam acolo, șovăind. Aici nu eram acasă. Nimeni n-avea să-mi arunce o privire nimicitoare sau să-mi strige obscenități, în cel mai rău caz, aveau să creadă probabil că eram un soi de zănatică, așa cum stăteam, pe jumătate ieșită în prag, cu ochii holbați și lăsând aerul rece să iasă din apartament.

— Adu-l pe Raphael înapoi! exclamă o voce familiară, urmată de un râs profund, care-mi făcură un gol în stomac, lăsându-mă perplexă. Retardatul naibii!

Recunoșteam vocea aceea! Oh, Doamne...

Nu se putea. Nu văzusem sfidător de marea camionetă argintie afară, dar, pe de altă parte, erau atâtea mașini în parcare, iar eu nu mă uitasem după camioneta lui.

Ușa se deschise de perete, iar eu am încremenit când un băiat s-a împleticit afară, râzând și punând o broască țestoasă – *ce naiba?*

— Pe jos. Creatura își scoase capul din carapace, se uită în jur, apoi se ascunse la loc înăuntru.

În secunda următoare, băiatul care pusese țestoasa afară era smucit înapoi în apartament, iar Cam își făcu apariția în prag, în toată splendoarea lui fără-cămașă. Se aplecă și culese de jos mica făptură verde.

— Scuze, Raphael. Prietenii mei sunt niște...

Își ridică privirea.

Am încercat să mă dau înapoi, dar era prea târziu.

Cam mă văzuse.

— ... nemernici.

Se mai uită o dată:

— Ce...?

Oare un plonjon în apartamentul meu ar fi părut ciudat? Da – da, ar fi părut. Și atunci am plusat cu un foarte jalnic:

— Bună...

Cam a clipit de vreo câteva ori, de parcă ar fi încercat să-și limpezească vederea.

— Avery Morgansten? începe să devină obicei.

— Mda, m-am străduit eu să înghit în sec. Așa e.

— Aici locuiești sau ești în vizită...?

Mi-am dres glasul, în timp ce țestoasa începu să dea din picioare de parcă încerca să se elibereze.

— Ăă... aici locuiesc.

— Nu, zău?

Acei ochi albaștri ca seninul cerului se făcură mari și Cam se umflă în pene, pe după balustradă. Nu m-am putut abține să nu observ că pantalonii lui scurți de gimnastică atârnav foarte jos pe șolduri. Sau abdomenul lui. Ca sculptat, cu cele șase pachete de mușchi trecând în opt pachete.

— Chiar locuiești aici?

Mi-am silit privirea să urce, dar mi-a rămas blocată pe soarele tatuat.

— Da. Chiar locuiesc aici.

— Asta-i... nici nu știu cum sa spun.

Râse încă o dată și am reușit să-i prind privirea.

— Curată nebunie.

— De ce?

În afară de faptul că el stătea pe holul dinspre apartamentul meu, fără cămașă și desculț, ținând în mâini o țestoasă pe nume Raphael?

— Eu stau aici.

M-am benoclat la el. Toată treaba cu semidezbrăcatul căpăta sens acum și bănuiesc că la fel și țestoasa, dar nu era cu putință. Mult prea multe coincidențe.

— Glumești, nu?

— Nu. Stau aici de o bună bucată de vreme – vreo doi ani, cu colegul meu de cameră. Știi, retardul-naibii care l-a scos pe bietul Raphael afară.

— Hei! strigă tipul din apartamentul lor. Am un nume, da? *Señor* Retardatul-naibii.

Cam râse.

— Mă rog. Te-ai mutat în weekend?

M-am trezit dând din cap.

— Acum înțeleg. Eu am fost acasă, în vizită la ai mei.

Îl mută pe Raphael în cealaltă mână, ducând creatura zvârcolitoare la piept.

— Ei, la naiba...

Eu am strângeam de ușă de începuseră să mă doară încheieturile.

— Asta e... ăăă, țestoasa ta?

— Da.

Cu un zâmbet pe jumătate, ridică micul animal.

— Raphael, fa cunoștință cu Avery.

Făcându-i un mic semn din mână țestoasei, m-am simțit imediat o caraghioasă pentru gest. Raphael și-a vârât capul la loc în carapacea lui verde cu maro.

— Asta-i un animal de companie foarte interesant.

— Iar ăia sunt niște pantaloni scurți foarte interesanți.

Privirea lui coborî.

— Ce sunt alea?

Se aplecă, mijindu-și ochii, iar eu am înțepenit.

— Felii de pizza?

Fierbințeala îmi inundă obrazii.

— Sunt cornete de înghețată.

— Aha. Îmi plac.

Îndreptându-se, își ridică privirea încet, lăsând în urmă o neobișnuită dâră de căldură pe trupul meu.

— Mult.

Imediat am lăsat ușa și mi-am încrucișat brațele peste piept. Colțurile gurii lui se arcuiră în sus. Eu mi-am îngustat ochii.

— Mersi. Înseamnă mult pentru mine.

— Ar trebui. Au întreaga mea aprobare.

Își mușcă buza de jos și își ridică privirea. Ochii aceia ai lui îi străpunseră pe ai mei.

— Trebuie să-l duc pe Raphael înapoi în micul lui habitat, până nu face pipi în mâna mea, ceea ce sigur o să facă și e nasol.

Buzele mele schițară un zâmbet.

— Îmi închipui.

— Păi, ar trebui să vii pe la noi. Băieții se pregătesc de plecare, dar sunt sigur c-or să mai rămână o vreme. Poți să-i cunoști și tu.

Se dădu puțin mai aproape de mine și își coborî vocea:

— Nu sunt nici pe departe la fel de interesanți ca mine, dar nu-s răi.

Am aruncat o privire peste umărul lui, o parte din mine dorind un lucru, iar cealaltă jumătate nevrând să știe de nimic

din toate astea. Partea aceasta din urmă câștigă.

— Mersi, dar mă duceam la culcare.

— Atât de devreme?

— Păi, cred că e trecut de miezul nopții.

Rânjetul lui se întinse.

— E totuși devreme.

— Poate pentru tine.

— Ești sigură? Întrebă el. Am fursecuri.

— Fursecuri?

Mi-am înălțat sprâncenele.

— Da, eu le-am făcut. Sunt maestrul bucătar.

Din nu știu ce motiv, nu-mi puteam închipui asta.

— Le-ai copt tu?

— Eu coc o mulțime de lucruri și sunt sigur că mori să afli totul despre acele lucruri. Dar, în seara asta, au fost fursecuri cu ciocolată și nuci. Sunt rupere, dacă mă întrebi pe mine.

— Oricât de grozav sună, va trebui să spun pas.

— Atunci, poate mai târziu?

— Poate.

Mă îndoiam. Am făcut un pas înapoi, întinzând mâna după ușă.

— Ei bine, mi-a părut bine să te văd din nou, Cameron.

— Cam, mă corectă el. Și, hei, n-am mai dat unul peste altul. Uită-te la noi, schimbăm tiparul.

— Țsta-i un lucru bun.

Eram din nou în apartamentul meu, iar el încă mai stătea în fața ușii mele.

— Ar trebui să te întorci la tine, mai înainte ca Raphael să facă pipi pe mâna ta.

— Merită riscul, răspunse el.

M-am încruntat:

— De ce.

Nu-mi răspunse, dar începu să se dea înapoi.

— Dacă te răzgândești, o să mai stau treaz, o vreme.

— N-o să mă răzgândesc. Noapte bună, Cam.

Ochii lui se măriră doar o fracțiune milimetrică, dar rânjetul i se transformă într-un zâmbet plin, iar stomacul meu a tresăltat cumva, căci zâmbetul lui era remarcabil.

— Ne vedem mâine?

— Mâine?

— La cursul de astronomie? Sau chiulești iar?

Obrajii mi-au luat foc din nou. Doamne, aproape că uitasem cum fugisem din fața lui, ca o idioată perfectă.

— Nu, am oftat. O să fiu acolo.

— Trăsnet.

Începu din nou să se retragă.

— Noapte bună, Avery.

Pitindu-mă după ușă, am închis-o și am încuiat-o. Jur că l-am auzit chicotind, deși probabil o luasem razna.

Am stat nemișcată câteva momente, apoi m-am întors brusc și am fugit în dormitor. Aruncându-mă sub pături, m-am răsucit pe burtă și mi-am afundat fața în pernă.

Dormi. Doar treci la culcare.

Cam locuia vizavi?

Trebuie să te trezești devreme. Dormi.

Cum naiba fusese cu puțință? Era peste tot pe unde mă duceam.

Culcă-te.

Și de ce avea o țestoasă ca animal de companie pe care chiar o numise după *Țestoasele ninja, mutantele adolescente*, pentru

că era cumva caraghios.

Dimineața o să vină curând.

Oare purta cămașă numai la ore? Oh, Doamne, chiar locuia vizavi. Jacob o să se dea peste cap... și probabil o să se mute aici. Asta ar fi nostim. Chiar îmi plăcea Jacob, dar presimțeam că mi-ar fi împrumutat hainele.

Culcă-te naibii odată.

Nu pot să cred că tipul sexy în care am intrat, și de care am fugit apoi, locuiește vizavi. Nici măcar nu știu de ce-mi pasă. Nu conta. Nu mă interesau băieții sau fetele, dar el era extraordinar de sexy... și cumva haios... și cumva fermecător.

Nu. Nu. Nu. Nu te mai gândești la el, pentru că n-are niciun rost, așa că treci la culcare.

Oare am mâncat toată salata aia? Frate, fursecurile alea ar fi picat minunat acum.

— Uh! am gemut, cu fața în pernă.

Aiureala asta a continuat vreo oră, până când am renunțat și am sărit jos din pat. Intrând din nou în living, nu mai auzeam muzică sau zgomote dinspre apartamentul lui Cam. Probabil dormea dus, în timp ce eu eram încă trează, gândindu-mă continuu la fursecuri, la pui fraged și la abdomene sculptate.

Ducându-mă hotărâtă în dormitorul al doilea, care devenise mai degrabă un birou-biblioteca, am pornit laptopul și mi-am deschis e-mailurile. Era un singur e-mail necitit în căsuță, de la vărul meu. L-am șters fără să-l deschid. În caseta din stânga, am văzut că aveam vreo două e-mailuri necitite în folderul meu de gunoi. Plictisită din cale-afară, am dat clic pe link și am trecut cu ochii peste ofertele de medicamente, de „am bani într-un cont din străinătate” și peste anunțul că Bath and Bodzworks aveau lichidare de stoc. Mi-am mijit ochii la

subiectul unuia dintre e-mailuri care venise cam pe la ora unsprezece, seara trecută.

Scria *EVERY MORGANSTEN* și fusese trimis de pe o adresă pe care n-o recunoșteam.

Ei bine, asta era ciudat, pentru că nu-mi făcusem contul pe numele meu adevărat, așa că nu prea erau șanse să fi fost un e-mail păcăleală. Numai părinții și vărul meu îmi știau adresa de e-mail, întrucât, chiar dacă aveau și numărul meu de telefon, preferam să mă contacteze în scris decât să mă sune, dar în afară de ei, n-o mai dădusem nimănui.

Am ezitat cu degetul pe deasupra mouse-ului. Neliniștea s-a strâns ghem în stomacul meu. Ridicându-mi genunchii la piept, mi-am spus să nu-l deschid. Doar să-l șterg și gata, dar am dat clic pentru că trebuia. A fost ca atunci când te uiți la un accident urât de mașini întâlnit în drum. Știi că n-ar trebui, dar te uiți.

Imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Ghemul din stomac s-a întărit dureros și mi s-a pus un nod în gât. Îngreșoșată, m-am îndepărtat de birou și am trântit capacul laptopului, închizându-l. În picioare, în mijlocul camerei, am tras adânc aer în piept și mi-am strâns pumnii.

Fuseră doar trei rânduri.

Atât.

Trei rânduri șterseseră miile de kilometri.

Trei rânduri îmi stricaseră toată noaptea.

Trei rânduri mă găsiseră, cu toată distanța, într-un mic orașel universitar din West Virginia.

Nu ești decât o mincinoasă, Avery Morgansten.

O să primești ce meriți, în cele din urmă.

Și n-o să fie în formă de bani.

Patru

M-am târât la cursul de astronomie cu zece minute mai devreme și mi-am ales ceea ce-mi închipuiam că era un loc nebătător la ochi, în mijlocul sălii-amfiteatru. Alți câțiva studenți erau deja acolo, adunați în față. Căscând, m-am grăbit să mă așez și m-am frecat la ochi. Galonul de cafea pe care-l băusem de dimineață nu avusese niciun efect, din moment ce nu dormisem decât o oră.

Trei mici propoziții.

Închizând ochii strâns, mi-am sprijinit capul pe braț. Nu voiam să mă gândesc la e-mail sau la faptul că redeschisese laptopul și recuperasem e-mailul vărului meu din gunoi ca să văd ce-mi scrisese. E-mailul lui fusese doar o gigantică încondeiere, despre cum eu îmi dezamăgisem părinții, și cum el era înnebunit de îngrijorare, căci se temea că aveam să-i fac pe mama și pe tata să treacă printr-o altă situație neplăcută. *Trebuie să vii acasă*, scrisese el. *Așa e cel mai bine*. Era cel mai bine pentru ei, iar de vreme ce vărul meu se aliase cu părinții mei și, oh, cu aproape nouăzeci și nouă la sută din oraș, mă îndoiam că el fusese în spatele e-mailului.

Adresa e-mailului era necunoscută pentru mine și, deși ar fi putut veni de la o mulțime de persoane, chiar nu știam cine fusese. N-ar fi putut fi *el*, pentru că nici măcar el nu era atât de prost încât să încerce să mă contacteze.

Sau era?

Un fior îmi traversă șira spinării. Și dacă fusese Blaine? Dacă aflase unde mă mutasem? Familia mea nu i-ar fi spus. Dar la fel de bine le-ar fi putut spune părinților lui, pentru că

aceștia erau, la urma urmei, prieteni din același cerc social. Eu aveam să-iucid dacă o făcuseră. Serios. Aș fi luat următorul avion spre Texas și i-aș fi ucis, pentru că scopul esențial al venirii mele aici fusese să mă îndepărtez de...

— 'Neața, iubito, am auzit o voce joasă.

Mi-am săltat brusc capul și m-am răsucit în scaun. Rămasă fără grai de surprindere, am privit cum Cam se strecoară pe scaunul liber de lângă al meu. Reacționez cu întârziere, pentru că știam că ar fi trebuit să spun că locul era ocupat sau să-i zic să plece de acolo, dar tot ce puteam face era să mă uit lung.

El s-a sprijinit cu spatele de spătar, uitându-se la mine dintr-o parte:

— Arăți un pic cam răvășită, în dimineața asta.

Iar el arăta remarcabil de proaspăt, pentru cineva care petrecuse noaptea trecută. Părul umed și ciufulit în toate direcțiile, ochii strălucitori.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Mă bucur să văd că ai reușit să ajungi la curs, de data asta.

Făcu o pauză, dându-și capul pe spate, peste spătarul scaunului și ridicându-și picioarele pe banca din fața noastră, fără să-și ia ochii de la mine.

— Deși cred că mi-a lipsit întrucâtva treaba cu datul unuia peste celălalt. Producea multă emoție.

— Mie nu-mi lipsește, am recunoscut, aplecându-mă și scotocind prin geantă după caiet. A fost chiar jenantă.

— N-ar fi trebuit.

— Ți-e ușor să vorbești. Tu ai fost partea pasivă. Eu am fost cea care a intrat cu toată forța în tine.

Cam rămase cu gura căscată. Oh, Doamne, chiar spuseseam asta? Păi, da. Roșind până la rădăcina firelor de păr, mi-am deschis caietul de notițe.

— Raphael e foarte bine, apropo.

Am arborat un rânjel ușurat.

— Mă bucur să aud asta. A făcut pe mâna ta?

— Nu, dar a fost cât pe aci. Ți-am adus ceva.

— Pipi de țestoasă?

Cam a râs și a clătinat din cap, vârând mâna în rucsacul lui.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar, nu.

Scoase niște foi capsate.

— E un program. Știu. Extrem de entuziasmant, dar mi-am închipuit că, de vreme ce n-ai venit la curs, luni, ai avea nevoie de unul, așa că ți l-am luat de la profesor.

— Mulțumesc.

Am luat hârtiile de la el, cumva șocată de gest.

— Foarte amabil, într-adevăr.

— Ei bine, pregătește-te. Sunt plin de amabilități, săptămâna asta. Ți-am mai adus ceva.

Mi-am mușcat capătul pixului, în timp ce el scotocea din nou în rucsac și m-am folosit de prilej ca să mă holbez de-a dreptul la el, fără ca el să-și dea seama. Trecuse într-adevăr multă vreme de când nu mai purtasem o conversație cu cineva de sex opus care să nu fie din familie, dar după tot ce văzusem la ceilalți de-a lungul anilor, credeam că mă descurc bine. În afară de comentariul cu intratul în el, eram destul de mândră de mine.

Cam scoase un șervețel și îl despătură cu degetele lui lungi.

— Fursec pentru tine. Fursec pentru mine.

Scotându-mi pixul din gură, am clătinat din cap.

— Nu trebuia să faci asta.

— E doar un fursec, iubito.

Am clătinat din nou din cap, pentru că pur și simplu nu înțelegeam. Nu-l înțelegeam pe Cam. La naiba, pe multă lume nu înțelegeam eu.

El își ridică genele acelea imposibil de lungi și oftă. Rupând șervețelul în două, împachetă la loc unul dintre fursecuri și apoi îl lăsă să cadă în poala mea.

— Știu că se zice să nu accepți bomboane de la străini, dar e un fursec, nu o bomboană și, practic, eu nu sunt un străin.

Am înghițit în sec.

Cam mușcă o dată din fursecul lui și închise ochii. Un sunet adânc îi ieșea din gât – un mârâit de plăcere. Inima mi-a tresăltat și obrajii mi s-au înfierbântat și mai tare, în timp ce mă uitam lung la el. El scoase din nou sunetul acela, iar eu am rămas cu gura căscată. Un rând mai jos, o fată s-a întors în scaun, cu ochii înnegurați.

— E chiar atât de bun? am întrebat, aruncând o privire la fursecul din poala mea.

— Oh, da, e marfa. Ți-am spus și aseară. Ar fi fost și mai bun dacă aș fi avut niște lapte.

Mai luă o mușcătură.

— Mmm, lapte.

Am riscat mă uit pe furiș la el și arăta de parcă era în prag de orgasm.

Deschise un ochi.

— E de la combinația de nucă și ciocolată. Amesteci astea și e ca o explozie de sex în gura ta, dar nu la fel de murdar. Singurul lucru mai gustos de atât ar fi mascotele alea minuscule Reese's Cup. Când aluatul e cald, ți-arunci în gură

o ventuză din acelea... Oricum, trebuie să încerci. Ia o mușcătură mică.

Oh, ce naiba? Era doar un fursec, nu o pipă de drog. Mă purtam prostește. Am desfăcut șervețelul și am luat o mușcătură. Fursecul practic mi se topea în gură.

— Bun, zise Cam. Este?

Am mai luat o mușcătură și am dat din cap.

— Ei bine, mai am o grămadă dintr-astea acasă.

Se întinse, în timp ce-și strângea șervețelul.

— Zic, doar.

Terminând fursecul, a trebuit să admit că era un fursec al naibii de bun. Ștergându-mi degetele, am dat să strâng șervețelul, dar Cam se aplecă și mi-l luă. Se răsuci un pic în scaun, ajungând să se atingă cu genunchiul de piciorul meu.

— Firimitură, zise el.

— Ce?

Un zâmbet vag apăru pe fața lui, apoi întinse mâna fără șervețel și, mai înainte să-mi dau seama ce făcea, își plimbă degetul mare peste buza mea de jos. Și cel mai mic mușchi din corpul meu se încordă și deveni dureros. Ochii mi se măriră și aerul mi se opri în gât. Atingerea era ușoară ca o părere, dar o resimțeam în mai multe părți ale trupului meu.

— S-a făcut.

Rânjetul lui se lăși.

Încă aveam furnicături în buză. Numai la atât m-am putut gândi. N-am mai mișcat, până ce ușa din fața clasei s-a deschis și cel mai ciudat om pe care îl văzusem vreodată s-a rostogolit înăuntru. Îmbrăcat din cap până-n picioare în verde-oliv, omul avea părul des și creț, zbârlit în toate direcțiile, negru-încărunțit. Niște ochelari imenși i se odihneau pe vârful

nasului. Când traversă spre estradă, am observat că purta o pereche de teniși Van ecosez... care se asortau cu papionul.

Cam chicoti încetișor.

— Profesorul Drage este foarte... unic.

— Văd, am murmurat eu.

Profesorul Drage avea un accent pe care nu-l puteam localiza, dar având în vedere tenul măsliniu al pielii, trebuia să fie mediteranean sau din Orientul Mijlociu. Intră direct în subiect – fără strigarea prezenței, fără avertisment. M-am grăbit să țin pasul cu introducerea pe care o făcea în domeniul astronomiei și a unităților de măsură, în vreme ce Cam se lăsa și mai jos în scaun și își deschidea caietul. Pixul lui trasa linii scurte, rapide pe hârtie, dar nu-și lua notițe.

Desena.

Aplecându-mi capul într-o parte, am încercat să mă concentrez la ce naiba putea însemna unitate de măsură astronomică, un număr aiuritor pe care nici nu puteam să încerc să-l țin minte. S-a dovedit a fi distanța de la orbita Pământului până la Soare sau cam așa ceva. Era importantă, pentru că unitățile astronomice erau folosite ca să măsoare majoritatea distanțelor în Sistemul Solar, dar eu m-am trezit aruncând priviri la caietul lui Cam.

Ce naiba desena?

— Acum, celor mai mulți dintre voi, puștilor, nu le pasă de unitățile de măsură astronomice sau n-au auzit niciodată de ele, continuă profesorul Drage, plimbându-se în lungul estradei. Termenul cu care sunteți voi familiarizați e „an-lumină”. Deși eu mă îndoiesc că vreunul dintre voi poate înțelege cu adevărat ce este un an-lumină.

Cam îl desena pe Big Foot, eram aproape sigură.

Prelegerea a continuat, până când profesorul Drage a schimbat deodată viteza la sfârșit, luându-ne prin surprindere, pe mine și pe toată lumea, în afară de Cam, și începu să ne împartă niște hărți ale cerului.

— Știu că azi e abia miercuri, dar iată prima voastră temă pentru acasă de weekendul ăsta. Cerul se prognozează a fi curat ca popoul unui bebeluș, sâmbătă.

— Curat ca popoul unui bebeluș? am murmurat eu.

Cam chicoti.

— Vreau să-mi găsiți Corona Borealis pe cer – pe cerul nopții autentic, real, cinstit și natural, explică profesorul Drage, zâmbind de parcă ar fi spus ceva amuzant, dar noi toți ne uitam mască la el. N-o să aveți nevoie de telescop. Folosiți-vă ochii, sau ochelarii, sau lentilele de contact – mă rog. O puteți vedea fie vineri, fie sâmbătă noaptea, dar cerul se anunță variabil, vineri, așa că gândiți-vă bine.

— Stați, zise cineva din față. Dar cum se folosește harta asta?

Cam îmi întinse o hartă din cele trecute din mână în mână pe rândul nostru, laolaltă cu mai multe planșe carioate.

Profesorul Drage se opri în fața clasei.

— Vă uitați la ea.

Mi-am reținut râsul.

Studentul pufni nemulțumit.

— Am priceput asta, dar o ținem, ridicată spre cer sau cum?

— Desigur. Puteți face și asta. Sau puteți doar să vă uitați la fiecare constelație, să vedeți cum arată și apoi să vă folosiți ochii și creierul ca să o găsiți pe cer.

Profesorul adăugă, după o pauză:

— Sau folosiți Google. Vreau ca toți să începeți să vă

familiarizați cu privitul stelelor. O să faceți multe observații semestrul acesta și vă veți bucura s-o faceți acum, când e cald afară. Așa că, luați-vă partenerul, și stabiliți o oră. Planșele mi le veți da înapoi, luni. Asta e tot, pentru azi. Baftă și fie ca forța universului să fie cu voi.

Mai mulți studenți râseră, dar mie îmi pierise tot curajul.

— Partenerul? am zis cu voce joasă, uitându-mă înnebunită prin sală.

Aproape toată lumea se întorsese în scaun, vorbind cu o altă persoană.

— Când ne-am ales partenerii?

— Luni, răspunse Cam, închizându-și caietul și vârându-l în rucsac. Tu n-ai fost aici.

Inima îmi bătea cu putere, când m-am strecurat afară din bancă. Fir-ar. Profesorul Drage deja ieșise săltăreț din sală. Jumătate dintre studenți ieșiseră deja pe ușă.

— Avery?

Cum naiba era să-mi mai găsesc un partener acum? Chiar n-ar fi trebuit să fug ca o mucoasă, luni. Era numai vina mea.

— Avery.

Unde era biroul profesorului? Trebuia să-l găsesc pe individ și să-i explic că eu nu aveam un partener. Pariez că și biroul lui mirosea ciudat, a naftalină.

— Avery.

— Ce-i? m-am răstit eu, întorcându-mă spre Cam.

De ce mai stătea acolo, uitându-se la mine?

El își ridică sprâncenele.

— Noi suntem parteneri.

— Hm?

— Noi. Suntem. Parteneri, repetă el și oftă. Aparent, Drage

și-a pus studentii să-și aleagă un partener chiar la începutul cursului, luni-dimineța. Eu am intrat mai târziu, iar la sfârșitul cursului, mi-a spus că pot fi partener cu oricine avea să mai vină la curs miercuri sau să rămân singur. Și din moment ce nu-mi place să fiu fără partener, tu și cu mine suntem parteneri.

Mă uitam lung la el.

— Putem alege să facem tema și individual?

— Da, dar cine vrea să se ducă afară ca să se holbeze la cer, noaptea, de unul singur?

Se ridică și își aruncă rucsacul pe un umăr, apoi începu să coboare pe intervalul dintre bănci.

— Oricum, știu un loc perfect unde ne putem face tema. Trebuie s-o facem sâmbătă, pentru că mi-am făcut planuri pentru vineri.

— Stai! am luat-o după el. Eu, da.

— Ai planuri pentru sâmbătă? Se încruntă. Atunci, poate...

— Nu. Nu am planuri pentru sâmbătă, dar nu trebuie să fim parteneri, i-am explicat eu. Pot să fac asta și singură.

El se opri atât de brusc în fața ușilor, încât a fost cât pe-aci să repet figura de luni.

— De ce ai vrea să-ți faci toate temele – și, dacă te uiți la programul cursului, sunt destule – de una singură?

— Păi, nu țin neapărat.

M-am fâțâit de pe un picior pe celălalt.

— Dar nu trebuie să fii tu partenerul meu. Vreau să spun, nu-mi datorezi nimic.

— Nu înțeleg ce spui, zise Cam, plecându-și capul într-o parte.

— Spun că... și mi-am pierdut cuvintele.

Ce naiba spuneam? Problema era că eu pur și simplu nu pricepeam ce era cu el – nu pricepeam nimic din ce făcea. Nu mă cunoștea. Eu nu-l cunoșteam și totuși se purta atât de... atât de prietenos. Următoarele cuvinte mi-au scăpat pur și simplu din gură:

— De ce ești atât de drăguț cu mine?

Își ridică o sprânceană.

— Asta-i o întrebare serioasă?

— Da.

Se uită la mine, câteva clipe.

— Bine, atunci, bănuiesc că sunt eu un băiat drăguț. Și tu evident ești nouă – studentă în primul an. Păreai să fii un pic pe dinafară, luni, apoi ai fugit, nici măcar n-ai mai intrat la curs și eu...

— Nu vreau mila ta.

Eram disperată. El fusese drăguț cu mine doar pentru că mă socotise o zăpăcită de anul întâi. Oh, Doamne, asta era...

Cam se încruntă și vreau să spun că se încruntă de-adevăratelea.

— Nu mi-e milă de tine, Avery. Am spus doar că păreai pe dinafară, luni, și mi-am închipuit că am putea fi parteneri.

Se opri și își miji ochii.

— Văd că nu mă crezi. Poate că din pricina fursecului? Ei bine, ai refuzat să guști din fursecurile mele aseară și, pe cinstite, aveam de gând să mănânc eu și celălalt fursec, dar păreai obosită și tristă în bancă și mi-am imaginat că ai avea nevoie de-un fursec mai mult decât mine.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu, dar era o certă sclipire de amuzament în ochii lui.

— Și ești frumoasă, adăugă el.

Am clipit nedumerită.

— Ce?

Încruntătura se ștersese și el deschise ușa, poftindu-mă să ies din sală, pe hol.

— Nu-mi spune că nu știi că ești frumoasă. Dacă-i așa, o să-mi pierd toată încrederea în rasa umană. Doar nu vrei să fii răspunzătoare pentru asta.

— Știu că sunt frumoasă – adică, nu asta am vrut să spun.

Doamne, ce infatuat suna. Am scuturat din cap.

— Nu cred că sunt urâtă. Asta voiam de fapt...

— Bine. Am lămurit problema asta.

Agățându-se de geanta mea, mă dirijă spre casa scărilor.

— Atenție la ușă. Poate fi periculoasă.

I-am ignorat remarca.

— Ce legătură are tot comentariul despre frumusețe cu restul?

— Ai întrebat de ce sunt atât de drăguț cu tine. E reciproc avantajos.

Ideea și-a făcut loc în creierul meu și m-am oprit pe o treaptă mai sus de el.

— Ești drăguț cu mine pentru că mă crezi frumoasă?

— Și pentru că ai ochi căprui. Mă topesc după ochii mari și căprui.

Râse.

— Sunt un băiat foarte, foarte superficial. Hei, dar ajută faptul că ești frumoasă. Scoate băiatul drăguț din mine. Mă face de pildă să vreau să-mi împart fursecurile cu tine.

M-am uitat lung la el.

— Deci, dacă eram urâtă, n-ai mai fi fost drăguț cu mine?

Cam se răsuci pe un picior ca să mă privească în față. Chiar

și cu o treaptă mai jos, era mai înalt decât mine.

— Tot așa fi fost draguț cu tine și dac-ai fi fost urâtă.

— OK.

Un zâmbet malițios îi flutură pe buzele pline. Își plecă fruntea și șopti:

— Doar că nu ți-aș fi oferit niciun fursec.

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să ignor apropierea fețelor noastre.

— Încep să cred că fursecurile sunt un cod pentru altceva.

— Poate că da.

Se agăță din nou de geanta mea și făcu hotărât un pas înapoi, silindu-mă să mai cobor o treaptă.

— Ia gândește-te. Dacă fursecul e un cod, indiferent ce-o simboliza, a fost în gura ta, iubito.

O parte din mine era ușor tulburată de gând, iar cealaltă parte? Râsul îmi gâlgâi în gât și-mi ieși, sunând un pic răgușit.

— Ești de-a dreptul...

— Uluitor? Grozav?

Făcu o pauză, cu sprâncenele ridicate.

— Stupefiant?

— Mă pregăteam să spun bizar.

— Ei bine, la naiba, dacă așa fi avut sentimente, asta m-ar fi putut răni.

Am rânjit și mi-am permis să-l tachinez în joacă.

— Bănuiesc că e o treabă bună faptul că nu ai sentimente, hm?

— Și eu bănuiesc.

Coborî încă vreo două trepte și se opri pe palier.

— Mai bine te-ai grăbi, altminteri o să întârzii la următorul curs.

Fir-ar să fie! Avea dreptate.

Cam râse când îmi văzu ochii căscați și se dădu la o parte din calea mea, când m-am năpustit pe scări.

— Drace, dacă te-ai mișca atât de repede și pentru fursecurile mele, aș fi un băiat fericit.

— Taci! i-am aruncat peste umăr, când am ajuns la următorul șir de trepte.

— Hei! strigă el după mine. Nu vrei să știi pentru ce e numele de cod fursecuri?

— Nu! Doamne, nu!

Râsul lui mă urmări până la parter și tot drumul până la următorul meu curs.

Cinci

— Apartamentul tău e foarte drăguț, zise Brittany de pe canapea.

Un manual de istorie zăcea deschis, dar necitit, în poala ei.

— Mi-ar plăcea să nu fiu silită să stau la cămin. Colega mea de cameră sforăie ca o banshee, când doarme.

Eu mă fâțaiam între măsuța de cafea și televizor, neștiind prea bine cum Brittany și Jacob ajunseseră în apartamentul meu după cursuri. La prânz, vorbiserăm să ne întâlnim și să facem schimb de notițe de la istorie, și nu știu cum fusese propusă locuința mea. Cred că de fapt fusese ideea lui Jacob și, de vreme ce amândoi se aflau aici, bineînțeles că nu studiaserăm nimic.

O agitație nervoasă zbârnâia prin mine ca un colibri. Trecuse atât de mult de când nu mai avusesem invitați. Acasă, nimeni nu venea în vizită, în afară de membrii familiei, și

numai fata în casă intra în camera mea. Nu doar că fusesem o virtuală paria în orașul meu și la școală, dar fusese la fel și acasă la mine. Dar, înainte de petrecerea aceea de Halloween, toată lumea trecea pe la mine pe acasă, mai ales fetele de la studio. Toată lumea vorbea cu mine, pe vremea aceea, iar eu încă mai dansam. Înainte de petrecere, lucrurile fuseseră normale.

Îmi atingeam continuu brățara, cu nervozitate. Îmi plăcea să-i am aici, pentru că era normal și îmi amintea de vremurile de dinainte. Asta făceau studenții de la colegiu, dar era atât de... diferit, pentru mine.

Jacob reapăru din bucătăria mea, cu o pungă de chipsuri în mână.

— Hai să nu mai vorbim de apartament. Nu mă înțelege greșit. E un apartament drăguț, dar eu vreau să aud mai multe despre fursecurile lui Cam.

Am luat un chips din pungă.

— N-ar fi trebuit să-ți povestesc niciodată despre conversația aceea.

— Mă rog, răspunse el, cu gura plină.

Brittany chicoti.

— Eu mor de curiozitate să știu ce înseamnă *fursecuri* în argou.

— Probabil scula lui, zise Jacob și se trânti pe brațul canapelei.

— Oh, Doamne, am zis eu, luând o mână plină de chipsuri.

Aveam nevoie de întăritoare calorice pentru direcția în care se îndrepta discuția.

Brittany dădu din cap.

— Atunci se înțelege. Mă refer la treaba cu neîmpărțitul

fursecurilor cu fetele urâte.

— Eu nu cred că la asta s-a referit, am zis eu, aruncându-mi un chips în gură. Deci, întorcându-ne la notițele noastre de la istorie...

— La naiba cu istoria. Înapoi la scula lui Cam, zise Jacob. Știi, dacă fursecurile sunt un nume de cod pentru sculă, atunci asta înseamnă că scula lui a fost în gura ta.

M-am înecat cu chipsul și mi-am apucat cutia de apă minerală, sorbind cu poftă lichidul, cu fața în flăcări.

— Teoretic vorbind, adică, adăugă Jacob, rânjind ca un total idiot.

Începu să sară pe loc:

— Nu știi cum faci, Avery. Dacă aș locui eu vizavi de el, aș fi lipit de ușa lui de la amiază până la miezul nopții. Și aș fi grămadă pe *fursecurile* lui. Yum.

Fluturând o mână prin fața ochilor, am clătinat din cap.

— Din partea mea, poți să-i iei tu toate fursecurile.

— Oh, draga mea, dacă ar lovi cu bâta de baseball în echipa mea, aș fi grămadă pe el cât ai clipi.

Brittany își rostogoli ochii în cap.

— Mare surpriză.

— Ce nu înțeleg eu e cum de nu ești tu grămadă pe fursecurile lui.

Am deschis gura, dar Brittany a clătinat din cap și a zis:

— Nici eu nu cred că fursecuri înseamnă sculă. Cred că ar putea însemna testiculele lui, având în vedere pluralul și așa mai departe.

Jacob râse tare.

— Atunci înseamnă că testiculele lui au fost în gura ta, teoretic vorbind! La naiba, gătitul e obscen.

Am rămas cu gura căscată la ei doi. Asta era o discuție obișnuită?

— Oh, Doamne, n-am putea, vă rog, să nu mai vorbim despre scula și testiculele lui, altminteri nu voi mai fi în stare să mai mănânc fursecuri. Foarte probabil niciodată.

— Nu, pe bune. Cum de nu ești excitată pe chestia asta? mă tachină Jacob și se cățăără pe speteaza canapelei ca o pisică mai mare. Evident că el flirtează cu tine.

— Și? am răspuns eu, socotind că ar putea fi în regulă să mai mănânc un chips fără să mor.

Jacob rămase mască.

— Și?

Brittany închise manualul de istorie și-l trânti pe podea cu un bufnet răsunător. Bănuiam că se dusese definitiv ideea cu învățatul.

— Jacob e ca o femeie la treizeci și cinci de ani lihnită după sex, așa că nu poate să înțeleagă de ce nu vrei o călărie cu armăsarul orașului.

Am aruncat o privire spre Jacob, iar el doar a ridicat din umeri, zicând:

— Foarte adevărat.

— Chiar și mie îmi vine greu să înțeleg asta. Cameron arată într-adevăr foarte bine, continuă Brittany. Și n-am auzit niciodată vreo fată să spună mizerii despre el, așa că înseamnă că se poartă frumos cu ele.

Fiindcă habar n-aveam ce să spun, m-am așezat pe fotoliul-lună, negru, de lângă televizor. Să le explic de ce-ul din spatele întregii povești era un nu hotărât.

— Nu știu. Pur și simplu nu sunt interesată.

— Ai ovare? întrebă Jacob.

M-am uitat urât la el.

— Da.

El se lăsă să alunece de pe speteaza canapelei, ajungând să stea lângă Brittany.

— Atunci cum de nu ești interesată?

Îndesându-mi restul de chipsuri în gură, m-am străduit să răspund fără să par o frigidă pudică. Dar eram o frigidă pudică, nu? Sau suferindă, depinde pe cine întrebai. În orice caz, deși ideea de sculă și testicule mă interesa, gândul de a ajunge într-adevăr aproape și intimă cu ele mă făcea să mă umplu de o nădușeală rece.

Și nădușeam în clipa asta. Chipsurile se acreau deja în stomacul meu. Aveam să fac o criză de burtă, mai târziu. Mintea m-a purtat imediat spre e-mailul de noaptea trecută.

Mincinoasă.

Ștergându-mi palmele pe jeanși, am clătinat din cap.

— Nu sunt interesată de o relație.

Jacob râse.

— Nici noi nu spunem că el ar fi, știi? Nu trebuie să vrei să ai

O relație pentru un pic de *bow-chicka-bow-wow*.

Brittany întoarse capul și-l măsură încet din priviri.

— Chiar ai zis asta?

— Am zis-o. Și-mi aparține. O să-mi fac un tricou pe care să scrie așa, zâmbi Jacob. Oricum, tot ce vreau să spun e că el e o ocazie pe care n-ai vrea s-o lași să treacă.

Am refuzat și să mă gândesc la așa ceva.

— De ce vorbim totuși despre asta? Avem doar un curs împreună și locuiește vizavi de ușa mea...

— Și sunteți parteneri pentru restul semestrului, adăugă

Brittany. Destul de romantic, să ieșiți noaptea ca să vă uitați la stele.

Stomacul mi se încordă.

— Nu e romantic. Nimic nu e romantic.

Sprâncenele ei se ridicară a mirare și, trecându-și mâna prin buclele scurte de păr blond, zise:

— Ei, salutare, Debbie Downer⁴.

Mi-am rostogolit ochii.

— Nu spun decât că nu-l cunosc. El nu mă cunoaște pe mine. Și e doar un flirt. Tu ai spus chiar că e armăsarul orașului. Poate așa și este, într-adevăr. E un tip drăguț și prietenos. Atâta tot. Deci putem s-o lăsăm baltă?

— Da, voi, bestiilor, mă plictisiți până la lacrimi, zise Jacob, iar Brittany scoase limba la el.

Lumina se reflectă în cerceul din limba ei și mie mi s-a strâns inima, gândindu-mă că trebuie să fi durut când și-l pusese.

— Și am nevoie de niște salsa pentru chipsurile astea.

— Jos, în bufet, am strigat eu, când el era deja în bucătărie, deschizând și trântind uși.

Spre marea mea ușurare, subiectul s-a abătut de la mine și oricum inexistentul pentru mine Cam. Au trecut orele și am început să mă simt mai în largul meu cu ei pe la mine, ba chiar am întredeschis manualele de istorie pentru câteva secunde. Când s-a apropiat de ora nouă, ei și-au strâns lucrurile și s-au îndreptat către ușă.

⁴ Personaj din scheciurile de televiziune, al cărui nume a devenit sinonim cu persoana care aduce vești proaste și stârnește emoții negative la petreceri și sărbători, stricând dispoziția tuturor.

Brittany s-a oprit și s-a repezit la mine. Înainte să mă pot pregăti, mi-a dat o îmbrățișare și un pupic pe obraz. Am încremenit acolo, cumva profund șocată. Ea zâmbi:

— E o mare petrecere la una dintre frații, vineri seară. Ar trebui să vii și tu.

Mi-am amintit cum spusese Cam că vineri era ocupat și, fiindcă evident îi plăcea să petreacă, acesta era probabil motivul. Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Nu fi antisocială, zise Jacob, deschizând ușa. Suntem oameni simpatici, cu care poți să-ți petreci timpul.

Am râs:

— Știu. Mă mai gândesc.

— OK, îmi răspunse Brittany și își flutură degetele. Ne vedem mâine.

Pe hol, Jacob porni întins spre ușa lui Cam, împingându-și soldurile înainte și dând din fund. Mi-am mușcat buza ca să mă opresc din râs. A ținut-o tot așa, până când Brittany l-a prins de gulerul tricoului polo și l-a smucit spre scări.

Zâbind, am închis ușa și am încuiat-o. Nu mi-a luat mult până am făcut curățenie și m-am pregătit de culcare. Partea cu băgatul în pat n-avea niciun rost, că nu mi-era somn, și, pentru că evitam laptopul și, implicit, e-mailul, am sfârșit uitându-mă la reluările din *Vânătorii de stafii*, până ce am fost convinsă că băntuia un spirit în baia mea. Închizând televizorul, m-am ridicat în picioare și, fără să-mi dau seama, am ajuns să fac ceva ce uram.

Să mă plimb în sus și-n jos prin apartament, cum făceam acasă, în dormitorul meu. Cu televizorul stins și apartamentul cufundat în liniște, puteam auzi și cel mai mic zgomot de la

apartamentele vecine. M-am concentrat asupra acelor zgomote în loc să-mi las mintea să rătăcească, pentru că seara fusese bună și nu voiam s-o stric. Ultimele două zile fuseseră grozave, cu excepția episodului cu intratul în Cam. Lucrurile mergeau bine.

M-am oprit în spatele canapelei, abia atunci dându-mi seama ce făceam.

Privind în jos, mi-am văzut mâneca bluzei suflecată și degetele înconjurate pe încheietura mâinii stângi. Încet, meticulos, mi-am desprins degetele, unul câte unul. Se vedeau slabe urme roșietice de la brățara care îmi apăsase pielea. În ultimii cinci ani, nu-mi scosesem brățara decât noaptea și când făceam dus. Urmele acelea aveau să fie probabil permanente.

Exact ca și cicatricea zimțată pe care o ascundea brățara.

Mi-am luat mâna de tot. Porțiunea roz mai închis, de cinci centimetri, cobora pe mijlocul încheieturii, deasupra venei. Fusese o tăietură adâncă, făcută cu un ciob din poza înrămată pe care o aruncasem, după ce prima fotografie circulase prin tot liceul.

Momentul în care făcusem tăietura aceea fusese cel mai nefericit din viața mea și nu glumisem. Ar fi existat o tăietură la fel de violentă și pe încheietura mâinii drepte, dacă n-ar fi fost camerista care auzise sticla spărgându-se.

Poza fusese a mea și a celei mai bune prietene, aceeași cea mai bună prietenă care fusese cea dintâi care-mi întorsese spatele și începuse să-mi șuiere cuvinte ca „târfa” și „mincinoasă”.

Eu voisem să-i pun capăt, atunci. Pur și simplu să închei, fiindcă la momentul acela al vieții mele nimic nu putea fi mai rău decât ceea ce mi se întâmplase, până și părinții mei

recunoscuseră asta, și căderea ce urmasse. În numai câteva luni, viața mea se scindase ferm în două bucăți zdrențuite: înainte și după. Și eu nu fusesem în stare să întrezăresc un posibil după, când toată școala trecuse de partea lui Blaine.

Acum? După-ul părea fără sfârșit, dar rușinea ardea ca un foc mocnit în pânțelele meu, când mă uitam la cicatrice. Sinuciderea nu era niciodată răspunsul la nimic, *încheierea socotelilor* însemna doar să-i las pe ei să câștige. Îmi învășasem lecția de una singură, de vreme ce nici nu fusese vorba despre terapie. Părinții mei ar fi acceptat mai degrabă să li se amputeze picioarele decât să aibă o fată care încercase să se sinucidă și avea nevoie de terapie. Mai mulți bani dăduseră ca șederea mea la spital să rămână discretă.

Aparent, părinții mei rezistaseră cu bine să aibă o fiică etichetată drept târfa mincinoasă.

Dar eu uram să văd semnul fizic al slăbiciunii mele și aș fi fost umilită să-l mai vadă vreodată cineva.

Deodată, un râs gros de pe hol îmi atrase atenția – râsul lui Cam. Capul mi s-a răsucit spre bucătărie. Pe aragaz, ceasul arăta unu dimineața.

Mi-am tras mâneca jos.

— Nu poți chiuli vineri noapte? întrebă o voce feminină, ușor înfundată prin perete.

Urmă o pauză și apoi Cam spuse:

— Știi că nu pot, iubito. Poate data viitoare.

Iubito? Oh! Le-am auzit pașii ocolind balustrada din afara apartamentului și ajungând la scări.

Alergând prin spatele canapelei, mi-am făcut drum spre fereastră. Cum apartamentul meu era în capăt și avea vedere spre parcare, tot ce aveam de făcut era să aștept. Și iată-i, un

Cam fără cămașă și o fată.

O brunetă foarte înaltă, cu picioare lungi, purtând o fustă drăguță de denim. Asta a fost tot ce-am putut vedea de la fereastră, în timp ce ei traversau parcare. Fata se împiedică, dar își regăsi echilibrul mai înainte să fie nevoie de intervenția lui Cam. Se opriră în spatele unui sedan de culoare închisă. Mă simțeam ca o vecină iscoditoare, dar eram ca pironită în loc.

Cam spuse ceva și râse, când fata îl împinse în joacă în umăr. O secundă mai târziu, se îmbrățișară, apoi el se dădu un pas înapoi, făcându-i cu mâna, înainte de a se întoarce spre imobil. La jumătatea drumului, își ridică privirea spre etajul nostru și am sărit înapoi, ca o idioată. Nu m-ar fi putut vedea. Ar fi fost imposibil, fără nicio lumină aprinsă în apartamentul meu.

Am râs de mine, apoi am amuțit, când am auzit o ușă închizându-se pe hol.

M-a cuprins ușurarea, relaxându-mi mușchii care mi se tot încordaseră. Să-l văd cu o altă fată fusese... bine. Reafirma fără dubii faptul că era un flirt nevinovat, foarte atrăgător, cu un băiat căruia îi plăcea să dăruiască fursecuri fetelor frumoase și avea drept animal de companie o țestoasă pe nume Raphael. Asta era bine. Asta era normal. Puteam să mă descurc cu asta, pentru că aluziile lui Brittany și Jacob mă puseseră pe jar și mă făcuseră nervoasă.

Poate Cam și cu mine aveam să devenim prieteni. Eram OK cu asta, pentru că era plăcut să am mai mulți prieteni, ca înainte.

Dar când m-am urcat în pat și am rămas trează, uitându-mă la tavan, pentru un moment, un foarte scurt moment, m-am

întrebat cum ar fi fost dacă el, Cam, ar fi fost interesat de mine în felul acela. Să fi avut de așteptat așa ceva. Să fi fost amețită și însuflețită ori de câte ori s-ar fi uitat la mine sau când mâinile noastre s-ar fi atins din întâmplare. Mă întrebam cum ar fi fost dacă aș fi fost interesată în felul acesta de el sau de oricare alt băiat, la urma urmei. Să aștept cu nerăbdare întâlnirile, primele săruturi și toate lucrurile care veneau odată cu acestea. Pariez că ar fi fost plăcut. Ar fi fost ca înainte.

Înainte ca Blaine Fitzgerald să-mi fi răpit toate acestea.

Nori de furtună se rostogoleau pe cer, joi dimineața, și se părea că avea să fie o zi ploioasă și nesuferită în campus. Din fericire, eu aveam de trecut, târâș-grăpiș, prin numai două cursuri, așa că înainte de a ieși, mi-am luat un hanorac și l-am îmbrăcat peste bluză. M-am gândit să mă schimb de pantaloni scurți și papuci de plajă, dar am hotărât că mi-era mult prea lene pentru atâta osteneală.

Dându-i un mesaj pe telefon lui Jacob, ca să văd dacă voia să mă ducă la vreo cafea înainte de cursul de arte, am ieșit din apartamentul meu și am pornit spre scări, înainte ca ușa apartamentului lui Cam să se deschidă brusc și un băiat să iasă valvârtej, trăgându-și o bluză peste cap. Capul lui blond, cu părul zbârlit, lung până la umeri, apăru din bluză și l-am recunoscut pe tipul cu țestoasa lui Cam – colegul de cameră.

În clipa în care ochii ni s-au întâlnit, un zâmbet larg a înflorit pe fața lui bronzată, afișând un șir de dinți ultra albi.

— Bună! Te-am mai văzut.

Privirea mea a săgetat în spatele lui. Lăsase ușa larg deschisă.

— Bună, tu ești... tipul cu țestoasa.

Pe chipul lui pluti nedumerirea, în timp ce sandalele îi

pocniră pe ciment.

— Tipul cu țestoasa? Oh, da.

Râse, pielea încrețindu-i-se în jurul ochilor căprui.

— M-ai văzut cu Raphael, nu?

Am dat din cap.

— Și cred că te-ai recomandat. Senor Retardatul-naibii.

Slobozind un nou hohot de râs, mi se alătură, coborând scările.

— Țsta-i numele meu de beție. În majoritatea zilelor lumea mă știe ca Ollie.

— Sună mult mai bine decât Senor Retardatul-naibii, i-am zâmbit eu, în timp ce coteam pe palierul etajului al treilea. Eu sunt...

— Avery?

Când eu am făcut ochii mari, el îmi rânji, arătându-și dinții.

— Mi-a spus Cam.

— Oh. Deci... ăă, te duci la...

— Tâmpitul, ai lăsat ușa deschisă! bubui vocea lui Cam pe casa scărilor și, în secunda următoare, apăru în capul scărilor, cu șapca de baseball pe cap.

Un rânjet pieziș îi apăru pe față când ne zări și coborî treptele sărind.

— Hei, ce faci cu fata mea?

Fata mea? Ce? Aproape m-am împiedicat.

— Îi explicam cum am eu două nume.

— Oh, zău?

Cam își puse un braț pe după umerii mei, iar papucii mei se încurcă unul într-altul. Brațul i se încordă, trăgându-mă spre el.

— Ușurel, iubito, cât pe-acți să te pierd.

— Uită-te la tine, zise Ollie, ținându-se de scări. O faci pe fată să se împleticească în propriile picioare.

Cam chicoti și, cu mâna liberă, își întoarse cozorocul șepcii la spate.

— N-am ce-i face. E de la farmecul meu hipnotic.

— Sau ar putea fi de la mirosul tău, replică Ollie. Parcă n-am auzit dușul, în dimineața asta.

El tresări, prefăcându-se indignat.

— Miros urât, Avery?

— Miroși grozav, am murmurat eu, simțindu-mi fața în flăcări.

Ceea ce era adevărat, totuși. Mirosea minunat – un amestec de lenjerie curată, de colonie discretă și încă ceva, probabil mirosul lui personal.

— Vreau să spun că nu miroși rău.

Cam mă privi un pic cam lung.

— Te duci la cursuri?

Coboram pe scări, dar brațul lui încă stătea pe după umerii mei și toată partea corpului meu dinspre el părea să mă furnice ca și când amortise. El era atât de... degajat. De parcă nu însemna nimic pentru el și probabil chiar nu însemna. Mi-am amintit cum se îmbrățișaseră el și fata aceea, noaptea trecută, dar pentru mine, asta era...

Nu existau cuvinte.

— Avery? Cam își coborî vocea.

M-am eliberat de brațul lui și i-am văzut rânjetul lui Ollie lățindu-se. Am luat-o înainte pe trepte, având nevoie de distanță.

— Mda, mă duc la arte. Și voi, băieți?

Cam mă prinse din urmă fără efort, la etajul al doilea.

— Noi mergem să ne luăm micul dejun. Ai putea chiuli să ne însoțești.

— Cred c-am terminat-o cu chiulitul pe săptămâna asta.

— Eu chiulesc, anunță Ollie, dar Cam nu are cursuri până după-amiază, așa că el e băiat cuminte.

— Și tu ești băiat rău? am întrebat.

Zâmbetul lui Ollie era contagios.

— Oh, eu sunt un băiat rău, foarte rău.

Cam îi aruncă o privire prietenului său.

— Mda, cum ai spune rău la ortografie, aritmetică, engleză, la strâns după el însuși, la vorbit cu oamenii și aș putea continua.

— Dar sunt bun la lucrurile care contează.

— Și care sunt lucrurile alea? întrebă Cam, în timp ce ieșeam din clădire.

Afară, aerul era încărcat cu un vag miros de umezeală, iar norii arătau umflați de apă.

Ollie fugi puțin înaintea noastră, apoi se întoarse ca să ne poată privi, mergând cu spatele înainte, ignorând cu desăvârșire camionul roșu care încerca să dea înapoi. Ridică o mână bronzată și începu să numere pe degete.

— Băut, *socializare*, snowboarding și fotbal – îți mai aduci aminte de sportul ăla, Cam? Fotbalul?

Rânjetul nepăsător pieri de pe fața lui Cam.

— Da, îmi mai aduc aminte, ticălosule.

Ollie râse și se întoarse, luând-o spre camioneta argintie din parcare. Am aruncat o privire spre Cam, curioasă. El se uita drept înainte, cu maxilarele strânse și ochii precum două așchii de gheață. Fără să privească în jos, spre mine, își vârî mâinile în buzunarele jeanșilor și zise:

— Ne mai vedem, Avery.

Cu acestea, se duse lângă Ollie, la mașina lui, și aș fi putut jura că temperatura căzuse brusc, potrivit-se cu răceala din atitudinea lui Cam. Nu-ți trebuia să fii un geniu sau o persoană cu intuiție de excepție ca să deduci că Ollie atinsese un punct dureros, iar Cam nu avusese chef să dea explicații.

Înfiorându-mă, m-am grăbit la mașina mea și am urcat repede. La țanc, căci o picătură mare și grea de ploaie se sparse de parbriz. Când am dat înapoi, am privit în spate, găsimdu-i din ochi. Amândoi băieții stăteau lângă remorca mașinii argintii, Ollie zâmbind, iar Cam cu aceeași expresie distantă, de îndârjire rigidă, vorbindu-i. Indiferent ce-i spunea prietenului său, nu-i făcea plăcere lucrul ăsta.

Șase

Habar n-am cum îl lăsasem pe Cam să mă convingă să mă ducă el cu mașina și să nu mai venim cu două mașini la ore, dar sâmbătă seara – seara pentru temă – chiar înainte de asfințit, m-am trezit urcând în masiva camionetă argintie. Aveam stomacul tot un ghem de nervi de vineri seară, când Jacob începuse să mă bată la cap cu petrecerea la care se duceau el și Brittany. Fuseseră bine intenționați și aș fi vrut să merg și eu, dar nu mă puteam hotărî s-o fac într-adevăr. De altfel, nici nu știam unde era casa, era deja târziu când începuse să-mi dea mesaje pe telefon și ploua din nou cu găleata.

Iar acum eram agitată ca un șoarece într-o încăpere plină de pisici. Oricât de prostească era starea asta, nu mai fusesem niciodată până atunci într-o mașină cu un băiat. Frate, chiar și

să recunosc asta în mintea mea suna incredibil de jalnic. Ca dusul acestui mic secret cu mine în mormânt de jalnic.

Cam vârî cheia în contact, în timp ce se uita la mine. Șapca de baseball era din nou pe cap, întoarsă la spate. În spatele genelor dese, ochii lui sclipeau azuriu-viu.

— Pe locuri, fiți gata?

Strângându-mi puloverul subțire în jurul meu, am dat din cap. Când îl văzusem la astronomie, ieri-dimineață, era din nou în dispoziția lui normală – glumind, flirtând și oferind fursecuri. Sperasem că asta însemna că indiferent ce se petrecuse între el și Ollie se rezolvase.

— Ești sigur că nu putem face asta pe undeva prin apropiere?

— Locul în care te duc va fi perfect. Nu te-aș conduce niciodată greșit, iubito.

— OK, am murmurat, încleștându-mi strâns mâinile una de alta.

Am întors capul spre geamul pasagerului, privind cum zburam prin campus și traversam podul spre Maryland.

Cincisprezece minute mai târziu, Cam coti pe drumul ce ducea la centrul turistic Antietam National Battlefield⁵. Pasionata de istorie din mine începuse să facă tumbe, dar eram prea crispată pentru faptul că mă aflam aici, noaptea, cu Cam. Nu că el ar fi părut tipul care să încerce ceva, dar dacă știam ceva, aceasta era că nu exista un „tip” pentru lucrul de genul

⁵ Zonă protejată, din circuitul Parcurilor Naționale, în munții Appalachian, lângă râul Potomac, comemorând Bătălia de la Antietam, din Războiul Civil american, cuprinzând câmpul de bătălie și un centru de vizitare, un cimitir militar național, Podul Bumside cu arcuri de piatră și un spital de campanie muzeu.

ăla. Nervii mei păreau întinși la maximum și subțiați la capete.

— Ești sigur că avem voie să fim aici, noaptea? am întrebat, uitându-mă în jur.

— Nu.

Opri mașina într-un loc de parcare. Nu erau decât vreo câteva mașini.

M-am holbat la el.

— Ce?

El râse și stinse motorul.

— Glumesc. Tot ce trebuie să facem este să-i spunem unuia dintre paznici că suntem de la Universitate. Or să fie liniștiți cu asta.

Așa speram. Ideea de a fi alergată prin câmpul de bătălie de un paznic de-al parcului nu era pe lista lucrurilor de făcut înainte de a muri.

Cu toate acestea, după ce i-am aruncat o privire lui Cam, mi se părea că el ar fi candidat pentru așa ceva.

— Ești gata?

Luându-mi geanta de jos, am deschis ușa camionetei.

— Da, hai s-o facem și să plecăm.

Cam chicoti, luând o lanternă din torpedo.

— Nu fi atât de excitată.

I-am răspuns cu un zâmbet scurt.

— Nu sunt.

— Nu minți.

Ocoli mașina prin față și veni lângă mine, arătându-mi spre turnul de ciment cu vârful roșu ridicat la cer.

— Uite acolo o să mergem.

— În turnul de pe Drumul însângerat?

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Ai mai fost aici.

— Nu.

— Atunci de unde știi că ăla e Drumul însângerat?

Am zâmbit puțin, luând o șuviță de păr și începând s-o învârt printre degete.

— Istoria e specializarea mea, așa că locurile ca acesta îmi spun ceva. Am citit despre el. Cea mai sângeroasă zi din tot războiul s-a petrecut pe drumeagul acela scurt.

— Da, așa se zice. Stai un pic.

Se întoarse către un paznic ce venea peste câmp.

— Vin imediat.

L-am urmărit cum aleargă până spre paznicul care se oprise și-l aștepta. Schimbară câteva cuvinte, apoi Cam îi arătă caietul de notițe. Paznicul râse, apoi își strânseră mâna. Dându-mi capul pe spate, am zărit deja câteva stele apărând pe cerul albastru-închis. Avea să se întunece în câteva minute.

Am tras adânc aer în piept și l-am lăsat să iasă încet.

Cam veni înapoi lângă mine.

— Putem merge. Și nu suntem singurii. Mai sunt vreo câțiva studenți pe partea cealaltă a turnului.

— Mișto.

Mi-am potrivit pasul cu al lui, păstrând o distanță sănătoasă între noi.

— De ce vin atâția oameni aici, pentru asta? Sunt sigură că sunt niște locuri de observație și mai aproape de campus.

— Dar nu ca ăsta. Uită-te în jur.

Își puse lanterna în buzunar.

— În afară de casele de peste drum, nu sunt nici luminile orașului, nici zgârie-nori. E doar cerul.

— Și lanurile de porumb, am remarcat eu.

El dădu din cap.

— Multe lanuri de porumb.

Am ajuns la porțiunea pavată a drumului și am luat-o către turn.

— Cât crezi că o să dureze? am întrebat.

— De ce? Ai o întâlnire fierbinte în seara asta?

Am scăpat un hohot scurt de râs.

— Of, nu.

O singură sprânceană neagră arcuită.

— Ai spus-o de parcă ar fi o idee nebunească. De parcă nimeni nu s-ar duce într-o sâmbătă seara la o întâlnire.

Dând drumul șuviței de păr cu care mă jucasem, m-am silit să ridic din umeri cu nepăsare.

— Eu nu mă întâlnesc cu nimeni.

— Și atunci, care-i graba?

Admițând că mă simțeam teribil de stingherită să mă aflu în locul acela, ar fi fost stingheritor și lipsit de tact, așa că n-am răspuns.

— Îți faci griji că te-am adus aici pentru scopurile mele abjecte?

Am încremenit în loc. Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Ce?

Cam se opri și se întoarse spre mine. Zâmbetul îi păli.

— Hei, Avery, glumesc doar. Serios.

Fierbințeala îmi inundase obrazii și ghemul se desfăcu, înlocuit de o puternică senzație de stupiditate.

— Știu. Numai că sunt...

— Încordată? sugeră el.

— Da, așa.

El mă studie încă vreo câteva clipe, apoi își reluu mersul.

— Vino. O să se întunece curând.

Târșându-mi picioarele în urma lui, mi-am imaginat cum ar fi fost să o iau la fugă drept spre gardul de lemn și să mă arunc într-o țepușă ascuțită. Doamne, trebuia să mă adun. Nu toți băieții erau ca Blaine. Știam asta. Înțelegeam perfect asta. Nu eram complet distrusă de *nenorocirea* mea.

Pe partea cealaltă a turnului, lângă plăcile comemorative, doi studenți din grupa noastră de la astronomie, stăteau pe o bancă, ținând laptopurile pe genunchi. Ne-au făcut cu mâna și le-am răspuns, după care Cam a mers ceva mai departe prin uriașa parcare și a cotit spre dealul înierbat ce dădea spre drumeagul neasfaltat, Drumul însângerat propriu-zis.

Cam a ales un loc, și-a scos lanterna și s-a așezat. Eu am rămas câțiva pași mai în spate, ascultând țârâitul stins al greierilor. Pământul se uscaser după ploaia de ziua trecută, dar chiar dacă ar fi fost ud, nu asta m-ar fi împiedicat să mă așez. Eram pur și simplu prea ambalată.

— Vii lângă mine?

Bătând cu palma pământul de lângă el, își înclină capul.

— Te rog frumos? Mă simt pierdut, de unul singur, aici.

Mușcându-mi buza, m-am așezat la vreun metru distanță de el și mi-am făcut de lucru, scotocind după manualul de astronomie. Când l-am scos din geantă, i-am aruncat o privire lui Cam și ochii ni s-au întâlnit. Nu mi i-am putut desprinde. Intens. Țsta a fost primul cuvânt ce mi-a răsărit în minte. Privirea lui era intensă, de parcă ar fi văzut prin mine.

Dregându-mi glasul, mi-am fixat atenția asupra cărții de astronomie. În cele din urmă, Cam vorbi:

— Ce constelație ar trebui să găsim pe hartă?

Mi-a ținut lanterna, cât timp eu am căutat prin notițe.

— Ăă, Corona Borealis, cred.

— Ah, coroana nordică.

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

— Știi asta fără ezitări?

El râse.

— Poate că nu-mi iau notițe, dar sunt atent.

Eram foarte sigură că dormise aproape tot timpul cursului, ieri. Am scos planșa caroiată de la profesorul Drage și harta cu stele, apoi am găsit pe aceasta din urmă Corona Borealis.

— Eu chiar nu pricep cum vede cineva forme în stele.

— Pe bune?

Se dădu mai aproape și privi harta peste umărul meu.

— Formele sunt mai mult decât evidente.

— Nu și pentru mine. Vreau să spun, sunt doar un grup de stele pe cer. Ai putea să vezi în ele orice ai vrea tu să vezi.

— Uită-te la Borealis, bătu el cu degetul în hartă. Este evident o coroană.

Am răs.

— Ba nu arată ca o coroană. Arată ca un semicerc neregulat.

El clătină din cap.

— Uită-te. Acum o poți vedea mai ușor. E o coroană. Haide, găsește cele șapte stele.

Mi-am lăsat capul pe spate și am luat un pix din geantă.

— Văd cele șapte stele, dar mai văd vreo sută de alte stele printre ele. Văd, de asemenea, un fursec monstruos.

Cam izbucni în răs. Era un sunet plăcut, jos și bogat.

— Ești caraghioasă.

Buzele îmi schițară un zâmbet, în timp ce șovăiam cu pixul peste planșa caroiată. Habar n-aveam de la care linie de latitudine să încep. M-am uitat în sus, la Borealis, și am reușit

să trasez o linie unde am crezut eu că ar trebui, unind două puncte.

— Știi de unde-i vine numele?

Când eu am clătinat din cap, el a întins mâna și mi-a luat pixul din mână. Degetele lui le atinseră pe ale mele și mi-am tras mâna înapoi, înfigând-o în iarba grasă.

— Reprezintă coroana dăruită Ariadnei de zeul Dionysos. Când s-a căsătorit cu Bacchus, el i-a pus coroana pe cer, în cinstea căsătoriei lor.

M-am uitat lung la el.

— Profesorul Drage n-a spus asta la curs.

— Știu.

Lăsându-mă pe spate, l-am studiat.

— Și atunci de unde știi?

— Dar tu de ce nu știi?

Mi-am plecat capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate.

— OK. Poate că nu toți oamenii știu asta fără ezitări.

Învârtea pixul meu între degete.

— De fapt, am mai asistat la cursul ăsta când am fost în anul întâi, dar a trebuit să renunț.

— Pe cuvânt?

El dădu din cap, dar fără să între în detalii.

— Și acum ești, ce, în anul trei?

— Da. Până la urmă a trebuit să sar peste un an, ceea ce m-a făcut să rămân în urmă.

Aș fi vrut să întreb de ce, dar am hotărât că nu era treaba mea.

— De ce ți-ai luat din nou astronomia? M-am gândit că ăsta era un subiect fără probleme. E o parte a specializării tale?

— Nu. Pur și simplu îmi plac materia și profesorul Drage.

Făcu o pauză, stingând lanterna.

— Studiez recrearea și sportul. Mi-ar plăcea să mă reabilitez la sport.

— Oh. Ai fost...

Mi-am întrerupt șirul, când o fată din spatele nostru a izbucnit în chicoteli. Privind peste umăr, am făcut ochii mari.

Cei doi studenți din grupa noastră erau fără îndoială un cuplu sau pe cale de a fi unul. Laptopurile rămăseseră uitate pe bancă. Ea stătea în poala lui, cu fețele la doar câțiva centimetri distanță, iar mâna lui era strecurată pe sub bluza ei.

— Ei, asta e o formă interesantă de privit stelele, comentă Cam.

Am fost recunoscătoare că se lăsase întunericul, pentru că fața mea începuse să se încingă. Știam că ar fi trebuit să întorc capul, pentru că zgâindu-mă la ei mă făcea să par ciudata lumii, dar nu puteam. Nici măcar când fata își trecu mâna prin părul băiatului, trăgându-i capul mai aproape de al ei, și începură să se sărute de-adevăratelea, iar mâna lui intrase sub bluza ei până la cot.

Uau.

Cam mă împunse cu pixul în braț, atrăgându-mi atenția. Părea... curios.

— Ce? am zis.

— Nimic. Doar că...

Păru să-și aleagă cuvintele cu grijă.

— Te uiți la ei de parcă... n-ai mai văzut niciodată o pereche făcând asta.

— Da?

El dădu din cap.

— Deci, dacă n-ai fost crescută la o mănăstire, îmi închipui

că ai stat și tu în poala cuiva o dată sau de două ori, nu?

— Nu, n-am stat!

Am tresărit, pentru că practic strigasem asta.

— Vreau să spun, n-am stat în poala unui băiat.

— Dar în poala unei fete?

— Ce? Nu!

Un zâmbet își făcu loc, încet, pe fața lui.

— Am glumit, Avery.

Am scrâșnit din dinți.

— Știu, doar că...

— Ce? Mă împunse iar cu pixul. Tu, ce?

Am deschis gura și i-am dat drumul în cea mai rea formă de diaree verbală.

— N-am avut niciodată o relație.

În clipa în care cuvintele mi-au ieșit din gură, mi-a venit să-mi trag una pentru prostie. Cine ar recunoaște asta în fața unui străin? Încleștându-mi mâinile pe marginile caietului, mi-am ridicat ochii spre Cam. El se uita la mine de parcă tocmai pretinsesem că aș fi Fecioara Maria. Obrajii îmi ardeau.

— Ce? Nu-i mare scofală.

El clipi des și scutură puțin din cap, întorcându-l din nou spre cer.

— N-ai avut niciodată o relație?

— Nu.

M-am fâțâit în loc, stingherită la culme, de parcă tocmai îmi expusesem sufletul.

— Nimic?

— Asta înseamnă nu.

Cam dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Câți ani ai?

Mi-am dat ochii peste cap, legănându-mă.

— Nouăsprezece.

— Și n-ai avut nici măcar o relație? întrebă el, din nou.

— Nu.

Hârtia începuse să se mototolească între degetele mele.

— Părinții mei... au fost severi.

O asemenea minciună, dar suna plauzibilă.

— Vreau să spun, foarte stricți.

— Îmi dau seama, Cam bătea cu pixul în caietul lui. Dar ai fost la vreo întâlnire sau ceva?

Oftând, mi-am coborât ochii în hârtiile mele.

— Parcă trebuia să facem harta stelelor?

— O facem.

— Ba nu. Eu am doar o linie mâzgălită și tu nu ai nimic.

— Linia aia mâzgălită e între Delta și Gama.

Se aplecă, unind două puncte.

— Aici e Teta și aici e Alfa – cea mai strălucitoare stea.

Vezi, am făcut jumătate.

M-am încruntat și mi-am ridicat ochii, retrasând modelul stelelor pe cer. Drace, le nimerise. Apoi el se aplecă din nou, lipindu-și umărul de al meu, și trase o altă linie perfectă spre un alt punct de pe hartă. Mi-am mușcat buza, în timp ce el a continuat, terminând harta fără să se uite nici măcar o dată la cer sau la harta cerului, îmi dădeam seama cu deosebită claritate cât de cald îmi simțeam brațul, chiar și prin cele două straturi de haine. Căldura atingerii îmi radia până în umăr și prin piept, accelerându-mi pulsul.

El își întoarse capul spre mine.

— Acum am terminat cu harta stelelor.

Am tras brusc aer în piept. Fețele noastre erau la câțiva

centimetri distanță; el era mult prea aproape. Privirea mi-a căzut pe buzele lui. Avea un colț al gurii ridicat și un început de gropiță în obrazul stâng. Am văzut buzele cum se mișcau, dar n-am auzit un cuvânt din ce-a zis. Voiam să mă îndepărtez, dar... dar nu voiam. Zăpăceala mi-a invadat tot corpul, în timp ce mă forțam să nu mă trag înapoi... și să nu mă dau mai aproape. Parcă eram prinsă între doi magneți.

Poate că ar fi trebuit să încetez să mă holbez la buzele lui.

Suna ca un plan bun, pentru că holbatul la buzele unui băiat era oarecum ciudat, așa că mi-am silit ochii să se ridice. Oh, drace, mare greșeală, fiindcă acum mă uitam în acei ochi de să-ți cadă chiloții, cum îi descrisese Jacob mai devreme, când îmi trimisese mesaj pe telefon. Și Jacob avusese dreptate. Pariez că o legiune de chiloți aruncați rămâneau în urma lui Cam pe oriunde se ducea. Ar fi trebuit să fie ilegal ca un băiat să aibă niște gene atât de dese. Chiar și în întuneric, ochii lui aveau culoarea denimului. Căldura oarecum tolerabilă se transformă într-o fierbințeală insuportabilă, gonindu-mi prin vene.

M-am fâșâit iar în loc, incapabilă să-mi amintesc când mai simțisem așa ceva. Cel puțin, nu de la petrecerea de Halloween încoace. Poate înainte. Cu siguranță înainte. Era ceva în felul de a fi al lui Cam care mă făcea cumva să uit de toate, mai puțin de ceea ce se petrecea în clipa respectivă. Suna normal. Îmi plăcea asta, în mare.

— Mă asculți?

Am clipit, încet.

— Hm? Da! Da. Desigur.

Zâmbetul lui deveni cu înțeleș, iar mie îmi veni să mă ascund sub o tufa cu țepi.

— Daa.. Deci, n-ai fost la nicio întâlnire cu vreun băiat?

— Ce?

Cam râse încetișor.

— Chiar nu m-ai ascultat deloc. Ai fost prea ocupată să mă studiezi.

— Ba nu!

Toată fața îmi luă foc la această minciună și m-am grăbit să mă uit în locul unde fusese perechea de studenți. Plecaseră, acum.

El mă împunse în umăr.

— Ba da.

M-am strâmbat.

— Ești cu mult peste nivelul acceptabil de aroganță.

— Arogant? Spun doar adevărul.

Cam își aruncă în iarbă caietul și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, privindu-mă pe sub gene. Și nesuferitul ăla de zâmbet într-o parte era prezent pe fața lui.

— Nu-i nimic rău în faptul că mă studiezi. Îmi place.

Am rămas cu gura căscată. Cum naiba ar fi trebuit să răspund la asta?

— Nu te studiam. Nu chiar. Doar că... m-am zăpăcit puțin. Într-atât de *palpitant* este să vorbesc cu tine.

— Totul la mine este palpitant, replică el.

— Cam tot atât de palpitant cum ar fi să urmăresc țestoasa ta traversând strada.

— Im-hm. Continuă să-ți spui asta, iubito.

— Continuă să-mi spui iubito și-o să ajungi să șchiopătezi.

Cam făcu ochii mari.

— Oh, auzi ce spui!

— Mă rog.

— Ar trebui s-o facem.

Mintea mea se duse drept acolo unde n-ar fi trebuit să se ducă și pielea începu să mă furnice.

— Ce să facem? Să plecăm? Sunt foarte de acord să plecăm, chiar în clipa asta.

— Să ieșim la o întâlnire.

Evident, pierdusem o parte importantă din conversația asta. Mi-am închis caietul și am întins mâna la spate, după geantă.

— Nu sunt sigură că urmăresc discuția asta.

— Zău, nu-i chiar atât de complicat.

Râse, când i-am aruncat o privire piezișă.

— Ar trebui să ieșim la o întâlnire.

Mi s-a făcut un gol în stomac când m-am uitat din nou la el. Părea atât de mulțumit, pe jumătate tolănit pe pământ. Glumea? Era drogat? Mi-am vârât caietul în geantă, împreună cu pixul.

— Nu înțeleg.

Cam se lungi pe spate și își întinse brațele deasupra capului, ceea ce făcu să i se ridice bluza și să expună o fâșie de piele bronzată și două gropițe, câte una pe fiecare șold... Doamne. Mi-am întors ochii și am luat o gură sănătoasă de aer.

— De regulă, întâlnirea e atunci când două persoane ies în oraș să-și petreacă seara sau să facă împreună ceva în timpul zilei. Într-adevăr, poate fi în orice moment al zilei sau al nopții. De obicei implică o masă. Uneori, un film sau o plimbare în parc. Deși eu nu mă plimb prin parcuri. Poate pe o plajă, dar cum nu e niciuna...

— Știu ce e aia o întâlnire, i-am retezat-o eu, ridicându-mă în picioare.

El rămase pe pământ, fără să dea semne c-o să se miște prea

curând. Ar fi trebuit să-mi iau mașina.

— Tu ai spus că nu înțelegi, îmi atrase el atenția. Prin urmare, îți explicam ce înseamnă o întâlnire.

Frustrată... și amuzată fără să vreau, mi-am încrucișat brațele.

— Nu partea asta n-o înțeleg și știi prea bine.

— Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Nu suntem.

Cam își coborî brațele, dar fâșia de piele încă rămase la vedere, între bluză și jeanși. Oare purta chiloți? Tot ce vedeam era cureaua de piele și jeanșii. OK. N-aveam nevoie să încep să mă gândesc la asta.

— Deci, acum că amândoi știm ce presupune o întâlnire, ar trebui să ieșim la una, zise el.

— Ăă...

Cam râse și se ridică în capul oaselor, cu lejeritate.

— Asta nu e un răspuns, Avery.

— Eu...

O întâlnire? O întâlnire cu Cameron Hamilton? Am simțit două lucruri deodată: neliniște și interes. Am făcut un pas înapoi, punând o distanță între mine și el și orice altceva.

— Tu nu ai o iubită?

Sprâncenele lui se ridicară cu surprindere și râse:

— O iubită? Nu.

— Atunci cine era bruneta care a ieșit împleticindu-se din apartamentul tău, miercuri noapte? am întrebat.

Rânjetul lui Cam se prefăcu într-un zâmbet deschis.

— M-ai urmărit, Avery?

— Nu. Nu! Ce? Nu te urmăream pe tine. Am și altceva de

făcut.

El ridică o sprânceană.

— Și atunci de unde știi despre Stephanie?

— Asta e numele ei?

— Păi, da, are un nume și nu, nu este iubita mea.

Își plecă un pic capul într-o parte, uitându-se la mine.

— Și nu s-a împleticit. Poate și-a târșâit picioarele.

Mi-am rostogolit ochii.

— Deci cum ai văzut-o, dacă nu m-ai urmărit? Întrebă el, încrucișându-și picioarele. Și nu mă deranjează ideea că mă urmărești. Ține minte, îmi place.

M-am silit să respir adânc, încet, înainte de a mă apropia de el și a-i trage un șut în picior.

— Nu te-am urmărit. Nu puteam să dorm și mă uitam pe fereastra din living. S-a întâmplat pur și simplu să te văd când ai condus-o la mașină.

— Ei bine, așa se înțelege. Deși nu-i nici pe departe la fel de interesantă ca varianta în care tu stăteai la fereastră sperând să mă zărești.

N-am putut decât să mă uit lung la el.

El mi-a făcut cu ochiul, și la naiba dacă nu arăta bine făcând-o.

— Steph nu e iubita mea, apropo. Nu suntem așa.

Ceea ce însemna că, foarte probabil, făceau sex și nu era nimic în neregulă cu asta. Și poate că asta era ceea ce voia de la mine, stăruind pentru o întâlnire. Jacob avea să fie încântat să audă asta. Mi-am făcut o notă în minte: atunci, nu-i spune despre asta.

— Eu nu sunt așa.

— Așa cum? Întrebă el.

Deci avea de gând să mă facă s-o spun cu voce tare. Bineînțeles. De ce nu?

— Nu sunt ca ea.

— O cunoști?

Mi-am mijit ochii.

— Eu nu mă cuplez cu băieții doar de distracție, OK? Nu văd nimic rău în asta. În niciun caz n-o judec, dar eu nu fac asta. Deci nu sunt interesată. Scuze.

— Stai puțin. Nu pricep. N-o judeci, dar ai tras concluzia că ea se cuplează pentru distracție cu nu contează cine? Că ea e partenera mea de sex? Nu e cumva pripeală să tragi concluzii pe presupuneri?

Fir-ar, era corect.

— Ai dreptate. Nu știu dacă asta e între voi. Poate că sunteți doar prieteni din copilărie sau altceva.

— Nu suntem.

Zâmbetul acela zburdalnic se întorsese.

— Ne cuplăm când și când.

Am căscat gura la el.

— Am avut dreptate! Și atunci de ce m-ai acuzat că judec pripit?

— Îți atrăgeam doar atenția, răspunse el, cu ochii sclipind ca nenorocitele alea de stele de pe cer. Și, dacă vrei să știi, nu ne-am cuplat miercuri seară. Nu că a lipsit încercarea din partea ei, dar n-am simțit eu dorința.

Mi-am amintit cum arăta fata și m-am întrebat ce mascul cu sânge roșu n-ar fi simțit dorința.

— Mă rog. Asta e o conversație prostească.

— Mie îmi place conversația asta.

Clătinând din cap, m-am aplecat să-mi iau geanta, dar Cam

a țâșnit în picioare și a înșfăcat-o înainte s-o apuc eu de cureaua de umăr.

— Dă-mi-o.

— Încerc.

I-am aruncat o privire dezgustată.

Chicotind, el făcu un pas înainte și îmi așeză cureaua pe umăr. Degetele lui îmi atinseră gâtul și nu mi-am putut stăpâni corpul să nu tresară. El se dădu înapoi și luă lanterna de jos.

— Vezi? Eram doar un gentleman.

— Nu cred că ești un gentleman, am mormăit eu, în timp ce mi încleștam degetele pe cureaua genții. Dar îți mulțumesc.

El își luă caietul de pe pământ și pornirăm înapoi spre locul unde era parcată camioneta, trecând pe lângă banca acum goală. El aprinse lanterna, când am ajuns pe câmp, luminând drumul. Bănuiesc că pentru a-mi dovedi că greșeam, a deschis portiera pentru mine, când ne-am oprit în fața camionetei.

— Milady.

— Mulțumesc, am zis, sunând ceva mai pozitiv decât înainte, în loc să închidă portiera, Cam se sprijini de cadrul ei și puse o mână pe marginea ușii deschise.

— Deci, cum rămâne?

— Cum rămâne cu ce?

Mă privi cu același interes intens de mai devreme.

— Ieși cu mine la o întâlnire.

M-am blocat.

— De ce?

— De ce nu?

— Țsta nu e un răspuns.

Smucind de centura de siguranță, mi-am făcut de lucru încercând s-o fixezi. Măinile îmi tremurau, așa că tot bâjbâiam

pe lângă prinzătoare.

— Ce fel de întrebare a fost asta? Cum ar... hei, e doar o centură de siguranță. Nu cu atâta forță.

Se aplecă, preluând controlul. Mâinile lui mă atinseră și am sărit înapoi, lipindu-mă de scaun. El se opri puțin, se uită la mine și buzele acelea, de regulă cu colțurile ridicate, începură să și le coboare. Ceva fulgeră în ochii lui. Nu știu ce era, dar dispăru când fixă brusc centura de siguranță. Nu se dădu înapoi, totuși.

— De ce n-am ieși împreună la o întâlnire?

M-am încordat, lipită de scaun, strângând pumnii în poală. Nu era fiindcă mă simțeam prost cu el atât de aproape. Mă simțeam prost cu felul în care reacționez la fiecare ușoară atingere a pielii sau la privirea lui.

— Pentru că... pentru că nu ne cunoaștem.

Buzele lui se ridicară din nou. Am decis că le plăceam mai mult așa decât cum arătau pe fața încruntată.

— Păi exact ăsta e rostul întâlnirii. Să ajungem să ne cunoaștem.

Ochii lui Cam se opriră pe gura mea.

— Acceptă să ieși la întâlnire cu mine.

— Nu ai ce să cunoști despre mine.

Cuvintele mi-au ieșit într-o șoptă năvalnică, în timp ce pieptul mi s-a ridicat brusc.

El și-a plecat capul într-o parte.

— Sunt sigur că sunt o grămadă de cunoscut despre tine.

— Ba nu sunt.

— Atunci ne putem petrece timpul vorbind numai eu.

— Asta sună distractiv.

— Oh, o să fie mai palpitant decât să-l urmărești pe Raphael

traversând strada.

— Ha.

El rânji.

— Mă gândeam eu că ți-ar plăcea asta.

Am simțit buzunarul lateral al genții vibrând în dreptul piciorului meu o dată. Un mesaj? Probabil de la Jacob. Aș fi vrut să scot telefonul, dar aș fi sfârșit prin a mă da cap în cap cu Cam. Și nu voiam să repet asta.

— Putem merge acum?

— Putem merge la o întâlnire?

— Dumnezeu mare, nu te dai bătut.

— Nu.

Am râs, fără voia mea, iar zâmbetul lui s-a lărgit ca răspuns, auzindu-mă.

— Sunt sigur că sunt o mulțime de fete care vor să iasă la o întâlnire cu tine.

— Da, sunt.

— Uau. Ești modest, nu?

— De ce aș fi? mi-o întoarce el. Și vreau să ies la o întâlnire cu tine. Nu cu ele.

— Nu înțeleg de ce.

Sprâncenele lui negre se ridicară.

— Mă pot gândi la câteva motive. Tu nu ești ca majoritatea fetelor. Asta mă interesează. Ești stângace în modul ăsta, cu adevărat... adorabil. Ești inteligentă. Vrei să mai enumăr?

— Nu. Nicidecum, am răspuns eu repede.

Trebuia să înăbuș povestea în fașă. Lăsând la o parte reputația, el era cu mult mai mult peste puterile mele. Ar fi așteptat de la mine lucruri pe care nu i le-aș fi putut da. Și să întrețin o conversație cu el era destul de greu, uneori.

— Nu vreau să merg la întâlnire cu tine.

Cam nu se arată surprins de răspunsul meu, sau descurajat.

— Mi-am imaginat c-o să spui asta.

— Și atunci de ce-ai mai întrebat?

În sfârșit – slavă Domnului – s-a tras înapoi și s-a apucat de marginea portierei.

— Pentru că așa am vrut.

— Oh. Bine. OK. Mă bucur că ți-ai scos-o din sistem.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Nu mi-am scos-o din sistem.

Oh, nu.

— Nu?

— Nu.

Îmi zâmbi fermecător.

— Există întotdeauna un mâine.

— Ce-i cu mâine?

— O să te întreb din nou.

Am clătinat din cap.

— Răspunsul o să fie același.

— Poate că da. Poate că nu.

Întinse mâna și mă atinse cu degetul pe vârful nasului.

— Și poate c-o să spui da. Sunt un tip răbdător, și, hei, așa cum ai spus, nu mă dau ușor bătut.

— Grozav, am murmurat, dar... mamă, Doamne, era o agitație nefamiliară în pieptul meu.

— Știam eu că așa o să privești lucrurile.

Cam mă ciupi de vârful nasului și eu i-am dat peste mână.

— Nu-ți face griji. Știu adevărul.

— Adevărul despre ce?

Cam făcu un pas înapoi.

— Vrei să spui da, dar nu ești încă pregătită.

Am rămas mască.

— E OK.

Rânjetul lui deveni infatuat.

— E prea mult de manevrat cu mine, dar te pot asigura că o să te simți bine făcând-o.

Apoi, mai înainte să mă pot gândi la un răspuns demn de declarația asta, îmi atinse nasul încă o dată și îmi trânti portiera în față.

Înapoi în apartamentul meu, mi-am lăsat geanta pe canapea și m-am prăbușit lângă ea. Să ies la întâlnire cu Cameron? Își pierduse mințile? Trebuie să fi glumit sau doar flirtase. Pe drumul spre casă, nu mai pomenise nimic despre asta, în schimb își petrecuse timpul trăgându-mă de limbă despre programul meu. Întrebare după întrebare, aflase toate detaliile despre cursurile pe care le urmam. Până ajunseserăm la bloc, eram epuizată.

Sprijinindu-mi capul de spătarul canapelei, am închis ochii. Inima îmi bătea cam repede, având în vedere că stăteam jos. Oare fusese serios când spusese că nu se culcase cu Stephanie, miercuri? Mi se părea ciudat că n-o făcuse, dacă ea chiar îi făcuse avansuri.

Pe cinstite, nu conta.

N-aș fi putut fi în niciun fel de relație. Poate, într-o bună zi. Speram, într-o bună zi, pentru că nu voiam să rămân astfel toată viața. În cele din urmă, voiam să fiu o fată care se entuziasmează când este invitată la o întâlnire, în loc de a fi o fată care vine acasă și face asta.

Deschizându-mi ochii, am gemut.

— Sunt Senior Retardatul-naibii. Sau, mai potrivit, Seniorita

Retardata-naibii.

M-am ridicat în picioare și am pornit spre dormitor, dar la jumătatea drumului mi-am amintit că-mi vibrase telefonul în geantă.

— Rahat.

Grăbindu-mă înapoi la canapea, am căutat în buzunarul lateral și mi-am scos mobilul. Am bătut în ecran, așteptându-mă să văd, bineînțeles, un mesaj de la Jacob sau de la Brittany. În loc de asta, am văzut un apel nepreluat și căsuța vocală.

— Ce naiba?

Mi-am plimbat degetul pe margine și mi-am închipuit că închisesem nemernicia din greșală. Plimbându-mi poza pe ecran, l-am deschis și am văzut că apelul fusese de la un *NUMĂR NECUNOSCUȚ*.

Mi-a zvâcnit inima.

Nu era cine știe ce. Probabil o greșală sau un agent de vânzări. Am deschis pagina căsuței vocale și am ezitat cu degetul pe butonul de ștergere. Trecutul își ițea capul urât, chinuitor. De câte ori promisem un telefon farsă de la cineva, blocându-i numărul? De prea multe ori să le mai țin socoteala, dar nu se putea să fie iarăși vorba despre asta. Numărul meu era nou, ca și e-mailul...

Am înjurat din nou.

Trăgând adânc aer în piept, am apăsas pe mesaj și am dus telefonul la ureche. A fost o pauză, apoi o voce gravă, nedeslușită, a pârâit din telefon.

„Știi ce se întâmplă cu mincinoasele și târâturile? Primesc o mare și grasă...”

Țipând, am apăsas pe butonul de ștergere înainte de a mai auzi și altceva. Am lăsat telefonul pe canapea, în loc să-l

izbesc de perete, și m-am tras îndărăt de lângă el de parcă ar fi fost un soi de animal veninos cățarat pe perne.

Orice mijloc de comunicare putea deveni otrăvitor. Nu învățasem asta pe pielea mea? Un hohot de râs gătuțit îmi ieși din piept. Pe cuvânt, chiar n-aveau altceva mai bun de făcut? Trecuseră cinci ani. Cinci ani! Nu se puteau desprinde de trecut.

La fel cum, în străfundul sufletului meu, nici eu nu mă puteam desprinde.

Șapte

Am sărit drept în capul oaselor, confuză și dezorientată. Fusese aproape patru dimineața, naibii, când adormisem, în sfârșit, și habar n-aveam ce mă trezise. M-am răsucit în pat, gemând, când am văzut că era abia opt dimineața.

Într-o duminică.

Trântindu-mă pe spate, m-am uitat fix în tavan. Odată trezită, nu era nicio speranță să mai...

Bum. Bum. Bum.

M-am ridicat din nou în capul oaselor, încruntându-mă. Cineva bătea la o ușă – *la ușa mea*. Ce naiba? Aruncându-mi învelitoarea la o parte, mi-am dat picioarele jos din pat. Degetul mare de la picior mi s-a prins în cearșaf și aproape că am mușcat din covor.

— Fir-ar să fie.

Înjurând, am dat fuga la ușă, să răspund mai înainte să fie trezit tot blocul. M-am ridicat pe vârfuri să mă uit pe vizor. Tot ce-am putut vedea a fost o masă de păr negru, ondulat. Cam?

Trebuia să fie vreo primejdie. Poate că luase foc clădirea, pentru că nu mă puteam gândi la vreun alt motiv pentru care el să fi bătut în halul ăsta la ușa mea, duminică dimineața.

— S-a întâmplat ceva?

Am tresărit la sunetul vocii mele.

Cam s-a răsucit spre mine. Un zâmbet pieziș apărui, făcându-i fața, deja extraordinară, sexy masculină.

— Nu, dar o să se întâmple în vreo cincisprezece minute.

— C-ce?

Am pășit în lături sau am fost silită să mă dau deoparte când el a intrat în apartamentul meu, cărând ceva înfășurat în staniol, un carton de ouă – hm?

— Și o tigaie micuță.

— Cam, ce faci? E opt dimineața.

— Mulțumesc că mi-ai reamintit cât e ceasul.

Se duse drept la bucătărie.

— Țasta-i un lucru pe care n-am fost niciodată în stare să-l stăpânesc: să spun cât e ceasul.

M-am încruntat și m-am dus lipăind după el.

— De ce ești aici?

— Să pregătesc micul dejun.

— Nu poți să-l pregătești în bucătăria ta? am întrebat, frecându-mă la ochi.

După tema de la astronomie și telefonul primit, el era ultima persoană pe care voiam s-o văd la prima oră a dimineții.

— Bucătăria mea nu e atât de excitantă ca a ta.

Își puse catrafusele pe bufet și se întoarse spre mine. Părul lui era umed și mai cărlionțat ca de obicei. Cum era cu puțință să arate atât de bine, când era evident că abia ieșise din pat și de la duș? Nu se vedea nici măcar o umbră de barbă pe obrazii

lui netezi. Și transpirase, iar tricoul simplu, vechi, arăta al naibii de bine.

— Și Ollie e inconștient pe podeaua din living.

— Pe podea?

— Da. Cu fața în jos, sforăind și băloșind puțin. Nu e un mediu apetisant.

— Ei bine, nici apartamentul meu nu e.

Trebuia să plece. N-avea ce căuta aici.

Cam se sprijini de bufetul meu, încrucișându-și brațele.

— Oh, asta nu știu...

Privirea i se plimbă din creștetul capului meu ciufulit până jos, în vârful degetelor mele de la picioare. A fost ca o atingere fizică, tăindu-mi respirația.

— Bucătăria ta, în clipa asta, este foarte apetisantă.

Am simțit obrajii încălzindu-mi-se.

— Nu ies cu tine, Cam.

— Nu te-am invitat în momentul ăsta, nu-i așa?

Jumătate din gură i se arcui.

— Dar o să te întreb, în cele din urmă.

Mi-am mijit ochii.

— Fabulezi.

— Sunt hotărât.

— Mai degrabă agasant.

— Cei mai mulți ar spune uimitor.

Mi-am rostogolit ochii.

— În mintea ta.

— În multe minți, vrei să spui, răspunse el, întorcându-de din nou spre aragazul meu. De asemenea, am adus pâine cu banane și nuci făcută în cuptorul meu.

Clătinând din cap, m-am uitat urât la ceafa lui.

— Am alergie la banane.

Cam se răsuci, cu sprâncenele ridicate a neîncredere.

— Îți bați joc de mine?

— Nu. Nu-mi bat. Am alergie la banane.

— Frate, mare păcat. Habar n-ai ce pierzi. Bananele fac lumea un loc mai bun.

— N-am de unde ști.

El își lăsă capul într-o parte.

— Mai ești alergică și la altceva?

— În afară de penicilină și de tipii care dau buzna în apartamentul meu? Nu.

— Spiritual, ha-ha, răspunse el, aplecându-se și începând să deschidă ușile dulapurilor. Câți băieți mai slabi de înger și mai puțin siguri pe ei ai masacrat cu limba aia a ta?

— Aparent nu destui, am mormăit.

Am vrut să-mi potrivesc brățara și mi-am dat seama că n-o am la mână. Mi s-a făcut brusc rău.

— Mă întorc imediat.

Fredonând, Cam dădu din cap. Am zbughit-o înapoi în dormitor și mi-am luat brățara de pe noptieră, punând-o numaidecât pe mână. Un fior de ușurare m-a străbătut. Întorcându-mă, la jumătatea drumului mi-am aruncat privirea în jos și am înjurat din nou.

N-aveam sutien.

Materialul subțire al bluzei mele se întindea la maximum peste sâni și sfârcurile împungeau în afară spunând salut.

— Oh, Doamne.

Scoțându-mi bluza, am înșfăcat un sutien de sport din sertar.

— Hei! Te-ai ascuns acolo? a strigat Cam. Pentru că o să vin peste tine și-o să te scot târâș.

Cu sutienul de sport încurcat în jurul capului și sânii săltându-mi în toate direcțiile, am pălit. L-am smuls de pe mine, strivindu-mi sânul drept. Au!

— Să nu îndrăznești să intri!

— Atunci grăbește-te. Ouăle mele nu așteaptă pe nimeni.

— Oh, Doamne, am murmurat, îmbrăcându-mi din nou bluza.

Am ieșit pe hol și mi-am dat seama că nu mă spălasem nici pe dinți. Cam și ouăle lui trebuia să aștepte.

Când m-am întors în bucătărie, pusese mai multe ouă la fier și avea un ou ochi cu gălbenușul intact în mica tigaie pe care o adusese cu el. Găsise punga cu resturi de brânză în frigiderul meu și o presărase peste ochiurile deja făcute.

Să-l văd în bucătăria mea, la aragazul meu, mă exaspera. În burtă mi se formau ghemuri de nervi, în timp ce el găsea fără efort farfuriile și tacâmurile de argint. Mi-am încrucișat brațele, lăsându-mă de pe un picior pe altul.

— Cam, de ce ești aici?

— Ți-am mai spus.

Lăsă ouăle să alunece pe o farfurie, apoi le duse spre măsuța rotundă împinsă la perete.

— Vrei pâine prăjită? Stai. Ai pâine? Dacă nu, pot să...

— Nu. N-am nevoie de pâine prăjită.

Pusese complet stăpânire pe bucătăria mea!

— N-ai pe altcineva să bați la cap?

— Există o considerabilă mulțime de oameni pe care i-aș fi putut răsplăti cu prezența mea, dar eu te-am ales pe tine.

Asta era probabil cea mai bizară dimineață din toate timpurile. L-am privit încă un moment. Renunțând să-l mai dau afară din apartamentul meu, m-am așezat pe scaunul înalt,

strângându-mi picioarele cu genunchii la piept. Am luat o furculiță.

— Mulțumesc.

— Aleg să cred că o spui sincer.

— Desigur!

Un zâmbet scurt îi traversă fața.

— Nu știu de ce mă cam îndoiesc.

Acum mă simțeam o bestie.

— Appreciez sincer ouăle. Sunt doar surprinsă să te văd aici... la opt dimineața.

— Ei bine, ca s-o spun pe-a dreptă, plănuisem să te cuceresc cu pâinea mea cu banane și nuci, dar partea asta n-a ținut. Așa că nu mi-au mai rămas decât delicioasele mele ouă.

Am luat o înghițitură din bunătatea cu brânză.

— Sunt într-adevăr bune, dar nu mă cucerești.

— Ba te cuceresc.

Deschise frigiderul și luă o sticlă de suc de portocale. Turnând în două pahare, așeză unul înaintea mea.

— Dar e vorba despre subtilitate. Nu-ți dai tu seama încă. Abandonând discuția asta fără șanse de câștig, am trecut mai departe.

— Tu nu mănânci?

— Ba da. Îmi plac ouăle fierte.

Cam făcu semn spre aragaz, așezându-se pe scaunul de vizavi, își propti bărbia în palmă, iar eu m-am concentrat asupra farfuriei mele. Șmecherul arăta prea adorabil și simpatic.

— Deci, Avery Morgansten, sunt numai al tău.

Cât pe-aci să mă înece cu bucata de ou.

— Nu te vreau.

— Păcat, răspunse el, rânjind. Povestește-mi despre tine.

Oh, la dracu', nu, chestia cu legătura nu se întâmpla.

— Faci des asta? Intri pur și simplu în apartamentele fetelor întâmplătoare și faci ouă prăjite?

— Păi, tu nu ești întâmplătoare, așa că, practic, nu.

Se ridică și verifică ouăle puse la fiert.

— Și s-ar putea să am faima de a surprinde doamnele norocoase, din când în când.

— Serios? Adică, faci asta de obicei?

Cam se uită peste umăr la mine.

— Între prieteni, da, și noi suntem prieteni, nu-i așa, Avery? Am rămas cu gura căscată. Eram prieteni? Bănuiesc că da, și totuși. Era normal? Sau Cam era pur și simplu atât de sigur pe el?

Făcea lucruri din acestea, pentru că știa că poate, și că nimeni nu avea să-l oblige să plece. Cele mai multe persoane probabil n-ar fi vrut să-l oblige să plece. Și eu aș fi putut să-l dau naibii afară, dacă într-adevăr asta aș fi vrut, și asta era adevărat. Cam era genul de băiat care probabil era obișnuit să obțină ce dorea.

Exact ca Blaine.

Gândul acesta mi-a întors pe dos stomacul și am pus furculița jos.

— Da, suntem prieteni.

— În sfârșit! strigă el, făcându-mă să tresar puțin. În sfârșit ai recunoscut că suntem prieteni. N-a luat decât o săptămână.

— Dar ne cunoaștem doar de o săptămână.

— Totuși a durat o săptămână, răspunse el, împingând ouăle în apă.

Mi-am plimbat bucățile rămase din ou pe farfurie.

— Ce? De regulă, îți ia doar o oră ca să faci pe cineva să te declare cel mai bun prieten pe toată viața?

— Nu.

Scoase ouăle și le puse într-un castron. Venind la masă, se așază din nou. Ochii lui îi întâlneau pe ai mei și mi-a fost greu să-i susțin privirea. Ochii aceia chiar aveau o minunată nuanță de azuriu, intensă și curată. Genul de ochi în care te puteai pierde cu ușurință când îi priveai.

— De regulă, îmi ia vreo cinci minute până ajungem la statutul de cei mai buni prieteni.

Un zâmbet i se strecură pe față, iar eu am clătinat din cap.

— Atunci, cred că eu sunt excepția.

— Poate.

Genele îi coborâra, începând să curețe oul fiert.

Am luat o înghițitură de suc.

— Bănuiesc că pentru tine e diferit.

— Hmm?

— Pariez că tu ai fete tot timpul în jurul tău. Zeci de altele ar ucide, probabil, ca să fie în locul meu și eu, poftim, sunt alergică la pâinea ta.

El își ridică privirea.

— De ce? Din pricina perfecțiunii mele aproape divine?

Am izbucnit în râs.

— N-aș merge până acolo.

Cam chicoti și apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Nu mă gândesc la asta.

— Nu te gândești deloc?

— Nu.

Își vârî deodată tot oul în gură. În afară de asta, avea maniere impecabile la masă. Mestecând cu gura închisă,

ștergându-și mâinile pe șervetul pe care îl luase de pe suport, și nevorbind cu gura plină.

— Mă gândesc la asta numai când contează.

Privirile noastre se încrucișară, iar obrajii mei se înflăcărară. Mi-am plimbat degetele pe buza paharului.

— Deci ești un jucător reformat?

Se blocă puțin, cu oul la jumătatea drumului spre gură.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit că erai jucătorul vedetă la liceu.

— Pe bune? De la cine ai auzit?

— Nu-i treaba ta.

Își arcui o sprânceană.

— Cu gura aia a ta, nu ai prea mulți prieteni, este?

Am tresărit, fiindcă asta era o observație drept la țintă.

— Nu, m-am auzit răspunzând. N-am fost populară la liceu.

Cam își puse oul înapoi pe farfurie și se lăsă pe spate în scaun.

— Fir-ar. Îmi pare rău. Asta a fost o tâmpenie de zis din partea mea.

Am dat din mână, dar durea.

El m-a privit printre genele dese.

— Greu de crezut că n-ai fost populară. Poți fi amuzantă și simpatică, atunci când nu mă insulti, și ești o fată frumoasă. De fapt, ești chiar foarte sexy.

— Ah... mersi.

M-am foit în loc, ținându-mi paharul aproape.

— Vorbesc serios. Ai spus că părinții tăi au fost severi. Nu te-au lăsat să ai prieteni în liceu?

Când eu am dat din cap, el și-a terminat oul pe care-l părăsise.

— Tot nu-mi pot imagina cum n-ai fost populară în liceu. Marchezi triplul pariu – deșteaptă, cu simț al umorului și sexy.

— N-am fost. OK?

Mi-am lăsat paharul jos și am trecut la trasul de o ață desfăcută din tivul pantalonilor mei scurți.

— Am fost exact opusul popularului.

Cam începuse să curețe un alt ou. Mă întrebam câte avea să mănânce.

— Îmi pare rău, Avery. Asta... e nasol. Liceul e important.

— Da, este. Mi-am umezit buzele, nervoasă. Tu ai avut mulți prieteni?

Dădu din cap.

— Mai vorbești cu ei?

— Cu unii. Ollie și cu mine am fost împreună la liceu, dar el a făcut primii doi ani la WVU și s-a transferat aici, iar eu am colindat prin vreo câteva campusuri și înapoi, acasă.

Încolăcindu-mi brațele în jurul picioarelor, ca să le opresc să se mai frământeze, mi-am sprijinit bărbia de genunchi.

— Mai ai frați sau surori?

— O soră, răspunse el, luând și ultimul ou – al patrulea.

Un zâmbet deschis îi apărură.

— E mai mică decât mine. Tocmai a împlinit optsprezece ani. Termină liceul anul ăsta.

— Și voi doi sunteți apropiați?

Nu-mi puteam imagina cum e să ai un frate precum Cam.

— Da, suntem.

Un nor îi umbri o clipă fața, dar trecu rapid, însă mă lăsă întrebându-mă dacă erau într-adevăr apropiați.

— Ea înseamnă mult pentru mine. Dar tu? Vreun frate mai mare pentru care ar trebui să-mi fac griji că mă va vizita și-mi

va înmuia oasele fiindcă sunt aici?

— Nu. Sunt singurul copil. Am un văr care e mai mare, dar mă îndoiesc că el ți-ar face asta.

— Ah, bine.

Devorând și oul acela, se lăsă pe spate în scaun și își frecă burta.

— De unde ești?

Mi-am strâns buzele, încercând să mă hotărâsc dacă să spun sau nu o minciună.

— OK, spuse el, sesizându-mi șovăiala.

Își lăsă brațul pe după spătarul de metal al scaunului.

— Evident tu știi de unde sunt eu, dacă ai auzit de activitățile mele extracurriculare din liceu, dar o să-ți confirm. Sunt din zona Fort Hill. N-ai auzit niciodată de ea? Ei bine, majoritatea oamenilor n-au auzit. E lângă Morgantown. De ce nu m-am dus la WVU? Toată lumea vrea să știe asta.

Ridică din umeri și continuă:

— Am vrut doar să plec de acasă, dar să rămân cumva aproape de familie. Și, da, am fost... foarte ocupat, în liceu.

— Nu mai ești? am întrebat, fără să aștept un răspuns propriu-zis, pentru că nu era treaba mea, dar, hei, dacă îl puteam păstra vorbind, nu trebuia să mai spun eu ceva.

Și eram... interesată să aflu mai multe, deoarece Cam era fascinant, într-un fel. Era cumva tipul sexy, hiperpopular din liceu, dar nu era o jigodie. Numai asta și-l făcea demn de un studiu științific. De asemenea, era mai bine decât să pierd vremea singură și gândindu-mă la telefoane și e-mailuri hărțuitoare.

— Depinde pe cine întrebi. Râse. Da, nu știu. Când eram în anul întâi – acele prime câteva luni, învărtindu-mă printre

fetele mai mari? Probabil am depus mai multe eforturi pentru ele, decât pentru cursurile mele.

Am rânjit, fiindcă mi-era ușor să-mi închipui.

— Dar nu și acum?

El clătină din cap.

— Deci, de unde ești?

OK. Evident ceea ce-i schimbase statutul de fost jucător era ceva despre care nu voia să vorbească. Imagini cu amenințări de sarcină îmi jucau prin minte.

— Sunt din Texas.

— Texas? Se aplecă spre mine. Pe cuvânt? Nu ai accent.

— Nu m-am născut în Texas. Familia mea e din Ohio. Ne-am mutat în Texas când aveam eu unsprezece ani și n-am prins niciun accent.

— Din Texas în West Virginia? E ditamai diferența.

Dându-mi picioarele jos, m-am ridicat și am strâns farfuria mea și castronul lui.

— Ei bine, am locuit într-o parte a Texasului cu o grozăvie de lanțuri de magazine, dar, în afară de asta, e cumva la fel ca aici.

— Ar trebui să strâng eu, mă întrerupse, dând să se ridice. Eu am făcut mizeria.

— Nu, l-am împins cu castronul lui. Tu ai gătit. Strâng eu.

Se potoli, desfăcând pâinea învelită în folie. Mirosea într-adevăr minunat.

— Ce te-a făcut să alegi să vii aici?

Am spălat farfuriile și mica lui tigaie, înainte să-i răspund la întrebarea asta extraordinară.

— Am vrut să plec pur și simplu, ca tine.

— Trebuie să-ți fi fost greu, totuși.

— Nu.

Am ridicat oala în care fiersele el ouăle.

— A fost incredibil de ușor să iau decizia asta.

Păru să-mi cântărească spusele în minte, în timp ce rupea pâinea în două.

— Ești o enigmă, Avery Morgansten.

M-am sprijinit de bufet, făcând ochii mari, când el începu să mănânce *jumătatea* de pâine.

— Nu tocmai. Tot cam cât tine.

— Cum așa?

Am făcut semn spre el.

— Ai mâncat patru ouă fierte tari, mănânci jumătate de pâine și ai abdomenul ăla care arată ca într-o reclamă la Bowflex.

Cam păru absolut încântat să audă asta.

— M-ai studiat cu atenție, nu-i așa? Intre două insulte arzătoare? Mă simt ca o bomboană de băiat.

Am râs.

— Mai taci.

— Sunt un băiat în creștere.

Mi-am ridicat sprânceana, iar Cam a râs. Terminând și jumătatea de pâine, a mai vorbit puțin despre părinții lui. Eu am făcut drumul înapoi până la masă și m-am așezat, sincer interesată. Tatăl lui avea propria firmă de avocatură, iar mama lui era doctor. Asta însemna că el venea dintr-o familie cu bani, deși nu cu sumele pe care le vânturau ai mei, dar cu destui cât să-i plătească lui renta.

Era evident apropiat de amândoi și l-am invidiat pentru asta. Când crescusem, tot ce voisem era ca părinții mei să-și dorească să fie în jurul meu, dar cu binefacerile, plimbările

cosmopolite cu avionul și toate dineurile acelea, nu erau niciodată acasă. Și după tot ce se întâmplase, în cele câteva cazuri în care fuseseră acasă, niciunul nu se putuse uita măcar la mine.

— Deci o să te duci înapoi în Texas în vacanța de toamnă sau de Ziua Recunoștinței? întrebă el.

Eu am pufnit.

— Probabil că nu.

El își lăsă capul într-o parte.

— Ți-ai făcut alte planuri?

Am ridicat din umeri.

Cam abandonează subiectul și, când plecă, era aproape ora prânzului. Oprindu-se la ușa de la intrare, se întoarce spre mine, învârtind mica tigaie într-o mână, cu pâinea cu banane și nuci în cealaltă.

— Deci, Avery...

Mi-am proptit șoldul de spătarul canapelei.

— Deci, Cam...

— Ce faci marți seară?

— Nu știu. M-am încruntat. De ce?

— Ce-ai zice să ieși cu mine?

— Cam, am oftat eu.

El se sprijini de cadrul ușii.

— Ți-asta nu e un nu.

— Nu.

— Ei bine, ăsta e un nu.

— Da, este.

M-am desprins de lângă canapea și am apucat de marginea ușii.

— Mulțumesc pentru ouă.

Cam se dădu înapoi, cu zâmbetul șui la locul lui.

— Dar miercuri seară?

— La revedere, Cam.

Am închis ușa, rânjind. Era complet nesuferit, dar ca și în seara trecută, doar să fiu în preajma lui îmi făcea extraordinar de bine. Poate că din pricina duelului verbal, dar, indiferent ce anume era, tindeam să mă port... normal. Așa cum obișnuiam, odată.

Ei!

După ce-am ieșit de la duș, m-am învățit o vreme prin apartament, stând la îndoială dacă să-i trimit un mesaj lui Jacob sau lui Brittany, ca să văd ce făceau. În cele din urmă, mi-am aruncat mobilul pe canapea și mi-am scos laptopul. Nu puteam evita e-mailul la nesfârșit.

În folderul de mesaje neimportante erau câteva e-mailuri care arătau suspect. Două cu numele meu la subiect. După ce promisem ultimul e-mail, mă învățasem minte și am apăsat pe butonul de ștergere cu o certă veselie.

Totuși era ciudat să primesc e-mailurile astea acum. Când fusesem în liceu, era altceva. Fusesem înconjurată de puști, dar acum, după ce plecasem la colegiu? Ceva nu era în regulă cu treaba asta. Adică, pe bune, chiar nu aveau altceva mai bun de făcut? Mă îndoiam că putea fi mâna lui Blaine, pentru că oricât de smintit era, se ținuse departe de mine. Și telefonul? Refuzam să-mi schimb numărul. Înainte, când fusese mai rău și mai rău, primeam trei apeluri pe zi și atunci îmi schimbasem de mai multe ori numărul, dar ei întotdeauna îl aflau, oricum.

Clătinând din cap, am dat clic pe inbox și am descoperit un alt e-mail de la vărul meu. Pe bune? Am fost tentată să nu-l deschid, dar am deschis totuși tâmpenia aia.

Avery,

Chiar trebuie să discut cu tine, cât mai curând posibil. Sună-mă la orice oră. E foarte important. Sună-mă.

David

Degetul mi-a șovăit pe covorașul mouse-ului.

Delete.

Opt

În cursul următoarelor săptămâni, când vara își slăbise în sfârșit strânsoarea, începuse să se instaleze un soi de rutină ciudată. De luni până vineri, mă trezeam dimineața și mă duceam la cursuri. Cu fiecare zi ce trecea, începeam să aștept cu nerăbdare astronomia. Nu atât pentru că nu știam niciodată ce avea să mai spună profesorul Drage sau ce avea să mai poarte. În urmă cu câteva zile, se afișase într-o pereche de jeanși prespălați și o cămașă vopsită manual. Cred că eu făcusem o obsesie în privința asta. Dar lăsând la o parte pantalonii fistichii ai profesorului, era un anume partener de curs care îmi făcea cele cincizeci de minute al naibii de interesante.

Între comentariile lui Cam din timpul prelegerilor lui Drage și cunoștințele lui surprinzător de exacte despre Sistemul Solar, fuga de la astronomie din prima zi sfârșise cu adevărat să dea roade, în timp. Avându-l pe Cam partener și coleg de bancă, era imposibil să ratez examenul.

Petreceam prânzul, trei zile pe săptămână, cu Jacob și Brittany, ba am fost chiar și la un meci de fotbal împreună cu

ei. Petrecerile erau încă excluse, ceva ce niciunul dintre ei nu putea pricepe, totuși nu mi-au întors spatele. De două ori pe săptămână, veneau pe la mine. Atunci nu învățam mare lucru, dar nu mă plângeam, îmi plăcea să vină pe la mine. Era OK, în lipsă de alt cuvânt mai sugestiv. Erau grozavi și trecuse multă vreme de când nu mai avusesem prieteni ca ei, care să pară că într-adevăr le păsa când mă purtam ca o mototoală, ceea ce se întâmpla des.

Cel puțin de două ori pe săptămână îl refuzam pe Cam.

De două ori. Pe săptămână.

Ajunsesem pe punctul de a aștepta cumva curioasă să văd cum avea să strecoare invitația în conversație. Băiatul ăsta era neobosit, dar era mai mult o glumă între noi decât altceva. Cel puțin, după părerea mea.

În fiecare dimineață de duminică, chiar de după cea dintâi, Cam își făcea apariția la ușa mea, la tot felul de ore scandaloase, cu ouă și ceva ce gătise el la cuptor. În a doua duminică, fuseseră brișe cu coacăze. În a treia duminică, fusese pâine cu dovleac – de la cutie, recunoscuse el. În a patra și a cincea duminică, fuseseră prăjituri cu căpșuni și apoi negrese.

Negresele dimineața au fost nemaipomenite.

Lucrurile mergeau într-adevăr... bine, cu excepția e-mailului și-al telefonului. Cel puțin o dată pe săptămână, primeam un apel de la *NUMĂR NECUNOSCUȚ*. Ștergeam mesajele și e-mailurile fără să le deschid. Erau pe puțin cincisprezece e-mailuri necitite de la vărul meu. Într-una din zilele astea aveam să le citesc, dar nu mă puteam hotărî nici să fac asta, nici să-i sun pe părinții mei.

Ei nu mă sunaseră, așa că nu vedeam rostul.

Pe la începutul lui octombrie, eram fericită cum nu mai fusesem de mult. Parfumul toamnei, ceva ce îmi lipsise când fusesem în Texas, plutea în aer, mânecile lungi puteau fi purtate fără să pari anormală, iar adunările pentru porțiale în timpul prânzului includeau drajeuri MM și Skittles.

— Poate să-mi spună cineva, vă rog, unde e Croația pe hartă? gemu Jacob. Sau există vreun cântec pe care să-l descopăr și care, cumva, să-mi amintească de asta?

— Ungaria, Slovenia, Bosnia, am zis eu, arătându-i pe harta nemarcată a Europei. Și apoi e Serbia.

Jacob se uitat mânios la mine.

— Bestie superpregătită.

Mi-am aruncat în gură un drajeu Skittles roșu.

— Scuze.

— Poți să născocești un cântec cu toate numele astea?

Brit își înmuie un cartof prăjit în maioneză.

— Ce scârbos, mormăi Jacob.

Ea ridică din umeri.

— E delicios.

— De fapt, o să te bat la cap până înveți, așa că fii gata.

Am ales un M&M și l-am ținut în fața lui Jacob. Făcu ochii mari ca un cățeluș pe cale să primească o tratație.

— Cu excepția Ungariei⁶, toate țările de pe lângă Croația se termină în a. Toate sună la fel. Gândește-te la ele așa.

El își miji ochii.

— N-ajută.

Am oftat.

— Vrei un cântec?

⁶ În engleză, Hungary.

— Da.

Se ridică de la masa noastră, în mijlocul localului Ram's Den și strigă:

— Da! Vreau un cântec!

— Uau.

Își ridică mâinile spre mai mulți studenți de la alte mese, care se întorseseră spre el.

— Ce? Ce?

Se întoarse înapoi spre mine:

— A fost un pic exagerat?

— Da, am zis eu. Fără nicio îndoială.

Brit își lipi fruntea de manual.

— Zău, gemu ea, nu pot să cred că ne pun să învățăm harta Europei pentru examenul parțial. Credeam c-am scăpat de chestia asta în liceu.

— Dă-mi un cântec, tocilara, îmi ceru Jacob.

— Oh, Doamne, ești caraghios.

Clătinând din cap, mi-am lipit mâinile de masă.

— OK. Uite. Ungaria e-n stânga-sus, stânga-sus, Serbia e-n stânga-jos, stânga-jos. Bosnia e jos de tot, jos de tot. Slovenia e sus de tot, sus de tot. Și Croația unde-i?

— Unde-i? Unde-i? cântă Jacob.

— E la Adriatică, vizavi de Italia!

Jacob sări drept în picioare.

— Din nou! Din nou!

Am mai cântat de două ori cântecelul, în vreme ce Brit căsca gura la amândoi. Când Jacob și-a scos pixul și a început să scrie țările pe hartă, fața mea avea culoarea roșiei coapte, dar chicoteam ca o hienă.

Și a notat harta corect, mai puțin faptul că a pus Franța unde

ar fi trebuit să fie Regatul Unit, dar cred că m-a testat pe mine la faza asta, pentru că, nu, pe bune.

I-am aruncat un M&M în gură. S-a lovit de buza lui și a căzut. Repetând, am nimerit cu drajeul în gura lui. El l-a înghițit și s-a încruntat, aplecându-și fața spre mine.

— Știi ceva?

— Ce? m-am lăsat eu pe spate.

El a clipit de două ori.

— Vine iubitul tău.

Privind peste umăr, l-am zărit pe Cam intrând în Den, nu cu o fată, ci cu câte o fată de-o parte și de alta, care se uitau la el de parcă era ultimul băiat sexy disponibil din campus. Mi-am rostogolit ochii la Jacob:

— Nu e iubitul meu.

— Fato, ai concurență! Jacob își puse coatele pe masă. Ele sunt Sally și Susan – beta, delta, boogie-sigma-chi-latte-VIP-uri.

Brit își împreună sprâncenele.

— Țta nu-i nici pe departe un nume de asociație studentescă de fete.

— Mă rog.

— Nu e concurență, pentru că între noi doi nu e nimic de genul ăsta.

Încet, calmă, m-am uitat din nou peste umăr. Trioul se oprise în dreptul banchetelor. Cam era atent la ce-i spuneau cele două fete. Una dintre ele, blonda, își ținea mâna pe pieptul lui și o mișca în cercuri mici. Mi-am mijit ochii. Îi palpa sânii de noduli? M-am întors iarăși la Jacob.

El și-a ridicat sprânceana.

— N-au decât să-l ia ele, am spus, aruncându-mi trei

drajeuri Skittles în gură.

— Eu nu vă înțeleg, zise Brit, închizându-și cartea.

Se terminase cu învățatul.

— Voi doi vă vedeți practic în fiecare zi, nu?

Am dat din cap.

— El vine pe la tine în fiecare duminică și-ți pregătește micul dejun, nu? adăugă ea.

Jacob îmi dădu un ghiont:

— Te urăsc pentru asta.

— Da, vine, dar nu e cum pare.

Slavă Domnului că lor nu le spusese niciodată că mă invita să ieșim, pentru că atunci n-aș mai fi avut trai cu ei.

— Uite, suntem prieteni. Asta-i tot.

— Ești lesbi? mă întrebă Jacob.

— Ce?

— Ascultă, sunt ultima persoană cu cădere să-ți judece preferințele sexuale. Vreau să spun, haida-de!

— Făcu semn cu degetul mare spre el însuși.

— Deci, ești lesbi?

— Nu, am răspuns. Nu sunt lesbi.

— Nici eu nu sunt, dar aș deveni, pentru tine, zâmbi Brit.

— Mersi, am chicotit eu. Eu aș deveni pentru voi amândoi.

— Ce drăguț, zise Jacob. Dar pe lângă subiect. Nenorocitul ăla de specimen de bărbat vă obsedează pe toate – oh, Doamne, a lăsat baltă rara-ul și vine înapoi.

Stomacul mi s-a făcut ghem și m-am rugat lui Dumnezeu, lui Shiva și Zeus ca Jacob să nu spună nimic care să mă facă să-lucid mai târziu.

— Drace, zise Jacob, clătinând din cap. Face jeanșii să arate de parc-ar fi croiți drept pe... bună, Cameron! Ce mai faci?

Am închis ochii.

— Bună, Jacob. Brittany.

Cameron se lăsă să cadă pe locul de lângă mine și-mi dădu un ghiont.

— Avery.

— Salut, am murmurat eu, acut conștientă că Jacob și Brittany se zgâiesc la noi.

Mi-am închis manualul și l-am vârat în geantă.

— Care-i treaba?

— Oh, știi tu, prăpăd și măcel, răspuse el.

— Asta sună atât de Harry Potter, zise Brit, suspinând. Trebuie să recitesc cartea aia.

Cu toții ne-am întors spre ea.

Două pete aprinse apărură în obraji ei, iar ea-și dădu părul blond pe spate.

— Ce? Nu mi-e rușine să recunosc că unele lucruri îmi amintesc brusc de Harry Potter.

— Și mie tipul de colo îmi amintește de Snape, zise Cam, făcând semn din cap spre masa din spatele nostru. Așa că te înțeleg.

Tipul, cu păr negru ca smoala, chiar aducea cu Snape.

— Altfel, voi ce faceți?

Cam își schimbă poziția și piciorul lui se lipi de al meu. Am înghițit în sec.

— Vă jucați cu M&M-uri și Skittles-uri?

— Da, și asta, și am învățat pentru subiectul de la parțialul de istorie, primit săptămâna trecută. Trebuie să știm harta Europei, explică Jacob.

— Au! Cam mă lovi cu genunchiul.

L-am lovit și eu, înapoi.

— Dar Avery, minunata Avery... Jacob aruncă o privire spre mine, rânjetul întinzându-i-se, iar eu mi-am mijit ochii. Ne-a ajutat să învățăm.

— Așa e, confirmă Brit.

Cam îmi aruncă o privire piezișă, iar eu m-am dat ceva mai departe de el.

Proptindu-și barba în palmă, Jacob îi zâmbea lui Cam.

— Înainte să începem să învățăm, eu i-am spus lui Avery că ar trebui să poarte verde mai des. O face foarte sexy, cu părul ăla al ei.

Am rămas cu gura căscată. Nu spusese deloc asta despre puloverul anost pe care-l purtam.

— Ție îți place cum îi vine verdele, Cam? întrebă Brit.

Oh, Doamne.

Cam se întoarse spre mine, cu ochii lui albaștri adânci ca apele de coastă din Texas.

— Culoarea o prinde bine, dar ea e frumoasă în fiecare zi.

Fierbințeala îmi urca în obraji și am tras încet aer în piept.

— Frumoasă? repetă Brit.

— Frumoasă, repetă Cam, ocupând distanța pe care izbutisem s-o pun între noi.

Îmi înghionti din nou genunchiul.

— Deci ați învățat ceva?

Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni.

— Cred că da.

— Mulțumită ție, îmi spuse Jacob și aruncă o privire spre Brit.

Am simțit cum mi se face un gol în stomac. Jacob continuă spre Cam:

— Avery a născocit un cântecel ca să mă ajute să-mi aduc

aminte unde sunt țările pe hartă.

Oh, nu.

— Cântă-i și lui cântecelul tău! zise Brit și-mi dădu un ghiont, atât de puternic, că m-am lovit de Cam și-am ricoșat înapoi.

În ochii lui Cam sclipi interesul.

— Ce cântec?

— N-o să-l cânt din nou.

Jacob îi spuse lui Cam, radios:

— E cântecul Croației.

I-am aruncat o privire ucigașă.

Cam a râs.

— Cântecul Croației? Ce?

— Nu, am zis iarăși. N-o să-l cânt din nou. Țăsta nu e deloc talentul meu.

— Dar care sunt talentele tale? întrebă Cam, iar când m-am uitat la el, cumva am rămas cu ochii agățați de linia maxilarului lui, în locul unde părul i se unea cu tâmplele.

Ce naiba? Cam se uita fix la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Avery?

— Hai, spune, mă îmbie Jacob.

Brit dădu din cap:

— Talentele sunt nostime.

— Se poate.

Privirea lui Cam coborî, și am tras repede aer în piept. Se aplecase și numai câțiva centimetri ne mai separau gurile.

L-am auzit pe Jacob gâfâind scurt.

— Spune-mi care sunt talentele tale, iubito.

— Iubito, murmură Jacob, cu un suspin ușor.

— Dansul, am izbucnit eu. Dansam. Obișnuiam să dansez.

Curiozitatea puse stăpânire pe fața lui Cam.

— Ce fel de dans?

— Nu știu.

Am luat punga de Skittles și am golit-o în palma mea.

— Balet, jazz, step, dans contemporan – chestii din astea.

— Nu, pe bune? exclamă Jacob. Și eu am învățat step, când aveam șase ani, cam vreo lună, după care am hotărât că vreau să mă fac pompier sau ceva de genul ăsta. Chestia aia era foarte grea.

Brit zâmbi cu înfumurare.

— Eu am încercat să dansez și am descoperit că nu am nici coordonare, nici grație, în afară de fâțâitul fundului. Era ceva de capul tău?

Am ridicat din umeri, stingherită.

— Am luat lecții vreo zece ani, am fost la niște concursuri, am dat o mulțime de reprezentații.

— Atunci ai fost bună! zise Brit. Pariez că făceai toate figurile și piruetele alea demente.

Obișnuiam să fiu în stare să fac nenumărate figuri și eram, la un moment dat, incredibil de flexibilă, dar lucrul la care mă pricepeam cu adevărat erau piruetele legate – *tour fouetté* – probabil cele mai dificile serii de rotații în balet.

Cam rămase foarte tăcut, câteva momente, un lucru într-adevăr ciudat.

— Sora mea a făcut dans de când avea vreo cinci ani. Încă mai face. Cred c-ar ucide pe cineva dacă i-ar interzice să continue.

Vârând restul drajeurilor în gură, am dat din cap.

— Dansul poate da dependență, dacă-ți place.

— Sau dacă ești bun, interveni Brit.

Cam mă împunse cu umărul.

— De ce te-ai lăsat?

Mi-a plăcut să dansez – mi-a plăcut absolut totul. Antrenamentul, repetițiile și mai ales anticiparea momentului în care urcai pe scenă. Nimic nu semăna cu senzația din acele momente, când așteptai în culise ca să-ți auzi numele strigat; prima respirație, când pășeai în mijlocul scenei și te opreai sub luminile orbitoare.

Clipa de liniște, când închideai ochii, așteptând să înceapă muzica, știind că toată lumea se uită la tine.

Ridicând din umeri, am întins mâna după ce mai rămăsese din MM.

— Bănuiesc că m-am săturat, am zis, în cele din urmă.

Minciuna asta era una gogonată. Nu mă săturasem de dans.

Îmi lipsea mai mult ca orice, dar n-aș fi putut suporta să se mai uite lumea la mine.

— Sora ta mai participă la competiții?

El dădu din cap.

— A călătorit peste tot și și-a petrecut vara la Școala de Balet Joffrey, cu o bursă.

— Mamă, Doamne, am exclamat eu, cu ochii mari. Trebuie să fie al naibii de bună.

Cam zâmbi mândru:

— Este.

Invidia a crescut ca un cancer, adânc și invaziv. Aș fi putut fi și eu balerină la unul dintre cele mai faimoase centre de pregătire din lume. Ar fi trebuit să fiu eu, dar nu eram și trebuia să mă împac cu gândul ăsta.

Conversația cumva s-a spart după asta, cel puțin pentru mine. Cam a sporovăit cu Brit și Jacob, în vreme ce eu m-am

cufundat în gândurile mele, până a venit timpul să mă duc la curs. Am stabilit cu ei o altă întâlnire de studiu, apoi mi-am luat la revedere.

Cam m-a însoțit afară, în lumina strălucitoare a soarelui și în briza puternică și răcoroasă, care avertiza că vremea mai rece era pe drum. N-a spus nimic și ne-am îndreptat spre Knutti Hali. Uneori mai făcea așa și eu niciodată nu știam sau nu puteam ghici la ce se gândea în momentele acelea.

În clipa aceea, când traversam strada aglomerată și el făcea cu mâna unui grup ce stătea în fața Centrului Byrd, mi-am dat seama cât de diferit era față de cum îl văzusem mai devreme, cu cele două fete. Ideea nu-mi dădea pace și nu știam nici măcar de ce îmi păsa.

— Ești bine? întrebă el, când ne-am oprit lângă băncile din fața clădirii Knutti.

Mi-am mijit ochii la el.

— Da, sunt bine. Tu?

El mi-a zâmbit forțat și a dat din cap.

— Rămâne în picioare planul nostru pentru mâine-seară?

— Mâine-seară? Oh! Tema la astronomie.

Ca parte a notei de la examenul parțial, Drage ne pusese să folosim, împreună cu partenerii noștri, Centrul de Observație. Urma să prezentăm imaginile noastre miercurea următoare.

— Da, din partea mea se poate.

— Bine. Cam începu să se îndepărteze, cu spatele. Ne vedem atunci.

Am dat să mă întorc, dar m-am oprit când m-am gândit la ceva.

— Cam?

— Da?

— Ce căutai la Den? Nu trebuia să ai cursuri, la ora asta? Buzele i se arcuiră și păcătoasa de gropiță își facu apariția. Când zâmbea așa, îmi simțeam pieptul umflându-se brusc ca un balon.

— Da, de obicei am cursuri la ora asta, zise el, cu ochii de un azuriu șocant, în lumina soarelui. Dar am vrut să te văd.

Am rămas fără cuvinte, uitându-mă la el cum se răsucește și traversează strada, îndreptându-se în direcție opusă față de clădirea mea. Am stat o clipă în loc, apoi m-am întors. Nimic nu putea să-mi șteargă zâmbetul de pe față și l-am păstrat.

Nouă

— Ești sigur că știi cum să folosești drăcia asta? am întrebat eu, zgâindu-mă la telescop.

Cam îmi aruncă o privire peste umăr.

— Ce? Tu nu știi?

— Nu.

— N-ai fost atentă la curs, când profesorul Drage a descris ăsta și camerele de luat imagini?

Mi-am încrucișat brațele.

— Tu desenai distribuția din Duck Dynasty când vorbea el despre asta.

El râse și se întoarse din nou la telescop, începând să ajusteze butoanele de reglaj și comenzile și alte chestii de care nu-mi aminteam.

— Ascultam.

— Îm-hm.

M-am dat un pic mai aproape, folosindu-mă de corpul lui ca de un scut împotriva vântului rece care biciuia acoperișul

Centrului Byrd.

— Chiar ești un bun artist.

— Știu.

Mi-am rostogolit ochii, dar într-adevăr era. Schițele erau tulburător de realiste, până la bărbi.

El se aplecă, mișcând o manetă.

— Am mai folosit un telescop o dată sau de două ori în viața mea.

— Asta înseamnă accidental.

— OK. L-am folosit când am fost înscris la curs, mai înainte, se corectă el, trimițându-mi un rânjet scurt și îndreptându-se.

Dându-și capul pe spate, a cercetat cerul întunecat.

— Măi să fie, nu știu dacă o să putem prinde ceva înainte să vină norii ăia.

Urmărindu-i privirea, am tresărit. Nori impetuoși, tumultuoși, ascundeau cea mai mare parte a cerului nopții. În aer se simțea umezeala și un miros de ploaie.

— Atunci mai bine te grăbești.

— Faci pe șefa, murmură el.

Am rânjit.

— Vino aici și o să-ți arăt cum trebuie să folosești ăsta, a continuat apoi.

Făcu un pas în spate și, cu un oftat, i-am luat locul.

— O să fii atentă?

— Nu chiar, am recunoscut.

— Măcar ești sinceră.

Cam se aplecă în jurul meu, punându-și degetele pe telescop. Brațul lui l-a atins pe al meu și nu m-a deranjat. Era într-adevăr ca o pavază împotriva vântului acum.

— Țsta e un Philips ToUcam Pro II.

Arată spre obiectul argintiu care îmi amintea de o cameră web.

— Se prinde de telescop. La setările astea, ar trebui să poți să obții o imagine clară a lui Saturn. Apasă aici și o să captureze o imagine.

— OK.

Mi-am dat părul pe spate.

— Nu cred că trebuia să obținem o imagine a lui Saturn.

— Hm?

Se opri.

— Hei?

— Hei, ce?

— Acceptă să ieși cu mine.

— Tacă-ți fleanca.

Rânjind, m-am aplecat, lipindu-mi ochiul de telescop. Și tot ce am văzut a fost o beznă totală. Astronomia mă ura.

— Nu văd nimic.

— Asta pentru că n-am scos capacul lentilelor, râse Cam.

Mi-am împins cotul în spate. L-am nimerit în stomac, ceea ce a fost echivalent cu a lovi un perete.

— Ticălosule.

Încă râzând, întinse mâna și eliberă lentilele. Cam s-ar fi putut mișca, pentru că eu îi stăteam în drum, dar n-a făcut-o. Toată partea lui din față apăsa pe spatele meu, iar eu am înțepenit, închizând ochii.

— Ce? întrebă el.

— Ar fi fost mai ușor să faci asta dacă te-ai fi dat un pas într-o parte, am spus eu.

— Adevărat.

Își coborî capul astfel încât buzele lui ajunseră lângă urechea mea.

— Dar care ar mai fi fost distracția.

Un fior mi-a săgetat umerii, în pofida voinței mele.

— Du-te și distrează-te singur.

— Ei, asta chiar nu e amuzant, zise el. Mai încearcă o dată.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am lipit ochiul de telescop și, să fiu a naibii, l-am văzut pe Saturn. Planeta era un pic încețoșată, dar era vizibilă culoarea ușor maronie, ca și inelele.

— Uau.

— Îl vezi?

M-am dat înapoi.

— Da, e foarte drăguț. N-am văzut niciodată o planetă de-adevăratelea. Adică, nu mi-am făcut timp pentru asta. E grozav.

— Și eu cred la fel.

Își întoarse privirea, prinzând câteva șuvițe din părul meu și dându-mi-le la o parte de pe față.

— La ce ar trebui să ne uităm?

— Săgetător, apoi constelația Ceainicul și aburul lui, mă rog... O picătură grea și rece de ploaie s-a sparse pe fruntea mea. Am sărit înapoi, ciocnindu-mă de Cam.

— Oh, la naiba.

Un alt glob mare de ploaie mă nimeri pe nas și am țipat. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Cam. El a înjurat și m-a luat de mână. Am luat-o la fugă pe acoperiș, pantofii noștri alunecând pe suprafața udă. Aproape ajunseserăm la ușă, când cerul s-a despicat și ploaia s-a revărsat, făcându-ne flească în câteva secunde.

El a râs tare, când eu am țipat.

— Oh, Doamne! E îngrozitor de rece.

Oprindu-se brusc, s-a întors și m-a tras spre el. Am făcut ochii mari, când deodată și pe neașteptate am fost lipită de pieptul lui tare. Mi-am ridicat capul și privirile noastre s-au încrucișat. Ploaia curgea șiroaie peste noi, dar în secunda aceea nu simțeam nimic.

A zâmbit.

Acesta a fost singurul avertisment.

Trecându-și un braț pe după mijlocul meu, s-a aplecat și m-a ridicat de la pământ, aruncându-mă pe un umăr. Am țipat iar, dar țipătul a fost acoperit de hohotele lui de râs.

— Alergai prea încet, a strigat el, prin ploaie.

M-am agățat de hanoracul lui.

— Lasă-mă jos, nemer...

— Ține-te!

Râzând, porni din nou spre ușă, cu brațul încolăcit strâns peste șoldurile mele, ținându-mă.

De vreo două ori a alunecat în bălțile ce se formau și mie mi-a stat inima. Îmi imaginam cu ușurință cum îmi crapă țeasta. Fiecare pas mă zgâlțâia prin tot corpul, făcând să-mi scape mici mormăieli printre amenințările mele continue c-o să-l rup în bătaie.

El mi le ignora sau doar râdea.

Cam s-a oprit și a deschis larg ușa. Aplecându-se, a intrat pe palierul uscat, oarecum mai cald, din capul scărilor. Încă râzând să se prăpădească, m-a apucat de șolduri. Eram pregătită să mă reped la el din clipa în care avea să-mi dea drumul, dar când m-a coborât pe picioarele mele, corpul meu a alunecat peste al lui, centimetru cu centimetru. Trebuie să fi fost de la hainele ude, pentru că frecarea rezultată mi-a făcut

aerul din plămâni brusc insuficient.

Mâinile lui erau încă pe șoldurile mele, atingerea arzându-mă prin jeanși. Și se uita în jos la mine, culoarea ochilor lui întunecată până la un albastru adânc, intens, mistuitor și zguduitor. Acele buze perfect conturate ale lui se întredeschiseră, iar răsufierea lui caldă, ușor mentolată, mă învălui.

Toată partea din față mi-era lipită de a lui. Senzațiile explodară în diverse părți ale corpului, în adâncul stomacului, mușchii mi s-au încolăcit, sfârcurile mi s-au întărit, iar coapsele îmi furnicau. Mâinile mele erau lipite de pieptul lui și nu știam sigur cum se întâmplase asta. Nu-mi aminteam să le fi pus eu, dar acolo erau, iar inima lui zvâcnea sub palma mea, cu o bătaie puternică, în același ritm cu a mea.

O mână se ridică pe spatele meu, lăsând în urmă un nefamiliar și năvalnic șuvoi de fiori. Am tresărit când degetele lui s-au plimbat încet pe obrazul meu, dându-mi șuvițele de păr ud pe după ureche.

— Ești udă, zise el, cu vocea mai groasă ca de obicei.

Cu gura uscată, am înghițit în sec.

— Și tu.

Mâna lui zăbovi, cu degetele astfel răsfirate, încât degetul mare era pe obrazul meu. Cu el descria cercuri mici, leneșe, pe pielea mea.

— Bănuiesc că va trebui să încercăm asta în altă noapte.

— Da, am șoptit, împotrivindu-mă dorinței de a-mi închide ochii și a mă lăsa în voia atingerii lui.

— Poate ar trebui să ne interesăm de timpul probabil, mai înainte, zise Cam, iar eu a trebuit să zâmbesc la asta.

Apoi își mișcă poziția, doar o fracțiune de centimetru. O

mișcare abia ghicită, care ne aduse încă și mai strâns lipiți unul de altul, șold la șold. Un fior m-a fulgerat prin șira spinării. Atâta conștiință de corpul meu și al lui era copleșitoare. Răspundeam la el instinctiv, într-un mod cu care eram complet neobișnuită.

Corpul meu știa ce să facă și ce voia, chiar dacă mintea mea lansa atât de multe avertismente, încât parcă era Departamentul de Securitate în timpul unui Cod Roșu.

Am sărit înapoi, rupând contactul. Răsuflăm scurt și puternic, continuând să mă dau înapoi, oprindu-mă la peretele din spatele meu. Udă, cu hainele reci, și totuși eram prea încinsă. Ardeam. Vocea mi-a sunat de nerecunoscut când am vorbit:

— Cred că... ar trebui să socotim seara încheiată.

Cam se lăsă pe spate, sprijinit de peretele de vizavi de mine, cu picioarele ușor desfăcute. Totul la el părea tensionat și încordat.

— Da, ar trebui.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat un minut întreg, iar când am făcut-o, am coborât în tăcere, ieșind la mașina lui. Ceea ce se petrecuse între noi continua să mocnească în tăcere grea și, când am ajuns înapoi la imobilul nostru de apartamente, neliniștea se concentrase în capul pieptului meu, ștergând cele câteva momente de pe scările Observatorului, când nu fusesem decât simțuri, în loc de gândire.

Cu mușchii încordați, am ieșit din camioneta lui și am alergat sub tenda imobilului. Cam era lângă mine, scuturându-și apa din păr. Am zăbovit în capul scărilor, frământând cheile între degete. Trebuia să spun ceva, aveam nevoie să alung toate acestea cumva, pentru că nu voiam ca prietenia noastră

să se răcească sau să se schimbe.

Atunci mi-am dat seama, cu o grozavă răsucire a stomacului meu: nu voiam să-l pierd pe Cam.

În ultimele săptămâni, el devenise parte integrantă a vieții mele, împletindu-se în fiecare zi a mea, iar dacă lucrurile aveau să se schimbe...

Dar nu știam ce să spun, pentru că nu înțelesesem ce anume se petrecuse acolo, pe scările Observatorului. Inima îmi bătea cu o viteză amețitoare, când el făcu un pas înainte, apoi se opri, întorcându-se spre mine.

— Ieși cu mine, mă rugă el, trecându-și o mână prin părul ud, dându-l la o parte de pe față.

— Nu, am șoptit.

Și apoi gropița îi apăru în obraz și eu am dat drumul răsufării pe care mi-o ținusem. Începu să urce scările.

— Întotdeauna e un mâine.

Eu l-am urmat.

— Mâine n-o să schimbe nimic.

— Vom vedea.

— N-ai ce să vezi. Îți pierzi vremea.

— Când e vorba despre tine, nu e niciodată pierdere de vreme, răspunse el.

Fiindcă era cu spatele la mine, nu mi-a văzut zâmbetul. Mă destinsesem. Mă încălzisem. Lucrurile erau din nou firești și, cu Cam, totul avea să fie OK.

Zece

Douăzeci și patru de e-mailuri de la vărul meu, începând de la sfârșitul lui august și până pe 14 octombrie.

Asta era absolut ridicol.

Am așteptat până după examenele parțiale înainte să mă supun, nenecesar, la ce frecare de nervi mă aștepta fără îndoială deschizând oricare dintre mesaje. O parte din mine ar fi vrut doar să le șterg și gata. Ce rost avea să le citesc? Același rahat, în fiecare zi.

Dar m-am lăsat pe spate, în scaunul de la birou, expirând zgomotos și neplăcut.

Mi-am spus că le voi citi luni. N-am făcut-o. Mi-am spus că le voi citi marți. Nu, nu s-a întâmplat. Acum era miercuri, la ora șase, uitată de Dumnezeu, dimineața, iar eu mă uitam fix la imbox de o jumătate de oră.

David avusese vârsta lui Blaine când se petrecuse dezastrul. El era cu trei ani mai mare decât mine – șaptesprezece. Fusese prieten cu Blaine, dar nu venise la petrecerea aceea. După tot ce se întâmplase – adevărul, înțelegerea între părinți și apoi minciunile și neîncetata prigoană care devenise viața mea, David aflase despre înțelegere, dar crezuse ceea ce crezuse toată lumea.

Că eu avusesem o criză nebunească de regrete ale cumpărătorului.

Dar David încetase prietenia cu Blaine, întrucât pentru vărul meu, dacă îi spusese sau nu adevărul la început, nu contase. Toată povestea fusese pur și simplu *neplăcută* pentru David. Nu-l făcuse niciun dram mai înțelegător față de mine în ultimii cinci ani.

Am derulat lista până la primul e-mail necitit, datând de la sfârșitul lui august. Am scuturat din cap și l-am deschis. Exact la fel ca acela pe care îl mai citisem. Eu trebuia să-l sun pe el sau pe părinții mei. Imediat. Mi-am dat ochii peste cap. Nu

putea să fi fost atât de important, pentru că atunci te-ai fi așteptat ca vreunul dintre ei să pună mâna pe telefon și să mă sune.

Aceasta era familia mea, totuși. Fiecare dintre ei simțea că nu el era cel care ar fi trebuit să pună mâna pe telefon. Erau prea ocupați pentru asta, prea importanți. Chiar și vărul meu, care aparent avea o grămadă de timp să-mi trimită e-mailuri.

L-am șters pe acesta.

Am trecut la următorul.

Același lucru, dar existau câteva propoziții în plus. Ceva în legătură cu o fată de la liceu. Molly Simmons. Ea era cu un an mai mică decât mine și bineînțeles că eu nu fusesem prietenă cu puștoaica. Nici măcar nu-mi aminteam cum arăta. David avea nevoie să-mi vorbească despre ea. Oare își dădea întâlniri cu puștoaica și se căsătorea? Dacă era pe-așa, mă miram că mă anunța și pe mine.

Era o nuntă la care probabil eu n-aș fi mers.

Am șters e-mailul și am dat să trec la următorul, când mi-a sunat mobilul. Lăsându-mi picioarele pe podea, l-am deschis. Era un mesaj de la Brittany, care voia să știe dacă voiam să mă întâlnesc cu ea la o cafea înainte de cursul de astronomie. I-am trimis rapid răspuns, spunând da.

Închizând laptopul, am sărit în picioare, hotărând că o întâlnire la cafea cu Brit era de un milion de ori mai plăcută decât să trec prin grămada de mizerii de e-mailuri.

La prânz, Jacob s-a purtat ca un iepure scăpat de sub control, pentru că nu aveam ore joi și vineri, din pricina vacanței de toamnă. El și Brit abia așteptau să meargă acasă. Eu mă bucuram pentru ei, dar eram totodată și puțin dezamăgită. Weekendurile de patru zile erau esențiale pentru

viața studenților de la colegiu, dar pentru mine însemnau patru zile de nefăcut absolut nimic, doar învârtit între patru pereți și tocind ca apucata, citind dinainte materia de curs.

Însă dispoziția lor era contagioasă și m-am trezit râzând, când Jacob a încercat să convingă un tip de la o altă masă că dacă un zombi mușcă un vampir, atunci va deveni un zombi vampir, în timp ce băiatul celălalt era convins că avea să devină un vampir zombi.

Brit arăta de parcă ar fi sperat că un zombi avea să apară brusc prin Den și să-i muște pe toți.

— Și tu ce-o să faci în vacanță? întrebă ea.

— O să stau aici, am răspuns și apoi am adăugat scuza gata pregătită. E pur și simplu mult prea departe ca să călătoresc pentru patru zile.

— De înțeles.

Luă un șervețel făcut ghem și-l aruncă în spinarea lui Jacob, dar el era prea prins de fetișul lui cu zombi/vampirul.

— Eu plec azi, după ore.

Își puse o mână pe umărul meu.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie.

— O să fii nefericită fără mine.

— Știu.

Se ridică în picioare, cu ochii sclipindu-i de însuflețire.

— Știi, ai putea să vii acasă la mine.

— Oh, Brit...

Îmi venea s-o îmbrățișez pe fata asta sau să plâng. Propunerea însemna într-adevăr mult pentru mine.

— Îți mulțumesc, dar e timpul tău de stat cu familia și așa mai departe.

— Ei, mai gândește-te. Dacă te răzgândești de acum până la ora trei, dă-mi un mesaj și te îmbarc imediat.

Luă o gură de apă minerală.

— Cam ce face? Se duce acasă?

Bună întrebare. Înainte să-i pot răspunde, Jacob se răsuci brusc de parcă l-ar fi strigat cineva pe nume.

— Ce-i cu soțul fanteziilor mele?

Brit râse.

— Am întrebat-o pe Avery dacă el se duce acasă, în vacanță.

— Se duce? Întrebă el.

Dându-mi părul pe spate, am ridicat din umeri.

— Nu știu.

Jacob se încruntă.

— Ce vrei să spui cu nu știu?

— Aă, pur și simplu nu știu. N-a pomenit nimic despre asta. Cei doi schimbă o privire, iar Brit spuse:

— Sunt oarecum surprinsă că nu ți-a zis încă nimic. Nedumerirea mea cresc.

— De ce ești surprinsă?

Jacob îmi aruncă o privire de „e la mintea cocoșului”:

— Voi doi sunteți la cataramă...

— Nu, nu suntem.

M-am încruntat, gândindu-mă. Așa eram?

— Nu.

— OK, trebuie să fac o listă cu de câte ori sunteți împreună? Jacob își ridică sprâncenele. Cred că n-ar fi fost deplasat să presupun că tu știi de planurile și de mărimea sculei lui până acum.

— Oh, Doamne.

Mi-am ascuns fața în palme.

Brit chicoti.

— O faci pe Avery să roșească, într-adevăr.

Jacob necheză:

— Eu cred că tu întreții o relație mai apropiată cu el.

— Ce?

Ridicându-mi capul, m-am uitat fix la el.

— Nu întrețin o relație apropiată cu el. Crede-mă, el mi-a cerut... m-am oprit. Nu avem o relație.

— Hopa. Hopa. *Hopa!*

Jacob practic rămase consternat.

— El ți-a cerut ce?

— Nimic.

M-am lăsat în scaun, încrucișându-mi brațele:

— Nu mi-a cerut nimic.

Jacob se uită la Brit.

— Mi se pare mie sau ea nu se lasă chiar atât de ușor demascată cu o minciună?

— Nu se lasă ușor, comentă Brit, întorcându-se la mine: Ce ți-a cerut?

— Nimic!

— Aiurea! și mă lovi cu pumnul în braț. Minți!

— Au! Eu...

Jacob clătină din cap, arătând ca și când mai avea puțin și se prăbușea la podea.

— Suntem prietenii tăi. Este legea prieteniei să ne spui lucrurile pe care nu vrei să ni le spui.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? N-are niciun sens.

— Asta-i legea, încuviință Brit solemn.

— Ce ți-a cerut? stăruie Jacob. Ți-a cerut să mănânci mai multe *fursecuri* de-ale lui? Ți-a cerut să fii mama copilului său? Dar să te căsătorești cu el? Sau doar să-i încălzești patul în fiecare dimineață, după-amiază și seară? Ți-a...

— Oh, Doamne!

N-aveam cum să scap din asta. Îl știam pe Jacob. Ar fi continuat așa până când tot Den-ul ar fi crezut că mă măritam și făceam un copil.

— OK. O să vă spun, dacă promiteți că nu vă ambalați și nu faceți scandal.

Jacob își luă o mutră evazivă:

— Ah, asta nu mai știu.

— Ba promite și el! Brit îl fulgeră cu privirea. Sau îl mutilez eu, fizic.

El dădu din cap.

— Promit.

Am răsuflat greu.

— OK. Nu-i mare lucru. Hai să cădem mai întâi de acord cu asta. Toată lumea înțelege? Bine. Așadar, Cam mi-a cerut să ies cu el...

— Ce? ți-pă Jacob și mai multe capete se întoarseră.

Mie mi-au căzut umerii.

— Ai promis.

— Scuze! zise, ducându-și o mână la inimă. Doar că eu... uau. M-am înfierbântat.

— Îmi dau seama, am zis eu, prefăcut.

Mâinile lui Brit erau încleștate în dreptul pieptului.

— Ți-a cerut să ieși cu el, cum ar fi... împreună?

Am dat din cap.

— Da, dar eu am spus nu de fiecare dată.

— Ai spus nu? urlă Jacob, iar eu am sărit în picioare și i-am dat peste braț.

El mi-a răspuns cu un zâmbet strălucitor.

— Scuze. Scuze. Nu da! Bestiile sunt înfricoșătoare când lovesc. Așezându-mă la loc, l-am țintuit cu privirea.

— Da. Am spus nu.

— De ce? a întrebat el.

— Și continuă să ți-o ceară? întreabă Brit, în același timp.

— Da, continuă să mi-o ceară, dar e... ca o glumă continuă între noi. Nu vorbește serios.

Brit se trase de păr de parcă o scoteam din minți sau cam așa ceva.

— De unde știi că nu vorbește serios?

— Ei, haide! mi-am ridicat mâinile. Nu e serios.

— De ce?

Jacob era înmărmurit, aparent.

— Ești o fată deșteaptă și cu simțul umorului. Nu-ți place să mergi la petreceri, dar ești atrăgătoare și asta oarecum te califică pentru rol.

— Drace, mersi.

— Ce încerc eu să spun e de unde știi că nu e serios?

Am clătinat din cap.

— Nu e.

— Să ne întoarcem la întrebarea importantă, zise Brit. De ce îi spui nu?

— De ce i-aș spune da?

Nu se putea deschide pământul și să mă înghită? Totuși?

— Abia de ne cunoaștem unul pe celălalt.

— Oh, ce dracu'? Voi doi sunteți ca sufletele pereche, în momentul ăsta. Și care crezi tu, mă rog, că e scopul invitației

de a ieși la o întâlnire cu cineva?

Jacob își dădu ochii peste cap.

— Tocmai despre asta este vorba, să ajungi să cunoști pe cineva. Și tu îl cunoști, așa că asta e o scuză jalnică.

Era o scuză jalnică, dar era singura pe care o puteam da.

— Cum ajungi să cunoști într-adevăr pe cineva?

Brit își plesni palmele de obraji și clătină din cap.

— Nu e un ucigaș în serie.

— Apropo de ucigași în serie, toată lumea a crezut că Ted Bundy era un bărbat cu adevărat fermecător și chipeș. Și poftim ce s-a dovedit a fi. Un psiho.

Jacob se holbă la mine, cu maxilarul ușor atârând.

— El nu e Ted Bundy.

— Nu înțeleg, șopti Brit. E ca și când ar spune cineva că Pământul e plat. Cam e probabil unul dintre cei mai de dorit burlaci din campusul ăsta, probabil din tot districtul și din tot statul.

Eu n-am zis nimic.

— Fără îndoială că am rămas fără cuvinte.

Brit clătină din cap, încet.

— Sunt absolut fără cuvinte. Cineva să immortalizeze asta într-o fotografie.

— Ha.

Rânjetul lui Jacob îmi spori neliniștea.

— Iată că vine Cam. Ce coo-incidentă.

Mi-am lipit fața de masă și am gemut, iar Brit a început să râdă. Pe sub masă, Jacob mi-a tras una în picior și, două secunde mai târziu, l-am simțit pe Cam mai înainte să fi spus ceva. De asemenea, i-am *simțit* mirosul proaspăt. Oare era ciudat că-l recunoșteam după miros? Da, suna ciudat. Era

ciudat.

— Ăă, ce faci, Avery?

În mintea mea, am legat una de alta cât de multe bombe am putut găsi, pentru că știam – oh, știam – că Jacob nu avea să-și țină gura.

— Trag un pui de somn.

— Un pui de somn?

— Da.

Cam mă scutură de spatele puloverului.

— De ce am impresia că nu asta faci?

Am ridicat din umeri, chinuit.

El se așează lângă mine, cu mâna pe mijlocul meu, iar hainele mele trebuie să fi devenit mai subțiri, pentru că într-adevăr îi puteam simți mâna.

— Ți-e rău?

— Mm, e atât de îngrijorat! exclamă Jacob. Avery, ești așa o bestie.

Cam îngheță și tonul lui coborî, cum nu-l mai auzisem niciodată:

— Pardon?

Mi-am ridicat capul, mijind ochii la Jacob.

— Nu mi-e rău.

— OK.

Cam se uită înjur, iar Brit izbucni într-o criză de râs pe înfundate.

— Care-i treaba?

Înainte să-i răspundă ceilalți, am intervenit:

— Tu n-ar trebui să fii la oră?

El se încruntă.

— Ora s-a terminat mai devreme. Nu schimba subiectul.

Am deschis gura, dar bestia de Jacob mi-a luat-o înainte:

— Avery tocmai ne-a informat că tu îi ceri să ieșiți împreună, și ea îți spune nu, iar noi i-am explicat că nu e în toate mințile.

— Bine, atunci.

Expresia dură se risipi de pe fața lui, iar eu aș fi vrut să mă bag sub masă.

— Îmi place conversația asta.

Uh.

— Deci e adevărat? întrebă Jacob, proptindu-și cotul pe masă. I-ai cerut să ieșiți împreună?

Cam îmi aruncă o privire într-o parte.

— I-am cerut, aproape în fiecare zi, de la sfârșitul lui august. De partea cealaltă, Brit chițai de parc-ar fi fost o jucărie de pluș care a fost strânsă în mână.

— Din august?

El dădu din cap.

Brit întoarse ochii mari spre mine.

— Și n-ai spus o vorbă!

— Sunt de-a dreptul ofensat, comentă Cam.

Eu i-am dat un cot.

— Ba nu, nu ești. Și nu e ceva ce privește pe toată lumea.

— Dar noi suntem prietenii tăi, spuse Jacob cu atâta jale, încât am început să mă simt prost.

El se întoarse spre Cam:

— Noi încurajăm fără rezerve propunerea ca ea să iasă cu tine.

OK. Nu-mi mai părea rău pentru el.

— Îmi plac prietenii tăi, Avery.

Cam rânji la sprânceana mea ridicată.

— Oh, amândoi credem că ar trebui, zise Jacob. De pildă, că ar trebui s-o facă imediat.

— De asemenea, i-am spus că tu nu ești un ucigaș în serie, se interpușe Brit.

Cam dădu din cap.

— Asta e o recomandare strălucită: „Hei, cel puțin nu e un ucigaș în serie”. O să pun asta în profilul meu de pe Facebook.

Am zâmbit compătimitor.

Jacob era clar entuziasmat.

— Și ea te-a comparat cu Ted Bundy.

— Te urăsc, am murmurat eu, dându-mi părul la o parte de pe față. Ba nu te-am comparat cu Ted Bundy. Am spus doar că nu poți cunoaște niciodată în realitate o persoană. Toată lumea a crezut că Ted Bundy era un tip foarte de treabă.

Cam se uită lung la mine, amuzamentul sclipindu-i în ochi.

— Uau. E din ce în ce mai bine.

— Pardon? am zis eu, luptându-mă să nu rânjesc.

El oftă, întorcându-se iarăși spre prietenii mei.

— Continuă să mă refuze. Îmi zdrobește micuța mea inimă.

Am oftat și eu.

— Nu vorbește serios.

— Pare serios, zise Brit, cu ochii plini de milă ațintiți asupra lui Cam.

O câștigase de partea lui, fir-ar să fie.

Cam scoase cel mai îndurerat sunet cunoscut de om, iar eu mi-am rostogolit ochii.

— Iar acum ea crede că sunt următorul Ted Bundy.

— Ba nu cred că ești următorul Ted Bundy.

— De altfel, ea n-are nici culoarea de păr care trebuie pentru Ted Bundy, zise Brit.

Ne-am uitat cu toții stupefiați la ea.

— Ce? Lui Ted Bundy îi plăceau fetele cu părul negru, cu cărare pe mijloc. Părul lui Avery e foarte roșu.

— Sunt oare singura persoană care găsește neliniștitor faptul că știi asta? întrebă Jacob.

Brit își țuguie buzele.

— Am specializarea în psiho. Știi chestiile de genul ăsta.

— Îm-hm, am murmurat eu.

— Oricum, nu vorbeam despre mine și despre vastele mele cunoștințe referitoare la ucigașii în serie. Pot să vă uimesc mai târziu cu acestea. Acum vorbeam despre tine, Avery.

A rânjit, când m-am uitat fioros la ea.

— Acest chipeș tânăr gentleman, care nu este un ucigaș în serie, îți cere să ieși cu el. Tu ești singură. Ești tânără. Ar trebui să spui da.

— Oh, Doamne! Mi-am trecut palmele peste fața încinsă. Nu s-a făcut timpul să vă duceți cu toții acasă?

Chicotitul adânc al lui Cam mi se strecura pe sub piele.

— Ieși cu mine, Avery.

Înmărmurită, m-am întors spre el. Nu-mi venea să cred ca într-adevăr îmi cerea să ies cu el în fața lor, după tot cirul.

— Nu.

— Vedeti? rânji Cam spre prietenii mei. Continuă să mă refuze.

Jacob clătină din cap.

— Ești idioată, Avery.

— Mă rog, am mormăit, luându-mi geanta. Mă duc la curs.

— Te iubim, zise Jacob, zâmbind.

— Îm-hm.

Brit chicoti.

— Pe bune, te iubim. Doar că-ți punem la îndoială deciziile. Clătinând din cap, m-am ridicat în picioare.

— Aveți grijă cum conduceți până acasă.

— Avem întotdeauna grijă, zise ea, sărind în picioare și îmbrățișându-mă grăbit. Ține minte ce ți-am spus, că poți veni cu mine. Dacă te răzgândești, dă-mi un mesaj până în ora trei.

— OK.

Am îmbrățișat-o și eu și i-am făcut cu mâna lui Jacob. Bineînțeles, Cam era deja în picioare, așteptându-mă. Mi-am ridicat o sprânceană.

— Mă urmărești?

— Ca un ucigaș în serie, răspunse el.

Am lăsat-o baltă și am traversat localul, îndreptându-ne spre ieșire.

— Știi că nu vorbeam serios, da? Și îmi cer scuze că le-am spus și lor despre asta. Dar începuseră să mă bată la cap cu tine și, fără să-mi dau seama...

— E în regulă, mă întrerupse el, punându-și brațul peste umerii mei, când ne-am oprit în dreptul unui pâlc de copaci dintre două clădiri. Nu-mi pasă.

Ridicându-mi ochii la el, l-am privit cercetător.

— Nu-ți pasă?

A clătinat din cap și am rămas perplexă. Cine ar vrea să știe altcineva că i-a cerut cuiva să iasă la întâlnire și că persoana aceea l-a refuzat continuu? Eu, una, n-aș fi vrut să se știe asta. Și de ce continua Cam să-mi ceară să ies cu el? Că doar nu eram singura opțiune pentru el. Cu bucelele ciufulite și negre, ochii albaștri luminoși, fața și trupul de invidiat, Cam era indiscutabil splendid. Mă îndoiesc că exista vreo fată singură în campus care nu credea asta. Dar era mai mult decât un tip

sexy care să-ți taie răsuflarea. Cam era fermecător, amabil, dulce și spiritual. Era genul de băiat pe care voiai să-l duci acasă și să-l arăți tuturor cu mândrie – genul de băiat care nu era niciodată singur prea multă vreme și cel de care te îndrăgosteai până peste cap.

Cam avea o mulțime de opțiuni – și de ce nu le explora? Poate că le explora, totuși. În pofida părerii lui Jacob și a lui Brit, eu nu stăteam în preajma lui non-stop. Se cupla des cu păpușa numită Steph și întotdeauna îl vedeam cu alte fete prin campus, îmi cerea să ies cu el, dar de bună seamă nu lua în serios treaba asta.

Nu se putea, nu după aproape două luni de când dura.

Un nod inconfortabil se formă în stomacul meu. Dacă se întâlnea cu alte fete? Se cupla cu ele? Vreau să spun, era absolut dreptul lui și nu-mi păsa. Nu-mi păsa deloc.

— O-oh, zise el.

— Ce?

Își lăsă brațul jos, dar prinse o şuviță din părul meu care-mi zburătăcea pe față și o dădu în spate.

— Te gândești.

Am încercat să ignor cum îmi furnica obrazul când degetele lui îl atinseseră. Poate începusem să sufăr de o tulburare nervoasă.

— Da.

— La? întrebă el.

— Nimic important.

Am zâmbit și mi-am alungat gândurile despre el cu alte fete. Nu mergea deloc în direcția asta.

— Te duci acasă, weekendul ăsta?

— Mă duc.

Făcu un pas mai aproape, blocând strălucirea puternică a soarelui. Vorbind, întinse mâna și îmi prinse părul, despărțindu-l în două cozi lungi, de o parte și de alta a feței mele.

— Plec mâine-dimineață, vesel și devreme. Nu mă întorc până duminică seara. Așa că n-o să ai ouă, săptămâna asta.

— Boo.

Mi-am înăbușit foarte reala dezamăgire în creștere. Ouăle de duminică deveniseră esența weekendului.

— Nu plânge prea mult din cauza asta.

Schiță un rânjet, în timp ce-mi gădila fața cu vârfurile părului meu.

— O să accepți propunerea lui Brit și-o să te duci acasă la ea?

Am clătinat din cap.

— O să rămân pur și simplu aici și o să citesc niște cursuri.

— Tocilaro.

— Nesuferitule.

Rânjetul i se lăți și îmi dădu drumul la păr peste umeri.

— Știi ceva?

- Ce?

Cam făcu un pas înapoi, vârându-și mâinile în buzunarele jeansilor.

— Ar trebui să ieși cu mine, diseară, de vreme ce-o să fiu plecat tot weekendul.

Am râs.

— Nu o să ies cu tine.

— Atunci hai să petrecem timpul împreună.

Zâmbetul meu începu să se șteargă.

— Cu ce e asta mai diferită față de a ieși cu tine?

— Cu ce e mai diferită rugămintea mea de a petrece timpul cu mine în seara asta, față de a petrece timpul împreună duminica?

Ah, avea un argument solid. Ritmul inimii mele se accelerează, în timp ce-l priveam.

— Ce vrei să facem?

El dădu din umeri.

— Comandăm ceva de mâncare și ne uităm la un film.

M-am mutat de pe un picior pe altul, dintr-odată foarte îngrijorată.

— Asta sună ca o întâlnire.

— Nu e o întâlnire, iubito, îmi spuse râzând. Dacă ar fi, te-aș scoate afară, cum ar veni, în public. Aici e vorba doar de doi prieteni care petrec timpul împreună, uitându-se la un film și mâncând ceva.

Strângându-mi buzele, m-am uitat în altă parte. Cumva știam că nu despre asta era vorba, dar, pe de altă parte, ce naiba știam eu despre băieți și cum e să ai prieteni băieți? Nu mă gândeam de două ori când Brit sau Jacob veneau pe la mine. De ce l-aș trata diferit pe Cam?

Pentru că el era foarte diferit pentru mine.

În fine, argumentele astea nu prea contau, pentru că chiar voiam să-mi petrec timpul cu el. Cam era amuzant. Așa că am oftat și am spus:

— Da, bine. Vino pe la mine.

Cam își arcui o sprânceană.

— Uau. Calmează-te, nu te entuziasma prea tare.

— Sunt entuziasmată.

L-am îmbrâncit în umăr.

— Când vii?

— Pe la șapte, e bine?

În capul pieptului, un roi de fluturi se născuseră și începuseră să bea băuturi energizante.

— Pentru mine e bine. Ne vedem atunci.

Am pornit pe alee, când el m-a oprit.

— Avery?

M-am întors.

— Da?

Buzele lui schițară un zâmbet plin.

— Pe diseară.

Am simțit un gol în stomac. Avea să fie o *lungă* după-amiază.

Unsprezece

Roiul de fluturi trecuse de la băuturi energizante la fumat cocaină. Simțeam ba că-mi vine să arunc cu toate lucrurile, ba că vreau să alerg prin apartament ca o lunatică.

Reaționez exagerat, fără îndoială.

Potrivit lui Cam, asta nu era o întâlnire. Doar doi prieteni care-și petreceau timpul împreună. Nu mare scofală, nimic care să solicite un efort deosebit. Doar nu era prima oară când aveam să petrecem timpul împreună. Numai că era prima oară când *întrebase* înainte de a veni.

Am făcut un duș – al doilea pe ziua asta.

Am făcut curat în apartament și apoi mi-am schimbat ținuta de trei ori, ceea ce era chiar o prostie, pentru că am sfârșit hotărându-mă la o pereche de pantaloni de yoga și o bluză cu mânecă lungă. Apoi am pierdut nesănătos de mult timp convingându-mi părul să stea în valuri maleabile, care curgeau

pe mijlocul spatelui meu. M-am machiat, m-am demachiat complet și apoi m-am machiat din nou.

În momentul în care am auzit bătând la ușă, mi-a venit să mă dau cu capul de pereți.

Cam arăta ca întotdeauna când a intrat în apartamentul meu – absolut, dezgustător de divin. Îmbrăcat în jeanși tociți și o bluză cu numele unei formații de mult uitate imprimat pe ea, avea pe cap șapca de baseball, trasă mult pe ochi. Într-o mână avea un teanc de DVD-uri, iar în cealaltă, o pungă ce mirosea a mâncare chinezească.

Stomacul meu a ghiorțait.

— Oh! Ce ai acolo?

— Materiile din care sunt făcute visele.

Rășchirându-mi degetele, am rânjit.

— Creveți prăjiți?

— Da.

Îmi întinse punga și eu am dat fuga la bucătărie ca un copil lihnit.

— Am adus vreo câteva filme. Habar n-aveam ce ai vrea să vezi. Scoțând farfuriile din dulap, am aruncat o privire peste umăr.

Cam și-a scos șapca și și-a trecut o mână prin păr. Buclele negre erau într-o adorabilă dezordine. M-a surprins privindu-l și a zâmbit în colțul gurii. Eu am întors capul, roșind.

— Deci, ăă, ce-ai adus?

— Hai să vedem... Avem o selecție pe cinste aici. Din genul filmelor horror, am adus ultimele două *Resident Evil*.

— Două filme?

Am pus farfuriile pe bufet.

El a chicotit.

— N-o să scapi ușor de mine.

— Fir-ar. Ce altceva mai ai?

— Din categoria comediilor, am ultimele filme cu Vince Vaughn și Will Ferret. De acțiune, am un James Bond și încă unul unde o grămadă de chestii sar în aer. Și am Jurnalul.

M-am răsucit brusc, gata să scap argintăria.

— *Jurnalul? Ai Jurnalul?*

Cam se uită la mine fără să priceapă.

— Ce-i rău în asta?

— Oh, nu-i nimic rău. Doar că e așa un... ăă, film de fete.

— Sunt destul de încrezător în masculinitatea și sexualitatea mea cât să pot spune că Ryan Gosling e *de vis* în filmul ăsta.

Am rămas cu gura căscată.

Expresia imobilă s-a destrămat și el a început să râdă.

— Glumesc. Nu e filmul meu. Nu l-am văzut niciodată. N-am adus niciun film de dragoste.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Caraghiosule.

Cam râse din nou.

— Nici eu n-am văzut Jurnalul vreodată. Nu mă dau în vânt după filmele de dragoste, am recunoscut, deschizând uriașele cutii de carton.

— Pe bune? Am crezut că toate fetele au văzut filmul ăsta și pot cita din el toate prostiile.

— Nu.

— Interesant.

— Nu chiar.

Am luat o lingură.

— Cât vrei?

— Pune-ți tu cât vrei și eu mă mulțumesc cu ce mai rămâne.

A venit în spatele meu și eu am înlemnit. Mi s-au ridicat firisoarele de păr de pe ceafa. Mi-am schimbat poziția ca să stau într-o parte. El și-a înclinat capul:

— Ești așa de nevrigoasă.

— Nu sunt nevrigoasă.

— E o figură de stil.

Am pus o grămăjoară de orez prăjit și creveți pe farfuria mea.

— E o figură de stil stupidă.

Cam păru c-ar vrea să mai zică ceva, dar se răzgândi.

— Ce film vrei să vedem?

— Hai să punem *Resident Evil*.

— O fată pe gustul meu.

Extrase două DVD-uri și se îndreptă spre living. L-am urmărit cu privirea.

— Zombii să trăiască.

Suspînând, am clătinat din cap. I-am umplut farfuria cu prăjeala combinată și apoi le-am dus pe amândouă în living, așezându-le pe măsuta de cafea. Cam era la televizor, umblând la DVD player. Eu am aprins veioza, ca să-i dau lumină în camera întunecată.

— Ce vrei să bei?

— Ai lapte?

— Vrei lapte cu mâncare chinezească?

El dădu din cap.

— Îmi trebuie calciu.

Mi s-a întors stomacul, dar i-am adus un pahar de lapte și mie o cutie de Pepsi.

— E cam scârbos, știi? M-am așezat pe canapea și mi-am strâns picioarele sub mine. O combinație ciudată.

El se așeză lângă mine, cu telecomanda în mână.

— Ai încercat vreodată?

— Nu.

— Atunci de unde știi că e scârbos?

Am ridicat din umeri și mi-am luat farfuria.

— Mizez pe presupunerea că e.

El îmi aruncă o privire piezișă.

— Mai înainte de sfârșitul anului, o să te pun să încerci lapte cu mâncare chinezească.

Fără să mă ostenesc să-i răspund la asta, m-am instalat mai bine și am început să mănânc. Cam dăduse drumul la film și se așezase pe canapea, cu coapsa lipită de genunchiul meu. După vreo zece minute, zise:

— Întrebare?

— Răspuns.

— Deci, e apocalipsa zombilor, da? Zombii ies din străfunduri și aleargă sub influența amocului prin clădiri și pe străzi. Tu ai fi murit deja de trei ori până în momentul ăsta, iar eu aș fi fost preschimbat în mutant de virusul T de două ori, ceea ce pare să fie dureros. Ți-ai mai face timp în evident haotica rutină zilnică pentru a te coafa și a te machia?

Un hohot de râs izbucni din mine la întrebarea asta absurdă.

— Nu, deloc. Nici măcar nu sunt sigură că mi-aș face timp să mă pieptăn. Și încă ceva. Ai observat că toată lumea are un zâmbet orbitor de alb? Societatea s-a dus de râpă cam cu vreo șase ani în urmă. Nimeni nu se mai duce la dentist. Dinții li se îngălbenesc.

Cam termină porția de prăjeli.

— Sau cum părul uneia din fete își schimbă culoarea de la un film la altul.

— Da, pentru că într-o apocalipsă zombi ai o grămadă de timp mort ca să te coafezi.

El chicoti.

— Totuși îmi plac filmele astea.

— Și mie, am recunoscut. E cam același lucru în fiecare film, dar nu știu. E ceva care dă dependență când o vezi pe Alice snopind un zombi în bătaie. Și sper că, atunci când o fi o invazie de zombi, să arăt și eu măcar pe jumătate la fel de bine ca ea când se rotește și-i lovește pe zombi cu piciorul în față.

Râzând, el luă farfuriile acum goale și le duse în bucătărie. Se întoarse cu un nou pahar de lapte și o altă cutie de Pepsi pentru mine.

— Mulțumesc, am zis eu.

El se așază din nou și perna canapelei se lăsă puțin, dându-mă mai aproape de el.

— Trăiesc să te slujesc.

Am rânjit.

În cea mai mare parte a primului film, am continuat să despicăm în patru toate inconsecvențele, râzând la comentariile noastre exagerat de critice. Tocmai când Alice se pregătea să dezlănțuie o furtună de lovituri grele asupra lui Rain, sună telefonul meu. Crezând că era Brittany sau Jacob, deja plictisiți de a fi acasă, m-am aplecat spre el. Neliniștea mi-a săgetat pe șira spinării când am văzut *NUMĂR NECUNOSCUȚ* pe ecran. Am trimis grăbită apelul pe căsuța vocală.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Cam, mirat.

Am clătinat din cap și, discret, am închis telefonul, punându-l la loc pe măsuta de cafea, cu ecranul în jos.

— Cred că e nepolitic să răspunzi la telefon când ai

companie.

— Nu mă deranjează.

Reluându-mi locul, îmi rodeam degetul mare, cu privirea ațintită la televizor. Nu vedeam într-adevăr ce se petrecea pe ecran și mi-am dat seama că filmul se terminase numai când Cam s-a ridicat ca să-l pună pe următorul. Mi-am impus să nu mă mai gândesc la telefon sau la mesajul care știam că mă aștepta. După cel dintâi apel, ștersesem toate mesajele fără să le mai ascult. Încă o dată m-am gândit să mă duc la magazinul de telefoane mobile și să-mi schimb numărul, dar mi se părea că, așa, îl lăsam pe nemernic să câștige. Încă nu aveam nicio idee cine putea fi. N-ar fi putut fi Blaine, dar de unde era să știu? Indiferent cine era, îl tratam ca pe un troll de Internet. Fără încurajări.

Degetele lui Cam erau deodată înconjurate pe încheietura mea, făcându-mă să-mi ridic brusc capul. Se uita la mine, nu la film.

— Ce? am întrebat, coborându-mi ochii la mâna lui.

Îmi înconjurase complet încheietura.

— Îți rozi unghiile de zece minute.

Atât de mult? Ei bine, asta era oarecum dezgustător.

El îmi lăsă brațul în jos, peste coapsă, dar nu-mi dădu drumul.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, am răspuns. Mă uit la film.

— Nu cred că vezi într-adevăr filmul.

Privirile ni s-au încrucișat, iar inima mi-a stat o clipă în loc.

— Ce se întâmplă?

Mi-am tras brațul și el mi-a dat drumul.

— Nu se întâmplă nimic. Mă uit la film.

— Îm-hm, murmură el, dar abandonează subiectul.

Comentariile au fost mai puține, de data asta, iar mie au început să mi se închidă ochii. De fiecare dată când clipeam, părea să-mi ia mai multă vreme până să-i deschid la loc. Cam își schimbă poziția lângă mine, iar eu m-am afundat mai departe în perna canapelei, mai aproape de el. Mă sprijineam cu toată partea stângă de el și m-am gândit să mă depărtez, dar el era cald, mie mi-era bine și mă simțeam prea leneșă să depun efortul pentru asta. În plus, el nu părea deranjat. Altminteri, nu s-ar fi dat la o parte sau nu m-ar fi împins?

Probabil am ațipit în timpul celui de-al doilea film, pentru că atunci când am deschis ochii, mi s-a părut că televizorul își schimbase poziția. Cu greu mi-am dat seama că eu mi-o schimbasem și – oh, Doamne – cum ajunseseam aici?

Ghemuită pe o parte, cu o pătură din spatele canapelei întinsă peste mine și capul în poala lui Cam.

Sau pe coapsa lui, mai exact.

Mi s-a tăiat răsuflarea, inima a început să bată neregulat și ochii mi s-au deschis larg. Era o ușoară apăsare pe șoldul meu, care se simțea și avea forma unei mâini – mâna lui Cam. Adormise și el? Oh, Dumnezeule, habar n-aveam cum se întâmplase asta. Am adormit astfel și acum bietul Cam era blocat aici, pentru că eu dormeam pe el?

OK. Aveam două opțiuni. Aș fi putut să mă rostogolesc de pe canapea și să mă reped ca nebuna în dormitor sau aș fi putut să mă port într-adevăr ca un adult și să văd dacă el era treaz.

Surprinzător, am ales varianta cu purtatul ca un adult și m-am întors încet pe spate. Și asta a fost o mișcare groaznic de nefericită, pentru că mâna de pe șoldul meu alunecase, iar

acum se odihnea pe pânțelele meu.

Oh, Doamne...

Mâna lui rămase sub buricul meu, întinzându-se spre sud, iar degetele lui ajunseseră la betelia pantalonilor mei de yoga. Era aproape, chiar aproape de teritoriile oarecum netrecute pe hartă. Un bulgăre de gheață se formă în pieptul meu, dar mai jos, mult mai jos, se întâmpla cu totul altceva. Furnicături ascuțite dinspre pânțele se întindeau și mai jos într-un val cald de fiori. Cum era cu puțință să te simți atât de înghețat și atât de înfierbântat totodată?

Degetul lui mare se mișcă și mi-am mușcat buza. Trebuia să fi fost un accident sau o mișcare leneșă din somnul lui. Apoi degetul se mișcă din nou, dar de data asta într-un cerc, încet, leneș, sub buricul meu. Oh, la dracu'. Pulsul mi se accelerează și fierbințeala aceea se înteeți. Degetul lui continuă să se miște, cel puțin vreo jumătate de minut, până când n-am mai putut rezista. Unele părți din corpul meu săgetau dureros într-un mod cu totul nedrept și neobișnuit, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Dar, oh, se întâmpla.

Am tras adânc aer în piept, dar asta nu m-a ajutat cu nimic să-mi relaxez mușchii sau să domolesc tensiunea care creștea în mine. Și știam că dacă m-aș fi uitat în jos, sfârcurile mele s-ar fi luptat cu bluza subțire pe care o purtam. La fiecare respirație, le puteam simți frecându-se de sutien. Voiam cu disperare să fiu fata care ar fi știut să se descurce cu asta; genul de fată pe care știam că o voia probabil cu adevărat Cam și cu care era obișnuit.

Dar eu nu eram aceea.

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat la Cam.

Capul lui era plecat, în partea opusă mie, și mult pe spate, în perna canapelei. O umbră fină apăruse pe linia puternică a maxilarului său. Pe față îi plutea un zâmbet slab. Nemernicul.

— Cam.

Deschise un ochi.

— Avery?

— Nu dormeai.

— Tu, da.

Își ridică fruntea, întorcându-și capul dintr-o parte în alta, să-și alunge înțepeneala.

— Și am adormit și eu.

Iar mâna lui era încă pe pânțelele meu, incredibil de grea. O parte din mine voia să-i spună să-și ia labele de pe mine, dar nu asta mi-a ieșit pe gură.

— Îmi pare rău că am adormit pe tine.

— Mie, nu.

Umezindu-mi nervoasă buzele, habar n-aveam ce să spun, așa că am continuat cu:

— Cât e ceasul?

Ochii lui poposiră pe gura mea și tot corpul mi se încordă într-un mod deloc neplăcut.

— După miezul nopții, răspunse el.

Inima îmi bubuia în piept.

— Nici măcar nu te-ai uitat la ceas.

— Pur și simplu știu chestiile de genul ăsta.

— Pe bune?

Ochii îi erau umbriți.

— Da.

— ăsta-i un talent remarcabil.

Mâna mi se strânse în pumn, pe lângă coapsă.

— La ce oră pleci, dimineată?

— O să-ți lipsesc?

M-am strâmbat.

— Nu de aceea te întrebam. Eram doar curioasă.

— Le-am spus alor mei că o să fiu acasă la prânz.

Cu mâna cealaltă, dădu câteva șuvițe de păr la o parte de pe fața mea, și mâna aceea zăbovi, de asemenea, în părul meu.

— Așa că probabil va trebui să plec între opt și nouă.

— Asta înseamnă devreme.

— Da.

Mâna lui îmi mângâia capul, iar ochii mei s-au închis din nou, relaxându-mă în pofida voinței mele.

— Dar drumul e ușor.

— Și nu te întorci până duminică seară?

— Exact, murmură el și i-am simțit pieptul mișcându-se cu o răsuflare adâncă. Ești sigură că n-o să-ți lipsesc?

Buzele mele au schițat un rânjet.

— Va fi ca o vacanță pentru mine.

El chicoti.

— Asta a fost o mare răutate.

— Oare?

— Dar știu că minți.

— Știi?’

— Da.

Mâna lui se mișcă și am simțit vârfurile degetelor atingându-mi ușor obrazul. Ochii mi s-au deschis brusc. El zâmbea, privind în jos, la mine. Nu zâmbetul lui plin care-i afișa gropița, totuși.

— O să-ți lipsesc, dar nu vrei să recunoști asta.

N-am spus nimic, pentru că încercam să nu mă gândesc la

următoarele patru zile. Și atunci degetele lui s-au mișcat, plimbându-se pe arcul pomelului meu, iar eu nu mă mai gândeam la nimic. Au alunecat spre maxilarul meu și apoi unul dintre degete a urmat linia spre bărbie. Aerul mi s-a scurs ușor din plămâni, când degetul lui a șovăit lângă buza mea de jos.

El și-a plecat capul într-o parte.

— O să-mi lipsești.

Am zâmbit.

— Pe bune?

— Da.

Mi-am închis ochii, reținându-mi lacrimile subite. Habar n-aveam de ce acele patru cuvinte mă afectaseră așa, dar reușiseră și pentru un moment, scurt, foarte scurt, a trebuit să recunosc în sinea mea că nu voiam să plece. Asta făcu arderea lăuntrică mai intensă.

Au mai trecut câteva minute, în care nu s-au auzit decât sunetele slabe dinspre televizor. El și-a plimbat degetul pe marginea buzei mele de jos, fără s-o atingă de-adevăratelea, dar apropiindu-se cu fiecare trecere. M-am întrebat dacă o să mi-o atingă, până la urmă, și dacă eu voiam s-o facă.

Într-un fel, mi-o doream.

— Vorbești în somn, zise el.

Am deschis brusc ochii. Ducă-se atingerea buzei.

— Vorbesc?

El dădu din cap.

Oh, Doamne. Mi s-a făcut un gol în stomac.

— Mă tragi pe sfoară? Pentru că îți jur pe ce-am mai sfânt că, dacă mă tragi pe sfoară, o să-ți fac rău.

— Nu te trag pe sfoară, iubito.

M-am ridicat în capul oaselor și ambele lui mâini se desprinseseră de pe mine. M-am întors pe canapea cu fața la el. Pulsul îmi zvâcnea dintr-un motiv cu totul diferit.

— Ce-am spus?

— Nimic, de fapt.

— Pe bune?

Aplecându-se, el își trecu mâinile peste față.

— Ai murmurat doar niște chestii. N-am putut desluși ce anume spuneai.

Își ridică fruntea.

— A fost într-un fel drăguț.

Inima începu să mi se potolească și frica să-și slăbească strânsoarea din pieptul meu. Numai Dumnezeu știe ce-aș fi putut spune în timpul somnului. Aruncându-mi privirea spre ceas, am văzut că era trecut de trei dimineața.

— Fir-ar să fie, ești la pământ cu abilitatea ta specială de a spune cât e ceasul.

Cam ridică din umeri și se aplecă în față.

— Cred c-ar trebui să mă duc acasă.

Am deschis gura, dar am închis-o fără să spun nimic. Ce era să fac? Să-l rog să rămână? La o petrecere de moșăit pe canapeaua mea? Foarte plăcut. Mă îndoiam că era interesat de petrecerile pe canapea cu bulină pentru sub treisprezece ani.

— Să conduci cu grijă, am zis eu, în cele din urmă.

El se ridică și eu m-am uitat la locul pe care îl ocupase.

— Bine.

Și-apoi se aplecă, mișcându-se mai repede decât mi-am putut eu imagina ce avea de gând să facă. Își lipi buzele de fruntea mea:

— Noapte bună, Avery.

Mi-am închis ochii și mi-am strâns pumnii.

— Noapte bună, Cam.

El ajunsese la ușă mai înainte de a putea eu să mă ridic, apucându-mă de speteaza canapelei.

— Cam?

El se opri.

— Da?

Trăgând adânc aer în piept, m-am silit să articulez:

— M-am simțit foarte bine în seara asta.

Cam se uită la mine un moment, apoi zâmbi. Gropița îi apăru în obrazul stâng și buzele mele îi răspunseră în același fel.

— Știu.

Doisprezece

Aruncând manualul de istorie pe marginea patului, m-am trântit pe spate și mi-am plesnit palmele peste ochi. Era abia joi după-amiaza și deja simțeam că încep să-mi ies din minți.

M-am gândit c-aș putea face un pic de curățenie.

Am căscat.

Mobilul meu a ciripit pe noptieră și m-am rostogolit până la el. Pe jumătate temându-mă să mă uit la ecran, am făcut-o totuși, cu un ochi închis. De parcă astfel lucrurile ar fi fost mai puțin nasoale, în caz că ar fi fost familiarul ticălos din vecini.

Nu era.

Ridicându-mă în capul oaselor, am deschis un mesaj de la Cam. O întrebare și rânjeam ca proasta.

Ți-e dor de mine?

I-am răspuns cu un Nu.

Replica lui veni aproape imediat.

Dac-ai fi fost Pinocchio, nasul ți-ar fi ajuns dincolo de granița statului.

Încrucișându-mi picioarele, m-am sprijinit cu spatele de tăblia patului.

Pinocchio? Sună ca nivelul tău de lectură.

Ha. M-ai jignit. Profund.

Parcă ziceai că n-ai sentimente?

Am mințit. Am atâtea sentimente pentru tine.

Mai înainte să pot răspunde, un alt mesaj a apărut. Când mint eu, îmi crește altceva.

Am râs tare. Mersi că-mi spui și mie.

Cu plăcere. Doar te țineam la curent.

Pe-asta o poți ține pentru tine. Mușcându-mi buza, i-am scris: Ai ajuns acasă?

Au trecut vreo câteva minute, timp în care nu mi-am luat ochii de la telefon. *Mda. Familia m-a potopit cu afecțiune. Ai putea să înveți de la ei.*

Cred că primești destulă atenție.

Am mare nevoie.

Drace, mă îndoiesc.

Trecură alte câteva minute. Ce faci?

Lăsându-mă pe spate, mi-am încrucișat gleznele. Citesc.

Tocilaro.

Ticălosule.

Pariez că-mi duci dorul.

Rânjetul meu atinsese proporții stingheritoare. *Pariez că ai altceva mai bun de făcut în clipa asta.*

Nu. Câteva secunde mai târziu: Cine-i acolo??? M-am încruntat și m-am ridicat în pat. Apoi: Scuze, sora mea tocmai

mi-a furat telefonul.

M-am liniștit. Pare o soră foarte mișto.

Este. Uneori. Are mai multă nevoie decât mine. Trebuie s-o șterg.

I-am scris: Vb mai încolo.

Restul după-amiezii s-a târât până la nouă seara, când m-am gândit puțin dacă să iau niște NyQuil, doar ca să dorm. Din living, am auzit telefonul ciripind din nou. Aruncându-mi periuța de dinți în chiuvetă, m-am repezit nebunește în living, căzând în patru labe, apoi am încetinit, apropiindu-mă de telefon.

Ieși cu mine.

Râzând, am uitat că aveam pastă de dinți în gură și-am sfârșit împrôscând spuma albă, lipicioasă, pe toată bărbia și pe bluză.

— Doamne, sunt o handicapată.

M-am șters și apoi i-am răspuns lui Cam. *Nu e nicio deosebire dacă mă întrebi într-un mesaj sau în persoană.*

M-am gândit să fac o încercare. Tu ce faci acum? Eu îl bat pe tata la poker.

Imaginându-mi-l cu familia lui, am zâmbit. *Mă pregătesc de culcare.*

Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

Am făcut ochii mari. La ce se referea?

Stai, ești goală?

Nu!!! i-am răspuns. Perversule.

La naiba. Cel puțin am imaginație.

Asta-i tot ce vei avea vreodată.

Mai vdm.

Ba nu, n-ai să vezi.

Aleg să ignor asta. Ok. Trebuie să plec. Tata mă bate de m-ascultă cu urechea.

Noapte bn, Cam.

Noapte bună, Avery.

Am rămas cu telefonul în mână un răstimp indecent de lung, apoi l-am luat cu mine în dormitor. În ultima vreme, îmi luasem obiceiul să-l închid, peste noapte, fiindcă nu știam niciodată când aveam să primesc mesajul de la *NUMĂR NECUNOSCUȚ*. Dar, în noaptea asta, l-am lăsat deschis.

Pentru orice eventualitate.

Duminica dimineța n-avea nicio noimă fără Cam, obsesia lui cu ouăle fierte tari și nemernicia aia de tigaie, și toate bunătățile alea făcute la cuptor. Mă trezisem devreme, de parcă un ceas interior îl aștepta să-mi bată la ușă. Bineînțeles, nu s-a întâmplat. Nu-mi dăduse niciun mesaj, sâmbătă, toată ziua. Mi-am închipuit că ieșise prin oraș cu familia și prietenii care încă mai locuiau acolo.

Încercam să nu-i simt lipsa lui Cam, pentru că el era doar un prieten și, dacă îmi doream ca Brit și Jacob să-mi fie prin preajmă, nu era ca și când *le-aș fi dus dorul*, le simțeam lipsa. Asta nu era același lucru. Sau poate că era.

Scoțându-mi o pungă de cereale, m-am strâmbat cu dezgust. Chiar mi-ar fi plăcut niște briose cu afine. Mi-am mâncat cerealele, simțindu-mă într-o mie de feluri țâfnoasă. Tocmai terminasem de spălat castronul, când a sunat telefonul.

Am dat fuga în living și m-am oprit scurt, când am văzut numele pe ecran.

Mama.

Oooh, la dracu.

Telefonul a continuat să sune, în timp ce eu nu mă hotărâam

să răspund sau să-l arunc pe fereastră. Trebuia să răspund, totuși. Mama și tata nu sunau niciodată. Așadar trebuia să fie ceva important.

De cum am deschis, m-am făcut mică.

— Alo.

— Avery.

Ah, vocea aceea – vocea cultă, modulată, extrem de impersonală și rece a doamnei Morgansten. Mi-am reținut un val de înjurături care i-ar fi ars urechile perfecte.

— Bună, mamă.

Urmă o tăcere uriașă. Mi-am ridicat sprânceana, întrebându-mă dacă nu cumva mă sunase din greșeală sau ceva asemănător. În cele din urmă, a vorbit.

— Cum e în West Virginia?

Rostise West Virginia ca pe un soi de boală venerică. Mi-am rostogolit ochii. Uneori, părinții mei uitau de unde veniseră.

— E foarte bine. Te-ai trezit devreme.

— E duminică. Theo a insistat să ia un mic dejun târziu cu tatăl tău, la Club. Altfel nu m-aș fi trezit la ora asta.

Theo? M-am prăbușit pe canapea, cu gura căscată. Pentru numele dumnezeilor de pretutindeni, Theo era tatăl lui Blaine. Părinții mei, oh, erau așa niște... nemernici.

— Avery, ești acolo?

Nerăbdarea i se ghicea în ton.

— Da. Sunt aici.

Mi-am înșfăcat perna și mi-am trântit-o în poală.

— O să luați micul dejun cu domnul Fitzgerald?

— Da.

Și asta a fost tot ce-a avut de spus despre asta. Da. De parcă

nu era cine știe ce. Familia Fitzgerald îi plătise familiei Morgansten și eu fusesem etichetată drept o târfa mincinoasă, dar totul era bine în cartier, pentru că încă mai puteau lua un mic dejun împreună la club.

— Cum e școala? întrebă ea, dar suna plictisită.

Probabil căuta pe Internet următoarea ei procedură cosmetică.

— Avery?

Oh, ce naiba.

— Școala e perfectă. West Virginia e perfectă. Totul este perfect.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, domnișoară. După toate cele prin care ne-ai făcut să trecem...

— Cele prin care v-am făcut să treceți voi

Trăiam într-un univers paralel.

— Și încă ne mai faci să trecem, continuă ea, de parcă n-aș fi spus nimic. Ești practic în capătul țării, urmând o mică universitate din *West Virginia*, în loc de...

— Nu e nimic în neregulă cu școala asta, mamă, sau cu West Virginia. Tu te-ai născut în Ohio. Nu-i prea mare deosebirea...

— Asta-i ceva ce încerc să nu-mi aduc aminte.

Ofensa ei era veritabilă.

— Ceea ce mă aduce la subiectul acestui telefon.

Mulțumesc Tatălui, Fiului și Sfântului Duh.

— Trebuie să vii acasă.

— Ce?

Am strâns puternic perna la piept.

Ea oftă.

— Trebuie să încetezi să te mai prostești și să vii acasă,

Avery. Ți-ai demonstrat punctul de vedere foarte clar răzvrătindu-te și făcând ceva atât de copilăresc.

— Copilăresc? Mamă, am urât să fiu acolo...

— Și pe cine dai tu vina pentru asta, Avery?

O parte din răceală i se scurse din voce.

Am rămas cu gura căscată. Nu era prima oară când spunea ceva de genul ăsta. Nici pe departe, dar tot a fost ca un pumn în plex. M-am uitat fix la fereastră, clătinând încet din cap.

— Nu vrem decât ce e cel mai bine pentru tine, reîncepu ea, recăpătându-și răceala distantă cu o declarație de tot rahatul. Asta e tot ce am vrut, iar cel mai bine pentru tine este să te întorci acasă.

Am început să râd, dar mi s-a oprit râsul în gât. Să vin acasă era spre binele meu? Femeia asta era nebună. Simplul fapt că vorbeam cu ea mă făcea să simt că înebbunesc și eu.

— S-au întâmplat unele lucruri aici, adăugă ea și apoi își drese glasul. Ar trebui să vii acasă.

De câte ori făcusem ce voiseră ei? De prea multe ori, dar de data asta nu puteam da înapoi. Să mă întorc acasă era echivalent cu a-mi vârî capul într-o mașină de tocat de carne și apoi să mă întreb de ce doare. Am tras adânc aer în piept și am deschis ochii.

— Nu.

— Pardon?

Vocea mamei se prefăcu într-un țignal.

— Am spus nu. Nu mă întorc acasă.

— Avery Samantha Morgan...

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, mamă. La revedere.

Și am închis mai înainte să mai poată zice ea ceva. Am pus

telefonul pe măsuța de cafea și am așteptat.

Se scurse un minut, apoi încă unul, apoi cinci minute. Lăsând să-mi iasă un suspin de ușurare, m-am prăbușit pe canapea. Am clătinat din cap, literalmente făcută praf de conversație. Mama mea era nebună. Mi-am închis ochii și mi-am frecat tâmpile. Ce mai mod de a începe o dimineață de duminică.

O bătaie neașteptată în ușă m-a făcut să tresar.

Sărind în picioare, am ocolit în grabă canapeaua, întrebându-mă cine ar fi putut fi. Era prea devreme pentru ca oricare dintre prietenii mei să se fi întors. La naiba, nu era nici nouă, ceea ce însemna că probabil era prea devreme și pentru vizita unui ucigaș în serie.

M-am ridicat pe vârfuri până la vizor.

— Nu se poate.

Inima mea a făcut o serie de salturi și tumbe, în timp ce am deschis larg ușa.

— Cam?

El s-a întors, cu buzele ridicate într-un rânjel șui. În mână avea o pungă de cumpărături.

— Deci, m-am trezit la patru, în dimineața asta, și m-am gândit că aș putea mânca într-adevăr niște ouă. Și ouăle cu tine merg mult mai bine decât ouăle cu sora mea sau cu tata. Plus că mama a făcut pâine cu dovleac. Știu cât de mult îți place pâinea cu dovleac.

Rămasă fără grai, m-am dat la o parte și l-am privit cum duce punga în bucătărie. Îmi ardea gâtul, buza de jos chiar executa ciudățenia aia de tremurat. Un nod, undeva în pieptul meu, se destrăma. Creierul meu a făcut un declic și s-a stins. Nici n-am mai închis ușa de la intrare, fără să simt aerul rece

scăldându-mi gleznele goale. Am țâșnit după el, străbătând imediat distanța de la ușă la bucătărie. Cam se întoarse tocmai când mă aruncam spre el.

M-a prins și s-a împleticit un pas înapoi, ținându-mă cu o mână pe după mijloc. Mi-am îngropat capul la pieptul lui, cu ochii închiși și inima bubuind.

— Mi-ai lipsit.

Treisprezece

Stând ghemuită, strânsă toată în hanoracul meu, tremuram în timp ce vântul rece biciuia între Whitehall și Knutti, foșnind frunzele ruginii și galbene de deasupra noastră. Multe dintre ele erau smulse și ridicate în aer, după care picau, în spirale, pe pământ, în covorul gros de frunze.

Brit trase adânc din țigara ei și lăsă fumul să-i iasă încet.

— Deci data viitoare când o să răspund la o întâlnire ad-hoc prin telefon cu Jimmie și mă duc într-adevăr până la el acasă, ce vei face?

M-am legănat dintr-o parte în alta.

— Îți dau un pumn în vagin?

— Exact!

Trase un ultim fum și apoi stinse țigara.

— Doamne, de ce sunt fetele atât de proaste?

Mi-am potrivit pasul cu al ei, ținându-mă strâns în brațe.

— Bună întrebare.

— Vreau să spun, știam foarte bine că el nu-și dorește o relație, că nu vrea decât sex și că de obicei e abțiguit, și cu toate acestea m-am dus acolo. Nu, pe bune?

— Tu vrei o relație?

Își punge buzele și își trase căciula tricotată peste urechi.

— Știi, nu prea cred.

M-am încruntat.

— Atunci de ce ești supărată pentru că el nu vrea una?

— Pentru că el ar trebui să vrea să fie într-o relație cu mine!

Sunt al naibii de grozavă.

Abținându-mă să zâmbesc, i-am aruncat o privire.

— Ești grozavă.

Brit zâmbi. Îi întâlnisem pe Jimmie de vreo câteva ori prin campus, cu Brit. Părea un tip drăguț și în regulă, dar credeam că ea merita ceva mai bun decât un tip care o suna numai când era băut. Așa că i-am spus-o și ei.

— Și tocmai de aceea suntem noi prietene, răspuse ea, strecurându-și brațul pe sub al meu. Frate, unde s-a dus toamna? Iarna parcă a picat din cer și ne-a lovit cu răutate.

— Știu.

Mă scuturau tremurăturile când am ajuns la intersecție.

— Îmi pare rău de copiii care se pregătesc să colinde mâine-seară. Or să înghețe.

— La naiba cu copiii, zise ea, făcându-mă să chicotesc. Eu mă costumez în înger – un înger depravat.

— Bineînțeles.

— Și asta înseamnă că, practic, o să port doar lenjeria de corp. Sfârcurile probabil or să-mi degere și-or să-mi cadă. Că tot veni vorba, să nu crezi că n-am remarcat cum ai evitat subiectul petrecerii.

Nu m-am prins cum a trecut de la sfârcuri degerate la asta. În fața Secretariatului, m-a țintuit cu o privire.

— Trebuie să vii cu noi. Toată lumea o să fie acolo, întorcând capul, m-am uitat la poliția campusului deblocând o

mașină pentru un ghinionist.

— Nu știu. Nu mă dau în vânt după petrecerile de Halloween.

— Tu nu te dai în vânt după nicio petrecere. Haide, trebuie să vii. Am nevoie de tine acolo. Va fi și Jimmie și am nevoie de tine să-mi dai un pumn în vagin.

Am râs.

— Sunt sigură că Jacob va fi încântat să te servească.

— Nu e același lucru! El nu înțelege și dă cele mai proaste sfaturi. Îmi va spune probabil să mă duc să mă cuplez cu el, protestă ea și a trebuit să recunosc că era adevărat. Trebuie să vii! Te rog. Te rog frumos.

Hotărârea mea de a nici nu mă gândi măcar la petrecerea asta începuse să se clatine. Jacob vorbea numai despre ea de vreo săptămână. Seara trecută, când Cam și cu mine terminam tema la astronomie și, între două activități, îmi cerea să ies cu el, adusese vorba despre petrecerea pe care o dădea prietenul lui, Jase. Jase era cu un an mai mic decât Cam și destul de sus în ierarhia uneia dintre frații. Care anume, nu-mi puteam aminti. Îl văzusem pe Cam cu el de vreo câteva ori, dar nu ne vorbiserăm niciodată. Nu că ar fi contat, pentru că doar să mă gândesc de a merge la petrecerea aceasta era ca un ulcer care începea să-mi roadă stomacul.

— Trebuie să intru acolo și să mă ocup de stupizenia de program pentru semestrul viitor.

Ea avea mari greutateți în a ajunge la ore. Eu fusesem norocoasă și îmi luasem toate cursurile pe care le dorisem.

— O să spinteci vreo bestie?

— Poate.

Brit îmi dădu o scurtă îmbrățișare.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine până aici.

— Nicio problemă.

Terminasem treaba pe ziua aceea și nu mai aveam altceva de făcut.

Ea începu să urce treptele largi, dar se întoarse.

— Mai gândește-te la petrecere. Te rog? Trebuie să vii, nu doar pentru mine, o să fie distractiv. Trebuie să te destinzi puțin. OK?

Am răsuflat prelung.

— O să mă mai gândesc.

— Dar o să te gândești de-adevăratelea?

Când eu am dat din cap, a insistat:

— Promiți?

— Promit.

Brit intră în clădire și eu aveam probabil să mă îndrept spre prima farmacie ca să-mi iau niște Tums⁷. Urma să am nevoie de ele.

Existau momente în viața mea când știam că ceea ce gândeam e greșit. Faptul că știam asta nu făcea lucrurile mai simple. Să merg la o petrecere de Halloween n-ar fi trebuit să mă pironescă

În fotoliul-lună cu o sticlă de Tums lângă mine și o cutie de înghețată Ben&Jerry's Rocky Road în mâini.

O cutie *pe jumătate golită* de înghețată Ben&Jerry's Rocky Road.

Mă simțeam pornită bine pe calea de a deveni doamna cu pisicile din cartier. Tot ce-mi lipseau erau pisicile.

La scurt timp după ce plecasem din campus, promisem un

⁷ Medicament antiaciditate gastrică.

mesaj de la Cam, despre petrecere. Și el voia să vin. Brit voia să vin. Jacob voia să vin. Eu voiam, dar...

Gemând, am pus capacul cutiei de înghețată și m-am ridicat în picioare. Aveam nouăsprezece ani. Locuiam singură. Îi spusese mamei mele să se ducă învărtindu-se și practic îl îmbrățișasem pe Cam și-i spusese că-i simțisem lipsa. Să merg la o petrecere n-ar fi trebuit să fie așa o mare problemă. Venise timpul să fac și asta. Dacă acum n-o făceam, oare aveam să mă duc vreodată?

Probabil că nu.

Am pus înghețata deoparte și apoi m-am dus către sticla cu pulverizator vârată sub chiuvetă. După ce am dat cu spray pe toate suprafețele din bucătărie, m-am apucat să le curăț cu o îndârjire răzbunătoare.

Puteam s-o fac.

Inima îmi fâlfâie în piept și m-am simțit de parcă stomacul îmi căzuse la picioare.

Nu, nu puteam.

Frecând bufetul de lângă aragaz, lumina s-a răsfrânt în brățara de argint, atrăgându-mi atenția. M-am oprit, incapabilă să-mi mut privirea de la ceva ce devenise esențial în viața mea de zi cu zi. Lăsând jos sticla și cârpa, mi-am scos brățara. Întorcându-mi brațul, mi-am impus să mă uit la cicatrice. Îmi era rușine de ea, făceam tot ce-mi stătea în puteri s-o ascund, dar pentru ce? Ca să stau în apartamentul meu, fiind o antisocială și în general o ratată? Unele lucruri aveau probabil să fie întotdeauna interzise pentru mine sau nebunesc de dificile, dar să mă duc la o amărâtă de petrecere? Eram chiar atât mutilată de ceea ce se întâmplase în urmă cu cinci ani, încât nu mă puteam duce la vreuna?

Mi-am pus la loc brățara și m-am sprijinit de bufet.

Trebuia să fac asta. Aveam nevoie s-o fac. Cel puțin să încerc. Inima a început să-mi bată panicată, când m-am desprins de bufet și m-am îndreptat către living. Mi-am scos telefonul din geantă și, mai înainte să mă gândesc la ceea ce făceam am deschis mesajul lui Cam de mai devreme, răspunzându-i: *OK*.

Au trecut câteva secunde și apoi s-a întors un alt mesaj: *Sosire*.

— Sosire?

Ce naiba...?

Se auzi o bătaie la ușa mea.

Dându-mi ochii peste cap, mi-am aruncat telefonul pe canapea și m-am dus la ușă:

— Nu trebuia să vii până aici.

Cam intră neabătut, întorcându-și șapca invers pe cap.

— Ei bine, simte-te ca acasă.

El se opri lângă bucătărie și se încruntă:

— De ce miroase apartamentul tău a Clorox?

— Făceam curat.

Ridică o sprânceană.

— Toată bucătăria, am zis eu, intimidată. Știi, te-ai fi putut scuti de drum și să răspunzi doar la mesaj.

Aruncându-mi o privire lungă, se așează pe canapea.

— Aveam nevoie de mișcare.

Da, sigur – n-avea nicio nevoie de mișcare.

Bătu cu palma locul de lângă el.

— Vino și stai cu mine.

Am făcut ochii mari.

— Haide.

Murmurând pentru mine, am pășit peste picioarele lui și m-am așezat.

— Bun, stau.

Genele i se plecară și i-am simțit privirea pe gura mea. Căldura s-a răspândit pe obrajii mei, iar rânjetul lui urcă încă puțin.

— Deci mi-ai trimis mesaj cu cuvântul OK. Eu te-am întrebat două lucruri, astăzi. Așadar sunt curios cu care ești în sfârșit de acord.

Mi-am ridicat genunchii la piept și mi i-am prins în brațe.

— M-ai întrebat despre petrecerea de Halloween de mâine-seară.

— Da, te-am întrebat.

Întinse mâna și mă trase de braț până ce am dat drumul genunchilor.

— Dar te-am mai întrebat și altceva.

Mi-am îngustat ochii.

Apoi mă apucă de tivul pantalonilor și-mi trase picioarele de la piept.

— Te-am întrebat dacă vrei să ieși cu mine.

— Știi răspunsul la asta.

Fu rândul lui să-și îngusteze ochii.

Buzele mele zvâcneau.

— Am spus OK, o să merg la petrecere.

— Inteligentă alegere. O să fie amuzant și o să te distrezi bine.

Odată ce ajunseseam să stau aparent pe gustul lui, se ridică în picioare.

— Când vrei să vin să te iau?

Am clătinat din cap.

— O să vin cu mașina mea.

— De ce să faci asta? Locuim în aceeași clădire și mergem în același loc.

— Mersi, dar o să-mi iau mașina.

Mă studie un moment.

— Dacă nu vrei să mergi cu mine, atunci acceptă măcar să te ducă Brittany.

Am îndrugat ceva despre faptul că, în principiu, eram de acord cu asta, dar nu așa plănuiserăm. Să-mi iau mașina mea însemna că puteam pleca oricând aș fi vrut. Aveam nevoie de colacul ăsta de salvare.

— Hei, zise Cam.

Întorcând capul spre el, mi-am ridicat sprâncenele:

— Bună.

— Ieși cu mine.

Am zâmbit.

— Las-o baltă, Cam.

Eram atât de agitată, încât telefonul mi se părea alunecos în mână, iar centura de siguranță mi se părea că mă strânge prea tare. Stăteam în parcare, treizeci de minute mai târziu de ora la care ar fi trebuit să plec pentru petrecerea de Halloween, la Jase acasă.

Mi-ar plăcea să spun că întârziisem doar din cochetărie, dar nu ăsta era adevărul.

Eram la un pas de un atac de panică.

— Deci nu ți-ai luat niciun costum? zise Brit la telefon și, peste vocea ei, am putut auzi muzică și râsete înfundate. Nu-i nimic. Sunt mulți aici care nu s-au costumat.

Ei bine, s-a dus și scuza asta. După ce vorbisem cu Cam, seara trecută, mă gândisem puțin dacă să dau fuga la magazin

să găsec un costum, însă a mă și costuma ar fi fost probabil prea mult pentru mine.

— Ești cât de cât aproape? întrebă Brit. Pentru că sunt singură – hei!

În secunda următoare, se auzi vocea lui Jacob:

— Hei, fato, unde ești?

Am închis ochii.

— Mă pregătesc să plec.

— Ar fi bine, căci Brittany mă calcă pe nervi întrebând de tine. Deci mișcă-ți fundul încoace.

— Vin. O să fiu acolo curând.

Închizând, am aruncat telefonul pe scaunul de lângă mine și am apucat strâns de volan. Pot să fac asta. Mi-o spuneam continuu, aruncând o privire înapoi, spre apartamentul meu. Lăsasem o lumină aprinsă și era un nenorocit de far în clipa asta, rugându-mă să mă întorc la siguranța purei plictiseli.

Mă purtam ca o proastă, înțelegeam perfect, dar asta nu schimba cu nimic faptul că inima îmi bubuia în piept sau că îmi era greață. Prin ce treceam eu acum nu era normal pentru nimeni altcineva și tocmai asta era problema. Nu voiam ca asta să fie normal pentru mine.

— La dracu’.

Trebuia să fiu curajoasă.

Am băgat în marșarier și am dat înapoi. Măinile îmi tremurau când am ajuns la capătul aleii și am făcut la stânga, pe Route 45. Casa lui Jase nu era prea departe de Colinele Universitare. Doar câțiva kilometri, într-un complex din apropiere, unde mai multe frații mari își aveau sediul.

Pe drumul spre casa lui, m-am concentrat la enumerarea cât mai multor constelații puteam. Andromeda, Antila, Apus,

Aquarius, Aquila, Ara, Aries, Auriga – cine născocise numele astea? Acum, pe bune. Ajunsesem la cele care începeau cu D, când am zărit șirul mașinilor ajungând până în stradă de pe aleea de mașini a unei case cu trei caturi. Mașini peste tot, parcate de-a lungul aleii, în curte și pe șosea. A trebuit să întorc ca să pot parca pe cealaltă parte a șoselei, la aproape un cvartal distanță.

Aerul nopții era înghețat și pe străzi nu se vedea niciun copil. Colindatul se încheiase de vreo oră și, la fiecare metru, se vedeau bucăți de dulciuri căzute pe jos.

Lumini strălucitoare se revărsau din ferestre, scaldând veranda. Erau câțiva invitați și afară, sprijinindu-se de balustradă. Îngropându-mi mâinile în buzunarele hanoracului, am ocolit garajul, unde se desfășură o partidă încinsă de beer-pong⁸, și am intrat pe ușa principală.

Să fiu a naibii...

Casa era ticsită. Invitații erau pretutindeni, îngrămădiți în jurul unui televizor, în grupuri pe canapele, pe podea și pe hol. Muzica bubuia deopotrivă cu inima mea, în timp ce treceam cu privirea peste mulțime, căutând un înger sexy. Erau o mulțime de îngeri – îngeri răi, îmbrăcați în roșu, îngeri sexy, în alb, și, bănuiesc, îngeri foarte răi, în negru.

Hmm.

M-am strecurat cu greu pe lângă o fată costumată ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, dacă Dorothy ar fi fost

⁸ Joc de societate, adorat de studenți, care constă în construirea a două piramide de halbe sau pahare cu bere, câte una la fiecare capăt al unei mese lungi, în care, pe rând, concurenții din două echipe încearcă să arunce o minge de ping-pong, iar dacă nimeresc, cineva din echipa adversă bea conținutul halbei. Câștigă echipa care nimereste toate halbele adversarei.

stripperiță. Ea mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu. Mă simțeam nesigură pe picioare și ciudat. Trecând pe lângă o masă la care se jucau cărți, l-am văzut pe colegul de apartament al lui Cam, Ollie. Era prea cufundat în joc ca să mă observe. M-am ridicat pe vârfuri. Interiorul casei era un pic sufocant cu atâta lume.

S-a auzit un chițait înalt și m-am întors, cu doar câteva secunde la dispoziție pentru a mă pregăti înainte de atacul unui înger în alb.

— Ești aici! țipă Brit, strângându-mă în brațe. Să fiu a naibii! Nu credeam că o să vii, până la urmă. M-am gândit c-ai să găsești un pretext.

— Sunt aici.

Mă strânse iarăși în brațe, apoi mă luă de mână.

— Vino. Jacob e afară, în garaj. La fel și Cam.

Inima mea mult solicitată făcu un efort și mai mare, în timp ce ea mă conducea pe lângă masa cu jocul de cărți. Câțiva băieți își ridicară privirile, ignorându-mă imediat, pe mine și pe jeanșii mei, fixându-se pe rochița albă a lui Brit. Interesul licări în ochii lor. Unul dintre tipi se lăsă pe spate, în scaun, măsurând-o pe Brit de sus până jos. Nu-l puteam învinui. Ea arăta super.

— Liberă trecere! anunță Brit, cu mâna liberă în aer. Ni-no, ni-no.

Aerul era mai ușor de respirat în garaj, luminile nu atât de orbitoare și, cu toate că erau mai mulți oameni aici, mușchii de la ceafa începură să mi se relaxeze. Brit mă conduse spre un tip cu o pălărie neagră de melon, de modă veche, și un blazer violet.

— Jakey-Jake, uite pe cine-am găsit! strigă Brit.

Blazerul violet se întoarse și un zâmbet sincer înflori pe față

mea când am văzut ochelarii cu rame groase, negre.

— Bruno Mars? am întrebat.

— Da! Vezi, Brit, unii îmi înțeleg costumația!

Jacob îi aruncă o privire obscenă, înainte de a se întoarce la mine. Se încruntă:

— Tu în ce ești costumată?

Am ridicat din umeri.

— O studentă leneșă?

Jacob râse, iar Brit țopăi spre butoiul cu bere.

— Ce ai pe sub această oribilă, Dumnezeului, bluză de trening?

— Dar ce are hanoracul meu? am întrebat eu.

El mi-aruncă o privire inexpressivă.

— Nimic, dacă tocmai te-ai dat jos din pat și te duci la cursuri, dar acum ești la o petrecere.

Apucă de fermoarul hanoracului și-l descheie.

— Dă-l jos sau ți-l dau eu.

— Vorbește serios.

Brit se întorsese cu două pahare roșii de plastic în mâini.

— Odată, mi-a dat bluza jos, pentru că voia s-o probeze, și eu am rămas, într-o cameră plină de fete, doar în sutien.

Mi-am vârât cheile mașinii în jeansi și mi-am scos hanoracul, lăsându-l pe speteaza unui scaun de grădină din apropiere.

— Fericit?

Jacob se uită la helanca mea neagră, mulată, cu buzele țuguiate.

— Hmm...

Trase de marginea helancei în sus atât de mult încât să expună o fâșie din burtă. Apoi își trecu palmele rapid prin

părul meu, făcând buclele să se răspândească în toate direcțiile.

— Mai bine. Ai un trup bine făcut, zvelt. Recunoaște-o naibii, fato. Acum ești îmbrăcată ca o studentă leneșă și sexy.

Am luat băutura pe care Brit mi-o împingea în palmă.

— Ai terminat cu gătitul meu de parc-aș fi Barbie a ta?

— Bestie, dac-ai fi fost Barbie a mea, ai fi pe jumătate dezbrăcată.

Am râs.

— Bună treabă că nu sunt, atunci.

El își puse un braț pe după umerii mei.

— Mă bucur că ești aici. De-adevăratalea.

— Și eu.

Și odată ce am zis asta, chiar am fost bucuroasă. Eram aici. Reușisem. Asta era nemaipomenit. Am luat până și o înghițitură din berea mea. Poftim. Extraordinarul animal de petrecere.

Spunându-mi că nu căutam pe nimeni, în mod special, mi-am aruncat ochii prin garaj. Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Cam. Dat fiind că era cu un cap și ceva mai înalt decât majoritatea băieților din jur, era ușor de reperat. Vederea faptului că nu era îmbrăcat altfel decât ca de obicei mi-a adus zâmbetul pe față.

Cam stătea în picioare, în apropierea mesei de ping-pong cu bere, cu brațele încrucișate la piept. Mânele scurte ale tricoului pe care-l purta erau întinse peste bicepsii umflați. Nu înțelegeam ce aveau băieții care se îmbrăcau de parcă ar fi fost cald afară, când evident că nu era.

Lângă el era Jase, la fel de înalt ca și Cam și la fel de arătos cât să rămâi pur și simplu cu gura căscată la el, doar cu părul

lui șaten ceva mai lung. Și el era îmbrăcat de parcă ar fi fost arșită și un tatuaj întunecat i se ițea de sub mânecă.

Brit îmi urmări privirea și oftă.

— Nu știu care e mai sexy.

Cam, după mine, câștiga fără îndoială.

— Nici eu.

— Eu i-aș lua pe amândoi, comentă Jacob.

— În același timp? se miră Brit, curioasă.

Jacob rânji.

— La naiba, da.

— Un sendvici Cam și Jase, Brit se înfioră. Mi-ar plăcea să fie asta pe Dollar Menu.

Am râs:

— Cred că ar costa mai mult de un dolar.

— Adevărat, murmură ea, apoi suspină un: Trebuie să mi-o pun.

Jase îi trase un cot lui Cam și spuse ceva. În clipa următoare,

Cam se uită în direcția noastră. Un zâmbet larg îi apărură pe fața izbitor de frumoasă. Își puse încet halba jos, pe marginea mesei de ping-pong cu bere.

— Și iată că vine unul dintre ei, zise Jacob, uitându-se la mine cu subînțeles. E pe cale să devină un sendvici Cam și Avery.

— Ține-ți gura, am zis eu, roșind.

Oamenii s-au dat în lături pentru Cam. Era ca un Moise sexy, desplicând marea de studenți beți. Am făcut un pas înapoi, dintr-odată nervoasă.

Cam n-a ezitat. Era o ușurință încrezătoare în tot ce făcea. Brațele lui erau pe după mijlocul meu în mai puțin de o

secundă, ridicându-mă de la pământ într-o îmbrățișare de urs. Brit mi-a smuls cu înțelepciune paharul de bere din mână, până să înceapă Cam să se învârtă. M-am încleștat de umerii lui, când pereții garajului s-au învârtejit.

— Fir-aș al naibii, nu-mi vine să cred că ești într-adevăr aici.

Se părea că nimeni nu crezuse că aveam să mă arăt. Mă umplea de o căldură difuză să știu că o făcusem.

— Ți-am spus că o să vin.

M-a pus din nou pe picioarele mele, dar nu mi-a dat drumul.

— Când ai ajuns?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu de prea mult timp.

— De ce n-ai venit să mă saluți?

Gropița din obraz era la locul ei și m-am trezit uitându-mă lung la ea.

— Erai ocupat și n-am vrut să te sâcâi, am recunoscut eu, observând că o mulțime de persoane se uitau la noi.

Cam își lăsă capul în jos și buzele lui îmi atinseră urechea, când vorbi, trimițându-mi un mănunchi de fiori pe șira spinării.

— Tu nu mă sâcâi niciodată.

Inima mi-a tresăltat în piept ca și când aș fi fost, în echilibru, în vârful unei pante de montaigne russe. Mi-am întors capul încet și ochii ni s-au întâlnit. Gândurile mi s-au răvășit și, când mâinile lui Cam s-au strâns pe brațele mele, eram în picaj pe montaigne russe. Pentru un moment, sunetele petrecerii au fost acoperite. Pupilele ochilor lui erau atât de mari, încât alcătuiau un contrast șocant cu albastrul lor luminos.

— Hei, Cam! strigă Jase. E rândul tău.

Momentul se destrămase și am lăsat să-mi iasă aerul din piept, abia atunci realizând că-mi ținusem răsuflarea. Colțurile buzelor lui se ridicară.

— Nu te duce prea departe.

Am dat din cap.

— OK.

Cam se întoarse lângă Jase și luă o minge de ping-pong.

— Hopa, șopti Brit, întinzându-mi din nou paharul. Asta a fost...

— De-a dreptul fierbinte, sfârși Jacob. Am avut impresia că voi doi o să vă smulgeți hainele unul altuia și o să începeți să faceți copii chiar aici, pe podeaua murdară, stropită de bere. Și mă pregăteam să încep să cer bani pentru privitorii curioși să vadă ce se petrece acolo, jos.

I-am aruncat o privire piezișă.

— Cred că asta e un strop peste marginea exagerării.

— Nu din locul de unde am stat noi, zise Brit, făcându-și vânt. Cât o să-l mai ții pe băiatul ăla în șah?

Încruntarea mi-a strâns buzele.

— Nu-l țin în șah.

Sprâncenele ei se ridicară, dar n-a mai zis nimic. Din fericire, conversația s-a mutat de la mine, când a apărut Jimmie și a început să-i răvășească aripile lui Brit. Trioul nostru s-a transformat în cvartet și, mai înainte să-mi dau seama, aveam micul nostru grup deoparte. Eram complet în afara elementului meu, dar am ținut pasul cu conversația. Știam, când beam din bere, că eram etichetată drept fata tăcută de la petrecere, dar asta era mai bine decât ultima etichetă de la petrecere cu care mă alesesem.

Numărul celor ieșiți afară crescuse, muzica devenise ceva mai tare, iar grupurile începuseră să danseze. Cumva, cu toată gălăgia, o voce gravă, ușor răgușită, mi-a atras atenția și m-am întors către ea.

Venind dinspre intrarea în garaj, erau două fete care arătau de parcă ar fi coborât de pe podiumul de prezentare a lenjeriei Victoria Secret's. Una era îmbrăcată în diavol, în realitate doar un pic de pluș roșu, o coadă cu vârf de lance și coarne. Când te uitai la ea nu vedeai decât sâni. Cealaltă era o versiune sexy a Scufiței Roșii. Mai multe lucruri s-au întâmplat imediat ce au pătruns înăuntru pe tocurile lor înalte de un kilometru.

O mulțime de băieți au încremenit, literalmente, cu ochii la ele, uitând de ceea ce făceau. Falca lui Jimmie ajunsese până la podea. Până și Jacob se holba de parcă era gata să-și schimbe preferințele sexuale. Cumva, mi s-a întors stomacul când am văzut costumația Scufiței Roșii și am încercat să nu mă gândesc că eu purtasem un costum exact ca acesta la petrecerea de Halloween, cu ani în urmă. De altfel, în clipa de față, nu asta părea cea mai mare problemă cu care mă confruntam, ceea ce spune multe despre o grămadă de lucruri.

Scufița Roșie era cunoscută și ca Stephanie Keith, respectiv Steph.

Fata era superbă, într-un fel care făcea orice altă fată să se simtă prost îmbrăcată și de partea greșită, a urâtului. Tivul strălucitoare sale rochii roșii se sfârșea imediat sub fiind, iar picioarele ei erau amuțitoare. Costumația îi era completată cu buze roșii, fard cenușiu la ochi și două codițe împletite.

Era apetisantă.

Și s-a dus drept spre Cam.

Steph și-a aruncat brațele pe după gâtul lui, ceea ce i-a făcut

rochia să se ridice, dând la iveală chiloți cu volănașe negre, pe care scria *PĂLMUIEȘTE-MĂ*, chiar peste fese. Cam nu se dădu la o parte din fața ei, ci se întoarse spre ea, dăruindu-i nemernicia aia de zâmbet într-o parte al lui. Ea îi preluă zâmbetul, răspunzându-i în același fel, și apoi chicotind când prietena ei tăbări pe Jase.

Ceva urât se descolăci în capul pieptului meu, ca o buruiiană otrăvitoare. De ce nu fugea Cam de ea, în loc s-o urmeze în jurul mesei?

Asta era o întrebare prostească.

De ce ar fi fugit vreun băiat de Steph?

Cineva se ciocni de mine, dintr-o parte, mi s-au murmurat niște scuze, dar eu nu-mi dezlipeam ochii de Steph. Ținea mingea de ping-pong aproape de sâni, zâmbind răutăcios, în timp ce Cam se ținea după ea.

Brit îmi luă paharul și mă apucă de mână.

— Hai să dansăm.

M-am proptit pe picioare, clipind des la ea.

— Eu nu dansez.

— Nu. O să mergem să dansăm.

Aruncă o privire peste umăr. Cam luase cumva mingea de la Steph.

— Pentru că dacă n-o facem, tu o să stai aici și-o să te uiți pieziș la ei ca o fostă iubită agasată.

Drace. Avea dreptate. Am lăsat-o să mă conducă spre un grup de fete care dansau, mulțumitor de aproape de masa de ping-pong. Brit m-a ținut de mână, începând să se fâțâie pe lângă mine, cântând pe melodie. Mi-au trebuit câteva momente să-mi adun curajul ca să fac celălalt lucru pe care nu-l mai făcusem de ani buni și, într-un fel, mi-am dorit să-mi

fi terminat de băut berea.

Închizând ochii, m-am lăsat pătrunsă de muzică, ca să-i prind ritmul. Odată ce-am făcut-o, șoldurile mele au început să se legene și eu am zâmbit. Cu ochii acum deschiși, am continuat să mă țin de mâna lui Brit, dansând împreună. Grupul din jurul nostru deveni mai mare și, peste umărul lui Brit, l-am văzut pe Cam.

Nu mai era atent la Steph.

Ne privea pe noi – mă privea pe mine.

Brit era un geniu dat naibii.

Ea se uită peste umăr și apoi se întoarce iar la mine, mușcându-și buza.

— Dă-i naibii.

Mi-am dat capul pe spate și am râs:

— Dă-i naibii.

— Așa te vreau!

Jimmie ni s-a alăturat, venind în spatele lui Brit și punându-și mâinile pe mijlocul ei. Mi-am ridicat sprâncenele, iar ea a ridicat din umeri, ceea ce era un semn de a mă opri să-i trag un pumn în vagin. Părul mi se umezise pe la tâmples și helanca mi se ridicase. Lângă noi trei veni și Jacob, care mai degrabă dădea din mâini ca elicopterul. Eram atât de ocupată să râd de el, că atunci când niște mâini au aterizat pe șoldurile mele, am sărit în sus zece centimetri de la podea.

Brit făcu ochii mari.

M-am uitat peste umăr și am văzut un chip relativ necunoscut. Obrajii tipului erau roșii, ochii ușor sticloși, iar șoldurile lui erau lipite de mine.

— Hei, mormăi el, zâmbind.

— Bună.

M-am întors la loc, strâmbându-mă spre Brit și făcând un pas înainte. Am reușit să mă distanțez cam vreo două degete, înainte ca tipul beat să mă strângă mai tare.

— Unde te duci? zise el. Dansăm.

M-am răsucit într-o parte, iar tipul mi-a urmat mișcarea, rămânând în spatele meu. Mi s-a făcut un gol în stomac și o senzație ciudată, dăătoare de fiori reci, mi s-a ridicat până pe ceafa, zbârlindu-mi firisoarele de păr. Aruncată brusc înapoi în timp, am încremenit. Brit, Jacob, petrecerea – totul a dispărut. Am simțit cum mă trage spre el, cu mâinile pe pielea dezgolită a burții mele. Fără veste, realitatea păru să se schimbe.

Nu eram aici.

Eram din nou acolo, cu mâinile lui pe sub bluza mea, și nu mai puteam nici să respir, nici să văd; cu materialul aspru al canapelei frecându-se de obrazul meu.

— Baby, zise cântat tipul la urechea mea. Dansează cu mine. „*Baby*”, zisesse Blaine, răsufălând greu la urechea mea. „*Nu poți să-mi spui că nu vrei asta.*”

Garajul se prefăcu din nou într-un subsol, ca atunci. Am încercat să mă smulg, cu inima bătându-mi atât de repede, că avea să mi se facă rău.

— Dă-mi drumul.

— Haide, e doar un dans.

Mâna lui era pe burta mea, pe sub helancă.

— Tu...

— Dă-mi drumul.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât, în timp ce mă zbăteam.

— Dă-mi drumul!

Se auzi un strigăt de surpriză și un țipăt. Dintr-odată eram smulsă din strânsoarea tipului beat. M-am împleticit, dându-

mă înapoi, lovindu-mă de cineva. Cu inima bătându-mi nebunește, mi-am dat părul la o parte de pe față și mi-am ridicat capul.

Oh, Doamne.

Cam îl lipise pe tip de perete.

Paisprezece

O mică mulțime se strânsese în jurul lui Cam și al tipului. Unii priveau cu interes, alții glumeau răutăcios așteptând bătaia.

Cam îl țintuise pe tip cu o mână înfiptă în pieptul lui. Îl ținea drept în fața lui, cu mâna liberă strânsă în pumn, pe lângă corp.

— Ce dracu', omule? Ai o problemă cu auzul?

— Îmi pare rău, bolborosi tipul, cu mâinile ridicate. Dansam, doar. N-aveam nicio intenție tâmpită.

— Cam! vocea mea ieși gătuită, răgușită, în timp ce mă apropiam de ei.

Brit a fost într-o clipă lângă mine, apucându-mă de braț.

— Nu te amesteca, Avery.

Cum era să nu mă amestec? Stomacul mi se frământa și puținul de bere pe care-l consumasem mi se ridicase în gât.

Cam îl îmbrânci din nou pe tip în perete, și Jase fu imediat acolo, punând un braț pe după mijlocul lui Cam, trăgându-l înapoi. Tipul se scurse pe lângă perete, cu ochii închiși.

— Trebuie să te calmezi dracului, zise Jase.

Cam făcu un pas pe lângă prietenul lui, cu ochii îngustați pironiți asupra celuiilalt tip.

— Dă-mi dracului drumul, Jase.

— Nu, la dracu’.

Jase se vârî între ei, punându-și mâinile pe pieptul lui Cam.

— N-ai nevoie de asta, ți-aduci aminte? Să intri într-o încăierare e ultimul lucru de care ai dracului nevoie acum. Așa că las-o baltă.

Ceva din ce-i spusese Jase păru să ajungă la Cam. Îi aruncă tipului de la perete o ultimă privire amenințătoare și apoi îi dădu lui Jase mâinile la o parte. Se întoarse, trecându-și mâinile prin păr. Peste lumea ce stătea între noi, privirea lui ateriză asupra mea și a lui Brit. Dădu să vină spre noi, dar Jase îi zise ceva care-l făcu să se oprească. De nicăieri, apăru Ollie, care-i vârî o sticlă de bere în mână lui Cam. Ținându-l între ei, îl conduseră înapoi, în casă. Am dat să mă duc după ei, dar Brit mă târî într-un colț, cu aripile săltându-i, și se întoarse spre mine.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu știu.

Pieptul mi se ridica și-mi cobora abrupt.

— Tipul nu voia să-mi dea drumul și Cam a apărut pe neașteptate. Trebuie să...

— Nu.

Mă opri, tăindu-mi calea.

— Trebuie să-l lași să se calmeze. E cu băieții lui, lasă-l în pace.

Ștergându-mi palmele pe șolduri, înțelegeam cu încetineală ce îmi spunea Brit. Erau mari șanse să mă năpustesc pe lângă ea. M-am uitat în jur, impunându-mi inimii să se potolească. Unii ne priveau. Alții își pierduseră interesul din clipa în care fusese evident că nu avea să iasă cu bătaie. Steph era la masa de ping-pong, iar când privirile ni s-au întâlnit, buzele i s-au

strâns într-o linie subțire. Muzica acoperi din nou totul, bubuind în ritmul inimii mele. Broboane de sudoare îmi acopereau fruntea.

— Hei, Avery, ești OK? Întrebă Brit.

Cu un efort, am dat din cap, dar nu eram OK. Garajul se metamorfozase din nou – toate costumele și sunetele se amplificau. Apăsarea îmi strivea pieptul. Mirosul de bere, parfum și sudoare încărcă aerul. Am răsuflat adânc, dar nu păru să-mi fie de ajuns.

— Am nevoie de aer, i-am spus lui Brit, trecând pe lângă ea.

— Vin cu tine.

— Nu. Nu, sunt bine. Stai aici.

Nu voiam să-i stric seara.

— Sunt OK. Pe cuvânt. Am doar nevoie de puțin aer proaspăt.

Brit se înduplecă după alte câteva insistențe și eu m-am grăbit să ies din garaj, simțind ca și când aș fi avut o sută de ochi fixați pe mine, deși știam că probabil nu se uita nimeni.

Aerul rece îmi ridică părul ud de pe ceafa, dar în realitate n-am simțit asta. Nu m-am oprit. Am continuat să merg, închizând și deschizând pumnii pe lângă corp. Eram la mașină, înainte să-mi dau seama. Scoțându-mi cheile din buzunar, m-am așezat la volan.

Mi-am lipit mâinile tremurătoare pe față. Of, Doamne, încă îi mai puteam simți mâinile – nu ale băiatului beat, ci ale lui Blaine. Îl puteam auzi șoptindu-mi la ureche, îl simțeam în spatele meu și apăsarea... Dându-mi capul pe spate în rezemătoare, mi-am închis strâns ochii.

— Nu. Nu fac asta.

Cuvintele părură să răsună cu ecou în mașină și să-mi fie

aruncate înapoi în față, pentru că făceam asta. Făceam exact ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Nu mă puteam întoarce acolo, nici pentru prietenii mei, nici pentru hanorac.

Vârând cheile în contact, am scos mașina dintre două mașini. Nici măcar nu știu cum am ajuns acasă. Nu-mi amintesc nimic despre drum, doar că stăteam în mijlocul apartamentului meu, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Am reușit să ajung până în hol, dar acolo m-am scurs pe lângă perete, ridicându-mi genunchii la piept. M-am ghemuit, înfigându-mi mâinile în păr. Am strâns ochii cu putere, dar lacrimile s-au furișat neîngrădite, rostogolindu-se în jos, pe obraji.

N-aveam nicio îndoială în mintea mea că o dădusem în bară – reacționasem exagerat. Tipul de la petrecere fusese enervant când mă strânsese în brațe, dar eu reacționasem exagerat. Lăsasem trecutul să distorsioneze ceea ce se petrecea în prezent. Intrasem în panică și Cam aproape că stârnise o bătaie din pricina asta.

Mi-am lipit fruntea de genunchi, trăgându-mi părul în spate. N-o puteam face. Încercasem și prefăcusem un timp plăcut într-un eșec de proporții. Ce era în neregulă cu mine?

Erau mai multe răspunsuri la asta – o mulțime de lucruri erau în neregulă. Nu că ar fi fost vreo surpriză în treaba asta, dar... îmi dorisem atât de mult ca seara aceasta să fie bună, ca seara asta să fie un efort în plus în direcția cea bună, oricare ar fi fost direcția aceea. Un suspin se ridică din piept și mi-am apăsat mâna pe gură, până când au început să mă doară măselele. În loc de asta, eram aici, înapoi de unde începusem.

Zvâcniturile din capul meu se întetiseră până când am simțit

că tot apartamentul bubuia odată cu el. Cutremurându-mă, am deschis ochii și mi-am dat seama că eram în același loc unde mă așezasem când venisem, pe hol, și mă dureau toate oasele. Adormisem, probabil pentru vreo oră sau două.

Iar bubuiturile nu erau numai în capul meu – ci și în ușa apartamentului meu.

M-am ridicat de pe podea, grăbindu-mă la ușă ca prin ceață. Eram atât de zăpăcită, că nici măcar n-am verificat cine era.

Cam dădu buzna prin ușă și m-am trezit la pieptul lui mai înainte să înțeleg ce se întâmpla. Brațe puternice mă încolăceau, iar mâna lui s-a ridicat, ținându-mi capul în palmă. Am tras adânc aer în piept, mirosind parfumul slab de colonie și alcool.

— Doamne Dumnezeule, zise el, cu degetele în părul meu. De ce n-ai răspuns la telefon?

— Mi-am lăsat telefonul în mașină, cred.

Vocea mea suna înăbușită, la pieptul lui.

El înjură din nou și se trase înapoi. Mâinile lui erau pe obrajii mei, ținându-mă în loc într-un mod care nu-mi declanșa nicio amintire neplăcută.

— Ți-am încins telefonul – la fel și Jacob și Brittany.

— Îmi pare rău.

Am clipit cu greutate.

— N-am...

— Ai plâns.

Ochii lui se îngustară până ce doar o fantă subțire de albastru se mai văzu în fiecare dintre ei.

— Ai plâns, fir-ar să fie.

— Ba nu.

Minciuna părea atât de jalnică.

— Te-ai uitat în oglindă? întrebă el.

Când eu am clătinat din cap, el a lăsat mâinile jos și a închis ușa în urma lui. Apoi m-a luat de mână. Un mușchi îi zvâcnea pe maxilar, iar când vorbi, vocea îi era aspră:

— Vino încoace.

L-am lăsat să mă ducă pe hol și în baie. Când a aprins plafoniera, am tresărit și apoi m-am văzut în oglindă.

— Oh, Doamne...

Ochii îmi erau umflați și roșii, dar dărele de rimei negru erau cele care pecetluiau faptul că prima mea încercare, după cinci ani, de a participa la o petrecere nu se sfârșise bine. Privirea mea o întâlni pe a lui Cam în oglindă și mă cuprinse rușinea. Mi-am lăsat capul în palme și am murmurat:

— Perfect – absolut perfect.

— Nu-i chiar așa de rău, iubito.

Vocea lui se încălzi și își puse mâinile pe brațele mele. Îmi trase blând mâinile de la ochi.

— Stai jos.

M-am așezat pe closet. Cu privirea fixată pe degetele mele, mi-am poruncit creierului leneș să-și revină.

— Ce cauți aici?

— Ce caut aici?

Trecu un prosop pe sub robinet și îngenunche în fața mea.

— Asta-i o întrebare serioasă?

— Cred că nu.

— Uită-te la mine.

Cum eu n-am mișcat, a repetat:

— La dracu', Avery, uită-te la mine.

Hopa. Mânia se ridică în mine ca fumul. Mi-am ridicat bărbia.

— Fericit?

Mușchiul îi zvâcnea din nou pe maxilar.

— De ce am venit aici? Ai plecat de la o petrecere fără să spui un cuvânt nimănui.

— I-am spus...

— I-ai spus lui Brittany că te duci să iei o gură de aer. Asta a fost acum trei ore, Avery. Ei au crezut că erai cu mine, dar când m-au văzut, mai târziu, au aflat că nu erai. După ce ți s-a întâmplat cu nemernicul ăla, i-ai speriat.

Mânia mi se risipi, în locul ei strecurându-se vinovăția.

— N-am vrut. Doar mi-am lăsat telefonul în mașină.

N-a spus nimic, ștergându-mă de rimei cu prosopul ud pe sub ochi.

— Nu era nevoie să pleci.

— Am reacționat exagerat.

Mi-am plecat pleoapele și am oftat prelung.

— Tipul... chiar n-a făcut nimic. Numai că m-a luat prin surprindere și am reacționat exagerat. Am stricat petrecerea.

— N-ai stricat petrecerea. Și nenorocitul ăla n-ar fi trebuit să sară pe tine. La dracu'. Te-am auzit când ai spus „dă-mi drumul” și știu al dracului de bine că așa ar fi trebuit. Poate că n-ar fi trebuit să reacționez eu atât de... în forță cum am făcut-o, dar ce mama dracului. Pusese labelle pe tine și nu mi-a plăcut.

Da, eu îi spuseseam tipului să-mi dea drumul, dar el era beat și prost. Tot ce voise era să danseze cu mine. Știam când un băiat devine o amenințare. El nu atinsese stadiul ăla. Și cine știe dacă l-ar fi atins, până la urmă, dar amintirile mele mă făcuseră să sar calul.

— Nu era nevoie să vii până aici, am zis eu, în final, dintr-

odată foarte obosită. Ar fi trebuit să fii la petrecere, să te distrezi.

Cam rămase tăcut un timp atât de lung, că a trebuit să mă uit la el. Expresia de pe fața lui era un amestec între pofta de-a mă strânge de gât și ceva foarte, foarte diferit. Am simțit un gol adâncindu-se în stomacul meu, foarte asemănător cu acela pe care-l simțisem la petrecere, înainte să se ducă totul naibii.

— Suntem prieteni, da? zise el, cu voce liniștită.

— Da.

— Asta fac prietenii. Se interesează unii de alții. Brittany și Jacob ar fi fost aici, dacă nu i-aș fi convins eu să rămână.

Poate că interpretam cu totul pe dos momentul dintre noi.

— Trebuie să-mi iau telefonul și să-i sun...

— O să-i dau eu un mesaj lui Brittany. I-am luat numărul.

Se dădu înapoi pe călcâie, privind-mă.

— Faptul că nu te așteptai să se intereseze cineva de tine este... Nici nu știu ce este.

N-am spus nimic și am dat să mă uit în altă parte, dar își ridică mâna, lipind-o de obrazul meu. Își mișca degetul mare, mângâindu-mi pielea. Privirile ni s-au întâlnit și mi-aș fi dorit să găsesc ceva de spus, ceva care să șteargă noaptea asta. Ei bine, toată noaptea, mai puțin felul în care se uitase la mine, la petrecere. Cumva, îmi plăcuse.

Okay. Îmi plăcuse mult, dar, mă rog.

— De ce ai plâns? întrebă el. Stai. Ți-a făcut ceva nenorocitul ăla, pentru că o să...

— Nu! Nicidecum, am zis repede.

Aveam senzația că o să-l urmărească pe tipul ăla și-o să-l bată de-o să-i sune apa în cap, dacă ar fi crezut că-mi făcuse rău.

— Atunci, de ce?

Degetul lui se mișcă din nou și îmi stârnește un instinct de mult uitat. Mi-am întors capul în palma lui.

— Avery, vorbești cu mine?

Vorbitul era atât de simplu pentru majoritatea oamenilor, dar majoritatea oamenilor aveau lucruri despre care într-adevăr voiau să vorbească.

— Nu știu. Cred că m-am purtat doar ca o fată fără minte.

Sprânceana lui se ridică.

— Ești sigură că asta a fost?

— Da, am șoptit eu.

N-a mai spus nimic, pentru încă un lung moment. În schimb, ochii i s-au plimbat pe fața mea, într-o cercetare atentă și lentă.

— Ești OK?

Am dat din cap.

Mâna lui se lăsă mai jos și degetul mare trecu peste marginea buzei mele. Am tras scurt aer în piept, devenind hiperconștientă de cât de aproape eram. Ciudat, mi-am spus eu. Voisem să zic ceva ca să fac să dispară noaptea, dar nu de cuvinte aveam de fapt nevoie.

O atingere, o singură privire erau la fel de puternice.

Nu mă gândeam la nimic decât la el, în momentul acela. Era o libertate în faptul acesta cum nu mai simțisem niciodată.

Privirea lui era fixată pe buzele mele și de îndată ce-am observat asta, inima mea a început să bată cu forță, trimițându-mi valuri de sânge prin vene. Nu era prea mare distanța care ne despărțea. Tot ce ar fi trebuit să facă era să se miște câțiva centimetri și gata.

Apoi își ridică scurt privirea.

Cam închise distanța dintre noi mai înainte să apuc să mă retrag. Inima mi-a sărit în piept la gândul că o să mă sărute, că eram literalmente la câteva secunde depărtare de primul meu sărut, și habar n-aveam ce să fac. Îmi simțeam gura ciudat după atâta plâns și stăteam pe closet, ceea ce nu era probabil cel mai romantic dintre toate decorurile.

Dar nu m-a sărutat. Și-a apăsat fruntea de a mea și a lăsat să-i scape o răsuflare lungă și sacadată, care mirosea a mentă.

— Mă aduci în prag de nebunie, uneori.

Eu mă aduceam și pe mine în prag de nebunie.

— Pardon?

Cam se trase un pic înapoi, ochii lui cercetându-mi fața.

— Să nu mai fugi așa, OK? Am fost îngrijorat ca naiba când nu te-am putut găsi și nimeni nu știa unde ești.

A fost cât pe-acți să-mi cer iarăși scuze, dar nu scuze voia el de fapt. Erau grămezi din amândouă în viața mea și niciuna nu schimbasesc cu adevărat ceva. Așa că am făcut ceva ce nici nu-mi trecuse prin minte c-o să fac vreodată, nici măcar înainte.

Întinzând gâtul înainte, mi-am lipit buzele de obrazul lui neted. El a făcut ochii mari și s-a dat un pic înapoi. Sub privirea lui intensă, m-am întrebat dacă fusese potrivit ceea ce făcusem.

Cam dădu să se aplece, dar se opri. Ochii îi erau atât de mari și cu adevărat frumoși, unici prin felul în care culoarea părea să se adâncească și să se întunece.

— Avery?

Am înghițit.

— Cam?

Nu mi-a mai dăruit zâmbetul lui într-o parte, nici nu și-a arătat gropița din obraz.

— Ieși cu mine la o întâlnire.

Era un zvâcnet în pieptul meu și mi-a amintit de momentul acela când se întorsese în campus mai devreme, după vacanța de toamnă, și venise drept în apartamentul meu. Ceva se fisurase în mine atunci, la fel și acum, ca un zid de... reținere. Petrecerea nu ieșise cum trebuia, dar Cam... fusese altfel. El întotdeauna avea să fie altfel.

Și era acum aici. Asta trebuia să însemne ceva. Simțeam că trebuie să însemne.

Creierul meu îmi spunea că asta era o idee proastă, iar eu i-am spus creierului meu să tacă naibii din gură, pentru că rareori îmi spunea ceva care să-mi fie de ajutor. Am răsuflat odată, deși nu aveam nevoie.

— Da.

Jacob stătea vizavi de Brittany și de mine, la micuța cafenea din oraș, purtând o pereche de ochelari negri și melonul de la costumul lui de Halloween. Toți trei chiuliserăm de la istorie. Fusese ideea lui și, sincer, eu eram prea încordată ca să pot sta la curs. De altfel, singurul curs pe care îl ratasem tot semestrul fusese acela din prima zi, la astronomie. Dacă mai chiuleam o dată, chiar dacă istoria era materia de specializare, nu putea fi așa o crimă.

El gemu, sorbind din paharul de latte.

— Cine m-a lăsat să beau atât de mult ca azi-noapte, ar trebui pocnit în față.

M-am uitat la Brit, în timp ce luam un biscuit cu ciocolată. Ea îi aruncă o privire sfioasă.

— Ei bine, m-ai lăsat să petrec „momente plăcute” cu Jimmie, așa că nu contează.

— Și cum a mers? întrebă el, dându-și ochelarii jos și

țintuind-o cu ochi injectați. Mi s-a părut că mergi puțin cam ciudat până la mașină.

Brit pufni disprețuitor.

— Da, îi acorzi prea mult credit lui Jimmie. Am plecat cu tine și când Jimmie mi-a dat mesaj mai târziu – pentru că, hei, de ce n-ar fi făcut-o?

— Eu nu i-am răspuns. Am fost fată cuminte.

— Bine, pentru că dacă tipul nu te face să mergi ciudat după sex, atunci probabil nu-i nimic de capul lui ca să-i poți scrie mamei, acasă, despre el.

Jacob își mută privirea spre mine.

— Dar pe tine, domnișorică, sunt încă supărat.

— Și eu, i se alătură Brit, dându-mi una în braț când am întins mâna după ciocolata mea fierbinte.

— M-ai speriat de moarte noaptea trecută. Am crezut că ai fost răpită.

— Îmi pare sincer rău pentru asta. M-am dus acasă și mi-am lăsat telefonul în mașină.

Când am socotit că nu avea să-mi mai dea una, mi-am strâns degetele în jurul ceștii.

— Mă simt foarte prost. N-am vrut să vă faceți griji niciunul dintre voi.

— Ei bine, ne-am făcut, rânji el. Când ne-am dat seama că lipsești. Asta a durat cam vreo oră.

Brit făcu o mutră lungă, dând din cap.

— E adevărat. Deci dacă ai fi fost răpită, ei bine, ar fi fost nasol.

Am râs, aproape înecându-mă cu băutura mea.

— Uau. Nu știu dacă ar trebui să mă simt mai puțin vinovată acum.

— Da, suntem niște prieteni de rahat. Jacob se lăsă pe spate, ridicându-și pălăria. Numai că ne-am spălat total păcatele implicându-l pe Cam.

Inima mea făcu din nou o tumbă.

— Ne gândiserăm că ești cu el, zise Brit, furându-mi o bucată de biscuit. De aceea ne-a luat atât de mult, dar pe urmă l-am văzut ieșind dintr-o cameră, cu Jase și Ollie.

— A fost într-adevăr îngrijorat când l-am întrebat dacă te văzuse.

Jacob își frecă pielea între sprâncene.

— A ieșit imediat cu Ollie și au început să-ți caute mașina.

Brit dădu din cap, cu ochii la biscuitul meu.

— A fost cumva romantic, mai ales când nu te-a găsit zăcând moartă pe nicăieri.

Am râs, împingând biscuitul spre ea.

— Și apoi s-a grăbit să plece, ca un cavaler în armură strălucitoare, lăsând petrecerea și o foarte nefericită Târfuliță de Scufiță Roșie în urmă.

Brit înșfacă fericită biscuitul.

— Pe bune, Avery, știi că ai spus că nu te străduiești să ajungi la un nivel cu totul nou, dar ar trebui să ieși cu el.

— Ies, am zis eu liniștit, ținând strâns ceașca de ciocolată fierbinte.

— Pentru că el n-o să ți-o ceară la infinit, continuă ea, netulburată. O să treacă mai departe și tu o să rămâi în apartamentul tău, plângând de mama focului și...

— Brit, taci puțin.

Jacob se aplecă peste masă și își lăsă ochelarii în jos.

— Stai așa. Tocmai ai spus că o să ieși cu el?

— Da.

Acum inima mi-a făcut clar o tumbă peste cap. Numai să vorbesc despre lucrul acesta mă umplea de o absurdă nervozitate.

— Mi-a cerut-o din nou și eu am zis da.

Brit lăasă biscuitul jos din gură, cu ochii mari.

— Ce? Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, am răspuns eu.

— Când a plecat să te caute? întrebă Jacob.

Am dat din cap.

— Fir-aș a naibii, șopti Brit. O să ieși cu Cam.

— La o întâlnire, am adăugat. Nu e chiar așa mare chestie.

Firește, era o mare chestie pentru mine. Avea să fie prima întâlnire – asta era nemaipomenit. În niciun caz nu le-aș fi mărturisit și lor amănuntul ăsta picant. Era destul de rău că știa Cam de secretul ăsta stingheritor.

— Eu aș aplauda ca o focă acum, dacă n-ar fi blestemata asta de mahmureală, dacă vrei să știi. Pe dinăuntru, fac salturi fericite ca maimuța pentru tine, cu strălucitoare pompoane de majoretă.

Jacob râse când îmi văzu fața.

— Era și timpul. Te invita, doar, de... cât?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea multă vreme.

Brit căscă gura la mine și o bucată de biscuit îi căzu pe masă, făcându-mă să chicotesc.

— Te invită de la sfârșitul lui august. Azi e întâi noiembrie, Avery, în caz că nu poți să precizezi timpul. Cei mai mulți băieți nici măcar nu și-ar aminti numele unei fete după atât de multă vreme.

Am ridicat o sprânceană.

— Adevărat, comentă Jacob. Eu îți uit numele cam o dată pe săptămână.

Am râs.

— Deci când o să ieșiți? întrebă Brit, desfăcându-și codița și prinzându-și din nou părul. Unde vă duceți?

Eram foarte sigură că inima mea făcea acum salturile de maimuță despre care Jacob pretindea că au loc înăuntrul lui.

— N-o să ieșim decât abia în weekendul următor. El are un proiect de scris, weekendul ăsta, și deja și-a făcut planuri cu Ollie – ceva despre una din luptele alea de arte marțiale pentru care plătești să ți le dea la televizor.

Cam mă invitase să vin și eu, dar mi se păruse a fi o noapte între băieți.

— Cred că o să mergem la un restaurant în Hagerstown, sâmbăta viitoare.

Lui Brit îi sclipiră ochii.

— Oh, Doamne, fato, așa avem tot timpul din lume să ne pregătim.

— Am nevoie de o săptămână ca să mă pregătesc?

Ea dădu energic din cap.

— Trebuie să te coafezi, să-ți faci manichiura, apoi trebuie să te epilezi cu ceară, știi tu, jos...

— Bine, dacă ați început să vorbiți despre epilatul cu ceară în locuri de nementionat, pentru mine e un indiciu să mă car naibii de aici.

Jacob își luă rucsacul și se ridică. Oprindu-se în dreptul meu, mă sărută pe obraz.

— Serios, era și timpul.

Obrajii mi s-au încălzit și am murmurat:

— Mersi.

Deși nu prea știu de ce, fiindcă părea ciudat să-i spun lui mulțumesc.

După ce Jacob ieși târșându-și picioarele pe ușă, Brit își ridică ceașca.

— Vorbim serios un moment?

— OK.

Îmi închipuiam că urma să primesc o lecție detaliată despre epilatul brazilian și m-am pregătit s-o ascult.

Brit se răsuci spre mine și, când vorbi, vocea îi era neobișnuit de joasă.

— Seara trecută, la petrecere, când tipul ăla a încercat să danseze cu tine...

O-oo. Stomacul îmi căzu la picioare.

— Da?

— Ce s-a întâmplat între voi doi? își umezi buzele. L-am văzut când a pus mâinile pe tine.

Mi-am întors privirea, înghițind să-mi înlătur senzația bruscă de greață.

— Asta e tot ce-a făcut. M-a luat doar prin surprindere și am reacționat exagerat. Mă simt o idioată.

Brit își rodea buza, în timp ce se uita mine.

— Nu că să te ia în brațe un tip necunoscut ar fi plăcut, pentru că nu e și, cu toate că la petreceri se întâmplă naibii tot timpul, e chiar enervant. Făcu o pauză. De ce ai reacționat exagerat?

Foindu-mă în loc, mi-am șters palmele de coapse.

— Cum spuneam, am fost doar surprinsă. M-a prins cu garda jos.

— Te-a prins cu garda jos, repetă ea și oftă lung. OK. O să vorbesc deschis cu tine. Asta fac prietenii, nu?

Neliniștea îmi crescuse rapid, invadându-mă.

— Da.

Trecură câteva clipe.

— Ți-am văzut fața, Avery. Erai înnebunită de spaimă. Nu era doar pentru că fusesseși prinsă cu garda jos sau pentru că tu nu mergi la petreceri. Și nu încerc să fac pe proasta spunând asta, așa că te rog, pentru Dumnezeu, n-o lua așa, dar aia n-a fost o reacție normală.

N-a fost o reacție normală. Parcă eu nu știam? M-am uitat la ea și dintr-odată am vrut să-i spun adevărul – să-i spun totul. Nevoia era inexplicabilă și mă împingea puternic. Se ridică, ajungând până pe vârful limbii. Ani de-a rândul de tăcere atârnav în aer între noi. Brit aștepta cu o expresie deschisă zugrăvită pe față și deja, mai înainte de a fi deschis eu gura, am putut s-o văd în ochii ei și în încordarea din jurul buzelor ei. Nu era fraieră. Bănuia ceva, poate chiar ce era mai rău. Compătimire. Poate chiar milă lucea în ochii ei.

— Ai pățit... ți s-a întâmplat ceva, Avery? întrebă ea, liniștit. Nevoia de a-i spune, ei, *oricui*, se dezumflă ca un balon înțepat de un ac.

Privirea mea se mută spre fereastră și dincolo de ea, spre strada aglomerată de afară. Am clătinat din cap.

— Nu, nu mi s-a întâmplat nimic.

Cincisprezece

Brit n-a mai deschis din nou subiectul după dimineața aceea din cafenea și, după cum promisese Jacob, în ziua următoare, el fusese din cale-afară de surescitat – țopăia, bătea din palme, dansa în loc – pentru întâlnirea cu Cam. Al fi putut crede că

avea să iasă cu el.

Am încercat să nu mă las obsedată de întâlnire, oricât de imposibil îmi era. Îmi venea chiar mai greu să nu mă gândesc la asta, de fiecare dată când eram cu Cam. Nu se schimbase nimic între noi, deși, într-un fel, se schimbase totul. Când se așeza lângă mine, la curs, deveneam absurd de conștientă de prezența lui. De fiecare dată când se mișca și piciorul sau brațul lui se atinge de mine, o furnicătură vie îmi străbătea tot corpul și dura pe puțin un ceas. Nu eram sigură dacă el observase și speram sincer să n-o fi făcut.

În cursul săptămânii următoare, un ger timpuriu pusese stăpânire pe Panhandle. Copacii erau goi și vântul dinspre Potomac le zgâlțâia crengile, făcându-le să sune ca oasele uscate. De mult nu mai avusesem parte de o asemenea vreme. Indiferent cât de tare mă înfofoleam, mă simțeam ca în Alaska de fiecare dată când intram în sala de curs.

Vineri, înainte de „seara cea mare”, Cam era într-o dispoziție ciudată, luându-și chiar notițe la curs.

— Uită-te la tine, i-am murmurat, când profesorul Drage ne punea diapozitive cu Calea Lactee. Ești atent la oră.

Cam îmi aruncă o privire piezișă.

— Întotdeauna sunt atent.

— Îm-hm.

Își învârtea pixul între degete, ținându-și ochii lipiți de profesorul Drage.

— Ai pica examenul, dacă n-aș fi eu.

Buzele mele s-au arcuit în sus.

— Aș fi în stare să mă concentrez mai bine, dacă n-ai fi tu.

— Pe bune?

Se aplecă, astfel încât umărul lui se împinse într-al meu.

Urmări câteva clipe ce se petrecea în fața clasei, apoi se întoarse. Când vorbi, buzele lui îmi atinseră ușor tâmpla, făcându-mi pielea să ia foc.

— De ce mă găsești atât de tulburător, iubito?

— Nu în sensul în care crezi tu, i-am răspuns, ceea ce era o minciună.

— Asta să ți-o spui ție.

— Într-o bună zi, egoul tău o să-ți explodeze în cap.

— Mă îndoiesc că o să vină vreodată ziua aceea, răspunse el și apoi își plimbă vârful pixului pe mâna mea, până la mâneca puloverului. Găsești asta tulburător?

Rămasă fără cuvinte, degetele îmi încremeniseră pe pixul meu.

— Este?

Pixul coborî pe mâna mea, deasupra nodurilor degetelor.

— Ai ținut minte câte stele alcătuiesc centura lui Orion? Nu? Pixul se mișca din nou și cine ar fi crezut că un pix poate fi atât de... senzual.

— Sunt trei stele care închipuie centura, iubito.

Mi-am mușcat buza.

Un mârâit jos, abia auzit, îi ieși din piept.

— E al dracului de tulburător, murmură el, ori de câte ori faci asta.

Am deschis ochii mari, lăsând aerul să-mi iasă din plămâni.

El chicoti încet și un fior delicat îmi coborî pe șira spinării.

— Știi ce?

— Ce? am șoptit.

Cam se dădu mai aproape, prefăcându-se că-și întinde oasele. M-am încordat, neavând nici cea mai mică idee ce voia să facă. Brațul lui veni în spatele meu și buzele lui se lipiră,

ferm, calde, sub urechea mea. Un impuls mă săgetă, amorțindu-mi toți nervii și altceva – ceva excitant.

Buzele lui se arcuiră lângă mine și m-am înfiorat.

— Abia aștept seara de mâine.

Trăgând adânc aer în piept, am închis ochii. Cam chicoti din nou și se așeză la loc pe scaunul lui, cu ochii ațintiți în fața clasei și mâzgălind cu pixul în caietul lui. Minteaa mea nu mai stătea deloc la curs. Nimic nu mai trecea prin ceața în care era învăluit creierul meu și eram atât de, incredibil, complet absorbită de Cam.

Brit și cu mine ne-am petrecut după-amiaza făcându-ne unghiile. Trecuse multă vreme de când nu-mi mai făcusem o manichiură și-o pedichiură, încât uitasem cât de incredibil de plictisită deveneam în timpul procedurii și cum de îndată ce aveam oja încă umedă lucind pe unghii, îmi venea să ating toate lucrurile care-mi picau sub ochi.

— Ai emoții? întrebă Brit și își flutură degetele de la picioare roz-aprins.

Rezistând poftei de a-mi scoate mâinile de sub lampă și a mi le trece prin păr, am dat din cap, energic:

— Da, am emoții. Sunt penibilă din cauza asta? Pentru că, dacă-i pe-așa, atunci sunt regina penibilului în clipa asta.

Ea chicoti.

— Nu cred. Să ai emoții înseamnă că ești excitată. Drace, și eu sunt excitată! Și trăiesc prin intermediul tău. Va trebui să mă suni imediat după întâlnirea de diseară.

O expresie șmecheră trecu pe fața ei.

— Asta dacă diseară nu se transformă cumva în mâine...

Am rămas cu gura căscată.

O apucă un alt acces de chicoteli, lăsându-se pe spate în

scaunul ei.

— OK. Mă îndoiesc că o se întâmplă, dar va trebui să mă suni imediat. Trebuie să știu dacă sărută bine.

— De unde știi că o să ne sărutăm?

— Vorbești serios? zise ea, uitându-se perplexă la mine. Sigur că o să te sărute.

Stomacul mi-a executat iarăși saltul în gol.

— Poate că nu.

— Oh, ba o să te sărute. Probabil va dori să facă multe, mult mai multe altele, dar de sărutat, te va săruta. Știu, pur și simplu.

Brit scoase un chițait care-mi aduse un rânjec crispat pe față.

— Și pariez că sărută nemaipomenit.

Dacă ar fi fost să judec abilitățile lui de a săruta după ceea ce știam deja despre el, ar fi trebuit să spun, probabil, că săruta grozav, mai ales dacă mă putea face să nu mai am naibii stare în scaunul meu doar trecând un pix peste mâna mea. Fusese ca un preludiu... cu un pix.

Am chicotit.

După mani' și pedi', Brit mă puse să-i promit încă o dată că am s-o sun imediat ce voi putea după întâlnire și apoi m-am întors la apartamentul meu. Cu mare grijă pentru unghiile mele purpurii strălucitoare, am făcut cel mai lung duș din viața mea și apoi mi-am răscolit tot șifonierul. De fiecare dată când mă uitam la ceas și vedeam că se apropiase mai mult de șapte, îmi simțeam inima izbindu-se de coaste, de parcă ar fi vrut să-mi iasă din piept.

Mi-am întins tot blestematul de șifonier pe pat și, jumătate, pe podea. Părea oarecum o prostie să fiu atât de nehotărâtă în privința hainelor pe care să le îmbrac, dar, pe cinstite, n-aveam

nicio idee. În cele din urmă, aproape cedând nervos și sunându-o pe Brit pentru sfat, m-am decis la o pereche de jeansi mulați, vârați în ghete negre și o bluză verde-închis cu mâneci scurte, care era ceva mai elegantă și mai cochetă.

Mi-a luat tot atâta timp să mă machiez și să mă pieptăn, lucrurile stând la fel de rău ca atunci când venise el pe la mine să ne uităm la filme. Mi s-a părut ciudat, când mi-am dat cu rimei, că eram atât de preocupată de înfățișarea mea, când el întotdeauna mă vedea arătând ca un copil al străzii, duminica, atunci când venea să-și gătească ouăle.

Oh, Doamne, mâine era duminică, ceea ce nu era deloc surprinzător, fiindcă ziua asta venea întotdeauna după sâmbătă, însă mâine avea să fie o duminică diferită. Avea să fie cea dintâi de după întâlnirea noastră. Oare va mai veni să-și gătească ouăle? Dacă întâlnirea de seara va sfârși într-o mâine-dimineată? Nu eram naivă. Cam s-ar fi putut lesne aștepta ca această întâlnire să ducă la ceva.

În reflecția chipului meu, ochii erau nefiresc de mari și perișta cu rimei, periculos de aproape de globul ocular.

Întâlnirea asta în mod sigur nu avea să ducă în dormitorul meu, pentru că arăta ca și când compania de haine Old Navy se descărcase în el.

OK. Mă prosteam. Ziua de mâine nu avea să fie diferită de azi. Seara asta nu avea să devină noapte albă alimentată de sex din mai multe motive. Și nu exista niciun motiv ca eu să mă port ca și când habar n-aș fi avut că duminica era ziua de după sâmbătă.

Terminându-mi mica predică de revenire cu picioarele pe pământ, mi-am impus să ies din baie. Surescitarea nervoasă zbârnâind prin venele mele nu era o senzație neplăcută. Era

chiar... dimpotrivă, o neliniște bună. Eram literalmente la două secunde distanță de a porni să dansez zgâlțâindu-mi fundul în mijlocul livingului meu, când a sosit Cam.

A intrat în apartamentul meu, plimbându-și privirea din vârful capului meu și până în vârfurile ascuțite ale ghetelor mele negre. Uimitor cum o privire se poate simți ca o atingere și într-un fel în care îmi făcea de rușine nervozitatea de mai devreme.

Cam își drese glasul.

— Arăți... foarte, foarte bine.

Am roșit.

— Mulțumesc. Și tu la fel.

Și ăsta era adevărul curat. Cam purta jeansi închiși la culoare, un pulover negru cu guler în V, care se întindea pe umerii lui largi, și, cu părul lui negru căzându-i peste frunte și jumătatea de zâmbet schițată pe față, era absolut uluitor. Într-atât încât începusem să mă întreb ce căutam eu aici, pregătindu-mă să ies la o întâlnire cu el.

— Ești gata? Ți iei o jachetă?

Smulgându-mă din vrajă, am dat din cap și m-am repezit înapoi în dormitor, gata să mușc din podea când tocul mi s-a prins într-un pulover. Mi-am înșfăcat haina și am îmbrăcat-o când am ajuns înapoi, lângă el.

În ochi îi sclipea amuzamentul, când îmi culese poșeta de dincolo de canapea. Simțindu-mă în nouă feluri stânjenită, i-am mulțumit.

— Gata, i-am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

— Nu chiar.

Cam întinse mâna și începu să-mi încheie nasturii de la haină.

— E ger afară.

Eu doar stăteam acolo, absolut nemișcată și hipnotizată de această simplă acțiune. El începuse de jos și urca, iar pulsul meu zvâcnea. Mi-am ținut răsufierea când s-a apropiat de pieptul meu. Măinile lui au atins partea din față a hainei și am devenit rigidă. Straturile de haine s-au evaporat și un neașteptat val de căldură a explodat până în vârfurile sânilor mei.

— Perfect, a murmurat el.

Printre gene, ochii lui erau de culoarea cobaltului încins, șocanți.

— Acum suntem gata.

Tot ce-am putut face a fost să mă holbez la el câteva clipe, apoi mi-am poruncit picioarelor, care păreau nesigure, să înainteze. În momentul în care am ieșit pe hol, ușa apartamentului lui Cam se deschise brusc.

Apăru Ollie, cu un telefon într-o mână și Raphael zvârcolindu-se în cealaltă.

— Păsărică! strigă el și făcu o fotografie cu telefonul. Parcați fi copiii mei care se duc la bal.

Și Cam, și eu rămăseserăm ca trăsniți.

Ollie zâmbi larg.

— O să pun asta pe calculatorul meu. Distracție plăcută!

Și intră la loc în apartament, închizând ușa în urma lui.

— Ăă...

Cam izbucni în râs.

— Oh, Doamne, asta a fost diferită.

— Face așa în mod obișnuit?

— Nu.

Râse din nou, punând o mână pe după talia mea.

— Hai să ieșim de aici până nu încercă să vină cu noi.

Am rânjit.

— Cu Raphael?

— Raphael ar fi bine-venit. Ollie, totuși, nu.

Zâmbi când ajunserăm la scări.

— Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi ca atenția ta să fie distrasă la această întâlnire.

Distrasă? Eram deja.

Șaisprezece

Până când sosiră pâinea și băuturile noastre, așezate pe masa pătrată și lucioasă dintre noi, reușisem să-mi recapăt controlul asupra respirației. Nervozitatea îmi revenise în camionetă, pe drumul spre restaurant, deși Cam nu păruse să observe, purtându-se absolut degajat.

Am pierdut prea mult timp studiind meniul, fiindcă mă luptam cu impulsul de a-mi roade frumusețe de unghii.

Cam mă împinse cu piciorul pe sub masă și mi-am ridicat privirea.

— Ce?

El făcu semn din cap în stânga mea și l-am văzut pe chelner postat acolo, cu un zâmbet.

— Oh, ăă, ați putea să-mi aduceți... am ales primul lucru pe care mi-au picat ochii, pui marsala?

Chelnerul și-a notat în carnet, apoi Cam a comandat cotlet, mediu rumenit, cu o salată și cartofi copti. Când chelnerul s-a retras, Cam a întins mâna după pâine.

— Vrei o bucată?

— Sigur.

Speram să nu mă înec cu ea. L-am urmărit cum taie o chiflă în două și apoi unge jumătățile cu unt.

— Mulțumesc.

El ridică o sprânceană, dar nu zise nimic, în timp ce eu ronțaiam pâinea, câte puțin odată. Mi-am stors creierii după ceva, orice, de spus. Nici măcar nu trebuia să fie interesant, doar trebuia să vorbesc. Din nu știu ce motiv, mi-am adus aminte de conversația pe care o avusese el cu Ollie și m-am folosit de ea.

— Faci vreun sport?

Cam clipi des, ca prins cu garda jos.

Am roșit.

— Scuze. Am întrebat chiar la întâmplare.

— E OK. Își mestecă pâinea încet. Obişnuiam să fac.

Recunoscătoare că făcuse totuși sport, m-am mai relaxat puțin.

— Ce anume?

El tăie o altă chiflă.

— Jucam fotbal.

— Serios?

De ce toți jucătorii de fotbal arătau grozav de bine? Era vreo lege universală a fotbalului?

— Pe ce poziție?

Chiar dacă știam că el probabil bănuia că habar n-aveam de fotbal, Cam răspunse.

— Eram central, ceea ce înseamnă o poziție de mijloc.

— Oh! am dat din cap, de parcă aş fi știut ce însemna asta.

Cam zâmbi, arătându-și gropița.

— Ceea ce înseamnă că marcam mult.

— Deci erai bun?

— Eram decent. Trebuie să fii rapid, așa că alergi mult.

Cam atât era tot ce știam eu despre fotbal – multă alergătură.

— Ai jucat în liceu?

— În liceu, în liga recreațională, și în primul an de colegiu.

Am îndrăznit să mai mușc o dată din pâine. Până aici era bine.

— De ce te-ai lăsat?

Cam deschise gura, dar o închise la loc. Uitându-se undeva dincolo de mine, trecură câteva momente înainte să ridice din umeri.

— Pur și simplu n-am mai vrut.

Eram regină la dat răspunsuri evazive, așa că știam să recunosc unul când îl auzeam. Și voiam atât de tare să sap mai adânc și să aflu mai multe, însă și eu dădusem același răspuns neconvingător când mă întrebuse el despre dans. Nu eram chiar în măsură să forțez.

Privirea lui ultrastrălucitoare se fixă asupra mea și, în lumina slabă, mi-am simțit fața colorându-se într-o nuanță mai închisă de trandafiriu. Doamne, trebuia să încetez să mai roșesc.

El chicoti și mi-a venit să-i arunc pâinea în față.

— Avery...

— Cam?

Se aplecă peste masă și mica lumânare din mijloc îi juca umbre pe chip.

— Nu trebuie să fii atât de încordată.

— Nu sunt.

Sprânceana lui se ridică.

Am oftat.

— OK. Sunt. Scuze.

— De ce-ți ceri scuze? Nu-i nevoie. Asta e prima ta întâlnire.

— Mersi că-mi amintești, am mormăit eu.

Buzele lui tresăriră de parcă ar fi vrut să zâmbească.

— Nu e un lucru rău. E de înțeles să fii emoționată.

— Tu nu ești.

— Asta-i pentru că sunt extraordinar.

Mi-am rostogolit ochii în cap.

El a râs și sunetul a fost adânc și bogat.

— Numai că nu trebuie să fii. Eu vreau să fiu aici, cu tine, Avery. Nu-i nevoie să-ți faci griji că trebuie să mă impresionezi sau să mă lași cu gura căscată. Asta ai făcut-o deja.

— Asta-i... am clătinat din cap, ignorând nodul din gât. M-am uitat țintă la el.

— Ești atât de... nu știu. Tu pur și simplu știi ce să spui unei...

— Unei?

Mi-am dat părul pe spate și mi-am lăsat mâna în poală. Tremuram.

— Tu spui exact ceea ce trebuie.

— Asta-i pentru că sunt...

— Extraordinar, am completat eu. Știu.

Cam se lăsă pe spate.

— Nu voiam să zic asta, dar mă bucur că începi să-ți dai seama de extraordinaritatea mea.

— Și atunci ce voiai să zici?

— Că am spus ce-am spus fiindcă e adevărat și vreau.

— De ce eu? am izbucnit și mi-am închis o clipă ochii. OK.

Nu răspunde la asta.

Tocmai atunci sosi mâncarea – slavă Domnului – și conversația a fost întreruptă... pentru vreo două minute.

— O să răspund la întrebarea ta, zise Cam, studiindu-mă printre gene.

Îmi venea să-mi vâr fața în puiul meu umplut.

— Nu-i nevoie.

— Ba da, eu cred că da.

Strângând tare tacâmurile în mâini, am tras adânc aer în piept.

— Știu că e o întrebare prostească, dar tu ești nemaipomenit, Cam. Ești drăguț și amuzant. Ești deștept. Eu te-am refuzat două luni. Ai fi putut ieși cu oricine, dar ești aici, cu mine.

— Da, sunt.

— Cu fata care n-a mai fost niciodată la o întâlnire până acum, am adăugat, privindu-l drept în ochi. Pur și simplu nu pare real.

— OK – își tăie o bucată de friptură – sunt aici, cu tine, pentru că vreau să fiu, pentru că te plac. Ah, lasă-mă să termin. Ți-am mai spus. Ești altfel. În sensul bun, așa că nu face fața asta.

Mi-am îngustat ochii.

El rânji.

— Și, o să recunosc, uneori când îți ceream să ieși cu mine, știam că n-o să spui da. Și poate că deși n-am fost totdeauna serios când ți-am cerut-o, am fost întotdeauna serios despre dorința mea de a ieși cu tine. Pricepi?

Ăă, nu prea, dar am dat din cap.

— Și-mi place să petrec timpul cu tine.

Își vârî o bucată de friptură în gură.

— Și, hei, cred că sunt o partidă al naibii de bună, pentru prima ta întâlnire.

— Oh, Doamne, am răs eu. Nu pot să cred c-ai spus că ești o partidă bună.

El ridică un umăr.

— Sunt. Acum, mănâncă-ți puiul până nu ți-l mănânc eu.

Zâmbind, am început să-l desfac, căutând umplutura, mai întâi. În afară de partea cu întrebarea stupidă, prima mea întâlnire mergea bine. Cam începu să dirijeze întrebările și eu nu eram o mută, stând doar acolo. Deși, când și când, privirile noastre se intersectau și uitam ce făceam sau pierdeam complet firul celor pe care le spunea. Dar mă simțeam bine – mă bucuram de mine și de Cam. Iar partea ce mai bună? Nu mă gândeam dincolo de prezent. Eram doar... aici și era un loc plăcut în care să fiu.

Pe la sfârșitul mesei, Cam întrebă:

— Deci, ce faci de Ziua Recunoștinței? Te duci acasă, în Texas?

Am pufnit.

— Nu.

El se încruntă.

— Nu te duci acasă?

Terminându-mi puiul, am clătinat din cap.

— Rămân aici. Tu te duci acasă?

— Mă duc, dar nu știu exact când.

Își luă paharul.

— Tu vorbești serios, nu te duci acasă deloc? E o vacanță de mai bine de o săptămână – nouă zile. Ai timp.

— Părinții mei... sunt în călătorie, așa că eu rămân aici.

Asta nu era o minciună gogonată. În perioada aceasta a anului, între Ziua Recunoștinței și Crăciun, părinții mei plecau în croaziere sau se duceau în excursii de schi.

— Părinții tăi organizează marea masă de Ziua Recunoștinței?

— Da, murmură el, privirea căzându-i în farfuria goală.

Conversația lâncezi un pic în punctul acesta și, când sosi nota de plată, Cam nu păru că ar vrea să mai zăbovească. Aerul nopții era mai mult decât înghețat, iar răsuflările noastre formau norișori pufoși, albi. Sufla un vânt tăios, care-mi ridica părul și mi-l arunca peste față. Tremuram și mă strânsesem toată în jacheta mea.

— Frig?

— Nu e Texas, am recunoscut eu.

Cam chicoti și se dădu un pas mai aproape, lăsându-și brațul peste umerii mei. Căldura corpului său s-a strecurat imediat peste al meu și am făcut eforturi să nu mă încordez și să cad grămadă în fiind.

— Mai bine? întrebă el.

Nu puteam decât să dau din cap.

Odată ce-am ieșit din ghearele vântului bestial, mi-am prins centura de siguranță. Cam a urcat, a pornit motorul și apoi și-a plesnit palmele, frecându-le. A aruncat o privire spre mine.

— Ți-a plăcut masa?

— Da, și-ți mulțumesc pentru mâncare. Vreau să spun, pentru cină. Mulțumesc.

M-am împotmolit în propriile cuvinte, închizând ochii.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, zise el, pe un ton amuzat. Îți mulțumesc pentru că în sfârșit ai fost de acord să mă lași să te scot în oraș.

A deschis apoi radioul, nu destul de tare ca să nu mai putem vorbi, dar eu eram prea ocupată să mă concentrez asupra lucrurilor importante. Undeva între Hagerstown și Colinele Universității, am luat o decizie extrem de importantă.

Dacă avea să mă sărute, nu aveam să-mi ies din minți.

Nu. Nu. Nu.

Aveam să mă port ca o fată de nouăsprezece ani, naibii, cu un dram de experiență și n-aveam să fac o criză. Pe de altă parte, el s-ar fi putut să nu mă sărute. S-ar fi putut să fi înțeleș, la un moment dat din întâlnirea noastră, că nu meritam să mă sărute și s-o întindă înapoi în apartamentul lui, pentru a-și petrece timpul cu Ollie și Raphael. Și dacă era așa, avea să fie în regulă. Eu aveam să fiu OK cu asta.

Dar când ne-am întors la imobilul nostru și am ajuns la etajul patru, mi-am dat seama că nu voiam ca seara să se sfârșească. Ne-am oprit în fața ușii mele și m-am întors cu fața la el, învârtindu-mi degetele pe după bareta poșetei.

Buzele lui se ridicară într-o parte.

— Deci...

— Vrei să intri? Să bei ceva? Am cafea și ciocolată caldă.

Ciocolată caldă? Pe bune? Ce, aveam doisprezece ani? Să mă ia naiba.

— Nu am bere sau altceva mai...

— Ciocolata caldă ar merge bine, mă opri el. Numai dacă ai sortimentul acela cu bezele micuțe.

Buzele mele se deschiseră într-un zâmbet și nu-mi mai păsa cât de lăbărțat sau prostesc părea.

— Am.

— Atunci, după tine, iubito.

Cu inima pompând viguros, am intrat în apartament și am

aprisn veioza de lângă canapea. Dezbrăcându-mi jacheta, am intrat în bucătărie. Cam a stat pe canapea până am pregătit eu ciocolata. Până să se încălzească apa, mi-am aruncat ghetele din picioare. Am adus două cești aburinde înapoi.

— Mulțumesc, zise el și luă una. Am o întrebare pentru tine.

— OK.

M-am așezat cu fața spre el, strângându-mi picioarele sub mine. El luă o înghițitură din ciocolată.

— Așadar, pe baza experienței tale de la prima întâlnire, vrei să mai ieși și la a doua?

O senzație plăcută cocea în pieptul meu.

— La o a doua, în general?

— În general.

Am ridicat din umeri și apoi am gustat și eu din ciocolata mea.

— Ei bine, asta a fost o primă întâlnire foarte bună. Dacă a doua întâlnire ar fi la fel ca asta, atunci cred că aș vrea.

— Hmm. Cu oricine sau...?

Mi-am coborât ochii.

— Nu cu oricine.

— Deci ar trebui să fie cineva anume?

Senzația plăcută se răspândi până în vârful degetelor.

— Cred că ar trebui să fie.

— Interesant, murmură el, luând încă o sorbitură.

Când se uită la mine, ochii lui sclipiră clar. Dumnezeuule. Mă îmbătasem. Ochii sclipiseră la mine.

— Și acest cineva anume va trebui să aștepte alte două luni, dacă te invită?

Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul, așa că am mai luat o înghițitură.

— Depinde.

— Oh.

— De dispoziția mea.

Cam chicoti.

— Pregătește-te.

— OK.

— O să-ți cer să ieșim din nou – nu la cină, fiindcă îmi place să schimb, ci la film.

M-am prefăcut că mă gândesc la propunere, dar deja știam c-o să spun da. Putea fi o mișcare stupidă sau fără rost, dar voiam să ies la o altă întâlnire cu el.

— Film?

El dădu din cap.

— Dar la un cinematograful drive-in, unul dintre ultimele rămase.

— Afară?

— Da.

Rânjetul lui se întinse.

— Nu-ți face griji. Îți țin eu de cald.

N-am știut dacă ar fi trebuit să râd sau să-i spun că ultima afirmație era cumva adorabil de răsuflată.

— OR.

Își ridică o sprânceană:

— OK pentru film?

Mușcându-mi buza, am dat din cap.

— Serios, n-o să-mi ia alte două luni?

Am clătinat din cap.

Cam își întoarse privirea, râzând în barbă.

— OK. Ce zici de miercuri?

— Miercurea viitoare?

— Nu.

Mi-am așezat ceașca de ciocolată pe masă.

— Miercurea cealaltă?

— Da.

Numărând zilele, am sfârșit prin a mă încrunta.

— Stai. Acea e miercurea de dinainte de Ziua Recunoștinței.

— Este.

M-am uitat lung la el.

— Cam, nu te duci acasă?

— Mă duc.

— Când? După film, în mijlocul nopții, sau în dimineața de Ziua Recunoștinței?

El clătină din cap.

— Vezi, cinematograful drive-in e chiar în afara orașului meu natal. La vreo cincisprezece kilometri distanță.

M-am lăsat pe spate, în canapea, nedumerită.

— Nu înțeleg.

Cam își termină ciocolata și se răsuci spre mine. Se dădu mai aproape, încât doar câțiva centimetri ne mai despărțeau.

— Dacă vrei să ieși la această întâlnire cu mine, va trebui să vii cu mine acasă.

— Ce? am țipat, ridicându-mă drept în sus. Să vin acasă la tine?

El își strânse buzele și dădu din cap.

— Vorbești serios?

— Serios ca timpanul meu perforat, zise el. Vino cu mine acasă. O să ne distrăm.

— Să merg cu tine acasă – acasă la părinții tăi? Practic, de Ziua Recunoștinței?

Când el dădu iarăși din cap, l-am lovit peste braț.

— Nu fi prost, Cam.

— Nu sunt prost. Sunt serios. Părinții mei n-or să se supere.

Făcu o pauză, strâmbând din nas.

— De fapt, vor fi probabil bucuroși să vadă pe altcineva decât pe mine. Și mamei îi place să gătească mult prea multă mâncare. Cu cât mai multe guri, cu atât mai bine.

Nu aveam cuvinte.

— Putem pleca oricând vrei tu, dar evident înainte de miercuri după-amiaza. Ți-ai terminat ciocolata?

Când am clătinat din cap, mi-a luat ceașca din mână.

— Și putem să ne întoarcem oricând.

L-am urmărit bând și restul ciocolatei mele.

— Nu pot să merg cu tine.

El își înălță sprâncenele.

— De ce nu?

— Dintr-o mie de motive evidente, Cam. Părinții tăi or să creadă...

— N-or să creadă nimic.

I-am aruncat o privire piezișă.

El oftă.

— OK. Privește lucrurile în felul următor. E mai bine decât să stai acasă, de una singură, toată săptămâna. Ce-o să faci? O să stai și o să citești? Și o să-mi lipsești mie, pentru că o să-mi lipsești. Și atunci eu va trebui să-mi petrec mai tot timpul trimițându-ți mesaje și simțindu-mă prost fiindcă tu ai rămas acasă, de una singură, și nici măcar n-o să poți mânca la Mcdonald's, pentru că e închis de Ziua Recunoștinței.

— Nu vreau să-ți pară rău pentru mine. Nu-i cine știe ce. N-am nicio problemă cu statul aici.

— Eu nu vreau să stai aici singură, tu ești cea care face o mare chestie din asta. Eu sunt un prieten invitând o prietenă să vină să petreacă vacanța de Ziua Recunoștinței cu mine.

— Ești un prieten care tocmai a scos o prietenă în oraș, la o întâlnire!

— Ah, zise el, punând ceașca jos. Asta-i o observație bună.

Clătinând din cap, am luat o pernă, ținând-o la piept.

— Nu pot să fac asta. Să-ți vizitez familia de Sărbători? Asta e mult prea...

— Curând? oferi el.

— Da, mult prea curând.

— Ei bine, atunci bănuiesc că e o treabă bună că nu ne vedem unul cu altul, pentru că, da, atunci ar fi prea curând, dacă așa ar sta lucrurile.

— Care-i legătura, ce?

Cam îmi luă perna și o îndesă la spatele lui.

— Tu și cu mine suntem doi prieteni care au ieșit la o întâlnire. Poate două, dacă vii cu mine. Nu ne întâlnim unul cu altul. Suntem doar prieteni care au avut o întâlnire. Așa că o să mergem la mine acasă ca prieteni.

Mi se învârtea capul.

— N-are nicio noimă ce spui.

— Ba are noimă. Nici măcar nu ne-am sărutat, Avery. Suntem doar prieteni.

Am rămas cu gura căscată la el.

El ridică un umăr.

— Vino cu mine acasă, Avery. Îți promit că n-o să fie stingheritor. Părinții mei vor fi fericiți să te aibă oaspete. Tu o să te simți bine și va fi mai bine decât ce ai ajunge tu să faci aici. Și nimic, absolut nimic nu e așteptat din partea ta. OK?

Cuvântul „nu” mi se formase pe limbă, dar din nu știu ce motiv nu-mi ieși din gură. Gândurile mele zburau de la ideea vag întreținută de a-i spune verde în față că era smintit. Să mă duc cu el acasă? Asta era... mult mai bine decât să-mi petrec Ziua Recunoștinței aici, singură. Fusese destul de rău când locuiam încă acasă și părinții mei o ștergeau din oraș fără mine, dar cel puțin menajera îmi pregătea un curcan la masă. Doamna Gibson. Îmi făcuse curcan la cuptor în ultimii trei ani. Și Mcdonald’s chiar era închis? Frate, ce nasol. Dar să mă duc acasă la Cam era o demență. Raționamentul lui nu avea nici cap, nici coadă. Era un raționament invers sau cam așa. Era nesăbuit și atât de opus față de ceea ce aș fi făcut eu vreodată.

Opus față de orice aș fi făcut eu vreodată.

Mi-am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea hotărâtă. Ochii lui... erau de o uluitoare nuanță de albastru. Chiar mă gândeam la propunerea asta? Inima mea începu să bată cu putere în piept. Am înghițit în sec.

— Părinții tăi chiar n-or să aibă nimic împotriva?

Ceva sclipi în ochii lui.

— Am mai adus prieteni acasă și înainte.

— Fete?

Clătină din cap.

Ei bine, asta... asta era interesant.

— Și părinții tăi chiar or să creadă că suntem doar prieteni?

— Ce motiv aș avea să le spun că nu ne întâlnim, dacă ne-am întâlnit? Dacă spun că suntem prieteni, asta or să creadă.

Fiecare particică logică din mine striga nu.

— OK. O să merg acasă la tine.

Odată ce rostisem cuvintele nu mi le mai puteam lua înapoi.

— Dar e o idee smintită.

— E o idee perfectă.

Un zâmbet se întinse încet pe buzele lui.

— Hai să ne îmbrățișăm pe chestia asta.

— Ce?

— Să ne îmbrățișăm pe chestia asta.

Sclipirea din ochii lui crescuse încă puțin.

— Odată ce ne îmbrățișăm, nu mai poți să te răzgândești.

— Oh, Doamne, vorbești serios?

— Foarte serios.

Rostogolindu-mi ochii, am bombănit în timp ce m-am ridicat în genunchi pe canapea și mi-am întins brațele:

— Bine, hai să ne îmbrățișăm ca să pecetluim înțelegerea, până nu-mi schimb...

Cuvintele mi se sfârșiră într-un țipăt scurt, când brațele lui Cam se petrecură pe după mijlocul meu și mă traseră spre el. Am sfârșit stând imediat lângă el, practic pe el, cu piciorul stâng încurcat între genunchii lui.

Cam mă îmbrățișa. N-a fost o îmbrățișare strânsă, nu cum ar fi fost dacă am fi stat în picioare, dar faptul că eram atât de aproape, în acest fel, avea un efect foarte puternic asupra mea.

— Înțelegerea e pecetluită, iubito. Ziua Recunoștinței este la familia Hamilton.

Am zis ceva în sens afirmativ și, când m-am dat înapoi puțin, fețele noastre erau exact la același nivel. Și dintr-odată i-am înțeles sclipirea din ochi.

— Cât ești de...

El chicoti și undeva jos, în stomacul meu, mușchii se întăriră.

— Abilă mișcare, hm? Te-am dus frumușel până aici. M-aș fi mulțumit și cu cuvântul tău.

Mă luptam să nu rânjesc.

— Ești atât de necinstit.

— Sunt necinstit în toate modurile cinstite. Trebuie să recunosc ceva.

Recuperă acea minusculă distanță pe care o pusesem eu între noi. Buzele lui îmi atingeau obrazul și am găsit că-mi venea greu să mă concentrez.

— Am mințit, mai devreme.

— Despre ce?

Măinile lui alunecară sub talia mea.

— Știi, când am spus că arăți grozav? Nu am fost sincer pe de-a întregul.

Nu la asta mă așteptam. Mi-am întors foarte puțin capul și apoi mi-am înăbușit o exclamație. Gurile noastre erau la câțiva centimetri depărtare și m-am gândit la convingerea lui Brittany că el urma să mă sărute în seara asta. Mi-am forțat limba să articuleze.

— Nu crezi că arăt grozav?

— Nu, zise el, cu expresia serioasă, în timp ce o mână urmări linia coloanei mele, oprindu-se la baza capului.

Își lăsă fruntea în jos, astfel încât tâmpla i se lipi de a mea.

— Ești frumoasă în seara asta.

Mi se tăie respirația.

— Mulțumesc.

N-a mai zis nimic, dar și-a mișcat capul. Buzele lui atinseră ușor curbura obrazului meu și m-am încordat în brațele lui. Inima îmi bubuia din cale-afară de entuziasm și de o altfel de emoție. Teamă? Oare gustul acesteia îl simțeam în fundul gâtlejului? Apăruse de nicăieri, nediluată și puternică. Amestecul celor două, nevoia de a rămâne pe loc și de a mă

smulge, era mistuitor.

Buzele lui Cam trecură peste adâncitura de sub pomete și apoi nasul lui îl atinse pe al meu. Îi simțeam răsuflarea caldă pe buze și mirosul de ciocolată dulce. Avea să aibă acest gust? Curiozitatea mi se stârni și am întins mâinile, lipindu-le pe bicepșii lui.

— Avery?

Ochii mi s-au închis.

— Ce?

— N-ai mai fost sărutată niciodată înainte, este?

Pulsul meu explodează.

— Nu.

— Doar ca să fim lămuriiți, zise el. Asta nu e un sărut.

Am deschis gura și în clipa următoare buzele lui erau peste ale mele. Și le trecu, dulce, peste ale mele, sufocant de tandru și de blând, și mult prea repede.

— M-ai sărutat, am exclamat eu, înfigându-mi degetele în puloverul lui.

— Ala n-a fost un sărut, zise el cu buzele mișcându-se peste ale mele.

Pe șira spinării îmi alergau fiori în sus și-n jos.

— Mai ții minte? Dacă ne-am fi sărutat, atunci venirea ta la mine acasă ar putea însemna, potențial, ceva mai serios.

— Oh. OK.

— Acesta, de asemenea, nu este un sărut.

Apăsarea buzelor lui a doua oară mă copleși, mă trezi. Gura lui era singurul lucru la care mă puteam gândi, singurul lucru la care voiam să mă gândesc. O minunată senzație de căldură se scurse pe gâtul meu, răspândindu-se în piept, apoi mai jos, între coapse. El mă săruta blând, urmărind linia buzelor mele

cu ale lui. Ceva din adâncul meu se ridica, deschizându-se și durând. M-am agățat de el și deodată eram întinsă pe spate.

Cam plutea deasupra mea, mușchii puternici ai brațelor lui flexându-se sub mâinile mele. Gura lui era încă lipită de a mea. Nicio altă parte a corpurilor noastre nu se atingea și nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt ușurată sau dezamăgită. Dar buzele lui... o, Doamne, buzele lui se mișcau pe ale mele. Am început să-l sărut și eu, încet și stângaci, mi se părea, în comparație cu sărutul lui sigur, exersat. Îmi făceam griji că o făceam greșit, dar apoi un sunet adânc veni dinspre el, aproape un mârâit și instinctiv am știut că era un sunet de apreciere. Un tremur mă cuprinse în tot corpul. Durerea se întindea, intensificându-se, și era înfricoșătoare, în felul ei.

Sărutul lui se adânci, convingându-mi buzele să se deschidă pentru ale lui. Simțurile mi se învălmășiră când limba lui se strecură înăuntru, atingând-o pe a mea. Am tresărit la senzație, iar limba lui săpă mai adânc. Am alunecat în sărut, degetele mele încleștându-se și gâtul arcuindu-mi-se. El avea gust de ciocolată și de bărbat, iar eu simțeam că-mi ies din piele de atâta senzualitate stârnită în capul pieptului meu, urmată de o izbucnire de panică. Dar aceasta din urmă mi-a fost domolită când limba lui se ridică spre cerul gurii mele. Când și-a ridicat din nou capul, mi-a prins buza de jos între dinți și un scâncet de plăcere mi-a scăpat fără voie. Amândoi răsufлям greu.

— Tot n-a fost un sărut? am întrebat.

Cam reveni la verticală, ridicându-mă și pe mine în capul oaselor. Ochii lui erau albastru intens, incandescent și arzător. M-am simțit încinsă toată. Pieptul mi se ridica și-mi cobora rapid. Mâinile mele erau încă prinse de brațele lui. El a ridicat

o mână, mângâindu-mi conturul buzei de jos, apoi se aplecă din nou.

— Nu, n-a fost un sărut.

Buzele lui le atinseră ușor pe ale mele, în cel mai ațâțător și mai promițător mod.

— A fost un noapte bună.

Șaptesprezece

Mult timp după ce Cam a plecat, am stat trează în pat. Noaptea aceasta de insomnie era deosebită de toate celelalte. Le spulberase pe toate în vânt. Îmi simțeam corpul străin, dureros și mult prea înfierbântat. Deja îmi dădusem pilota la o parte de pe mine, dar și cearșaful subțire îmi râcăia pielea. M-am rostogolit pe o parte, mușcându-mi buzele și strângându-mi tare coapsele una de alta.

Îl uram pe Cam.

Nu chiar.

Dar îl uram pentru „noapte bună” al lui, și pentru că plecase, și pentru că eu aveam nervii atât de întinși, încât de fiecare dată când mă mișcăm, pielea mea ultrasensibilă cerea mai mult.

Mai mult.

Nu-l uram pe Cam.

Răsucindu-mă pe spate, mi-am dat cearșaful la o parte. Aerul rece trecu peste brațele mele goale și peste pieptul meu. Pe sub topul de bumbac, sfârcurile sânilor mi se întăriră și mă înțepară, până în punctul în care deveni mai mult decât supărător, intrând direct într-un teritoriu aproape chinuitor.

Mi-am ridicat genunchii și un geamăt mi-a scăpat printre

buzele întredeschise, căci presiunea pulsă urcând dintre coapse spre sâni. Îndreptându-mi picioarele, am înfipt mâinile în cearșaful de sub mine și am încercat să-mi golesc mintea, însă nu mă puteam gândi decât la sărutul lui Cam, modul în care simțisem buzele lui pe ale mele, cum limba lui fusese udă și caldă în gura mea. Încă mai aveam gustul de ciocolată și încă îi mai puteam simți mușchii flexându-se sub mâinile mele. Mi se opri respirația la atingerea fantomă pe care o provocă amintirea dosului mâinilor sale trecând ușor peste sânii mei.

Ce simțisem fusese cu totul nou pentru mine. De parcă sărutul lui Cam activase un întrerupător din corpul meu, dar nu eram proastă. Nu eram atât de naivă sau lipsită de experiență ca să nu-mi dau seama că eu fusesem stârnită. Că trupul meu fusese trezit la viață, ca Frumoasa Adormită ieșind din somnul ei adânc, și trupul meu cerea mai mult.

Mâna mi se duse spre burtă și am tresărit. La gât, pulsul meu accelerase, inima mi se poticnea. Între coapse, durerea se intensifică. Am deschis brusc ochii și mi-am fixat privirea pe tavanul întunecat. Mi-am ținut respirația, lăsându-mi mâna să alunece mai jos. Era ca o experiență extracorporală, de parcă nu mai aveam de fapt controlul asupra celor ce făceam.

Mi-am închis ochii, strecurându-mi mâna pe sub elasticul larg al pantalonilor scurți de pijama. Mușchii pântecelui s-au întărit, respirația mi s-a întetit. Vârfurile degetelor mele au ajuns la mănunchiul de nervi de acolo, de jos, și o pură descărcare de electricitate îmi fulgeră prin vene. Mi-am mușcat buza ca să-mi stăpânesc plânsul ce mi se adunase în gât. Cu inima bătând cu putere, acum, degetele mele și-au făcut loc prin fluidul adunat acolo.

Unei părți din mine nu-i venea să creadă că făceam asta.

Nici mie nu-mi venea să cred că-mi trebuise atât de mult până să fac asta.

Dar eram dincolo de punctul la care să mă mai pot opri. În minte îmi apăru imaginea lui Cam. Ochii lui albaștri arzători și gura lui lipită de a mea, convingându-mă s-o deschid, răbdător până la Dumnezeu și totuși hotărât. Degetele mele băjbâiau, pentru că habar n-aveam ce făceam, dar părea să aibă efect. M-am mângâiat și mi-a plăcut, dar totul nu părea decât să ațâțe mai tare focul, făcându-i arsura mai greu suportabilă. Simțeam că mă umflasem și eram sigură că aveam să țip cât mă ținea gura dacă durerea mai creștea.

Mi-am prins buza de jos între dinți. Degetul meu se mișca repede înainte și-napoi, până când am tras adânc aer în piept și l-am împins înăuntru. Mi-a scăpat o exclamație și tensiunea s-a strâns ghem. OK. Asta era bine. Am împins ceva mai adânc și presiunea palmei asupra apexului trimise un alt șoc prin mine. Șoldurile mi-au zvâcnit și arsura din miezul meu s-a întins. Pelvisul mi se mișca în cercuri mici și tensiunea devenea din ce în ce mai mare. Sunetul care-mi ieșea din gâtleej m-ar fi făcut să mă rușinez, dacă l-ar fi auzit careva, dar în clipa asta, în întunericul din camera mea, mă excita și mai tare.

Pelvisul meu făcuse priză cu mâna și simțeam ca și când o sfoară ar fi fost încolăcită strâns înăuntrul meu, adânc. Îl puteam simți și știam că vine orgasmul, în câteva secunde. Într-o clipă, mi l-am imaginat pe Cam făcând asta – mâna lui, degetele lui – și gata. Un geamăt erupse din adâncul trupului meu, iar sfoara se descolăci, biciuind prin tot corpul și risipindu-mi toate gândurile.

Când bătăile inimii se întoarseră la normal și contracțiile se

potoliră, m-am prăbușit pe spate între perne, cu brațele și picioarele tremurând. Drace, deci așa te simțeai când făceai asta? M-am întors pe o parte, buzele întinzându-se într-un rânjel slab. Perna înăbuși râsul meu gutural.

Totuși, cu toată pacea plăcută, vlăguită, care-mi cuprinsese corpul, conducându-mă spre somn, știam că indiferent de ceea ce simțisem, ceva lipsise. Că dacă aș fi făcut-o cu un băiat cu care aș fi vrut să fiu – cu Cam – toate acestea ar fi fost amplificate și îmi doream asta.

Îmi doream să simt așa cu Cam.

Brit și Jacob au fost la fel de surprinși cum fusesem și eu de faptul că acceptasem să mă duc acasă la Cam în vacanța de Ziua Recunoștinței. Mă temusem că aveau să-mi țină predici despre cât de absolut smintit era planul, dar n-o făcuseră. Amândoi se purtaseră de parcă n-ar fi fost nimic ieșit din comun. Poate că nebunia era contagioasă? De altfel, fuseseră mult mai curioși de celelalte detalii ale întâlnirii.

— Deci, sărută bine? întrebă Jacob.

Am aruncat o privire în jur prin sala de curs, rugându-mă să nu fie nimeni atent. Profesorul nu sosise încă și mai toți arătau pe jumătate adormiți.

Brit chicoti.

— Spune-i ce mi-ai spus mie, ieri.

Obrajii mi se încălziră când m-am gândit la ceea ce-i spusese ei la telefon, când îmi pusese aceeași întrebare.

— Deci te-a sărutat?

Ochii negri ai lui Jacob se deschiseră larg, dar din fericire își păstră vocea coborâtă.

Strângându-mi caietul la piept, am ignorat cum sărea Brit în scaunul ei.

— Da.

— Spune-i, șopti ea.

Jacob dădu din cap:

— Spune-mi.

Am închis ochii.

— Sărută bine – sărută formidabil.

— NU asta ai spus.

Jacob se încruntă și-și strânse buzele:

— Spune-mi sau o să încep să strig în gura mare că te-ai sărutat...

— OK! am șuierat eu, cu tot corpul în flăcări.

Primul sărut fusese tandru și blând. Chiar și al doilea fusese o explorare stăpânită, dar când mă întinsesem pe spate și el stătuse deasupra mea? Durerea aceea era din nou activă numai când mă gândeam și, ei bine, era foarte nepotrivit să fii așa la ora de istorie.

— M-a sărutat de parc-ar fi vrut să... mă mănânce.

Brit râse, pe lângă batonul ei de ciocolată Twizzler.

Jacob rumegă informația tăcut, câteva clipe, apoi:

— Pariez c-a făcut-o.

Își ridică sprâncenele și își lăsă bărbia în jos:

— Ca și când ar fi vrut de fapt să mănânce...

— Am priceput unde bați. Mersi. Să ne întoarcem la lucrurile importante, am zis eu, punând caietul pe bancă. Nu credeți că e o nebunie să mă duc cu el acasă?

Brit clătină din cap.

— Oamenii se duc acasă cu alții tot timpul. O știi pe Rachel Adkins, nu? E cu tine, la cursul de arte. O să se ducă acasă cu Jared, în loc să se întoarcă la ea, în California.

— Aștia doi nu ies împreună? întrebă Jacob.

Mi s-au pleoștit umerii.

— Nu mai ies, zise Brit, scoțând un alt Twizzler din tașca ei.

Îndreptă batonul lipicios și roșu spre mine.

— S-au despărțit, dar ea tot se duce acasă la el.

Cu toate acestea, nu mă făcea să mă simt mai bine în privința asta. Toată ora, atenția mea s-a îndreptat alternativ ba spre lecția despre Evul Mediu, ba spre întrebarea dacă într-adevăr aveam să trec prin asta săptămâna viitoare, în timp ce ronțaiam din Twizz-lerul pe care îl șutisem din geanta lui Brit.

Adevărul era că problema nu era să mă duc cu Cam acasă la el. Da, însemna o nebunie în vreo douăzeci și patru de arome, dar în bună măsură chiar așteptam nerăbdătoare experiența. Voiam să știu mai multe despre Cam – să-i văd familia și să aflu cum interacționa cu ei. Voiam să știu de ce abandonase fotbalul și ce făcea în fiecare vineri seară.

Și voiam... îl voiam pe Cam.

Așa cum nu mai dorisem niciodată vreun băiat și cum nici nu mă crezusem capabilă să doresc unul. Ce simțisem când mă sărutase era ceea ce mă așteptasem să simt. Un pic de panică se strecurase în scenă, mai era încă prezentă, dar curiozitatea covârșise acea spaimă. La fel și căldura derutantă pe care o simțeam ori de câte ori Cam era pe aproape.

Nu exista nicio îndoială în mintea mea că voiam să-l sărut din nou pe Cam. Voiam să încerc și cu el ceea ce făcusem după ce plecase. Nu să-l sărut era problema. Să mă duc acasă la el nu era problema.

Numai că nu știam de cât de mult din acestea eram eu capabilă. Cât de departe această – orice o fi fost – avea să ajungă, înainte ca vechile spaima să eclipseze căldura.

În cursul săptămânii care a urmat, am fost când pro când contra însoțirii lui Cam, de vreun milion de ori. Chiar și în momentul în care îmi făceam bagajul de weekend, șovăiam când de o parte, când de cealaltă. Abia când stăteam lângă el, în camionetă, miercuri dimineața, mi-am dat seama că într-adevăr o făceam.

— Ești sigur că părinții tăi sunt de acord cu asta?

Cam dădu din cap. Îi pusesem întrebarea asta de numai vreo sută de ori.

Am început să-mi rod degetul mare.

— Și i-ai sunat ca să-i întrebi, da?

El îmi aruncă o privire piezișă.

— Nu.

Am rămas perplexă.

— Cam!

Dându-și capul pe spate, el râse cu poftă.

— Glumesc. Calmează-te, Avery. Le-am zis din ziua în care mi-ai spus că ești de acord. Știu că vii și abia așteaptă să te cunoască.

Uitându-mă fioros la el, mi-am reluat rosul unghiei.

— Asta n-a fost amuzantă.

El râse din nou.

— Ba da, a fost.

— Țicnitule.

— Capsomano.

M-am uitat pe geamul pasagerului.

— Mârșavule.

— Oh! Fluieră Cam. Am trecut la cuvinte grele. Ține-o tot așa și întorc pe loc mașina asta.

Am rânjit când am intrat pe șoseaua I 70.

— Pare o idee bună.

— Ai fi înnebunită și în lacrimi.

Făcu o pauză. Întinse mâna și-mi trase degetul din gură.

— Nu mai face așa.

— Scuze. M-am uitat la el: E un obicei prost.

— Este.

Își împleti degetele cu ale mele și inima mea tresări. Mâinile noastre unite se odihneau pe coapsa mea și nu prea știam ce să cred despre asta.

— Sora mea n-o să sosească decât mâine-dimineață, cel mai devreme. Are un spectacol în Pittsburg, în seara asta.

— Ce fel de spectacol?

Privirea mea se muta de la mâinile noastre la geamul pasagerului și înapoi.

— Cred că-i un recital de balet.

Atenția mea se concentra parțial asupra greutateii mâinii lui într-a mea.

— Baletul e preferatul ei?

— Cred că e o combinație între balet și dans contemporan.

Dansul contemporan se folosea mult de balet și era de înțeles că ei îi plăcea o combinație între acestea două. În cele din urmă, Cam îmi dădu drumul la mână, ceea ce era un lucru bun, pentru că eram sigură că palma avea să înceapă să-mi nădușească și ar fi fost scârbos. Cele două ore de drum au zburat mult prea repede. Parcă fusese o chestiune de minute, când părăsi șoseaua interstatală și intră într-un orașel accidentat, care părea să fi fost construit chiar în coasta muntelui.

Și, frate, nimeriserăm chiar în mijlocul ținutului muntos. La fiecare magazin atârna câte un steag WVU, la fel și în

verandele căsuțelor. Am continuat prin oraș și am ieșit pe drumurile de țară care arătau recent pavate.

Nici nu-mi puteam aminti ultima oară când mai avusesem un asemenea trac. Stomacul îmi bolborosea, când el a încetinit și-a luat-o la dreapta, pe ceea ce părea un drum privat printre niște stejari înalți. Gura mi-era uscată ca iasca, în momentul în care el a luat o curbă și un conac mare, impunător, a apărut vederii.

Nu era doar o casă imensă. Clădirea era mare – stil colonial, coloane albe în față și trei caturi – dar îmi amintea foarte tare de casa părinților mei. Rece și perfectă pe dinafară și, de regulă, la fel și înăuntru.

Cam urmă aleea de mașini până în spatele casei și am putut vedea mai de aproape peluza îngrijită și frumosul peisaj rustic. Am vrut să-mi înghit nodul din gât, dar gâtul meu nu răspundea cum trebuie comenzilor. Cam opri lângă un garaj detașat, care avea probabil mărimea unei căsuțe de fermă. Dincolo de garaj, am zărit o piscină acoperită, îngropată.

El opri motorul și se întoarse cu fața spre mine, cu un mic zâmbet pe față.

— Ești gata?

Îmi venea să țip „nu” și s-o rup la fugă, drept în pădurea din apropiere, dar asta ar fi părut o reacție un pic exagerată. Așa că am dat din cap și am deschis portiera, ieșind într-o temperatură cu pe puțin zece grade mai scăzută decât aceea din care veniserăm. Am dat să-mi iau geanta de voiaj, dar mi-a luat-o Cam, împreună cu geanta lui, mult mai mică.

— Pot s-o duc eu.

Cam rânji, aruncând o privire spre geanta pe care și-o atârnase de umăr.

— O duc eu. De altfel, cred că imprimeul cu flori roz și albastre mă prinde de minune.

În pofida surescitării mele, am răs:

— Chiar te pune bine în valoare.

— Mă gândeam eu.

M-a așteptat să ajung lângă el, pe partea cealaltă a mașinii, apoi am pornit pe o alee cu dale, ce ducea spre o curte interioară acoperită din spatele casei. Se opri chiar la ușa de sticlă, lângă un șezlong de nuiele.

— Arăți de parcă ești gata să faci un atac de cord.

Am tresărit.

— Atât de rău?

— Pe-aproape.

Se apropie de mine și mâna i se mișcă atât de repede. Potrivindu-mi părul pe după ureche, își coborî puțin capul. O umbră îi traversă fața, întunecându-i culoarea ochilor până la cea mai închisă nuanță de albastru. Stomacul meu tremură, drept răspuns.

— N-ai niciun motiv să fii încordată, da? își promit.

Obrazul îmi furnica unde îl atinseseră degetele lui și, la cât de aproape eram unul de altul, m-am gândit la sărutul nostru care nu fusese un sărut. Nu mai făcuse nimic asemănător din seara primei noastre întâlniri, dar în clipa aceea, cred că ar fi vrut.

— OK, am șoptit.

Se uită la mine încă vreo câteva clipe, apoi clătină din cap. Lăsând mâna jos, se întoarse spre ușă și o deschise. Un val de aer cald, care mirosea a mere și a mirodenii se scurse afară, ca o mireasmă ademenitoare de bun venit. L-am urmat înăuntru, studiind cu ochii mari camera de la demisol.

Era o cameră de recreere. O masă mare de biliard în mijloc, un bar plin în partea dreaptă și în spate, lângă scări, un televizor uriaș cu mai multe fotolii cu aspect confortabil, așezate în fața lui. Aveau și părinții mei ceva de genul ăsta, dar masa de biliard nu fusese niciodată folosită, mama nu făcea decât să bea ceva de la bar, când credea că nu e nimeni atent, iar televizorul din subsolul nostru nu fusese niciodată pornit.

Dar aici, totul părea... locuit.

Bilele nu erau așezate în triunghi, la mijloc, ci răspândite pe masă de parcă s-ar fi oprit cineva în toiul jocului. O sticlă de whisky stătea pe tejgheaua barului, lângă un pahar, iar fotoliile erau tocite, evident mobilier vechi mutat de la etaj. Spre deosebire de părinții mei, care aveau numai lucruri noi în fiecare cameră din casă.

— Asta e peștera bărbatului, zise Cam, îndreptându-se spre scări. Tata petrece mult timp aici, jos. Acolo e masa de poker la care mă bate de m-ascultă cu urechea.

M-am uitat în stânga și am văzut doar o masă de cărți obișnuită. Un început de zâmbet mi se formă pe buze.

— Îmi place aici.

— Și mie, zise el. Mama și tata sunt probabil la parter...

Dând din cap, m-am desprins de mijlocul camerei și mi-am târât picioarele în urma lui. Am ajuns într-un living care, ca și demisolul, avea aerul de intens folosit. O canapea demontabilă uriașă ocupa cea mai mare parte a încăperii, plasată în fața unui alt televizor uriaș. Pe măsuța de cafea stăteau împrăștiat reviste, iar ghivece cu plante vii, în loc de statui ciudate și tablouri, umpleau aproape fiecare colț.

— Livingul, comentă Cam, trecând printr-o intrare boltită.

Și acesta este al doilea living sau un soi de cameră în care nu se așază nimeni. Poate e un salon? Cine știe? Iar asta este sufrageria oficială, pe care noi n-o folosim niciodată, dar o avem...

— Ba folosim sufrageria! se auzi o voce de femeie. Poate o dată sau de două ori pe an, când avem musafiri.

— Și când scoatem „farfuriile bune”, comentă Cam, sec.

Picioarele mele se opriseră de la sine la auzul vocii mamei lui Cam. Ezitam la capătul mesei, cu inima în gât, când mama lui apărură pe ușă.

Mama lui Cam era înaltă și remarcabilă ca și el, cu părul negru-corb prins la spate într-o coadă. Avea ochii căprui și deloc machiați. Ușoare labe de gâscă i se arătară la colțuri când un zâmbet larg îi înflori pe față, zărindu-și fiul. Purta o pereche de jeanși și un pulover lălău.

Traversă iute camera, îmbrățișându-l.

— Nici măcar nu știu unde sunt „farfuriile bune”, Cameron.

El râse:

— Oriunde or fi, sunt probabil ascunse de farfuriile de hârtie.

Râzând încetișor, ea se dădu înapoi.

— Mă bucur c-ai venit acasă. Tatăl tău începe să mă calce pe nervi cu vorbăria lui despre mersul la vânătoare.

Privirea i se îndreptă peste umerii lui și îmi zâmbi, întâmpinându-mă.

— Și ea trebuie să fie Avery, nu?

— Oh, Doamne, nu, zise Cam. Ea e Candy, mamă.

Ochii mamei lui se făcură mari și obraji i se colorară.

— Ăă, eu am...

— Sunt Avery, am zis eu, aruncându-i o privire piezișă lui

Cam. Ați ghicit bine.

Ea se întoarse spre Cam, lovindu-l peste braț. Destul de tare.

— Cameron! Oh, Doamne, am crezut...

Îi pocni din nou, când el izbucni în râs.

— Ești de groază.

Clătinând din cap, se întoarse din nou spre mine:

— Trebuie să fii o tânără foarte răbdătoare dac-ai supraviețuit unei călătorii până aici cu idiotul ăsta.

Crezând că nu auzisem bine, am clipit și apoi am izbucnit în râs, când Cam s-a încruntat.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Oh.

Mama lui aruncă o privire peste umăr, la Cam:

— Și este și manierată. E OK. Știu că fiul meu e... o pacoste. Apropo, poți să-mi spui Dani. Toată lumea îmi spune așa.

Apoi mă îmbrățișă.

Și a fost o îmbrățișare adevărată – caldă, afectuoasă. Nici nu-mi puteam aminti ultima oară când mă îmbrățișase mama mea. Emoția mi se urcă în gât și am înăbușit-o mai înainte să mă fac de râs.

— Mulțumesc că mi-ați permis să vin, am zis eu, fericită că vocea nu-mi tremura.

— Nicio problemă. Ne place să avem companie. Haide, vino să-l cunoști pe tipul care crede că este jumătatea mea mai bună.

Mama lui puse un braț pe după umerii mei și mă strânse.

— Și, Doamne, îmi cer iertare dinainte dacă începe să-ți vorbească despre câți cerbi de opt puncte și-a pus în gând să vâneze weekendul ăsta.

În timp ce mă conducea pe hol, am aruncat o privire spre locul unde aștepta Cam. Privirile noastre se intersectară și apărură din nou mișcarea aceea săltăreață în pieptul meu. Un zâmbet i se întinsese pe față, afișându-i gropița din obrazul stâng.

Cam îmi făcu cu ochiul.

Și am zâmbit mai larg.

Optsprezece

Cam luase ochii aceia albaștri de la tatăl lui, laolaltă cu simțul umorului... abilitatea de a conecta cele mai aiuritoare argumente de pe pământul ăsta, ceea ce îl făcea probabil pe Richard Hamilton un avocat de asemenea succes. În doar câteva ore, aproape mă convinsese să încerc pastrama de cerb pentru prima oară.

Aproape.

Dacă n-ar fi fost Cam care să-mi șoptească la ureche „Bambi”, la fiecare două minute, aș fi cedat. Dar nu puteam să-l mănânc pe Bambi, indiferent cât de succulent îl prezenta domnul Hamilton.

Am stat în bucătăria spațioasă, la masa de stejar tocită, mare doar cât pentru patru sau cinci persoane, bând cafeaua pe care a pregătit-o mama lui Cam. Mă durea burta de cât râsesem de Cam și de tatăl lui. Ei doi erau identici. Păr ondulat, neîmblânzit, ochi albaștri luminoși, care scânteiau cu bună dispoziție, și talentul rar de a întoarce fiecare cuvântul.

— Uite, tată, serios, te faci de râs aici.

Tatăl lui se uită la mine, cu sprâncenele ridicate a mirare, exact cum făcea Cam.

— Ți se pare că sunt de răs, Avery?

Strângând din buze, am clătinat din cap.

Cam îmi aruncă o privire care spunea că nu eram de ajutor.

— Stai aici, încercând să ne convingi pe mine, pe mama, pe Avery și pe toți sfinții că Big Foot trebuie să existe numai pentru că există maimuțe?

— Da! exclamă Hamilton cel în vârstă. Se numește evoluție, fiule. Aia te învață ceva la colegiu?

Cam își rostogoli ochii.

— Nu, tată, nu mă învață despre Big Foot la colegiu.

— De fapt, am zis eu, dregându-mi glasul, există o întreagă legătură lipsă în teorie, când vine vorba de primate.

— Îmi place fata asta!

Domnul Hamilton îmi făcu cu ochiul.

— Nu mă ajuți, bombăni Cam.

— Tot ce spun e că odată ce ai ieși afară, în păduri, și ai auzit lucrurile pe care le-am auzit eu, continuă tatăl lui, ai crede și în Big Foot și în chupacabra.

— Chupacabra? Cam rămase mască. Ei, haide, tată!

Doamna Hamilton clătină din cap cu afecțiune.

— Aștia sunt băieții mei. Sunt atât de mândră.

Am rânjit, luând o înghițitură din cafeaua aromată:

— Într-adevăr, fac o pereche neobișnuită.

— Neobișnuită?

Pufni, ridicându-se de la masă și luând ceașca de cafea goală a soțului ei.

— Asta e un mod politicos de a spune că sunt nebuni de legat.

— Hei! percută domnul Hamilton, întorcând capul iute, cu ochi jucăuși. Ia ascultă, măi, femeie!

— Ți-oi asculta eu un șut în fundul tău, dacă îmi mai spui o dată „măi, femeie”!

Doamna Hamilton umplu din nou ceașca și întinse mâna după zahăr:

— Și poți să mă dai și în judecată.

Cam suspină și își lăsă capul în jos.

Eu mi-am înăbușit chicotelile în palmă.

Familia lui era... minunată. Toți erau prietenoși și călduroși. Nici pe departe ca ai mei. Mă îndoiam că mama știa să folosească filtrul de cafea sau că s-ar fi înjosit să servească pe cineva, fie el și tata.

Doamna Hamilton așeză ceașca în fața soțului ei.

— Nu vă duceți la cinematograful drive-in, în seara asta?

— Ba da, zise Cam, ridicându-se.

Luă de jos bagajele noastre.

— Va trebui să plecăm ca să prindem un loc bun.

— Aveți grijă să luați niște păături groase, zise ea, așezându-se din nou la masă. O să fie foarte frig la noapte.

Mie îmi venea oarecum peste mână să-i părăsesc pe ai lui, chiar dacă discuția fusese foarte ciudată. M-am ridicat, mulțumindu-i mamei lui Cam pentru cafea.

— Cu plăcere, dragă.

Doamna Hamilton se întoarse spre fiul ei:

— Am pregătit camera galbenă pentru ea, Cameron. Fii un gentleman și arată-i unde este.

O expresie ciudată apărură pe fața lui Cam, dar se risipi când intrarăm în holul scării. L-am urmat pe Cam la etaj.

— Îmi plac părinții tăi. Sunt foarte drăguți.

— Sunt destul de mișto.

Își târa mâna pe balustrada de lemn.

— Tatăl tău e convins că există Big Foot?

Am izbucnit în râs:

— Nu.

— Dar chupacabra?

Râzând din nou, am clătinat din cap:

— Hotărât nu.

El porni pe holul de la al doilea cat.

— Părinții mei au o cameră mai sus, iar sora mea are una la capătul holului.

Se opri în fața unei uși și o deschise împingând-o cu șoldul.

— Asta e camera galbenă, pentru că e galbenă.

Camera era galbenă, dar de nuanța unișorului, nu a autobuzelor școlare. Cam îmi puse geanta pe pat, în timp ce eu m-am dus la fereastra care dădea spre o grădină laterală. M-am întors, simțind un parfum de vanilie.

— E foarte drăguță. Sper că mama ta n-a avut bătaii de cap pregătind-o.

— N-a avut.

Își întinse mâinile deasupra capului, trosnindu-și oasele spatelui.

— Crezi c-o să fii gata în vreo jumătate de oră?

M-am așezat pe marginea patului.

— Da.

Cam plecă spre ușă, cu brațele încă ridicate. Bătu cu palmele în marginea de sus a tocului.

— Știi ce?

— Ce?

Un început de zâmbet pe fața lui:

— Dormitorul meu e chiar vizavi.

Burta mea făcu o tumbă.

— OK.

Rânjetul i se întinse, devenind parșiv.

— M-am gândit că ai putea fi bucuroasă să auzi asta.

— În al nouălea cer, am murmurat.

El chicoti, ieșind din cameră și închizând ușa în urma lui. Eu am rămas locului încă o secundă, apoi m-am aruncat pe spate. Cam era chiar vizavi, ceea ce nu era cu nimic diferit de imobilul nostru, nu-i așa? Greșit. În seara asta și mâine-seară avea să fie mai aproape de mine ca oricând.

Peste vreo oră și jumătate, stăteam lângă camioneta lui, în timp ce el puneă două perne lungi în partea din spate a remorcii. Băgase camioneta cu spatele în locul ales, ca să putem sta afară și să avem mai mult spațiu. Nu eram singurii care îndrăzneau să înfrunte temperaturile scăzute de noapte. Mai multe camioane mari erau parcate lângă noi, făcând același lucru cu perne și pături. Unul chiar avea o saltea pneumatică.

Cam veni la marginea benei și-mi întinse mâinile.

— Gata?

Mi-am pus mâinile în ale lui și el m-a ridicat. Schimbarea bruscă de greutate l-a făcut să se împleticească un pas înapoi, ținându-se cu mâinile de șoldurile mele ca să se echilibreze. Instantaneu, un val de căldură s-a revărsat în stomacul meu, și mi-am ridicat ochii.

Genele dese ale lui Cam îi ascundeau ochii, iar mâinile lui părură să se încordeze. Buzele i se întredeschiseră, iar corpul meu se amorsă cu anticipare. Noaptea, sub cerul înstelat, părea atmosfera perfectă pentru un sărut. Aproape că-i puteam simți buzele pe ale mele.

El lăsă mâinile jos și se întoarse spre cele două genți de

lângă grămada cu pături și perne. Dezamăgirea mă invadează, când el îngenunche. De ce nu mă sărutase?

La dracu', de ce nu mă mai sărutase după prima noastră întâlnire?

— Așa, zise el, ridicându-se. Ți-am adus ceva care să-ți țină de cald.

Îmi întinse una dintre bonetele lui, iar când ridică mâinile, am putut simți mirosul de șampon. Am stat nemișcată, în timp ce el mi-a potrivit-o pe cap, zăbovind să-mi dea părul după urechi, înainte de a termina.

— Mulțumesc, i-am spus.

Cam zâmbi și luă cealaltă geantă, ducându-se să se așeze între perne. Eu mi-am croit drum cu grijă până la el și m-am așezat alături. El a scos găleata cu pui fript și băuturile pe care le cumpăraserăm pe drum.

A început filmul – un film vechi, care părea să fie cumva obiceiul anual, pentru că s-au auzit câteva strigăte și urale de la prima scenă care s-a derulat pe ecranul uriaș.

— Singur acasă? am întrebat, uitându-mă la Cam.

El râse pe înfundate.

— E ca un soi de tradiție de Ziua Recunoștinței, prin părțile astea.

Am rânjit.

— N-am mai văzut filmul ăsta de o veșnicie.

Când Kevin McCallister a apărut pe ecran, bosumflându-se și uitându-se urât la părinții lui, ne-am apucat să mâncăm friptura, lăsând în urmă un maldăr de șervețele mototolite. Până în momentul în care mama lui Kevin îi striga numele în avion, aveam burta plină și eram sigură că și Cam mâncase un pui întreg.

Pătura din jurul umerilor mei mă proteja de aerul rece, dar când și când, mă înfioram, tremurând, mai ales când se întetea vântul.

— De ce nu vii aici? zise Cam și eu m-am întors spre el, cu sprâncenele ridicate. Arăți înghețată.

M-am dat mai aproape de el, dar se pare că nu destul. El mi-a luat pătura de pe umeri și apoi s-a lăsat pe spate. Ridicându-mă, m-a așezat între picioarele lui, larg deschise.

Mie aproape că mi-au ieșit ochii din cap.

Cam a întins pătura peste mine, potrivindu-i marginea în jurul gâtului meu. Eu am rămas cu spinarea dreaptă mai multe minute, uitându-mă fix la ecran, dar fără să văd ceva. Apoi brațele lui s-au strecurat pe sub pătură și în jurul mijlocului meu. M-a tras înapoi, lipindu-mă de pieptul lui. Cu mușchii încordați, m-am forțat să respir de câteva ori rar și adânc. Tocmai când îmi adusesem respirația cumva la normal, mâinile lui alunecară spre burta mea.

— E mai cald așa? întrebă, răsufarea lui mișcându-mi părul din jurul urechii.

Cu gâtul blocat, am dat din cap.

O mână s-a mișcat în sus, așezându-se sub sâni, iar cealaltă se mișcă până ajunse sub buric, deasupra beteliei jeanșilor mei. Îi simțeam mâna de parcă era de foc. Numai decît, pielea mea s-a încălzit în zonele acelea.

— Bine, murmură el. Ți-am promis că-ți voi ține de cald.

Cu siguranță îmi ținea de cald.

— Îmi ții.

Sub sâni, degetul lui mare începu să se miște, trasând cercuri mici, leneșe. Apoi, câteva secunde mai târziu, mâna de jos începu să se miște în sus și-n jos, o mișcare lentă și

continuă, care-mi accelerează respirația.

De fiecare dată când degetele lui treceau peste clapeta fermoarului, trăgea ușor de jeanși, făcând cusătura de mijloc să mă preseze. Habar n-aveam dacă el își dădea seama ce se întâmpla. Cunoscându-l pe Cam, aș fi zis că da. În doar câteva minute, pulsam, acolo, jos.

Mi-am lăsat capul pe spate, la pieptul lui, și am închis ochii. Senzația acută pe care mi-o crea mă făcea să-mi pierd mințile.

— Avery?

— Hmm?

Urmă o pauză.

— Ești atentă?

— Îm-hm.

M-am foit în loc, fără stare.

Cam chicoti și am înțeles, fără urmă de îndoială, că era pe deplin conștient de ceea ce făcea.

— Bine. N-aș vrea să pierzi ceva din asta.

Nu pierdeam nicio secundă din asta.

Mă aștepta o altă noapte de somn agitat. M-am sucit și m-am învărtit câteva ore, după ce ne-am întors de la cinematograful drive-in, corpul meu trecând prin aceeași experiență ca în noaptea de după prima noastră întâlnire. Era aproape două dimineața când m-am dat bătută, strecurându-mi mâna pe sub elasticul pantalonilor. Era oarecum murdar să fac asta în casa altcuiva, în patul lor, cu Cam la numai o ușă distanță. Nu mi-a luat mult până să-mi găsesc ușurarea și nu știam ce indica asta despre mine.

Am dormit vreo două ore înainte de a mă trezi cu puțin înainte de șase. Mi-a fost cu neputință să mă culc la loc, așa că am făcut un duș și m-am schimbat, înainte să-mi adun curajul

să ies din dormitor. Am stat în fața ușii lui Cam, ca o ciudată. Mă întrebam ce-ar fi făcut dacă l-aș fi trezit? Să mă urc în patul lui...

M-am oprit înainte să duc la bun sfârșit șirul acesta al gândurilor. Dacă aș fi încercat să fac într-adevăr asta, aș fi ajuns probabil să-mi fac rău în strădania de a fi seducătoare sau cochetă.

Plecând de la ușa lui, am coborât la parter, sperând că nu trezesc pe nimeni. Părea că fiecare treaptă scârțâia groaznic. De îndată ce am ajuns în foaier, am simțit aroma de cafea și am știut că mai era cineva în picioare.

Am șovăit la capătul scării, frângându-mi mâinile, în timp ce chibzuiam dacă să mă întorc la mine în cameră sau să-mi anunț prezența. M-am gândit la toate dățile în care mă trezisem în puterea nopții, de regulă dintr-un coșmar, și, când coborâsem, o prinsesem pe mama bând pe ascuns.

Nu era absolut deloc mulțumită când se întâmpla așa ceva.

Recunosc, n-ar fi trebuit să bântui printr-o casă străină. Parcă încălcăm niște reguli ale oaspetelui. Începusem să mă întorc la etaj, când doamna Hamilton scoase capul pe ușa bucătăriei.

Oh, la naiba.

Un zâmbet binevoitor apăru pe fața ei.

— Nu eu te-am trezit, nu-i așa? Eu sunt matinală, cu atât mai mult când e Ziua Recunoștinței.

Flutură un șervet de vase.

— Făceam umplutura.

— Nu m-ați trezit dumneavoastră.

Am dat să mă apropii, cumva fascinată de faptul că se trezise atât de devreme ca să facă umplutura.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Întotdeauna îmi prinde bine o mână de ajutor la bucătărie, răspunse ea, făcându-mi semn să înaintez. Și am cafea proaspătă.

Ispita cafelei era prea mare ca să-i rezist. Am urmat-o în bucătărie, făcând ochii mari la mâncarea răspândită pe insula bucătăriei. Un curcan stătea pe un platou, așteptând să-i fie vârată umplutura în carcasă.

— Zahăr și frișcă, da? întrebă ea.

Am schițat un zâmbet.

— V-ați amintit.

— Cred că esențial în începerea unei bune relații este să-ți aduci aminte cum îi place celeilalte persoane cafeaua.

— Lui Cam nu-i place prea mult cafeaua.

În clipa în care mi-au scăpat aceste cuvinte din gură, am roșit.

Mama lui se prefăcu a nu remarca fața mea roșie.

— Nu, nu-i mare cafegiu. Laptele, pe de altă parte...

— Bea lapte și cu mâncare chinezească. M-am cutremurat: E atât de scârbos.

Ea râse și îmi întinse cafeaua.

— A luat obiceiul ăsta de la tatăl lui. Și Teresa e la fel. Când veni vorba, ai s-o cunoști și pe ea peste câteva ore.

Un nod mi se strânse în stomac. Gândul c-am s-o întâlnesc pe sora lui mă făcea foarte neliniștită.

— Ai mai pregătit umplutura vreodată? mă întrebă ea, ducându-se de partea cealaltă a insulei.

— Nu.

M-am dus lângă ea, uitându-mă la bucățile de pâine, ceapă, lapte și ouă.

— De regulă fiica mea mă ajută, dimineața, zise ea, punând șervetul de vase pe bufet. Nu-i deloc greu, așa că ești mai mult decât bine-venită să mă ajuți sau să-mi ții companie.

— Pot să ajut. Ce să fac?

Zâmbetul doamnei Hamilton era foarte deschis.

— Dacă ai putea începe cu pâinea, ar fi perfect. Tot ce trebuie să faci e să o rupi bucățele deasupra castronului ăstuia.

Îmi făcu semn spre un castron mare, albastru.

— Când termini cu pâinea, trecem la pasul următor.

— OK.

Mi-am strâns părul într-o codiță și mi-am suflecat mânecile, apoi mi-am spălat repede mâinile.

— E frumoasă brățara aceea, comentă ea, începând să toace mărunț ceapa.

— Mulțumesc.

Am rupt pâinea, probabil cu mai multă vigoare decât necesar.

— Cam mi-a spus că sora lui e la un recital de dans?

— În Pittsburg, zise ea, cu mândrie în glas. A fost un recital numai pe baza de invitație. Richard și cu mine ne-am fi dus, dar am vrut să fim acasă pentru Cameron. Teresa înțelege, totuși. Rareori ratăm vreunul din spectacolele ei.

Am sfârșit cu pâinea.

— Ce urmează?

— Ceapa, untul, laptele și mirodeniile. Va trebui să le frământăm cu mâinile tale.

Am așteptat până a turnat ea ingredientele. Între timp, mi-a spus cât crede că ar trebui să între, apoi eu mi-am afundat mâinile în amestecul vâscos. Rezistând senzației, am răs:

— OK, asta e oarecum ciudat.

— Este. Cel puțin, tu nu guști din ea.

— Crudă?

— Da. Cameron și Teresa ar încerca amândoi s-o mănânce crudă.

M-am strâmbat, în timp ce am terciuit amestecul, astfel încât untul și laptele să fie egal distribuit în pâine. După ce mi-am șters mâinile, am trecut la a doua bucată de pâine.

— Și eu am făcut balet, am recunoscut.

— Cameron ne-a pomenit despre asta.

Mi-au încremenit mâinile pe pâine. Le spusese părinților lui? Nu știam cum s-o iau.

— Aș fi știut-o și dacă el nu ne-ar fi spus nimic, comentă ea, după ce puse o parte din ceapă în castron. Încă te mai miști ca o balerină. Zâmbi. Am făcut și eu balet și după ce am privit-o pe Teresa de-a lungul anilor, am ajuns să pot recunoaște asta la ceilalți.

— Mă bucur să aud asta. Vreau să spun, eu nu mă simt ca și când aș mai avea ceva din asta.

— Mai ai.

Eram din nou la partea cu terciuitul și am hotărât că era preferata mea. Eram o ciudată.

— N-ai făcut niciodată umplutura de curcan cu mama ta? Întrebă doamna Hamilton.

Era o întrebare nevinovată, dar mi-a stârnit o durere ascuțită în piept. Mama și cu mine nu fuseserăm cele mai apropiate ființe din lume nici înainte de incident, dar, după aceea, relația noastră era aproape inexistentă.

— Nu cred că mama știe să gătească, am spus eu, în cele din urmă.

— Nu crezi?

— Am clătinat din cap.

— Părinții mei nu se dau în vânt să gătească mesele speciale.

Urmă o pauză.

— Cameron a zis că, de sărbători, ei călătoresc mult?

— Da, și le place oarecum să-și facă propriul program, știți, fără fiică pe cap.

M-am silit să râd, ridicând din umeri.

— Vreau să spun, eu, una, n-am nimic împotriva. Nu pot schia nici să mă bați, iar să fiu captivă pe un vas în mijlocul oceanului nu e ceva după care mă omor.

Doamna Hamilton rămase tăcută. Am adăugat ultimele ingrediente și mi-am înfipt degetele în amestec, plăcându-mi felul în care îmi trecea printre degete.

— Și ce faci, de obicei, când ești acasă? întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt singură tot timpul. Avem o menajeră care gătește, de regulă, pentru mine, înainte să plece acasă la ea. Asta-i chiar foarte drăguț din partea ei, pentru că nu i se cere să lucreze în timpul Sărbătorilor.

— Dar de Crăciun?

— Același lucru, am recunoscut, surprinzându-mă și pe mine.

I-am aruncat o privire și am descoperit că mă urmărea.

— Nu e cine știe ce. Familia mea și cu mine nu suntem foarte apropiați, așa că probabil e mai bine așa.

După ce am spus asta, m-am gândit că poate nu fusese cel mai bun lucru de spus.

— Mă rog, am terminat. Care-i pasul următor?

— Umplutura trece în curcan, zâmbi ea, dar părea un pic

deconcertată. Vrei să faci tu onorurile?

— Sigur.

Am așteptat să întoarcă pasărea și apoi am îndeplinit sarcina oarecum dezgustătoare de a vârî totul în spațiul personal al curcanului.

Când am terminat, m-am dus la chiuveta dublă, în timp ce ea a învelit curcanul în folie și l-a vârât în cuptor.

— Ți mulțumesc pentru ajutor, Avery.

— Pentru nimic, am zis eu. Sunt bucuroasă că v-am ajutat.

Și chiar eram.

— A fost distractiv.

Doamna Hamilton îmi zâmbi, deși ochii îi erau triști.

— Ei bine, scumpo, ești întotdeauna bine-venită aici, pentru sărbători. Nu sunt niciodată destule mâini când e vorba de făcut mâncare.

I-am murmurat un mulțumesc și am terminat de spălat pe mâini. Când m-am întors, l-am zărit pe Cam, stând chiar în fața ușii bucătăriei. Habar n-aveam de cât timp stătea acolo sau cât din conversație auzise, dar privirea duioasă de pe fața lui adormită mi-a spus că auzise destul.

Nouăsprezece

Orice posesor de doi ochi putea spune că Teresa și Cam erau apropiați și că într-adevăr țineau unul la celălalt. Se purtau ca smintiții când erau împreună, șicanându-se constant unul pe celălalt și provocând tărași general oriunde se duceau.

Teresa era versiunea feminină a lui Cameron – înaltă, izbitor de frumoasă cu părul negru-corb și ochii albaștri. Avea trupul

unei bine-disciplinate balerine și practic clocotea de energie.

Spre marea mea ușurare, Teresa era o drăguță. Îmi fusese teamă că nu mă va plăcea, dintr-un motiv sau altul, dar m-a îmbrățișat.

Familia Hamilton era un grup de oameni care îmbrățișau.

Am petrecut timpul cu ei, la demisol, până când Teresa și cu mine am urcat s-o ajutăm pe mama ei să așeze masa, ceea ce a părut să fie momentul perfect s-o ștergem, pentru că domnul Hamilton și Cam se apucaseră să vorbească despre vânatoare și mie începuse să mi se facă pielea de găină.

Vederea mamei și a fiicei lucrând împreună și râzând avea un efect straniu asupra mea. Erau aproape ca niște creaturi ireale, genul de familie pe care o vezi seara, în serialele de televiziune. Eram invidioasă pe relația lor, dar, în același timp, mă resemnam cumva că așa ceva nu va exista niciodată între mine și mama.

Când am terminat de pus masa, Teresa era lipită de telefonul ei, trimițând constant mesaje cuiva, ceea ce a continuat să facă și în timpul mesei.

— Cui îi tot trimiți mesaje? întrebă Cam, în timp ce-și umplea farfuria a doua oară cu o porție zdravănă de igname.

Teresa îi zâmbi afectat:

— Nu te interesează.

— Sunt fratele tău, deci mă interesează.

O-oh. M-am uitat la ei și am văzut ochii lui Cam îngustându-se, în timp ce sora lui scria un mesaj cuiva.

— Mamă, ar trebui să-i spui fiicei tale că e nepoliticos să trimită mesaje în timpul mesei.

Doamna Hamilton ridică o sprânceană.

— Nu face rău nimănui.

Cam mă împunse cu genunchiul pe sub masă, ceva ce făcea la fiecare cinci minute, de când ne așezaserăm.

— Face rău sufletului meu.

Mi-am rostogolit ochii și l-am împuns și eu.

— Asta-i trist, comentă sora lui, lăsându-și telefonul în poală. Deci, Avery, cum de-ai aterizat în West Virginia?

— Am vrut să merg într-un loc diferit, am zis eu, săpând în piureul de cartofi. Familia mea e originară din Ohio, așa că West Virginia părea un loc potrivit în care să mă duc.

— Ca să fiu sinceră, eu aș fi ales New Yorkul, sau Florida, sau Virginia, sau Marylandul, sau...

Telefonul ei piui, atrăgându-i atenția ca un obiect strălucitor unui suferind de ADHD. Înșfacă telefonul și imediat un zâmbet flutură pe buze.

Cam îmi dădu peste genunchi și își miji ochii mai mult. Întinse mâna să-și mai pună o bucată de curcan, dar cârmi brusc, smulgând telefonul din mâna surorii lui.

— Hei! strigă ea. Dă-l înapoi!

Cam se întinse spre mine, ferindu-se de loviturile surorii lui. Se încruntă:

— Cine-i Murphy?

Domnul Hamilton clătină din cap.

— Nu e treaba ta! Doamne! se răsti Teresa. Dă-mi telefonul înapoi.

— O să ți-l dau înapoi când o să-mi spui cine-i Murphy. Un iubit?

Obrajii ei se îmbujorară și eu am gândit că fratele ei înclina spre tipul supraprotector. Cam ținu telefonul departe de ea, până ce ea se așeză la loc, încrucișându-și brațele.

— Mamă.

— Cam, dă-i telefonul înapoi.

Când Cam continuă să-l țină, mama lui zâmbi.

— L-am cunoscut pe Murphy. E un băiat foarte de treabă.

Cam nu părea convins și dintr-odată m-am întrebat dacă nu era ceva mai mult în treaba asta. M-am uitat la Teresa și ochii ei începuseră să strălucească. Mi-am întors repede privirea în farfuria mea.

— E chiar drăguț și îmi place de el, zise ea, cu voce liniștită.

Cam pufni cu dispreț:

— Asta nu e o recomandare...

— Nu e ca Jeremy, zise domnul Hamilton, deodată foarte serios și sumbru. Dă-i telefonul înapoi.

Cam părea că avea să păstreze telefonul ăla pentru tot restul zilelor lui și, cu toate că nu fusese nicio tensiune în casă de când sosisem eu, în clipa aceasta era foarte multă concentrată în încăpere. Am băgat mâna pe sub masă și l-am apucat de coapsă, surprinzându-l destul cât să slăbească strânsoarea telefonului. Atunci i l-am smuls din mână.

— Hei! își miji ochii. Asta n-a fost corect.

I-am rânjit și m-am întins prin spatele lui, întinzându-i telefonul surorii lui.

— Scuze.

— Mulțumesc, zise Teresa și am fost sigură că-mi făcusem o prietenă pe viață cu manevra asta.

Privirea lui Cam îmi spuse că se va răzbuna mai târziu, după care se întoarse spre sora lui.

— Vreau să-l întâlnesc și eu pe acest Murphy.

Teresa suspină zgomotos.

— OK. Anunță-mă când.

Am rămas șocată. Nu m-aș fi așteptat ca ea să se supună atât

de ușor pretenției lui. Privirea mea trecea de la unul la altul și, deși Cam păru să se relaxeze, avea o încrâncenare în modul în care-și strângea maxilarul pe care nu i-o mai văzusem. Conversația s-a reluat, dar dincolo de ea ceva continua să mocnească.

Sau se putea să fi fost doar paranoia mea.

După masă, Cam și cu mine am rămas singuri în sufragerie, strângând farfuriile.

— E totul OK cu sora ta? am întrebat.

Cam a râs, dar nu i-am putut prinde ochii.

— Totul e cușer. Hai să jucăm, zise el, luându-mă de mâini și trăgându-mă spre scările ce duceau la demisol. Pariez că mă poți bate la biliard.

— Habar n-am să joc.

Dar l-am lăsat să mă conducă.

— Oh, eu sunt de toată jena la biliard.

Am izbucnit în râs.

— Dar cum rămâne cu vasele și...

Cam se opri fără veste, făcându-mă să mă lovesc de pieptul lui. Mâinile lui coborâră pe șoldurile mele și își coborî fruntea spre a mea.

— Uită de vase. Hai să joci cu mine, iubito.

Drace. M-a avut cu „iubito”.

Tocmai mă schimbam în pijamale și-mi vârașem picioarele sub pături, când am auzit o bătaie ușoară în ușa dormitorului. M-am ridicat în coate. Mi-a tresăltat inima când Cam a deschis ușa pe jumătate.

— Hei, zise, cu un rânjet pe față.

— Hei!

Singurul cuvânt care-mi ieși pe jumătate șoaptă, pe jumătate

cârâit.

Rânjetul lui într-o parte se lăți.

— Voiam să-ți spun noapte bună.

O palpație se instalează în adâncul pieptului meu și în pânțele. Mâna mi se încleștă pe marginea pilotei.

— Mi-ai spus deja noapte bună.

— Adevărat.

Intră în cameră și privirea mea îl măsoară din cap până în tălpi. Cam făcea ca și un tricou cenușiu și o pereche de pantaloni de pijama din bumbac să arate bine.

— Dar n-am făcut-o cum trebuie. Nu așa cum vreau să-ți spun noapte bună.

Oh, Doamne, ai milă de mine...

Cam închise liniștit ușa în urma lui. Declicul clanței închizându-se îmi făcu inima să bată cu putere. El era aici, înăuntru, iar eu eram în pat, neavând altceva pe mine decât o bluză subțire cu mâneci lungi și pantaloni scurți de bumbac. Atât.

Mi-am ținut răsuflarea, urmărindu-l cum se apropie de pat. Se așeză lângă mine, șoldul lui atingându-mi piciorul. În semiîntunericul din cameră, ochii lui luceau ca niște giuvaiere întunecate, în timp ce-și plimba privirea pe fața mea și mai jos, spre piept. Sub căutătura lui intensă, sfârcurile mele imediat mi-au împuns bluza.

Privirea i se ridică iar la fața mea și mi-am tras ușor aer în piept. Cuibul de fluturi era din nou în stomacul meu, încercând să-și facă drum afară.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii aici, zise el, cu vocea răgușită.

M-am înfiorat.

— Și eu.

— Pe bune? Cam puse o mână de partea cealaltă a șoldurilor mele. Tocmai ai recunoscut asta?

— Mda, oarecum.

Se aplecă, astfel încât torsul lui ajunse la câțiva centimetri deasupra mea.

— Mi-ar fi plăcut să am telefonul ca să înregistrez momentul ăsta.

Privirea mea alunecă spre gura lui. O replică usturătoare îmi fugi din minte. Mi-am umezit buza de jos, iar ale lui se întredeschiseră. Pieptul mi se ridică abrupt, forțându-mi ochii să-i întâlnească pe ai lui.

— M-am... simțit minunat.

— Și eu.

Privirea din ochii lui se îmblânzi doar o clipă, rămânând în ea o ardoare intensă.

— Deci, ce crezi c-o să faci în vacanța de iarnă?

Știind că auzise discuția pe care o avusesem cu mama lui, n-am mințit.

— Nu știu. Mă gândeam să dau o fugă în D.C., într-una din zile. Mi-ar plăcea să văd muzeul Smithsonian și National Mall-ul. N-am fost niciodată.

— Hmm, ar putea fi distractiv. Ți-aș putea fi ghid.

Un zâmbet îmi flutură pe buze.

— Asta... chiar ar fi drăguț.

— Ar fi, zise el, cu răsuflarea caldă pe obrazul meu. Alege o dată.

— Acum?

— Acum.

— Doi ianuarie, am zis imediat și apoi am roșit. O să fii

liber, atunci?

— O să fiu liber ori de câte ori vei vrea tu să fiu.

Asta mă încântă peste măsură, iar zâmbetul meu se întinse.

— Știi ce, Avery?

— Ce?

Mă întrebam dacă putea vedea cât de repede îmi bătea inima pe sub bluză.

— Mai ții minte că adineauri ai zis că te-ai simțit bine?

Cam își coborî capul, astfel încât gurile noastre erau la nici doi centimetri distanță.

— Tocmai o să fie și mai bine.

— Da?

Își mișcă puțin capul și își frecă nasul de al meu.

— Oh, da.

— Iar n-o să mă săruți?

Colțurile gurii i se ridicară.

— Exact asta o să fac.

Căldura se strecură prin venele mele și tot corpul mi se încordă într-un mod bine-venit, delicios. Pleoapele mi s-au zbatut și s-au închis, când buzele lui au trecut peste ale mele o dată, apoi încă o dată, de parcă se reobișnuia cu ele. Atingerea ușoară, abia simțită, mă scotea din minți.

Cam își schimbă punctul de sprijin pe brațul stâng, și își lipi mâna dreaptă, cu degetele răsfirate, pe obrazul meu. Îmi sărută colțul buzelor, apoi și pe celălalt, înainte de a-și strecura mâna pe după ceafa mea. Buzele lui se plimbară pe falca mea, trasând o dâră de foc spre urechea mea. Un fior îmi dansa pe piele, provocând un chicotit adânc, răgușit, din partea lui. Își apăsă buzele pe locul sensibil de sub urechea mea și un geamăt îmi ieși din gât.

— Noapte bună, Avery.

Și apoi mă sărută – mă sărută cum o făcuse atunci înainte de a pleca, în noaptea întâlnirii noastre. Mă sărută ca și când era un bărbat flămând după oxigen, iar eu aș fi fost singurul aer pe care avea nevoie să-l respire. Mâna de după gât mă ținea în loc, ridicată pe coate, în timp ce gura lui o devora pe a mea. Și acesta era singurul cuvânt pe care l-aș fi putut folosi pentru a explica mai bine cum mă săruta.

Cam mă devora.

Buzele mele s-au deschis, aproape neavând nevoie de convingere, iar limba lui se strecură înăuntru, jucându-se cu a mea, în timp ce mâna din ceafa mea își spori strânsoarea. Avea gust de pastă de dinți și toate simțurile mele se învâlmășiră. Un sunet ieși din adâncul pieptului său, când se dădu înapoi, scoțându-și mâna de sub mine.

În clipa în care capul meu căzu pe pernă, o răbufnire scurtă de panică îmi immobiliză aerul din plămâni. Unde avea să ducă asta? M-am gândit la sora lui, care se afla la capătul holului, și la părinții lui, în dormitorul de deasupra, dar el mă sărută din nou, un sărut dulce și tandru, ținându-mi obrazul în căușul palmei. Panica se stinse, gândurile mi se risipiră.

Cam plutea încă deasupra mea, iar eu voiam să-l simt pe mine, trupurile noastre să fie lipite. Odată ce nevoia aceasta prinse rădăcini, emoții contradictorii se iscară în mine. Era prea mult? Nu destul? El îmi prinse buza de jos între dinți și-mi scăpă un geamăt.

Aveam să aleg varianta cu nu destul.

Într-un act de suprem curaj, alimentat de dorință, am coborât mâinile și mi le-am strecurat pe sub marginea tricoului său. Cam tresări, când degetele mele îi atinseră pielea netedă.

Încremeni pentru o clipă și apoi se retrase. Aproape că m-am întrebat de ce, tocmai când eu ajunsesem atât de departe cât să-l ating într-adevăr, el mă părăsea? Ce mama naibii însemna asta?

Cam își scoase tricoul dintr-o mișcare, peste cap.

Oh.

Oh.

Respirația mea se accelerează, când mi-am umplut ochii cu vederea lui. Corpul lui Cam era superb. Tot numai pielea netedă, bine întinsă peste mușchii tari ca piatra. Voiam să-l întreb de tatuaj și dacă simboliza ceva pentru el, dar nu mi-am putut convinge gura să articuleze.

El smulse pilota și-o aruncă la podea, iar mie mi-a sărit inima. Imediat m-am gândit la ce făcusem eu în pat. Privirile noastre s-au întâlnit și nu mai puteam nici mișca, nici respira. El se urcă peste mine, prinzându-mă captivă în brațele lui, înconjurându-mă într-un fel care mă făcea să mă simt mică... și în siguranță. Mâinile mele se îndreptară spre pânțele lui, lipindu-se de piele. Mușchii abdomenului i se contractară.

Cam își lipi fruntea de a mea.

— Habar n-ai ce-mi faci.

Habar n-aveam, dar când se lăsă peste mine, am început să am o idee clară. Îl puteam simți pe pânțele meu, prin haine, tare și gros. Am crezut că asta avea să mă scoată din ceața amețitoare a dorinței, dar nu s-a întâmplat așa. Fierbințeala dogora dintre coapsele mele, pulsul îmi zvâcnea prin tot corpul. M-am mișcat sub el, aducându-l mai aproape de locul unde tânjeam după el.

— Fir-ar, mârâi el, trupul lui solid tremurând.

Îmi prinse buzele într-un sărut pătimaș, în timp ce se așeză

între picioarele mele, înăbușind geamătul de plăcere care urcase din gâtul meu. Bazinul lui se balansă peste mine, iar terminațiile mele nervoase au fost dintr-odată cuprinse de foc. Materialul subțire al pijamalei mele nici nu se simțea între pielea elastică, fierbinte, a pieptului său și pieptul meu. Pelvisul lui împinse din nou, lent, ceea ce-mi facu degetele de la picioare să mi se strângă și m-am agățat de el. Sărutul lui deveni mai adânc, mai insistent, lăsând mâna să alunece de pe obrazul meu pe linia gâtului. Trecu ușor peste ridicăturile sânilor mei, atât de aproape de mugurii sensibili, înainte de a continua pe rotunjimea pântecelui meu, spre înflăcărarea pelvisului meu. Își duse mâna pe sub coapsa mea, ridicându-mi piciorul în jurul șoldurilor lui. Se instalează mai adânc, presând pe sexul meu într-un mod care mă entuziasma și în același timp îmi stârnea emoții contradictorii. Când bazinul lui împunse din nou, am scâncit pe buzele lui.

— Îmi place sunetul ăsta, zise el, mișcându-și șoldurile.

L-am scos din nou, roșind.

— Corectez. Îmi place sunetul ăsta bestial.

Senzațiile furnicau pe pielea mea, strângându-se într-o dorință dureroasă în miezul meu. Era ca în noaptea din patul meu, dar mult mai puternică, mai intensă și atât de reală. Mâna lui pornise din nou în explorare, alunecând pe lângă talia mea, sărind apoi la mâna mea. Degetele i se împletiră cu ale mele pentru o secundă și apoi se ridicară mai sus, pe sub mâneca mea, în timp ce limba lui dansa cu a mea.

Deodată, rămase nemișcat deasupra mea și înălță capul. M-am forțat să deschid ochii, trăgând adânc aer în piept. Expresia de pe fața lui – n-o înțelegeam.

— Cam?

Fără vreun cuvânt, el îmi ridică brațul și îl întoarce. Am înlemnit. Nu. Nu. Era ca un film derulat cu încetinitorul. Degetele i se mișcă, degetul mare trecând peste cicatricea adâncă de-a curmezișul venelor mele.

Se uită mai bine.

Eu i-am urmărit privirea.

Neîncrederea explodează, înăbușind toate senzațiile minunate ce înfloriseră în mine. Își mișcă din nou degetul mare, de parcă ar fi încercat să șteargă cicatricea, iar apoi, când aceasta rămase, își mută privirea spre mine. N-avea cum să se înșele. Știa – știa ce era cicatricea.

— Avery...? șopti el, încruntat și cu fața crispată. Oh, Avery, ce e asta?

Groaza luă locul uimirii, ca un val înspumat. Expresia îndurerată se gravase pe fața lui frumoasă aplecată spre a mea, pătrunzând adânc în mine cu gheare ascuțite ca briciul și sfâșiindu-mă. Expresia de pe fața lui... m-a distrus cum nimic altceva nu mai reușise din noaptea aceea de Halloween, de demult.

Cicatricea... nu voisem s-o vadă nimeni vreodată, să fie martor la cât de slabă fusesem eu cândva. Era mai mult decât umilință.

Smulgându-mi brațul din strânsoarea lui, am ieșit de sub el. Corpul meu trecea rapid de la fierbințeală la răceală, și mi-am tras brusc mâneca peste încheietură.

— Avery... întinse mâna spre mine.

— Te rog, i-am zis, ducându-mă spre capătul patului. Te rog, pleacă.

El își trase mâna înapoi.

— Avery, vorbește cu mine.

Am clătinat din cap, cu buzele tremurând.

Un mușchi i se zbātu pe falcă.

— Avery...

— Pleacă!

Am sărit din pat, împleticindu-mă un pas înapoi.

— Acum, pleacă.

El încremeni pentru o secundă, de parcă ar mai fi vrut să spună ceva, dar apoi se ridică și se dădu jos din pat. Se întoarse spre ușă, în timp ce un tremur adânc începuse să-și croiască drum prin corpul meu. Cu mâna pe clanță, Cam se opri.

— Avery, putem vorbi...

— Pleacă! Vocea mi se frânse: Te rog.

Umerii lui deveniră rigizi și făcu precum îi cerusem. Cam plecă, închizând încet ușa în urma lui.

Douăzeci

Nu m-am dus la astronomie, nici luni, nici marți. Pur și simplu nu găseam curajul să dau ochii cu Cam. Nu după ce îi văzusem expresia de pe față când își dăduse seama ce însemna cicatricea de la încheietura mâinii mele. Nu după ce fusesem nevoită să mă prefac că totul era în regulă, în fața mamei și a tatălui său, înainte să plecăm. Chiar dacă îi cunoscusem pentru scurt timp, mi se păruseră minunați și uram faptul că plecam știind că probabilitatea să-i mai văd vreodată era foarte scăzută. Nu după acea călătorie tensionată, care parcă nu se mai sfârșea, până acasă, vineri dimineața, sau când Cam mă urmase în apartamentul meu și încercase să-mi vorbească.

Și cu siguranță nu după ce încercase să mai vină și duminică

dimineața, cu ouăle, iar eu nu-i răspusesem la ușă.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului în pat, cu ochii usturându-mă grozav de la accesul de plâns non-stop, pe care nici acum nu-l credeam încheiat, cu adevărat. Evitam telefonul. Brit îmi dăduse mesaj. Jacob îmi dăduse mesaj.

Cam îmi dăduse mesaj.

Cam încercase, de asemenea, să treacă pe la mine duminică seara, luni seara și marți seara. De fiecare dată, era ca un pumn în plex pentru mine.

Pur și simplu nu puteam să dau ochii cu el, pentru că expresia aceea de pe fața lui fusese la fel de șocantă ca aceea de pe fața mamei mele.

La mai bine de un an după petrecerea de Halloween, decisesem că nu mai puteam suporta. Atacurile prin e-mailuri, mesajele pe telefon, apelurile și mesajele pe Facebook, fuseseră destul de violente, dar la școală, în viața reală? Pe culoare, în băi, la cantină și în sălile de clasă, lumea nu doar că bârfea despre ce auzise că se întâmplase când Blaine și cu mine intraserăm în dormitorul lui. Vorbeau deschis de față cu mine. Mă numeau în toate combinațiile cu puțință de târfa și mincinoasă la care te poți gândi. Profesorii nu-i puseseră capăt, nici conducerea liceului.

Așa că eu și rama aceea în care ținusem fotografia mea și a prietenei mele celei mai bune – aceeași fată care mă numise târătură în chiar prima zi, pe holul aglomerat de la școală – ne împrieteniserăm.

Părinții mei nici nu se îndurau să se uite la mine înainte să-mi tai venele, dar după aceea? în camera de spital, mama se dezlănțuise. Pentru prima oară, de aproape nu mai știu când, se dezlănțuise.

Dăduse buzna în rezervă, cu tata târându-se în urma ei. Privirea ei ascuțită trecuse de la fața mea la încheietura mea bandajată.

Panica îi traversase prea perfecte-i trăsături și crezusem că, în sfârșit, avea să mă ia în brațe și o să-mi spună că totul o să fie OK, că vom trece prin asta împreună.

Privirea aceea îndurerată lăsase locul dezamăgirii, milei și mâniei.

— Cum îndrăznești să te faci de rușine, pe tine și pe familia ta, în halul ăsta, Avery. Ce ar trebui să le spun eu oamenilor când vor afla despre treaba asta? spusese mama, iar vocea ei tremurase de la efortul de a păstra liniștea într-o cameră de spital, dar își pierduse controlul.

Următoarele ei cuvinte fuseseră țipate ascuțit:

— După toate celelalte, te duci și faci asta? Nu ți-a ajuns prin câte ne-ai pus să trecem? Care-i problema cu tine, Avery? Care, pentru numele lui Dumnezeu, e problema cu tine?

Surorile o trăsaseră pe mama afară din cameră.

Ciudat, ce îmi aminteam din noaptea aceea fusese acea scurtă privire de panică de pe fața ei și cum eu greșisem considerând că fusese provocată de grija pentru mine.

Expresia aceea șocată fusese și pe fața lui Cam și eu voiam să fiu altcineva, pentru că știam că privirea aceea șocată avea să se transforme, în cele din urmă, în altceva, în dezamăgire, milă și mânie.

Și n-aș fi putut suporta să văd întâmplându-se asta cu Cam.

Aș fi făcut orice ca să evit asta, chiar dacă însemna să iau măsuri drastice. Undeva, între marți noapte și miercuri dimineață, m-am hotărât în privința situației curente din viața mea.

Asta... treaba asta cu Cam fusese condamnată eșecului de la bun început. Ar fi putut un băiat și o fată care erau atrași unul de celălalt să fie într-adevăr prieteni? Eu, una, nu credeam. Lucrurile ar fi devenit prea complicate. Ei ori ar fi dat frâu liber acelor sentimente, ori ar fi stat departe unul de celălalt. Noi încercaserăm să dăm frâu liber sentimentelor pentru o secundă fierbinte. Ne sărutaserăm de vreo două ori. Atâta tot. Și, în realitate, n-ar fi mers mai departe.

Nu eram sigură că eu aș fi putut merge mai departe. Ei bine, mai ales acum, nu mai credeam. Cam avea, în cele din urmă, să-și vadă de viața lui, iar eu aveam să am o inimă absolut praf și pulbere. Nu zdrobită, ci complet distrusă, întrucât Cam... era întruparea esenței *de-care-să-te-îndrăgostești*. Și n-aș fi putut permite să se întâmple asta.

Poate că deja ai făcut-o, îmi șopti o voce demonică, nesuferită, răutăcioasă.

Astfel, miercuri dimineață, m-am dus la consilierul meu și am inventat o scuză că ar fi fost prea mult de lucru la școală și eu rămăsesem în urmă. Ultima zi pentru a completa retragerea de la un curs fusese la sfârșitul lui octombrie, prin urmare, ca să ies de la astronomie ar fi trebuit să accept o notă de „incomplet”.

„Incompletul” mi-ar fi afectat urât GPA-ul, dar adevărul era că o duceam destul de bine la celelalte materii, încât nu mi-ar fi ruinat media generală.

Trebuia să iau o decizie.

Să-l înfrunt pe Cam și să o scot la capăt cu inevitabila inimă zdrobită sau să aleg incompletul.

Am ales incompletul.

Când am ieșit din biroul consilierului, am știut că fapta mea

nu fusese chiar o luare de decizie. Era o fugă. La urma urmei, nu la asta mă pricepeam? Să dau bir cu fugiții?

Brit și Jacob au încercat să pună în scenă o intervenție, weekendul următor. Amândoi s-au înființat la ușa mea și, dacă nu le-aș fi dat drumul înăuntru, sunt sigură că mi-ar fi spart ușa, ori, mai rău, l-ar fi implicat pe Cam.

M-am așezat în fotoliul-lună, uitându-mă la ei.

— Băieți, pe bune...

Brit își încrucișă brațele, cu bărbia ridicată îndărătnic.

— Suntem prietenii tăi și tu evident treci printr-o criză de nu știu ce fel, așa că suntem aici și n-ai să scapi de noi prea ușor.

— Nu trec prin nicio criză.

Doamne, le spusese oare Cam, când îi văzuse? Mi s-a strâns inima cât un purice, dar mi-am spus că n-ar fi făcut el asta. Cel puțin, eu nu credeam.

— Zău? zise Jacob, întorcându-se de la bucătărie. De când ai venit din vacanța de Ziua Recunoștinței, umbli pe aici ca un zombi, și nu unul de tip mișto care mănâncă rapid creierele. Arăți de parcă ai fi plâns de ți-au sărit ochii din cap, îl eviți pe Cam și orice discuție cu el, și n-ai nimic bun de mâncat în bucătărie.

Mi-am ridicat fruntea la ultima afirmație.

— Nu-l evit pe Cam.

— Aiurea, mă contrazise Brit. Am vorbit cu Cam, ieri. A spus că tu nu vrei să vorbești cu el, să-i răspunzi la telefon sau la ușă, când te caută, și că nu te-ai dus la astronomie.

O durere ascuțită îmi străpunse pieptul. Aproape că voiam să întreb dacă ea îl căutase, dar mi-am zis că nu conta. Cu cât mai puțin mă gândeam la el, cu atât mai bine. Faptul că nu-i rosteam numele îmi era de ajutor.

Dar faptul că aflam vești la a doua mână despre el, de la prietenii mei, nu mă ajută cu nimic.

— V-ați certat? Întrebă Jacob și se trânti pe canapea.

Ne certaserăm? Nu chiar. Am clătinat din cap.

— Nu e nimic, băieți. Nu ne-am certat. Pur și simplu n-am avut chef să stau de vorbă cu el.

Brit îmi aruncă o privire afectuoasă.

— Avery, și asta-i o aiureală.

Mi-am ridicat mâinile, neajutorată.

— De ce nu te-ai mai dus la astronomie? Întrebă ea.

— Am renunțat la curs.

Ea exclamă:

— Ai renunțat la curs? Avery, ultima zi pentru a renunța la un curs a fost... oh, Doamne, vrei să iei un incomplet?

— Nu-i mare scofală.

Brit se uită lung la mine; la fel și Jacob.

— Ți-ai pierdut mințile, Avery?

Am tresărit.

— Nu.

Respirând o dată adânc, Brit își plimbă privirea de la mine la Jacob.

— Jacob, poți să te întorci singur la cămin?

El se încruntă.

— Hm, da, nu-i prea mult de mers pe jos, dar...

— Bine, zise ea scurt. Aplecându-se, îl sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Jacob rămase câteva clipe blocat, apoi clătină din cap. Mă îmbrățișă grăbit și plecă.

— De ce l-ai trimis la plimbare? am întrebat.

— Pentru că avem nevoie să vorbim ca între fete, răspunse

ea.

Oh, Doamne.

Se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

Mă căzneau să născocesc un motiv bun pentru care îl evitam pe Cam.

— Pur și simplu nu cred că e bine să continui o relație cu el?

— OK. Tu ești în măsură să decizi asta, dar nici prietenia? Mergi până într-acolo încât nu suporti să fii la același curs cu el?

— Nu putem fi prieteni, am zis eu, după câteva momente, deja sătulă de discuția asta. Doar atât e, bine? Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu încerc să fiu nepoliticoasă, dar nu e nimic de spus. Nu vreau să-l văd. Final de poveste.

Nu vreau să-l văd. Problema cu afirmația asta era că nu era decât parțial adevărată. Eram prea jenată și rușinată să-l mai văd, dar îmi lipsea. Trecuse doar o săptămână, dar îmi era dor de comentariile lui istețe, de umorul și de farmecul lui, și de... m-am oprit, clătinând din cap.

Brit își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Bine, dar vreau să-ți mai pun o întrebare și vreau un răspuns sincer, dracului, OK?

Am făcut ochii mari.

— OK.

— A încercat ceva?

— Ce? am țipat eu.

Ea îmi susținu privirea.

— Ți-a făcut vreun rău sau ceva?

— Oh, Doamne, nu.

Îmi ștergeam palmele pe coapse.

— Cam n-a făcut nimic. Îți jur. N-a făcut nimic rău. Doar eu sunt de vină. Te rog să nu crezi asta despre el.

Brit dădu încet din cap.

— N-am crezut că ar fi făcut-o, dar trebuia să întreb. Trebuia să știu.

Mai stătu o vreme, schimbând subiectul la ultima ei întâlnire cu Jimmie și, pentru o vreme, am uitat de Cam și de toată încurcătura.

Când să plece, s-a oprit la ușă și s-a întors din nou spre mine.

— În caz că te întrebai, când am vorbit cu Cam, era cu adevărat îngrijorat pentru tine. Era supărat. Indiferent ce s-a întâmplat între voi, sper să puteți rezolva, pentru că...

— Pentru că?

Își strânse buzele, suflând aerul pe nări.

— Pentru că eu cred că tipul chiar ține la tine, Avery. Și cred că și tu ții la el. Ar fi mai mare păcatul, naibii, dacă n-ați putea drege asta sau n-ați putea trece peste vreo aiureală.

Cu semestrul apropiindu-se de sfârșit, m-am aruncat în învățatul pentru examene. Cu un incomplet la astronomie, aveam nevoie de note maxime la toate examenele ca să mă simt cumva mai bine după luarea unei hotărâri atât de nebunești. Nu o dată, în ultima săptămână, îmi venise să-mi trag una în față pentru incompletul acela. În acele momente foarte logice, mă făceam cu ou și oțet. A fost o decizie proastă, stupidă, mai ales din pricina unui băiat, dar nu mai era nimic de făcut acum. Lipsisem la ultimele două săptămâni de curs și nu mai aveam cum să recuperez.

După ce am terminat ultimul examen pe semestru – muzica –, mă îndreptam spre gara unde aveam parcată mașina.

Primind în față vântul aspru, care părea să-mi sufle drept în ochi, mi-am scos telefonul. Erau vreo două mesaje necitite de la Cam, din ultima săptămână, și unul de la *NUMĂR NECUNOSCUȚ*, care aparent se plictisise să mă tot numească târfa în căsuța vocală și trecuse la scris. Exact cum evitam e-mailurile vărului meu, am făcut același lucru și cu mesajele lui Cam.

Totuși nu le ștersesem. Nu știu prea bine de ce. Pur și simplu nu putusem.

Aveam și un apel pierdut de la Brit. Voia să ne întâlnim înainte să plece acasă, pentru vacanța de iarnă. Nici ea, nici Jacob nu mai deschisese discuția despre Cam, dar subiectul atârna între noi de fiecare dată când ne aflam împreună. După ce am plecat din campus, m-am dus la băcănie, pentru aprovizionarea pe care n-o mai făcusem de mult. Mă învârteam printre rafturi, fără să găsesc mai nimic apetisant, dar aruncând totuși niște lucruri în coș.

Când mă îndreptam spre ieșire, l-am zărit pe Ollie îndreptându-se către pizzeria alăturată, de la capătul mallului.

Ne aflam la numai un kilometru și ceva de blocul nostru cu apartamente, așa că n-a fost o surpriză să-l văd aici, dar m-am oprit în mijlocul parcării, cu inima bătându-mi tare. El nu s-a uitat spre mine, probabil nici nu m-a văzut, dar l-am văzut eu și m-am gândit la țestoasa aceea stupidă.

Mi s-a pus un nod în gât și am tras aer în piept, grăbită. Lacrimile au început să-mi usture ochii și mi-am impus să mă ocup de portbagaj. Am descărcat cumpărăturile, concentrându-mă asupra sarcinilor ordinare, până când sufocantul val de emoție s-a retras.

Inevitabilul s-a produs când mi-am cărat cumpărăturile.

Am auzit ușa lui Cam deschizându-se și am știut că nu putea fi Ollie. Inima mi-a șovăit și am încercat să descui ușa mea și să-mi duc cumpărăturile înăuntru mai înainte să mă vadă, numai că nu era cu putință. Renunțând la ideea tâmpită de a lăsa cumpărăturile pe hol, m-am aplecat, apucând cât mai multe sacoșe cu putință.

— Avery.

Închizând ochii strâns, am încremenit, trei sacoșe de cumpărături atârând precar de degetele mele îndurerate. Am simțit că mă sufoc când l-am simțit apropiindu-se. Parcă trupul meu îi detecta prezența la un nivel subconștient.

— Dă-mi voie să te ajut.

Vocea lui profundă își făcu drum până în pieptul meu, înfiorându-mă. Am deschis ochii, dar mi-am ținut privirea ațintită asupra celor ce puteam vedea din apartamentul meu.

— Mă descurc.

— Nu așa pare, răspunse el. Ți s-au învînețit degetele.

Era adevărat.

— E-n regulă.

Am dat să intru în apartament, dar Cam s-a mișcat iute. S-a strecurat pe lângă mine și tot ce i-am putut vedea a fost talia lui. Slavă Domnului că purta un pulover. Mâna lui apăru prin fața ochilor mei și îmi extrase sacoșele din mâini, și mă atinse făcând asta. Am sărit înapoi, scâpând una dintre sacoșe la podea.

— La dracu’.

M-am aplecat, prinzând balsamul de păr înainte să se rostogolească pe scări. Cam îngenunche, apucându-se că culeagă restul obiectelor împrăștiate. În mâinile lui erau șamponul, pasta de dinți și tampoanele. Drăguț. Înjurând

printre dinți, m-am silit să-mi ridic ochii.

Cam ținea gura strânsă ferm și a trebuit să-mi mut repede privirea pentru că nu era bine să-l văd.

— Dacă râzi, îți trag un pumn în burtă, am zis eu, adunând restul cumpărăturilor.

— N-aș îndrăzni nici să mă gândesc să râd.

O undă de amuzament i se strecură în voce.

Mă urmă în apartament, trecând pe lângă mine și punând sacoșele pe bufet. Am făcut același lucru, cu inima bătându-mi cu putere, știindu-l în bucătăria mea.

— Nu era nevoie să mă ajuți, dar îți mulțumesc, am zis eu, cu mâinile tremurând și scoțând laptele dintr-o sacoșă.

El era încă în bucătărie, stând în fața ușii.

— Chiar trebuie să...

— Chiar crezi că o să scapi de mine atât de ușor, acum, că sunt aici? întrebă el.

Am trântit laptele în frigider și am trecut la alimentele congelate.

— Pot doar spera.

— Ha. Amuzant. Trebuie să vorbim.

Punând alimentele congelate unul peste altul, le-am dus la congelator.

— Nu trebuie să vorbim.

— Ba da.

— Ba nu. Și am treabă. După cum vezi. Am de pus cumpărăturile la locul lor și...

— OK, pot să te ajut.

Cam înaintă hotărât, îndreptându-se spre bufet.

— Și putem vorbi în timp ce te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ba da, eu cred că ai.

M-am răsucit brusc, lăsând congelatorul deschis. Aerul rece îmi bătea în ceafa, dar aproape că nu-l mai simțeam în amestecul de panică și mânie stârnite de faptul că trebuia să-l înfrunt.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu înseamnă ceea ce crezi tu, Avery. Doamne!

Își trecu o mână prin părul ciufulit.

— Tot ce vreau e doar să vorbesc cu tine. Numai atât încercam să fac.

— Evident, eu nu vreau să vorbesc cu tine.

M-am repezit la bufet, smulgând pachetul cu carne de hamburgeri de pe teighea. Aruncându-l în congelator, am trântit ușa. Mai multe obiecte au zăngănit înăuntru și pe frigider.

— Și tu tot aici ești.

Cam trase adânc aer în piept, iar mușchii de pe falcă începură să-i zvâcnească.

— Uite, înțeleg că nu te bucuri că sunt aici, dar trebuie să-mi spui și mie ce am făcut de te-am supărat atât de tare încât nu mai vorbești cu mine și nici măcar...

— N-ai făcut nimic, Cam! Numai că nu vreau să vorbesc cu tine.

Răsucindu-mă pe călcâi, am ieșit din bucătărie și m-am dus la ușa de la intrare.

— OK?

— Nu, nu e OK.

Veni după mine în living, dar se opri în spatele canapelei.

— Nu așa se poartă oamenii, Avery. Nu iau și lasă pur și simplu o persoană sau se ascund de ea. Dacă este...

— Vrei să știi cum nu se poartă oamenii?

Zgândărită de adevărul spuselor lui, am izbucnit:

— Oamenii de asemenea nu-i sună tot timpul și-i hărțuiesc pe cei care evident nu vor să-i vadă! Ce zici de asta?

— Hărțuire? Asta am făcut eu?

Cam lăsă să-i scape un hohot de râs, dar sună spart.

— Îți bați joc de mine? îngrijorarea mea pentru tine e hărțuire? Am deschis gura, dar ghemul dureros se întorsese, aproape gâtuindu-mă.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nu mă hărțuiești. Eu, doar... Am lăsat fraza neterminată, trecându-mi mâinile prin păr.

— Nu știi.

Buzele lui Cam se subțiară, în timp ce se uita lung la mine. Clătină din cap.

— Asta-i din cauza a ceea ce am văzut, nu-i așa?

Făcu semn spre brațul meu, iar eu m-am crispat.

— Avery, poți...

— Nu, am zis, ridicând mâna. Nu e din cauza asta. Nu e din nicio cauză. Pur și simplu nu vreau să fac asta.

— Ce să faci?

— Asta! Am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. Nu vreau să fac asta.

— Dumnezeuule mare, femeie, tot ce încerc să fac e să vorbesc cu tine!

Cuvintele lui mă atinseră în inimă, dar am clătinat din cap, uitându-mă în ochii lui.

— Nu avem despre ce vorbi, Cam.

— Avery, ce naiba...

Cam își mușcă buza de jos, atrăgându-mi atenția asupra gurii lui ca și când ar fi ținut atârnat un cheeseburger prin fața

unui băiat lihnit din frăție.

— OK, știi ce? N-o să mă perpelesc pe jar acum din cauza asta. Dă-o dracului!

Am tresărit și am făcut un pas în lateral. Fără îndoială c-o meritasem, dar duruse – tăiase adânc.

El trecu pe lângă mine, ajungând la ușă.

— Uite, mă duc acasă pentru vacanța de iarnă. O să fiu când acolo, când aici, așa că, dacă ai nevoie de ceva...

Râse din nou, dar fără pic de umor, trecându-și degetele prin păr.

— Da, tu n-ai nevoie de nimic.

O durere se revărsă în pieptul meu, privindu-l deschizând ușa. Cam ieși pe hol, apoi se întoarse:

— O să stai aici, toată vacanța, singură, nu-i așa? Chiar și de Crăciun?

În tăcere, mi-am încrucișat brațele la piept.

El își întoarse capul, strângând din dinți.

— Mă rog. Crăciun fericit, Avery.

Cam merse hotărât până la apartamentul lui și m-am așteptat să aud ușa trântită, dar n-a trântit-o, iar asta a fost cumva mult mai rău. Mi-am închis ușa, cu ochii deja încețoșați. Așa era drept să se întâmple. Mi-am tot spus asta, îndepărtându-mă de ușă. Brit se înșelase. Nu exista nimic să fie rezolvat sau dres. Era mai bine așa. Trebuia să fie.

Doar că nu simțeam deloc c-ar fi fost bine.

Douăzeci și unu

Două lucruri s-au întâmplat în ziua de Crăciun. Tata mi-a trimis un mesaj pe telefon urându-mi „Merry Xmas”. *Xmas.*

Nici măcar nu putuse să scrie numele complet. Atât de personal. Și eu te iubesc, tati.

Și a nins, în seara aceea.

Nu mai văzusem niciodată ninsoare de Crăciun.

Lăsându-mă pradă micului fior de încântare, mi-am îmbrăcat jacheta și o pereche de ghete groase și am ieșit din apartament. Chiar dacă știam că nu era nimeni acasă la ei în apartament, nici măcar Ollie, am aruncat o privire spre ușa lor, când mă duceam spre scări. M-am întrebat cine avea grijă de Raphael.

Un sentiment apăsător se instalează în pieptul meu când am coborât, cu un efort, treptele și am ieșit sub streșina blocului. Ghirlande de lumini multicolore atârnau de ferestre, la câteva apartamente îndepărtate. Beculețele pomilor de Crăciun străluceau de la altele. Eu nu-mi decorasem apartamentul în niciun fel. Nu mi se părea c-ar avea sens să trec prin toată osteneala, în schimb îmi comandasem un cadou de Crăciun.

O nouă geantă de documente – de piele artificială îmbătrânită. O nouă geantă pentru un semestru nou.

N-aveam o direcție anume în minte, dar m-am trezit pe micul petic de pământ din partea cealaltă a ultimului bloc. Fulgi albi și pufoși deja pudraseră pământul și cădeau deși.

Adâncindu-mi mâinile în buzunarele jachetei, mi-am lăsat capul pe spate și mi-am închis ochii. Fulgi mici cădeau pe obraji și buzele mele. Fiecare era rece și ud. Am stat acolo destul de multă vreme pentru ca, dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, să creadă că-mi pierdusem naibii mințile, dar nu mi-a păsat.

Cam nu mă mai contactase din ziua cu cumpărăturile.

Nu că m-aș fi așteptat s-o facă, dar aveam o gheară în piept

ori de câte ori îmi verificam telefonul și nu găseam nimic de la el. Cât de ipocrită era treaba asta? Eu îi spuseseam că nu voiam să vorbesc cu el, așa că se oprise. Asta fusese ce-mi dorisem eu, nu?

Un alt fel de umezeală îmi acoperi obrajii, amestecându-se cu zăpada lăptoasă și am suspinat. Deschizând ochii, am urmărit căderea fulgilor pentru încă vreo câteva secunde, după care m-am întors înapoi.

Stând în fața ușii mele, m-am uitat spre a lui Cam și am șoptit:

— Crăciun fericit.

În ziua de după Anul Nou, mă săturasem de închisoare solitară și am făcut ceea ce îmi dorisem să fac. În ziua aceea rece, cu vânt puternic, am căutat hărțile de pe Google și m-am dus cu mașina în capitală, vizitând muzeele.

Eram foarte mândră de mine, când mi-am găsit un loc de parcare. Nu scosesem o familie de patru membri cu mașina în oraș, dar crescând în apropiere de Houston, eram oarecum pregătită pentru nebunia acestui tip de raită.

Muzeele erau ticsite majoritar cu familii, iar eu nu-mi dădeam seama dacă era sau nu un lucru normal pentru a doua zi după o sărbătoare. Mi-am petrecut cel mai mult timp în secțiunea Viața Veșnică a Egiptului Antic, din Smithsonian. Într-adevăr a fost uluitor să văd artefactele vechi de mii de ani.

Și mumia a fost foarte impresionantă, de asemenea.

Pasionata de istorie din mine a trăit toate gradele de încântare, bântuind pe coridoarele largi, chiar dacă eram singură și dacă, la câteva minute o dată, în pofida numeroaselor mele muștrări, mă gândeam la cum dăduse Cam de înțeles că ar fi vrut să mă însoțească. De bună seamă, asta

fusese cu puțin înainte să mă sărute, așa că poate ar fi fost gata să promită orice, la momentul acela.

Nici măcar nu mă puteam amăgi cu gândul că era tot acasă la ai lui, pentru că atunci când plecasem, de dimineață, zărisem camioneta argintie în parcare din spate. Cam se întorsese.

M-am oprit în fața unei vitrine cu ceramică. Nu-mi era de niciun folos că mă gândeam la săruturile lui. Făcea toată situația mai complicată. M-am întors, uitându-mă pe furiș la o pereche de adolescenți mai interesați de a-și cerceta unul altuia gurile, decât de toate minunile istoriei expuse în fața lor.

Un junghi îmi străpunsese pieptul.

OK, poate că nu fusese cea mai inteligentă dintre idei să vin aici, dar n-aș fi putut sta acasă, azi.

Nu când era ziua mea.

Marele 2-0.

Nu primisem nicio veste de la ai mei, încă, dar mi-am închipuit c-or să trimită vreun mesaj sau ceva, însă când am părăsit capitala, cu puțin înainte de ora patru după-amiaza, tot nu auzisem nimic de la ei.

Da, asta avea efectul pișcăturii unei meduze.

M-am oprit la Diary Queen, de lângă apartamentul meu, și mi-am luat un tort de înghețată. Nu mă dădeam în vânt după înghețată, dar, din ce-o fi fost făcută, partea aceea crocantă din mijloc era absolut divină.

Cu mica mea felie de tort, m-am ghemuit pe canapea și am văzut jumătate din primul sezon din Supranatural, înainte de a adormi la o oră jenant de devreme.

M-am trezit undeva între patru și cinci dimineața, simțind că un soi de ceață îmi învăluisese creierul. Ridicându-mă în capul

oaselor, am tresărit la zvâcniturile crunte din tâmples. Crezând că durerea de cap mi se trăgea de la dormitul pe canapea într-o poziție incomodă, m-am ridicat.

— Hopa!

Mi-am apăsât palma pe frunte, când camera s-a învârtit ca un titirez. Pielea mi-era fierbinte. Transpirasem?

Am pornit spre dormitor, ca să mă schimb, am ajuns doar până la jumătatea drumului, cârmind rapid spre baie.

— Oh, Doamne, am exclamat.

Crampele mi-au cuprins stomacul și am căzut în genunchi, ridicând capacul toaletei. Tortul de înghețată și tot ce mai mâncasem în ziua aceea mi-a venit înapoi, dintr-odată și cu forță. A fost năvalnic și nu s-a oprit câteva ore. De îndată ce mi s-a părut că s-a domolit, m-am sprijinit cu spatele de cadă, lipindu-mi obrazul de suprafața rece. Era bine așa, dar calmul n-a durat prea mult. Burta mi s-a încleștat și abia de-am ajuns la toaletă la timp.

Era oficial.

Mă bătuse Dumnezeu cu o formă urâtă de gripă virală. De unde o căpătasem? Mai conta? La naiba, nu. Nimic nu mai conta, devreme ce zăceam pe gresia rece, cu obrazul strivit și foarte probabil având imprimat, acum, modelul podelei. Pierdusem noțiunea timpului, nu mai știam cât trecuse. Știam că-mi trebuiau medicamente, ceva de la farmacie. Da, farmacia era o idee bună. Supă de pui. Theraflu. Pepto...

Ridicându-mă anevoie în picioare, m-am târât până în living. Pereții mi se păreau ciudați, nedeslușiți și un pic deformați, de parcă îmi făceau cu mâna. După o oarecare aventură, mi-am găsit poșeta și cheile și m-am dus până la ușa de la intrare. Exact când o descuiasem, am simțit turbulența

rău-prevestitoare în stomac.

Mi-am lăsat poșeta și cheile jos și m-am răsucit pe un călcâi. Pereții dansau. Nu era bine. Am izbutit vreo doi pași, după care picioarele mi-au făcut cel mai straniu lucru. Pur și simplu au încetat să mai funcționeze. Gata. Nimic. Mi s-au izbit de podea, dar n-am simțit. Târându-mă spre bucătărie, pentru că mai aveam destulă rațiune cât să nu vreau să fac asta pe covor, am ajuns la chiuvetă. M-am ridicat și, aplecându-mă deasupra chiuvetei, am vărsat până mi-au dat lacrimile.

Of, fir-ar, asta era nasol.

În cele din urmă, când furtuna păru să fi trecut, m-am lăsat la podea, sprijinindu-mă cu spatele de dulapurile de sub chiuvetă. OK. Farmacia ieșise din discuție. La fel și patul. Nu știu dacă m-am întins sau m-am prăbușit, dar eram din nou lipită de podeaua rece. Măcar în bucătărie aveam mai mult spațiu.

O durere profundă se instala în mușchii și-n oasele mele. Capul îmi zvâcnea atât de rău, încât nu puteam să deschid ochii sau să mă concentrez la altceva decât la faptul că mă durea. Mă simțeam de parcă îmi vârase cineva o perie de câlți pe gât. Creierul meu parcă încerca să fugă prin ape măloase. Nimic nu mai avea prea mult sens pentru mine. Am auzit telefonul piuind de undeva și, ceva mai târziu, a sunat, și a sunat... și a sunat. M-am întrebat dacă erau părinții mei. Poate că-și amintiseră că ieri fusese ziua mea.

Cred că am adormit, pentru că era un bubuit care suna îndepărtat, ca venind de foarte de departe. Și mi s-a părut că aud ușa livingului deschizându-se. Mă afluam într-o stare în care nu-mi păsa dacă era un criminal în serie. Oricine ar fi vrut să mă scape de chin ar fi fost bine-venit.

— Avery?

Urmă o pauză, apoi:

— Oh, Dumnezeuule.

Criminalul îmi știa numele și era tipul religios? Minunat.

Mâini reci îmi atinseră fruntea.

— Avery, oh, Doamne, ești OK?

Criminalul semăna oarecum la voce cu Brit, așa că evident nu era un criminal. M-am forțat să întredeschid ochii. Pentru o secundă, fața aceea se înceteșoșă. Am putut citi îngrijorare în trăsăturile ei, după care fața susură ceva.

— Gripă, am mormăit. Am gripă...

— De aceea miroase de parc-a fost un concurs de vomitat aici.

M-am crispat.

— Câh.

— Da, câh, toată treaba asta e câh.

Am auzit ceva căzând pe podea și apoi mâinile reci dispărură. Ușa frigiderului meu se deschise și un minunat, splendid, aer rece scaldă podeaua și pe mine. Eram în paradis, curat paradis.

Ușa se închise și Brit se întoarse, cu apă.

— Trebuie să bei apă. Haide, ajută-mă să te ridic în capul oaselor.

Murmurând pentru mine, mi-am lipit palmele pe podea, dar brațele mi-erau prea vlăguite. Brit și-a petrecut un braț în jurul meu și m-a ridicat, sprijinindu-mă de un dulap. O sticlă cu apă a apărut la buzele mele uscate.

— Nu!

Am încercat s-o împing la o parte, dar nu mi-am putut ridica brațele.

— O... să... iei... gripa...

— Am făcut vaccinul antigripal, așa că n-o s-o iau. Bea apa asta, Avery. Bea-o.

Mi-a dus-o la gură din nou și apa s-a prelins înăuntru, arzându-mi gâtul.

— Doare, probabil, hm? Dacă bei apa asta, o să mă duc la farmacie și-ți aduc ceva, bine? Cred că ai febră.

Mâna ei se lipi din nou de fruntea mea.

— Aha, ai febra.

Cred că am băut apa și apoi cred că am căzut din nou cu fața la podea. Totul s-a șters. Brit vorbea cu mine și cred că i-am răspuns. Habar n-aveam ce îmi ieșea pe gură. Ea m-a lăsat pe podea, la un moment dat, apoi am auzit-o din nou, în living, vorbind cu voce scăzută. Durerea din capul meu era prea mare ca să pot deschide ochii.

Niște brațe s-au strecurat pe sub mine și, pentru o secundă, am plutit. Apoi m-am răsucit, sprijinită de ceva dur și cald. Am gemut, întorcându-mi capul într-acolo. Avea un miros familiar, liniștitor, care mă învăluia și mă legăna, până când am fost întinsă pe ceva mult mai confortabil, iar ceva rece și umed îmi era lipit pe frunte.

Am ațipit și m-am trezit, de mai multe ori, dându-mi seama că nu mai eram singură. Cineva stătea lângă mine, pe marginea patului, ținându-mi o compresă pe obraji. Am murmurat ceva înainte să adorm din nou. Nu știu cât a durat asta, dar în cele din urmă am deschis ochii și a fost ca și când aș fi ieșit dintr-o comă. Lumina care pătrundea prin fereastră era prea puternică și durerea îmi zvâcnea încă în cap, deși mai difuz decât înainte.

Am deschis gura, dar imediat am început să tușesc.

Niște pași s-au apropiat bufnind dinspre hol și deodată Brit era în ușa dormitorului meu, cu un pahar de apă într-o mână și o cană în cealaltă.

— Ești vie! Slavă Domnului, că începusem să cred că te-am ucis din întâmplare vârându-ți medicamentele cu forța pe gât.

M-am uitat la ea prostită.

— Am luat medicamente?

— Da.

Veni săltând spre mine și se așeză pe pat.

— Ai luat medicamente de două ori și ești pe cale să mai iei. Trebuie să bei toată apa asta. Și trebuie să înghiți asta – alte medicamente. Mama, care e asistentă medicală, apropo, zice că, dacă ai avut febră noaptea trecută, acum ar trebui să fii bine. Adică, ar trebui să te simți mai bine.

— Noaptea trecută?

Acoperindu-mi gura cu mâna, am început să tușesc din nou, luând apa de la ea. A trebuit să așteptăm să-mi treacă...

— Cât... e ceasul?

Brit se așeză pe marginea patului, întinzându-mi cana aburindă. Deja puteam simți mirosul de lămâie.

— Ceasul? Scumpo, întrebă mai bine în ce zi suntem. E sâmbătă.

Cât pe-aci să mă înec cu apa.

— Am fost... fără cunoștință... o zi întreagă?

— O zi și jumătate, zise ea, compătimitor. Când ți-am trimis mesaj și te-am sunat, iar tu n-ai răspuns, m-am îngrijorat. De aceea am venit aici. Ți-a fost destul de rău. Mama zice că probabil de la deshidratare.

Rumegând informația în timp ce-mi terminam apa, am pus paharul pe noptieră și am luat cana de la ea. M-a apucat un alt

acces de tuse și doar printr-o minune n-am vărsat-o pe mine.

— Și tu ai... stat aici tot timpul ăsta?

— Nu tot timpul. Am avut ajutor.

— Vă mulțumesc, am zis. Sincer, vă mulțumesc. Aș mai zăcea încă... pe podea, dacă n-ați fi fost... tu și Jacob.

Ea clătină din cap.

Deodată, mi-a trecut prin minte ceva foarte important. Am aruncat o privire la mine însămi. Purtam bluza de noapte, cu mâneci lungi. Aveam încă sutienul pe mine și eram în pantaloni de pijama, dar – oh, Doamne – brățara îmi fusese scoasă. Am ridicat capul atât de brusc, încât durerea mi-a traversat fața. Brățara era pe noptieră.

— Tu ai...?

— Da și nu, zise ea, aranjându-și codița scurtă din vârful capului. Eu te-am ajutat să-ți îmbraci pantalonii.

— Și atunci, cine...?

O senzație de prăbușire în gol mă făcu să cred că va trebui să alerg iar la baie.

— Oh, Doamne...

Brit tresări.

— Nu mă un, Avery, dar n-am știut ce altceva să fac. Nu te puteam ridica de pe podea. Pentru cineva atât de mărunț ca tine, cântărești o tonă și eu n-am mai mulți mușchi decât Jacob. Cam era chiar vizavi și părea soluția cea mai rapidă.

Oh, Doamne, nici măcar nu-mi puteam concentra creierul bolnav asupra acestei mici informații. Dacă nu Brit mă dezbrăcase de puloverul learcă de nădușeală, trebuie să fi fost Cam, ceea ce însemna că tot el fusese cel care pusese brățara pe noptieră.

Mi-am închis ochii.

— Simți c-o să vomیți din nou?

— Nu, am zis eu răgușit. Deci... deci Cam a fost aici?

— El te-a adus în pat și a stat cu tine cât am dat eu o fugă ia farmacie, zise ea, încrucișându-și picioarele. Când m-am întors, îți schimbase bluza și a jurat că n-a tras cu ochiul la farmecele tale. Deși eu, una, m-am holbat la farmecele lui. A fost fără cămașă tot timpul. Chiar dacă eu deschiseseam toate ferestrele din casa asta ca s-o aerisesc de toate miasmele tale.

Toate miasmele mele. Cam fusese înconjurat de miasmele mele.

— A fost infirmiera perfectă. Ți-a ținut o compresă udă pe față, ca să te răcorească.

Brit suspină, cu nostalgie.

— A stat cu tine chiar și când am curățat eu mizeria în urma ta.

— Mersi, am zis din nou, terminând de băut cana. Vreau să spun, îți mulțumesc mult. Îți sunt datoare.

— Păi, da, zâmbi ea scurt. Îi ești datoare și lui Cam.

M-am lăsat pe spate, în pat, închizând ochii.

— Pariez c-a trebuit să-l rogi cu cerul și pământul să vină încoace.

— Nu, răspunse ea, împungându-mă în picior până m-am uitat la ea. N-a trebuit să-l rog de două ori. A lăsat imediat totul și a venit să te ajute.

Douăzeci și doi

Boala a persistat și s-a transformat într-o dezgustătoare tuse seacă, pe care am tratat-o obsesiv cu toate medicamentele cunoscute vreodată de om. În prima zi a semestrului de

primăvară, încă mai tușeam, dar m-am simțit destul de întremată ca să mă duc la cursuri.

Pe drum, mi-a crescut oarecum tupeul și m-am dus la ușa apartamentului lui Cam. Trebuia să-i mulțumesc față în față, nu prin mesaje scrise. Cu inima bătându-mi de parcă alergasem în sus și-n jos pe scări, am ciocănit la ușa lui.

Pași grei s-au auzit de partea cealaltă a ușii câteva secunde înainte de-a se deschide larg, înfățișându-l privirii pe Ollie, în toată splendoarea lui dezordonată. Un zâmbet adormit îi flutură pe buze.

— Hei, bună, mă bucur să te văd pe picioare și umblând iar.

— Mersi. Mi-am simțit obrajii încălzindu-se. Cam s-a trezit?

— Da, stai să verific. Așteaptă puțin.

Lăsa ușa întredeschisă și dispăru înapoi în apartament. Câteva momente mai târziu – momente care au părut nesfârșite – se întoarse, ceva mai puțin răvășit.

— De fapt, ăă, a plecat deja la cursuri.

— Oh! am zâmbit eu, ca să-mi ascund dezamăgirea. Bine, păi... ne mai vedem.

— Da.

Ollie dădu din cap, trecându-și o mână prin părul lung până la umeri.

— Hei, Avery, sper că te simți mai bine.

— Da. Mulțumesc.

Făcându-i cu mâna, mi-am potrivit cureaua noii mele genți și mi-am scos mănușile, coborând scările și ieșind în aerul înghețat al dimineții însorite. M-am oprit la câțiva pași în spatele mașinii mele, cu inima strânsă.

Era acolo – mașina lui Cam.

Nu plecase la cursuri. Fusesse în apartament. Camioneta era la fel de înghețată ca și vremea. Ollie se dusesse să-l anunțe, iar Cam nu voise să mă vadă.

L-am văzut pe Cam prin campus de multe ori, în următoarele câteva săptămâni. Se părea că aveam un orar care ne tot intersecta drumurile și de fiecare dată când îl vedeam, era fie cu Jase, fie, ca în urmă cu o zi, cu Steph.

Ori de câte ori îl vedeam cu ea, o senzație urâtă se instala în capul pieptului meu. Nu aveam niciun drept să simt așa. Știam asta, însă nu mă puteam opri să vreau să mă reped și s-o toc pe Steph cu câteva lovituri de karate, pentru o săptămână.

Dar nu asta era partea cea mai rea când îl zăream. De cele mai multe ori când mă vedea și el și privirile noastre se întâlneau, întotdeauna el își întorcea capul. Era de parcă nu fuseserăm prieteni aproape cinci luni și nu avuseserăm împreună niciun moment intim. Ca și când nu ne-am fi cunoscut.

Asta îmi aducea aminte de schimbarea petrecută cu prietenii mei în liceu, după petrecerea de Halloween. Ca și când timpul în care fuseserăm împreună se ștersese.

Vineri, o mică porțiță se deschise. Cam era singur, traversând strada principală, îndreptându-se spre Knutti, cu capul în jos și mâinile vârâte în buzunarele hanoracului său.

— Cam!

I-am strigat numele atât de brusc, încât mi-am provocat un jalnic acces de tuse, rămas de la răceala mea.

El se opri, ridicând bărbia. Smocuri de păr negru se cârlionțai de sub căciula tricotată pe care o purta.

M-am luptat să urc restul dealului, cu dureri în piept și în picioare. Cu răsuflarea tăiată, m-am oprit în fața lui.

— Scuze, am gâfâit eu, respirând adânc de vreo câteva ori.
Dă-mi o secundă.

El se încruntă.

— Aoleu, cum faci!

— Da, e ciurma neagră și nu mai trece niciodată.

Mi-am dres glasul, silindu-mi ochii să îi întâlnească pe ai lui. Pentru o clipă, cum mă uitam în ochii aceia limpezi, am uitat de ce îl oprisem.

Un nor îi traversă fața, după care își feri ochii, cu un mușchi zvâcnind pe falcă.

— Trebuie să ajung la curs, deci...?

Cam, grăbit să ajungă la curs? Apocalipsa stătea să se pornească. M-am împotrivit impulsului de-a pleca pur și simplu, în momentul acela, pentru că era dureros de evident că nu-l interesa câtuși de puțin conversația asta, însă am rămas pe loc. Îi eram datoare.

— Voiam doar să-ți spun mulțumesc c-ai ajutat-o pe Brit, când am fost bolnavă.

Își strânse buzele, ațintindu-și privirea undeva dincolo de mine.

— N-a fost mare lucru.

— Pentru mine a fost, am zis eu, liniștit, dorindu-mi să se uite la mine. Așa că, îți mulțumesc.

Cam dădu din cap, scurt, apoi trase adânc aer în piept. Privirea i se întoarse o clipă spre mine, și iar înapoi. Umerii i se încordară.

— Cu plăcere.

— Păi...

Am rămas fără cuvinte, pentru că tot ce-mi mai veni în minte nu se putea rosti. De pildă că îmi pare rău pentru că am

fost așa o nesuferită. Și mi-aș dori să nu-mi fi văzut cicatricea.

— Trebuie să plec, zise el, în cele din urmă, întorcându-se către intrarea laterală a clădirii, unde câțiva studenți fumau. Ne mai vedem.

— Îmi pare rău, am izbucnit eu, cu inima trepidând.

Cam se întoarse în loc, cu ochii mijiți, și parcă ar fi așteptat ceva, dar apoi scutură din cap.

— Și mie.

Nu l-am oprit din nou.

Lacrimile mă ardeau în fundul gâtului și, nu știu cum, am ajuns la cursul introductiv de engleză, care avea loc în aceeași clădire unde avea și el curs. Toată dimineața am avut mintea amorțită, în ceață, iar când m-am întâlnit cu Jacob și Brit, la Den, pentru prânz, abia de le urmăream conversația, ciugulind din sendviciul meu. Cred că ei se obișnuiseră cu asta, totuși, pentru că niciunul nu făcu vreo remarcă.

Mai târziu, când Brit și cu mine mergeam spre Whitehall, pentru cursul de economie, i-am povestit de întâlnirea cu Cam.

— Nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

— Nu cred că despre asta e vorba, Avery.

— Oh, ba da. Se grăbea să scape naibii de mine. De fapt, a zis că nu voia să întârzie la curs și, ce naiba, lui Cam nu-i pasă niciodată de asta.

Brit și-a îndesat căciula pe urechi, când ne-am oprit lângă pavilionul din fața clădirii de științe sociale.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Da.

Își prinse mâinile înmănușate una de alta.

— Știi că țin la tine, da? Deci o să ți-o spun deschis. Tu l-ai evitat pe Cam de la Ziua Recunoștinței, iar pentru mine,

pentru el, și pentru toată lumea, a părut că asta voiai tu. Ca el să plece pur și simplu.

Am deschis gura, dar ce-aș fi putut zice? Asta voisem.

— Prin urmare, el a plecat. Nu-l poți învinui pentru asta. Băiatul nu face decât să se împace cu situația, știi?

Își țuguie buzele.

— Și după ce l-ai ignorat atâta vreme, probabil că nu e încântat să stea de vorbă cu tine.

— Știu, am recunoscut. Numai că...

— În sfârșit te-ai săturat să te preocupe numai persoana ta și te temi că e prea târziu?

Asta să fi fost? Nu eram sigură, dar speram să nu fie așa, pentru că, măcar preocupându-mă numai de mine, era mai puțin deprimant.

— Ai răbdare, zise ea, punându-și mâinile pe după umerii mei. Dacă nu se întoarce, atunci dă-l naibii.

— Dă-l naibii, am repetat eu, dar nu simțeam deloc așa.

Brit mă îmbrățișă, oricum.

— Așa te vreau.

Vineri seară, mă uitam la tema de la economie, convinsă că era o limbă cu totul diferită, destinată să zăpăcească lumea de cap. Concentrarea se dovedise misiune grea, din mai multe motive. De vreo câteva ori mă trezisem holbându-mă la ecranul televizorului, fără să văd într-adevăr ce era la televizor, cu mintea zburându-mi în direcții diferite, majoritatea conducând înapoi la Cam.

Mă săturasem de mine.

Deodată, a început să-mi sune telefonul, din fundul genții. Extrăgându-l, am gemut când am văzut numele apelantului. Vărul meu. Eram un pic surprinsă că mă suna, după zecile de

e-mailuri pe care i le ignorasem.

Dar faptul că mă suna m-a făcut să îmi iau inima în dinți și să-i răspund.

— Alo, am zis, cu vocea monotonă.

A fost un moment de tăcere, apoi:

— Răspunzi la telefon?

— De ce nu?

Da, asta suna ridicol, chiar și pentru mine.

— Care-i treaba, David?

— Ai citit vreunul dintre e-mailurile mele?

Aroanța tonului care-i stătea în obicei era acum absentă.

Șocant.

— Ah, am citit vreo două, dar am fost ocupată, cu colegiul și toate celelalte.

M-am ridicat și mi-am vârât geanta sub măsuța de cafea.

— Deci...

Oftatul lui David se auzi clar.

— Nu știi nimic? Părinții tăi n-au încercat să ia legătura cu tine?

Am pufnit cu dispreț.

— Aă, nu. Au uitat de ziua mea.

— Îmi pare rău de asta, răspunse el și l-am putut practic vedea făcându-se mic. Am crezut că vor încerca să-ți spună despre ce s-a mai petrecut aici. Are cumva legătură cu tine.

Intrând în bucătărie, m-am încruntat, în timp ce mi-am luat o cutie de apă minerală din frigider.

— Cum ar putea să aibă legătură cu mine ceva ce se petrece acolo?

A urmat o pauză, apoi bomba tuturor bombelor:

— E vorba de Blaine Fitzgerald. A fost arestat.

Cutia cu apă mi-a scăpat din mână și a zăngănit pe podea. S-a rostogolit sub masă. Eu am rămas încremenită, holbându-mă la frigider.

— Ce?

— A fost arestat, Avery. De aceea am tot încercat să dau de tine. Am crezut... nu știu, am crezut că ți-ar plăcea să știi.

Am simțit că mi se înmoaie picioarele, așa că m-am întors și m-am agățat de bufet cu o mână. Camera s-a clătinat de parcă îmi era din nou rău.

— Avery, mai ești acolo?

— Da, am zis, înghițind în sec. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat pe la începutul verii, dar s-a ținut sub tăcere până pe la mijlocul lui august, când a fost arestat. S-a dat o petrecere. Au fost și niște puști mai mici, din câte am auzit, îmi explică el, iar eu am închis ochii. A fost o fată cu care ai fost tu colegă. Cred că era cu un an mai mică decât tine – Molly Simmons.

Mi-am amintit că îi văzusem numele într-unul din e-mailuri și presupusesem ceva cu totul diferit.

— Ce... a făcut Blaine?

David nu răspunse imediat.

— A fost acuzat de agresiune sexuală și mai multe alte infracțiuni. O să aibă procesul în iunie, dar a fost lăsat în libertate pe cauțiune. Situația nu e prea promițătoare pentru el. Sunt o mulțime de probe. Singurul motiv pentru care eu știu ceva despre povestea asta e acela că tatăl lui a venit la al meu ca să-l reprezinte la proces. Tata a refuzat cazul. Voiam să știi și tu asta.

Nu știam ce să-i răspund. Mulțumesc că nu l-a apărat pe nemernic? Nu știam deloc ce să zic. Eram uluită. Întotdeauna

mă întrebasesem dacă Blaine mai făcuse și altcuiva ce-mi făcuse mie și dacă tăcerea mea nu avea să-i dea libertatea s-o facă din nou. Sperasem că nu – mă rugasem să nu fie cazul.

— Fata pe care... a violat-o i-a căutat pe ai tăi.

Nu știam ce era mai șocant: faptul că fata aceea îi contactase pe ai mei sau că David spusese într-adevăr viol.

— Ce? De ce? Eu n-am spus nimic. Mi-am ținut...

— Știi, Avery. Știi că n-ai spus nimic, dar ea mergea la aceeași școală ca și tine. A auzit zvonurile despre tine și Blaine și, ei bine, a pus lucrurile cap la cap. S-a dus la părinții tăi mai întâi și sunt sigur că știi cum a decurs întâlnirea.

Trebuia să m-așez, până nu cădeam.

— Când ei au refuzat și barem să stea de vorbă cu ea, a venit la mine.

David făcu o pauză.

— Nu i-am spus nimic, Avery. Nu e treaba mea, dar cred că ea încerca să ia legătura cu tine. Nu știu cum a aflat informații despre tine.

— Nu cred că a aflat.

M-am trântit pe canapea. Pe de altă parte, eu ștergeam aproape toate e-mailurile pe care nu le recunoșteam.

— Dar? Este... OK? Vreau să spun, ți s-a părut că era OK?

David își drese glasul.

— Pe cinstite? Nu.

Frecându-mi fruntea, am murmurat:

— Bineînțeles că nu. A fost o întrebare tâmpită.

— Poate vrei să, ăă, îți verifici e-mailul sau ceva. Părea să aibă într-adevăr nevoie să stea de vorbă cu tine și asta se întâmpla în august.

— Nu pot să-i spun nimic. Dacă vorbesc și se află, familia

lui ne va da în judecată, pe mine și pe ai mei, pentru câteva milioane.

Am simțit cum mi se urcă fierea în gât.

— E o condiție de nedivulgare din partea mea.

— Știu, zise David. Dar, cum spuneam, m-am gândit că poate ai vrea să știi ce se întâmplă.

Capul îmi vuia de atât de multe întrebări că abia de-am putut prinde una ca s-o rostesc.

— Și acuzațiile? Crezi c-or să se probeze? Că el o să ajungă la închisoare?

— Din câte a văzut tata, acuzațiile or să se probeze. O să meargă la închisoare, Avery, pentru cel puțin șapte ani.

Am deschis brusc ochii. M-a cuprins o mare ușurare, cu atâta forță, atât de puternică, încât parcă mi se ridicase de pe piept o tonă de cărămizi. Niciodată, nici în visele mele cele mai nebunești, nu m-aș fi așteptat la asta. Blaine nu mergea la închisoare pentru ceea ce-mi făcuse mie, dar avea să se facă dreptate. În sfârșit. Mă supăra doar că asta trebuise să i se întâmple și altei fete – o fată care probabil se confrunta cu un îngrozitor blam pentru că ieșise în față, dar care continuase. O parte din ușurare se transformă în vinovăție și rușine. Dacă eu le-aș fi spus nu părinților mei? Dacă aș fi rămas fermă pe poziție? Poate că asta nu i s-ar mai fi întâmplat și lui Molly. Și Dumnezeu știe câte alte fete o mai pățiseră, despre care nu aveam să aflăm niciodată. La acest gând, mi se întoarse stomacul.

— Oricum, încheie David. Am vrut doar să te anunț.

— Îți mulțumesc, am zis eu, cu sinceritate. Îmi pare rău că nu am răspuns. Am crezut... ei bine, nu contează ce am crezut.

— Știu ce ai crezut. Într-adevăr, nu ți-am dat niciun motiv să crezi altfel.

A făcut o pauză și eu am căscat ochii larg.

— Uite, vreau să-ți spun că-mi pare rău.

— Ce?

— Toți anii ăștia, ei bine, n-am știut niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat, dar ar fi trebuit să fac ceva, zise el. Îmi pare rău. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin ce-ai trecut.

Emoția mi se urcă în gât. Era de-a dreptul uluitor. Nu doar că David era scos din lista mea imaginară de mizerii, dar acele trei cuvinte, așa niște cuvinte simple, erau ca un far strălucitor în mijlocul nopții. Degetele îmi tremurau pe telefon. Am strâns din ochi, dar o lacrimă tot s-a furișat afară.

— Îți mulțumesc, am șoptit, răgușit. Îți mulțumesc.

Douăzeci și trei

Am fost încă în stare de șoc cea mai mare parte a zilei de sâmbătă, într-atât încât, după ce mă întâlnisem cu Jacob și cu Brit, pentru ședința noastră de învățat împreună la o cafea, nici măcar nu-mi puteam aminti ce naiba făcusem cu ei. Mai apoi, după ce am mâncat o cină rapidă, formată dintr-un cheeseburger, mi-am dat seama că-mi uitasem geanta în mașină, cu telefon cu tot.

Prea distrată și un pic leneșă, nici măcar nu mi-am pus pantofii, ci am deschis ușa larg și am ieșit pe hol, încremenind scurt când l-am văzut pe Ollie urcând pe scări cu o cutie de beri în mâini.

— Salut! zâmbi el. Ce faci aici, afară... în șosete?

— Aă, mă duceam până la mașină să-mi iau geanta, m-am

fățâit eu în loc. Sete mare?

Ollie râse.

— Deși mie îmi e totdeauna sete, astea nu-s pentru mine. E o luptă, diseară, și am chemat niște prieteni pe la noi.

— Sună distractiv.

— Da...

Aruncă o privire spre ușa lui, schimbând cutia în mâna cealaltă.

— Nu vii și tu?

Mi-a tresăltat inima.

— Oh, nu știu ce să zic. Poate altă...

— Haide, lupta principală n-a început încă, deci n-ai pierdut nimic.

Am șovăit.

— Nu știu...

Ollie își scoase buza de jos în afară și era atât de caraghios, că am izbucnit în râs.

— Cam o să fie fericit să te vadă.

— Mda, nu cred că...

— Sună a plan pe loc, mă întrerupse el. Nu te gândi. Vino. Doar pentru scurt timp, OK? Poate îl scoatem pe Raphael la o plimbare.

Am râs din nou, gândindu-mă la Ollie și la biata țestoasă, aruncând o privire spre apartamentul lor. De ce n-aș fi trecut pe la ei? Ar fi fost un lucru firesc, și Ollie locuia acolo. Mă putea invita el. Și, dacă era să fiu cinstită cu mine, voiam să-l văd pe Cam.

Îmi... îmi era dor de el.

Trăgând adânc aer în piept, am dat din cap.

— OK. Dar nu stau mult.

— Trăsnet!

Ollie își făcu brațul toartă spre mine și, mai înainte de a mă putea răzgândi, mă conduse pe hol.

— Stai! N-am pantofi.

— Cui îi pasă?

Îmi servi un zâmbet tâmp, în timp ce traversam mica distanță.

— Pantofii sunt supraestimați.

Inima începu să-mi bată mai repede, când Ollie împinse ușa, deschizând-o. Imediat, zgomotele râsetelor și ale luptei se amplificară până când, pentru o clipă, am fost puțin copleșită. Toată lumea era cu ochii la televizor. Intrând în bucătărie, Ollie îmi dădu drumul la braț și puse cutia în frigider. Luă două pahare de tărie din bufet. Ce naiba căutam eu aici?

— Jose îți spune bine ai venit! și îmi întinse unul dintre păhăruțe.

Mi-a tremurat puțin mâna, când l-am luat. Vocea din capul meu îmi spunea nu, dar, naiba s-o ia, mă săturasem de vocea aia. Era aceeași voce care îmi spusese să-i cer lui Cam să plece. Aceeași voce care îmi spusese să-mi ascult părinții. Aceeași voce care îmi spusese să-l las pe Blaine să mă ducă în camera aceea. Vocea aia nu făcuse decât să mă bage în belea. Am dat pe gât paharul și imediat mi-au dat lacrimile, când lichidul mi-a ars gâtul.

— Vai de mine, am bâiguit, clipind des.

Ollie râse, înlocuind paharul cu o sticlă de bere și apoi mă luă de braț, conducându-mă înapoi în living.

— Uite pe cine am găsit! strigă el.

Mai multe capete se întoarseră, iar degetele mele se strânsură în jurul gâtului sticlei de bere. Nu vedeam pe nimeni

în afară de el, iar în clipa în care m-am uitat la Cam, am știut că asta fusese o idee foarte, foarte proastă.

Mi se părea că trecuseră luni de când nu-l mai văzusem.

Cam stătea pe canapea, cu șapca de baseball pe cap, întoarsă la spate. Era aplecat, țipând la doi tipi de pe ecranul televizorului, care se băteau pe rupte. Hanoracul burgund îi era descheiat la fermoar, arătând tricoul alb de dedesubt. Lângă el, pe canapea, era Steph.

Am luat o înghițitură zdravănă de bere.

Ea arăta perfect, ca de obicei. Părul lucios de brunetă, helanca neagră mulată, întinsă peste sâni. Probabil a spus ceva, pentru că în sfârșit Cam și-a întors privirea și a fost ca un pumn în plex.

Surprinderea îi fulgeră pe fața-i frumoasă și apoi privirea îi căzu pe ceea ce aveam în mână. Ridică sprâncenele și privirile ni se întâlniră. Mi s-a părut că-mi stă inima. Am avut impresia că toată lumea s-a oprit din vorbit și se uita la mine, dar în realitate au trecut doar câteva secunde și probabil nimeni n-a băgat nimic de seamă.

Buzele sale se arcuiră într-o parte.

— Salut.

— Salut, i-am răspuns eu, pierit.

El continuă să se uite la mine alte câteva clipe, după care se întoarse la ecran, cu umerii drepți și încordați. Nu mă voia aici. Era scris în toată ființa lui și, de altfel, Steph era lângă el.

Am pornit spre ușă, dar, nu știu cum, Ollie a sfârșit în spatele meu și următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că m-a făcut să stau într-un fotoliu rabatabil, cu fața la televizor. Doi bărbați fără cămașă în maiouri de spandex își cărau pumni în față. Hmm.

Crispată, am băut berea mai repede decât ar fi trebuit, probabil. Chicotitul răgușit al lui Steph mi se strecură în stomac și începu să-mi râcâie măruntaiele cu ghearele. În decurs de câteva minute, ajunse practic în poala lui Cam, cu o mână încolăcită pe bicepsul lui. Se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Cam clătină din cap și buzele ei lăsară cel mai delicios botic. Ce-i spusese oare?

Cineva – Ollie, poate?

— Îmi dădu un alt păhărel de tequila, care îmi încălzi stomacul și înlătură ghearele lui Steph.

— Îmi plac șosetele.

Ridicând ochii, l-am văzut pe unul dintre prietenii lui Cam. Nu-i știam numele și nu i-am recunoscut propriu-zis fața, dar avea un zâmbet plăcut. Mi-am întins picioarele, mișcându-mi degetele în șosetele cu toate culorile curcubeului.

— Mersi.

El își trecu o mână prin părul șaten tuns scurt și se prinse de ceafa.

— Deci și tu urmărești de obicei luptele din UFC⁹?

M-am uitat la ecran. Unul dintre tipi tocmai era lovit cu piciorul în coaste.

— Asta e prima oară când mă uit la așa ceva.

— Nu s-ar zice c-o să te mai uiți a doua oară.

Deschizând gura, am fost surprinsă să mă aud chicotind.

— Da, nu știu dacă asta va fi ceva ce voi urmări regulat.

— Ei, mare păcat, zise tipul, cu un ușor rânjet. Cam comandă din astea în fiecare lună și venirea ta ar fi încă un lucru pentru care să le-aștept cu nerăbdare.

⁹ Ultimate Fighting Championship, campionat de lupte marțiale mixte.

N-am răspuns nimic și mi-am întors ochii din nou spre televizor, trecându-mi o mână peste genunchi. Tequila și berea îmi încălziseră mușchii și îmi făcuseră gândurile neclare. Tipul mă întrebă dacă mai voiam ceva de băut și mi-am dat seama că golisem sticla.

— Desigur.

Zâmbetul de pe fața mea cred c-a fost deosebit de larg și deschis.

Întorcându-se cu o bere rece, se așeză pe brațul fotoliului meu, iar dincolo de el l-am văzut pe Cam ridicând capul și îngustându-și ochii.

— Poftim.

— Mersi.

Am luat o înghițitură, fiind acum în punctul în care puteam cu ușurință ignora gustul neplăcut de după, care îmi umplea gura. Privirea mi se intersectă cu a lui Cam pentru o secundă și am făcut un efort să mă uit în altă parte. Am sfârșit uitându-mă în sus, la băiatul de lângă mine.

— Scuze. N-am reținut cum te numești.

El îmi împunse umărul.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Henry.

— Avery, am zis.

El îmi repetă numele, cu un zâmbet.

— Îmi place. E deosebit.

— Ca șosetele mele?

Henry râse și aruncă o privire spre ecran.

— Da, ca și șosetele tale. Deci, ești la colegiu, Avery?

Am dat din cap.

— Tu, nu?

— Nu. Am absolvit acum vreo doi ani. Îl știu pe Cam din...

ei bine, din lucrurile pe care le face.

Luă o înghițitură din berea lui, în timp ce eu încercam să-mi închipui ce însemna asta. El se uită în jos la mine, cu fruntea încrêțită.

— Ești destul de mare să bei?

Am chicotit.

— Nu.

— Mi-am închipuit eu. Arăți destul de tânără.

— Nu sunt chiar atât de tânără. Tocmai am făcut douăzeci.

— Slavă Domnului că ești legală, zise el, clătinând din cap și ridicând o sprânceană. Eu n-am să spun nimănui despre berea din mâna ta.

Lăsându-mi capul într-o parte, am încercat să-i aproximez vârsta.

— Tu câți ani ai?

El se uită în jos, la mine.

— Sunt destul de mare ca să știu mai bine.

Mai înainte de a-l putea face să dezvolte răspunsul, Cam strigă:

— Hei, Henry, vino aici o secundă.

Henry se ridică de pe brațul fotoliului și se apropie, ocolind alți vreo doi băieți. Steph se dădu în spate și își încrucișă brațele, în timp ce Cam îi făcu semn lui Henry să se aplece. N-aveam nicio șansă să aud ce-i spune Cam, dar Henry se întoarse și se duse la Jase, care stătea sprijinit cu spatele de perete.

Mai mult decât curioasă la ceea ce se petrecea acolo, am simțit nevoia imperioasă să fac niște cercetări. Am deschis gura să întreb, pentru că, de ce naiba nu, dar Steph îl ținea pe Cam de braț și am fost distrasă. El îi șoptea ceva. Ea își trase

brusc mâna și îmi aruncă o privire pe care n-ai fi putut s-o descrii decât ca de viperă. Să spun drept, a fost o adevărată operă de artă și eu am fost oarecum invidioasă pe acest nivel de măiestrie.

M-am uitat spre Henry, iar el și-a ridicat privirea. Îmi făcu cu ochiul, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet, simțindu-mă oarecum amețită. Aveam furnicături pe pielea de pe ceafa și m-am întors spre locul unde stătea Cam. Se uita drept la mine și eu am început să-i zâmbesc și lui, dar apoi și-a mutat privirea spre Henry.

Cam a murmurat ceva, iar Steph a sărit în picioare, ducându-se hotărâtă spre baia de pe hol și deschizând nervoasă ușa. Apoi Cam se ridică, venind spre mine, iar amețeala mea mă cotropi. Un zâmbet larg, stupid, îmi înflori pe față. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai vorbiserăm și îmi era dor de el, chiar îmi era dor.

Cam era... era special... pentru mine și voiam să dau timpul înapoi, la Ziua Recunoștinței și să nu mai reacționez exagerat. Voiam să nu-mi mai fi abandonat astronomia și să nu-l fi evitat. Voiam să nu fi fost fata aia care făcuse lucrurile acelea stupide, stupide. Voiam să îmi zâmbească iarăși, cum obișnuia s-o facă.

Acum nu zâmbea, în mod cert.

— Vii cu mine un pic?

M-aș fi dus oriunde cu el.

Sărind în picioare, m-am clătinat, când camera păru să se aplece într-o parte.

— Hopa.

El își încleștă falca, apucându-mă de braț.

— Poți să mergi?

— Da. Firește.

Am făcut un pas și m-am ciocnit de Cam. Am râs la expresia lui de îndoială ce îi apăruse pe față.

— Sunt OK.

Cam îi aruncă lui Ollie o privire întunecată și mă concluse în bucătăria puternic luminată, lipindu-mă cu spatele de bufet. Se proțăpi între mine și ușă, cu brațele încrucișate peste piept.

— Ce faci, Avery? întrebă el, cu voce joasă.

Mi-am ridicat sticla.

— Beau. Tu ce faci?

Ochii lui albaștri glaciali se îngustară.

— Nu la asta mă refer și o știi bine. Ce faci?

La dracu'. Alo, atitudinea! Am încercat să-i arunc lui Cam privirea de viperă care-i ieșise atât de bine lui Steph, strâmbându-mă până ce sunt sigură că am arătat ca și când aș fi avut un atac de apoplexie. Am oftat și am renunțat.

— Nu fac nimic, Cam.

— Nu? își ridică sprâncenele. Ești pilită.

— Nu sunt!

Îmi aruncă o privire inexpressivă.

— Faimoasele ultime cuvinte ale unui bețiv înainte să cadă lat cu fața în jos.

— Asta nu s-a întâmplat... încă.

Cam clătină din cap și apoi mă apucă de braț, trăgându-mă înapoi în living. Am crezut că urma să mă pună să mă așez lângă el sau ceva, ca și cum am fi fost într-o recreație, dar el deschise ușa de la intrare și mă conduse afară, pe holul înghețat.

— Aă...

Nu era ceea ce mă așteptam.

— Trebuie să te duci acasă, Avery.

Îmi dădu drumul la braț și-mi arătă ușa apartamentului meu ca și când habar n-aș fi avut unde locuiam.

Am rămas cu gura căscată, strângând sticla la piept.

— Vorbești serios?

— Da. Al dracului de serios. Ești pilită și rahatul ăla n-o să se întâmple în fața mea.

— Ce rahat? M-am dat un pas înapoi, uluită. Îmi pare rău. Ollie m-a invitat...

— Da, și o să-i tăbăcesc eu fundul mai încolo.

Cu maxilarul strâns ferm, își trecu o mână prin păr:

— Doar du-te acasă, Avery. O să vorbim mai târziu.

Mă ustura în fundul gâtului. O mie de gânduri îmi alergau prin cap, în timp ce mă uitam la el.

— Ești supărat pe mine...

— Nu sunt supărat pe tine, Avery.

Ba să fiu a naibii că așa arăta. M-am lăsat de pe un picior pe altul.

— Nu vreau să mă duc acasă. Nu e nimeni acolo și eu...

N-am mai continuat, căci usturimea din gât devenise mai mure. Cam trase adânc aer în piept, închizând ochii.

— O să trec mai târziu pe la tine și o să vorbim, OK? Dar du-te acasă. Te rog, doar du-te acasă.

Douăzeci și patru

Am deschis gura, dar nu puteam spune nimic. Cam pur și simplu mă dăduse afară din apartamentul lui. Mă rugase să mă duc acasă. Arsura îmi cuprinsese acum plămâni și lacrimi fierbinți îmi înțepau pleoapele.

— OK, am îngăimat.

— Avery...

— E absolut OK.

Întorcându-mă, m-am împleticit pe hol până la ușa mea. Am auzit-o pe a lui deschizându-se și închizându-se mai înainte s-o deschid eu pe a mea. Lipindu-mi fruntea de ușă, am strâns tare din ochi, dar o lacrimă s-a furișat printre pleoape, șiroindu-mi pe obrazul în flăcări.

Cam mă dăduse afară, iar apartamentul meu era gol. Eu eram goală. Totul era gol. Nu aveam să fim decât eu și sticla mea stupidă de bere.

OK. Poate că eram ușor abțiguită.

M-am îndepărtat de ușa mea, neștiind sigur unde mă duc, dar nu puteam să intru în apartamentul meu. Prin bunăvoința Domnului, am reușit să cobor cele cinci șiruri de trepte și să ies pe trotuar fără să-mi rup gâtul.

Răceala asfaltului pătrundea prin șosetele mele groase, amortindu-mi tălpile, în timp ce mă împleticeam mai departe, luând din când în când o altă înghițitură din sticlă. Am găsit un loc de parcare gol și m-am trântit cu fundul pe bordură. Lăsându-mi capul pe spate, m-am zgâit la cerul spuzit cu stele. Hei, vedeam Corona Borealis.

Dar tot nu arăta naibii a coroană.

Sau poate că nu era Corona Borealis. Cum naiba era să știi?

Stelele... erau drăguțe, totuși, și atât de îndepărtate și chiar neclare. Lacrimile se adunară în ochii mei, acoperindu-mi fundul gâtlejului. Brațele îmi căzură între picioare, cu sticla atârând de degete.

Era oficial. Chiar eram Senorita Ratata-naibii. Și ratasem totul cu Cam – și „ceea ce fusese” și „ceea ce ar fi putut fi”.

Pentru că ar fi putut fi ceva acolo, iar eu fusesem atât de idioată. Mai rău, distrusesem prietenia noastră și el fusese așa un prieten bun. În scurta perioadă de timp în care îl cunoscusem, el devenise cel mai bun prieten pe care-l avusesem vreodată. Serios.

Ștergându-mi obrazul de umăr, am mai tras un gât de bere. Un vânt rece șuiera în jurul meu, aruncându-mi părul peste față, când îmi coboram capul. Nu-mi era frig, totuși, ceea ce probabil însemna că eram foarte beată.

Eram așa un cap sec.

Și de ce stăteam pe bordură? Pe cuvânt că nu știam, dar era mai bine decât să fiu în apartamentul meu, de una singură. Și, da, eram singură aici, afară, dar nu mă simțeam așa. Eram foarte sigură că exista o veveriță colo, în copac, așa că tot însemna ceva, nu?

Am râs și vântul păru să-mi ridice sunetul, aruncându-l în sus, în crengile golașe, care clămpăneau ca oasele uscate.

Ridicând sticla să mai iau o înghițitură, mi-am dat seama că era goală.

— Ei, să mă ia naiba...

Totuși, am stat acolo, uitându-mă prin parcare, fără să văd de fapt ceva. Nu știu cât am stat așa, dar când am ridicat ochii, n-am mai putut să văd nicio stea în spatele norilor groși, întunecați, iar fața îmi era amorțită. M-am întrebat ce făcea Molly în clipa asta. Oare se simțea altfel decât mine pentru că făcuse ceea ce trebuia făcut? Mai bine sau mai rău?

— Avery!

Am tresărit auzindu-mi numele și mi-am scăpat sticla goală de bere. A zăngănit pe asfalt și s-a rostogolit sub mașina cuiva. Ops.

Cam venea cu pași mari pe alee, spre mine, cu vântul răsfirându-i şuvițele de păr ondulat pe frunte. Ce se întâmplase cu șapca? îmi plăcea șapca. Expresia de pe fața lui mi-a răscolit măruntaiele.

— Ce mama naibii faci aici?

— Eu... mă uit la stele.

— Ce?

Se opri lângă mine și se lăsă pe vine.

— Avery, sunt vreo două grade minus. O să te îmbolnăvești iar.

Am ridicat din umeri și mi-am întors privirea.

— Tu ce faci aici?

— Te căutam pe tine, tâmpită mică.

Mi-am întors iute capul spre el și mi-am mijit ochii. Poate că erau numai două grade cu minus afară, dar tequila era caldă în burta mea și mă inflamă.

— Pardon? Tu ești aici, afară, așa că și tu ești un tâmpit, tâmpitule.

Buzele îi zvâcniră, de parcă încerca să nu zâmbească.

— Ți-am spus că vin pe la tine să vorbim. Am trecut mai întâi pe la apartamentul tău. Am bătut, dar n-ai răspuns. Ușa era descuiată, așa că am intrat.

— Ai fost în apartamentul meu? Asta-i destul de nepoliticos.

El păru netulburat.

— Da, te-am văzut stând aici de la fereastra ta.

Capului meu îi lua un pic mai mult ca de obicei să proceseze informația.

— S-a terminat lupta?

Așezându-se lângă mine, eram umăr la umăr.

— Nu. Lupta principală abia a început.

— Ai s-o pierzi.

Cam nu răspunse imediat. Își vârî mâinile în păr, ridicându-i vârfulurile printre degete.

— Doamne, Avery...

M-am foit în loc, iar băutura pleoscăi în stomacul meu.

Un mușchi i se zbătea pe falcă, stând cu ochii ațintiți asupra mașinilor la care mă holbasem și eu mai devreme.

— Când te-am văzut în seara asta, am fost al dracului de surprins.

— Din cauza lui Steph? am izbucnit eu și am dat vina pe alcool, pentru asta.

— Ce? îmi aruncă o privire. Nu. Jase a invitat-o.

— Părea că era acolo pentru tine.

El își ridică un umăr.

— Poate că era, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Apoi se întoarse spre mine, cu capul aplecat într-o parte, cu mâinile pe genunchi.

— Avery, nu mi-am tras-o cu Steph de când te-am cunoscut pe tine. Nu mi-am tras-o cu nimeni de când te-am cunoscut pe tine.

Inima îmi bubuia în piept.

— OK.

— OK?

Clătină puțin din cap.

— Vezi, nu pricepi. Niciodată nu pricepi naibii. Mă eviți de la vacanța de Ziua Recunoștinței. Ai renunțat la cursul ăla nenorocit și știu că a fost din cauza mea, și de fiecare dată când am încercat să vorbesc cu tine, tu ai fugit de mine.

— Ba tu n-ai vrut să stai de vorbă cu mine, în ziua în care ți-

am mulțumit pentru că m-ai ajutat, când cu răceala, i-am atras eu atenția.

— Drace, crezi că nu știu de ce? Poate pentru că ai făcut dureros de clar că nu voiai să ai nimic de-a face cu mine. Și, pe urmă, apari deodată, în seara asta? Din senin? Și te îmbeți? Nu pricepi.

Mi-am umezit buzele reci și uscate. Tot ce spunea era adevărat.

— Îmi pare rău. Sunt pilită, puțin, și îmi cer scuze, pentru că ai dreptate și... bat câmpii.

Se uită lung la mine, apoi izbucni scurt în râs:

— În regulă, nu e momentul pentru conversația asta, evident. Uite, n-am vrut să fiu așa un nemernic, mai devreme, făcându-te să pleci, dar...

— E OK. Sunt obișnuită să nu mă vrea lumea la petrecerile lor. M-am ridicat în picioare. Stelele părură să se învârtă un pic de la mișcare.

— Nu-i mare scofală.

Cam se ridică, uitându-se atent la mine.

— Nu-i pentru că nu te-am vrut acolo, Avery.

— Ăă... zău? Am râs, dar a sunat spart. Mi-ai cerut să plec.

— Eu...

— Corectez! Am ridicat mâna și imaginea degetelor mi s-a tulburat puțin. Mi-ai spus să plec.

— Da. A fost o mutare nesimțită, dar era prima oară când erai pe la mine, ai venit înăuntru, ai început să bei și apoi...

Trase adânc aer în piept, lăsându-l să iasă încet.

— Henry era grămadă peste tine și tu râdeai...

— Nu mă interesează Henry!

— Nu așa a părut, Avery. Ești pilită și n-am vrut să faci

ceva ce-ai regreta mai târziu, zise el. Nu știu ce naiba se petrece în capul tău nici jumate din timp și habar n-aveam ce făceai acolo, în seara asta, dar nu te-am mai văzut niciodată băută și nu știu ce ești în stare să faci. N-am vrut să profite cineva de tine.

— Am mai trecut prin asta, cunosc, i-am aruncat nerăbdătoare, apoi mi-am închis brusc gura.

Oh, Doamne, n-o să mai beau niciodată. Niciodată.

El își ridică mâinile și se opri la jumătatea drumului. Se uită la mine, în timp ce o groaznică înțelegere îi traversă fața.

— Cum?

Făcusem o mare greșeală – o mare, mare greșeală. Veni imediat impulsul: luptă sau fugi; și, firește, am ales soluția cu fuga. Am dat să-l ocolesc.

— Oh, la dracu', nu.

Cam era drept în fața mea, cu mâinile pe umerii mei.

— Ce-ai spus adineauri?

Controlul situației de criză preluă comanda.

— Nu știu ce am zis. OK? Sunt beată, Cam. Evident. Cine naiba știe ce-mi iese pe gură. Eu, una, nu. Chiar nu știu nici ce fac aici, afară.

— Rahat!

Ochii cu care mă scruta erau de un albastru-închis, ca de miazănoapte.

— Avery...

O expresie îndurerată i se zugrăvi pe chip și degetele i se strânsură pe umerii mei.

— Ce nu-mi spui? Ce nu mi-ai spus?

Am simțit o gheară în gât.

— Nimic! Jur. Crede-mă. Mi-am dat doar drumul la gură,

OK? Deci nu te mai uita la mine ca și când ar fi ceva în neregulă cu mine.

— Nu mă uit așa la tine, iubito.

Sprâncenele i se lăsară în jos, cercetându-mi stăruitor fața.

Aș fi vrut să știu ce gândește, pentru că știam că trebuie să fi mințit. Acea mică scăpare din partea mea mă făcuse să încerc cu disperare să născocesc ceva ca s-o acopăr. Aș fi putut minți, să-i zic că doar mă îmbătasem odată și mă făcusem de rușine. Suna veridic, dar aparent nu aveam absolut niciun pic de control asupra limbii.

Apoi Cam făcu un lucru ce-mi răvăși toate gândurile.

Mă trase spre el, încolăcindu-și brațele în jurul meu. Am încremenit, doar pentru o secundă sau două, apoi mi-am pus mâinile pe umerii lui. Mi-am închis ochii și mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

I-am inhalat mirosul, lăsându-mă învăluită de el.

— Mi-a fost dor de tine.

Mâna lui mă mângâie pe spate, adâncindu-și degetele în părul meu zburătăcit de vânt.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Se lăsă pe spate și mă ridică de la pământ, după care mă așeză la loc. Punându-și palmele pe obrajii mei, râse:

— Zici că ești un cub de gheață.

— Mie mi-e cald.

Și era adevărat. Pielea îmi era amorțită, dar îi simțeam îmbrățișarea și mâinile care mă mângâiau. Mi-am deschis pleoapele și privirile ni s-au întâlnit.

— Ochii tăi sunt cu adevărat frumoși, știi?

— Cred că vorbește tequila din tine, răspunse el, rânjind. Gata, hai să te duc înăuntru până nu îngheți.

Cam făcu un pas înapoi și-mi dădu drumul la umeri. Eram un pic nesigură pe picioare, dar când a întins mâna și și-a împletit degetele printre ale mele, cel mai mare și mai prostesc rânjat mi-a luminat fața. Era ca și când nu-mi ceruse să plec din apartamentul lui, iar eu nu stătusem afară Dumnezeu știe cât timp, ca o ratată.

Poate să fi fost de la tequila și de la bere, dar îmi venea să zburd prin jur ca nebuna.

Din fericire, n-am încercat asta, pentru că scările s-au dovedit niște bestii parșive. Cred că distanța de la o treaptă la alta mi se tot schimba când să calc. Înapoi în apartamentul meu, Cam închise ușa în urma noastră. Încă mă mai ținea strâns de mână și se întoarse spre mine. N-a zis nimic, dar o anticipare nervoasă creștea în mine.

— O să pierzi lupta, am spus din nou.

— O s-o pierd.

Mă conduse pe după canapea și apoi mă făcu să mă așez, lângă el. Abia atunci îmi dădu drumul la mână.

— Cum te simți?

— OK.

Mi-am șters palmele nădușite de jeanși.

— Prietenii tăi se întreabă probabil unde ești.

Cam se lăsă pe spate, aruncându-și un braț pe spătarul canapelei.

— Nu-mi pasă.

— Nu?

— Nu.

M-am aplecat și m-am uitat peste umăr, la el. Părea să aștepte ceva. Incapabilă să stau locului, am sărit în picioare și a fost cât pe-acți să mă înfig cu fața în măsuta de cafea. Dacă

n-ar fi fost Cam care să mă prindă de braț.

— Poate că ar trebui să stai jos, Avery.

— Sunt bine.

Desprinzându-mă din mâna lui, m-am strecurat pe lângă măsuța de cafea cu multă grijă, în eventualitatea că se hotăra să între în mine. Energia nervoasă îmi zbârnâia prin vene, deopotrivă cu alcoolul. Am tras de pulover, dezlipindu-l de piele, simțindu-mă înfierbântată.

— Deci... ce vrei să faci? Pot să, ăă, dau drumul la televizor, sau să pun un film, dar nu am niciun film. Bănuiesc c-aș putea comanda unul de la...

— Avery, doar stai jos puțin.

În loc să-l ascult, am cules de jos o pernă căzută și am așezat-o pe canapea. Când m-am ridicat, am avut ceva probleme, dar m-am repezit la fotoliul-lună.

— Nu crezi că e prea cald aici?

Amuzamentul îi umplu ochii albaștri.

— Cât ai băut?

— Ăă...

Chiar a trebuit să mă gândesc.

— Nu prea mult... poate două sau trei pahare de tequila șiiii două beri? Parcă.

— O-ho! Cam se aplecă, ridicându-și colțurile gurii într-un zâmbet. Când a fost ultima oară când te-ai îmbătat turtă?

— În noaptea de Halloween, am răspuns fără să mă gândesc.

El păru derutat.

— Nu te-am văzut bând în noaptea de Halloween.

— Nu de Halloweenul ăsta.

M-am ridicat, trăgându-mi mânecile în jos și atingându-mi

brățara.

— A fost... acum cinci ani.

— Uau. E ceva timp.

Se dădu mai în față, apoi se ridică în picioare.

— Ai apă pe aici? La sticlă?

— În bucătărie, am zis, umezindu-mi buzele.

A dispărut și a reapărut foarte repede, întinzându-mi sticla.

— Ar trebui să bei asta.

Am luat-o, dar nu-mi era sete.

— Deci aveai pe atunci, cât? Paisprezece ani?

Cincisprezece?

Se așază iarăși pe marginea canapelei.

— Paisprezece, am șoptit eu, privirea coborându-mi spre mâinile lui, care îi atârnavă între genunchi.

— E o vârstă destul de fragedă pentru o beție.

Broboane de sudoare îmi acoperiră fruntea. Lăsând sticla jos, am luat un elastic de prins părul de pe măsuța de cafea și mi-am strâns părul într-un melc dezordonat în vârful capului.

— Da, ce, tu n-ai băut la paisprezece ani?

Îi apăru un mic zâmbet.

— Ba am ras pe furiș o bere sau două la paisprezece ani, dar parcă părinții tăi erau foarte stricți?

Am pufnit cu dispreț și m-am trântit în fotoliul-lună.

— Nu vreau să vorbesc despre ei, nici despre beții, nici despre Halloween.

— OK.

Simțind că mă trec apele, mi-am ridicat puloverul. Mi s-a încurcat în jurul capului pentru o secundă și apoi, în sfârșit, am scăpat de materialul care-mi provoca mâncărimi. Dându-mi la o parte de pe față șuvițele de păr desprinse, am aruncat o

privire spre Cam. Ai fi crezut că n-aveam un maiou top pe dedesubt, după felul în care se holba la mine, dar era mai mult decât atât.

M-am ridicat din nou în picioare, vrând să fiu cât mai departe de conversația aceea, întrucât Cam se uita iarăși la mine de parcă ar fi văzut mai mult decât îi arătam eu. M-am gândit la cum se uitase când văzuse cicatricea pe încheietura mea și cum mă privise afară, cu câteva minute mai devreme.

Era aceeași expresie.

De parcă ar fi aranjat piesele într-un puzzle și piesele începuseră să se potrivească. Nu știu cum, printre gândurile mele dezlănate, mi-am adus aminte de Teresa și de cum făcuse Cam când își dăduse seama că ea vorbea cu un băiat. Cum dusesse grija unui frate supraprotector la un cu totul alt nivel. Oare ea...?

Am clătinat din cap și mi-am alungat asta din minte, pentru că mă făcea să mă gândesc că pentru mine nu existase nimeni care să-mi poarte de grijă.

Dar nu voiam să se uite la mine așa. Nu aveam nevoie să îmi poarte el de grijă, să se frământa pentru ce făceam sau ce s-ar fi putut întâmpla. Aveam nevoie de el să...

Să se uite la mine așa cum o făcuse în prima noapte când mă sărutase și apoi, din nou, în pat, acasă la părinții lui. Voiam ca el să mă vadă așa.

— Ce faci?

M-am oprit la jumătatea drumului dintre bucătărie și hol. Degetele mi se strânseseră pe marginea maioului și în privirea lui era un altfel de interes, o acută prudență. Inima îmi bătea nebunește și gândurile mi se ciocneau unul de altul. Îmi plăcea Cam

— Mult. Chiar dacă asta era o nebunie, sortită să-mi frângă inima. Inima mea era deja rănită. Și îmi fusese dor de el, și lui îi fusese dor de mine, și acum era aici, când ar fi putut fi cu prietenii lui, cu Steph.

O parte din mine încetă cu totul să mai gândească. Cealaltă îmi spuse să fac ceea ce era de așteptat, ceea ce un tip precum Cam voia și avea nevoie, pentru că nu de asta era aici? Pentru că nu stăteam de vorbă și eu voiam să fiu fata aceea de dinainte.

Mi-am scos maioul, înainte ca aiuritul meu creier să se prindă. Ciudat, asta n-a fost greu. Aerul rece îmi învălui pielea înfierbântată, înfiorând-o. Cel mai greu a fost să-mi ridic privirea, când l-am auzit pe Cam trăgându-și scurt respirația.

— *Avery.*

Inima îmi bătea cu putere și foarte repede, iar pulsul îmi zvâcnea. Sângele mi-a năvălit în obraji, dar mi-am ținut privirea ridicată.

Se uita fix la mine, precauția din liniile încordate ale maxilarului său fiind subminată de modul în care pieptul i se ridica, de parcă respira la fel de repede ca și mine.

Ușor amețită, m-am sprijinit de perete, lăsându-mi brațele pe lângă corp. Cam stătea în picioare, la vreun metru distanță, dar nu-l văzusem când se ridicase de pe canapea. Nu doar se uita la mine. Oh, nu, era mult mai mult de atât. M-am simțit devorată de privirea lui, așa cum mă simțisem când mă sărutase, de parcă încerca să memoreze fiecare detaliu. Căldura mi se scurse pe gât în jos, în piept și până la marginile de dantelă ale sutienului meu negru. Buzele i se întredeschiseră, iar eu mi le-am mușcat pe ale mele. Când își ridică, încet, privirea, o senzație intensă începu să se manifeste

jos, în pânțelele meu. Fierbințeala îi invadează ochii lui limpezi, adâncindu-i culoarea strălucitoare.

Un fior de nesiguranță începu să-mi îmbobocească în piept, pe sub tensiunea delicioasă, și am simțit cum mi se usucă gura. Nu voiam să simt asta. Voiam doar căldura și senzația care-mi tăia respirația.

— Cam?

El clătină din cap, încleștându-și pumnii pe lângă corp.

— Nu.

— Nu, ce? am întrebat.

Strânse din ochi.

— Asta – nu face asta, iubito.

— Nu asta vrei? am înghițit eu, anevoie.

Cam deschise brusc ochii.

— Nu asta aștept, Avery.

Încrederea mea se clătina ca un copac plăpând în furtună, apoi se prăbuși definitiv. Am tras aer în piept și mi s-a oprit în gât.

— Nu mă vrei.

Cam a fost în fața mea în mai puțin de o secundă, atât de repede că nici nu l-am văzut mișcându-se. Își puse mâinile în jurul capului meu și se aplecă, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a mea. Tensiunea se rostogolea din corpul lui valuri-valuri. Aerul îmi fugi din plămâni și corpul îmi înțepeni.

— Fir-ar să fie, Avery. Crezi că nu te vreau?

Vocea îi era joasă, aproape un mârâit.

— Nu există nici o singură părticică din tine pe care să nu o vreau, înțelegi? Vreau să fiu lângă tine și în tine. Te vreau la perete, pe canapea, în patul tău, în patul meu și-n fiecare loc la

care mă mai pot gândi și, crede-mă, am o imaginație nesfârșită când vine vorba despre lucruri din astea. Să nu te îndoiești nici măcar o clipă că te vreau. Dar nu de asta e vorba.

Am făcut ochii mari, în timp ce confuzia se învârtea ca un ciclon prin mine, amestecându-mi și mai tare gândurile, ceea ce, în momentul acela, părea chiar imposibil.

Se aplecă, lipindu-și fruntea de a mea. Contactul îmi accelerează pulsul.

— Dar nu așa – niciodată așa. Ești beată, Avery, iar când o să fim împreună, pentru că o să fim împreună, ai să fii pe deplin conștientă de tot ce îți fac eu.

Mi-a luat câteva minute, dar, în cele din urmă, ceea ce spusese și-a croit drum prin aburul alcoolului și prin confuzie și a căpătat sens. Închizând ochii, mi-am întors capul, simțind cum pielea lui aluneca peste a mea.

— Ești un băiat bun, Cam.

— Nu, nu sunt.

Răsuflă prelung, iar răsuflarea lui îmi încălzi obrazul.

— Sunt bun numai cu tine.

Douăzeci și cinci

Ceea ce se așteptase Cam să se întâmple s-a petrecut la scurt timp după ce mi-am scos bluza și i-am arătat sutienul. Mă făcuse să stau jos și îmi pusese o pătură peste umeri, acoperindu-mă. Ne-am uitat la un film științifico-fantastic îngrozitor de prost, până când tot alcoolul se hotărî că nu mai vrea să stea în burta mea.

Smulgându-mi pătura, m-am târât peste picioarele și poala lui Cam.

— Oh, Doamne...

— Ce? Ți-e rău.

Cam sări în picioare.

Am dat fuga la baie și am trântit ușa după mine. Căzând în genunchi, am ridicat capacul și am început să vomit. Toți mușchii din corp au luat parte la acea mișcare. Lacrimile îmi curgeau șiroaie și mă cutremuram toată. Era nedrept să trec prin toate astea după ce avusesem gripă.

Cu tot zgomotul pe care-l făceam, nu l-am auzit pe Cam intrând, ci m-am trezit cu el acolo, îngenuncheat lângă mine. Mâna lui îmi mângâia șira spinării, într-o mișcare continuă, nesfârșită, în timp ce, cu cealaltă, îmi strângea părul care mi se desfăcuse din coc și-mi căzuse pe față. A stat cu mine, murmurându-mi cuvinte nedeslușite, care făceau minuni, în chiar toiul crizei mele de icnit în gol.

Când totul s-a terminat, m-a ajutat să mă sprijin de cadă, luând un prosop și trecându-l pe sub apă. Îngenunche, ștergându-mi fața cu prosopul moale, la fel cum făcuse în noaptea cu petrecerea de Halloween și când îmi fusese rău.

— Ți-e mai bine? întrebă el.

— Oarecum, am murmurat, ferindu-mi ochii de lumină. Oh, Doamne, e atât de jenant.

El chicoti.

— Nu-i nimic, iubito.

— De asta ai rămas, nu-i așa? am gemut eu, simțindu-mă o idioată uriașă. Știai că o să-mi fie rău și eu, poftim, m-am dezbrăcat.

— Sst, mă întrerupse el, dându-mi părul la o parte de pe față. Oricât de încântător a fost să te privesc vărsându-ți mațele, nu de asta am rămas și o știi și tu.

Mi-am închis din nou ochii, simțind că plutesc un pic.

— Pentru că mă vrei, dar nu când sunt beată și borăsc peste tot?

Cam izbucni în râs.

— Da, știi, asta sună aproape de adevăr.

— Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă, am murmurat eu.

În clipa aceea, m-a șocat oarecum că eram încă în jeanși și sutien, dar pe cuvânt că nu-mi păsa. Mâine avea să fie o cu totul altă poveste.

— Nu suntem.

Mi-am deschis din nou un ochi.

— Ha.

— M-am gândit eu c-o să-ți placă asta.

Îmi trecu prosopul ud peste bărbie.

— Ești foarte... priceput la asta.

— Am multă experiență.

Cam aruncă prosopul, luă un altul și repetă operațiunea.

— Am trecut și eu prin ce-ai trecut tu, nu o dată.

Mă șterse pe gât, peste bretelele sutienului și în lungul brațelor.

— Vrei să te pregătești să te bagi în pat?

Am deschis larg ochii.

El clătină din cap și gropița îi apăru în obrazul stâng.

— Nu te mai gândi la prostii.

— Oh.

— Da, oh, zise el, ridicându-se.

Cu spatele la mine, scotoci pe lângă chiuvetă. Dădu drumul la un robinet. Se întoarse iar cu fața la mine, întinzându-mi o periuță de dinți cu pasta pusă.

— Mă gândeam că poate vrei să scapi de gustul din gură.

Am dat să apuc periuța cu degetele.

— Ești minunat.

— Știu.

Mi-o dădu și apoi înlocui periuța de dinți cu unul dintre paharele acelea de carton pe care eu nu le folosisem niciodată. Când am terminat, el îngenunche din nou și se legănă pe călcâie. Își deschise fermoarul hanoracului și-l dezbracă.

— Am tot încercat să te fac să spui că sunt minunat încă de prima oară când ai dat peste mine. Dacă aș fi știut că tot ce trebuia era să-ți dau o periuță de dinți, aș fi făcut-o de mult. Pierderea mea.

— Nu. A fost...

M-am ridicat un pic, uitându-mă cum el își scoate tricoul peste cap.

— ... pierderea mea – ce faci?

— Nu știu unde sunt hainele tale.

— Îm-hmm.

Mi-am coborât privirea și cred că aveam nevoie din nou de prosopul ud.

— Și mi-am închipuit că ai vrea să ți le scoți pe astea.

În lumina puternică, am văzut detaliile tatuajului său cu soarele așa cum nu le mai văzusem până atunci. Cred că erau o mie de mici semne în interiorul soarelui, alcătuind un detaliu realist, înflăcărat.

— Da...

— Deci cel mai simplu lucru ar fi să-ți împrumut tricoul meu.

Ochii mei coborâră, peste sfârcul întunecat și apoi mai jos, urmărind fiecare curbă a mușchilor săi abdominali.

— OK.

— Așa te-ai simți mult mai bine.

O umbră fină de păr negru apărea sub buricul lui și continua în jos, sub betelia jeanșilor. Arăta ca și cum cineva și-ar fi apăsât degetele pe șoldurile lui, lăsând mici adâncituri în piele.

— Desigur, am murmurat eu.

Cum își face cineva mușchi acolo? Adică la ce fel de exercițiu de abdomen trebuie să te supui pentru asta?

— N-ai ascultat niciun lucru din ce ți-am spus.

Mi-am silit privirea să urce.

— Mm-nuu.

Din nou gropița și apoi mă apucă de șolduri și mă ajută să mă ridic, așezându-mă pe marginea căzii.

— Nu-ți ridică brațele încă, bine?

Stând nemișcată, m-am ținut bine de marginea căzii, în timp ce el mi-a vârât capul prin deschizătura tricoului lui.

— Ține brațele jos.

Dădu drumul tricoului și își petrecu brațele pe după mine. În secunda următoare, degetele lui agile îmi desfăcuseră sutienul.

— Ce faci?

Am simțit un gol în stomac și, vai, mie, după toate cele care se petrecuseră acolo, nu era deloc o senzație plăcută.

El râse și bretelele îmi alunecară pe brațe, făcându-mă să mă înfior.

— Cum am mai spus, nu te mai gândești la prostii. Virtutea ta e în siguranță cu mine.

— Virtutea mea?

Nu eram sigură că voiam să fie în siguranță cu el.

El îmi aruncă o privire.

— Deocamdată.

— Deocamdată? am șoptit eu.

Cam dădu din cap.

— Vără-ți brațele pe mâneci.

Am făcut cum mi-a spus și apoi el se apucă, demonstrativ, să-mi suflece mânecile prea lungi, înainte să-și lase mâna să alunece peste brațul meu stâng, oprindu-se deasupra brățării.

— Nu...

Panica mă cuprinse instantaneu, când îmi desfăcu brățara. Am încercat să-mi smulg brațul de la el, dar Cam m-a privit în ochi, întărindu-și strânsoarea.

— Am văzut-o deja, Avery...

Am simțit că ma sufoc.

— Te rog, nu. E rușinos și nu pot lua înapoi faptul că ai văzut deja asta. Aș vrea să pot, dar nu pot.

El își puse ambele mâini în jurul brățării și a încheieturii mele, susținându-mi privirea cu fermitate.

— Asta e cauza, nu-i așa? Că te-ai depărtat de mine? Că n-ai vrut să vorbești cu mine? Că ai abandonat cursul?

Mi se ridică un nod în gât atât de repede, că n-am mai putut vorbi.

— Of, iubito!

Duiosia se strecură în vocea și în privirea lui.

— Cu toții am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Dacă ai ști...

Clătină din cap.

— Ce vreau să spun este că nu știu de ce ai făcut asta. Sper doar că indiferent ce motiv ai avut, a fost o problemă pe care ai rezolvat-o. Nu te apreciez mai puțin din pricina ei. Niciodată n-am făcut-o.

— Dar ai părut atât de...

Vocea îmi era prea gătuită.

Brățara alunecă de pe mână, însă una dintre mâinile lui încă îmi mai acoperea încheietura, când puse brățara pe marginea chiuvetei.

— Am fost doar surprins și îngrijorat. N-am știut cum de-ai căpătat asta și n-am de gând să întreb. Nu acum, OK? Doar să știi că nu trebuie s-o ascunzi de mine. Bine?

Tot ce-am putut face a fost să dau din cap, pentru că eu întotdeauna încercam s-o ascund.

Cam își coborî capul și-mi ridică încheietura, întorcându-mi brațul, cu palma în sus. Își lipi buzele de cicatrice și mi s-a tăiat respirația. Mi-am întors privirea, strângând tare din ochi. Ceva mi se fisură înăuntru – strașnicul zid pe care îl construise în jurul meu.

— Tocmai împlinisem șaisprezece ani, am zis eu, cu vocea răgușită și am dat drumul cuvintelor înainte să-mi pierd curajul. Atunci am făcut-o. Nu știu dacă într-adevăr am vrut s-o fac sau doar am vrut ca cineva...

Am clătinat din cap:

— E ceva ce regret în fiecare zi.

— Șaisprezece?

Tonul lui nu avea nimic acuzator.

Am dat din cap.

— N-aș mai face nimic de genul ăsta a doua oară. Jur. Nu mai sunt aceeași persoană de atunci.

— Știu.

Trecură câteva momente, apoi el îmi așeză brațul pe picior.

— Acum e timpul să-ți scoatem pantalonii.

Schimbarea abruptă de subiect mă făcu să râd.

— Drăguț.

Când mă ajută să mă ridic în picioare, tricoul îmi ajunge aproape până la genunchi, iar sutienul îmi căzu la podea între noi, ca un lucru trist și părăsit. Când dădu să se ocupe de nasturii jeanșilor mei, i-am dat peste mână.

— Cred că pot să fac eu asta.

— Ești sigură? și ridică o sprânceană. Pentru că sunt aici la dispoziția ta și să-ți scot jeanșii e un lucru la care cred că mă voi dovedi excepțional.

— Sunt sigură. Îmbracă-ți la loc hanoracul.

El făcu un pas înapoi și se sprijini de chiuvetă. Toată musculatura aceea masculină expusă complet...

— Îmi place când mă privești.

— Mi-aduc aminte, am mormăit eu, întorcându-mă cu spatele.

Era ca și când nu mi-ar fi dat jos brățara, dar mă simțeam mai dezbrăcată fără ea decât dacă aș fi fost cu toate hainele pe mine. Clătinându-mă puțin, am ieșit din jeanși. Când m-am întors cu fața la el, era încă pe jumătate dezbrăcat.

Cam își culese hanoracul de pe podea și mă luă de mână.

— Crezi c-o să fii bine afară din baie?

— Sper.

Ne-am întors în living și am crezut că o să plece atunci, fiindcă era mult trecut de două dimineața, însă el mi-a găsit niște aspirine și m-a pus să beau o sticlă de apă, apoi s-a așezat pe canapeaua mea. Mă trase puțin de braț.

— Stai cu mine.

Am dat să-i ocolesc picioarele, dar m-a oprit.

— Nu. Stai cu mine.

Fiindcă nu știam unde voia să ajungă cu asta, am clătinat din cap. Cam se lăsă pe spate și mă trase de braț ceva mai tare.

Am cedat și l-am lăsat să mă așeze în poala lui. Stăteam într-o parte, cu un umăr spre pieptul lui și cu picioarele întinse pe canapea, în lungul ei. El mi-a acoperit picioarele cu pătura și, odată ce m-a așezat cum a vrut, și-a încolăcit brațele pe după mijlocul meu.

— Ar trebui să încerci să dormi, zise el, cu vocea abia auzită peste zumzăiala televizorului. O să-ți prindă bine, dimineață.

M-am relaxat în brațele lui, mai repede decât aș fi crezut cu putință. Strângându-mă mai lângă el, mi-am lipit capul de pieptul lui.

— Nu pleci?

— Nu.

— Deloc?

Mi-am închis ochii.

Bărbia lui îmi atinse creștetul capului și apoi își trecu buzele peste fruntea mea. Un suspin îmi ieși dintre buze.

— Nu mă duc nicăieri, zise el. O să fiu aici când te trezești, iubito. Promit.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama că lumina orbitoare era de la soarele care bătea în ferestrele livingului meu și că eu mai eram încă în poala lui Cam. Capul meu era pe umărul lui, iar bărbia lui era sprijinită de creștetul meu. Își ținea brațele încolăcite strâns în jurul meu, de parcă ar fi crezut că m-aș putea trezi și aș fugi.

În piept, inima mea începu să lucreze mai vioi.

Amintirile din noaptea trecută erau rupte din context, la început, dar când începură să se lege între ele, m-am simțit, pe rând, entuziasmată, rușinată, șocată și apoi iar entuziasmată.

Cam era încă aici și noaptea trecută spusese că mă vrea, că aveam să fim împreună, chiar dacă știa ce îmi făcusem cu

mâna mea și chiar după ce mă purtasem mizerabil cu el.

Aproape că nu-mi venea să cred. Poate că încă mai visam, pentru că nu simțeam că aș fi meritat asta.

Lipindu-mi o mână de pieptul lui, i-am simțit inima bătând regulat și puternic sub palmă. Pielea lui era dezgolită, caldă și reală. Aveam nevoie să-i văd fața ca să cred cu adevărat că se întâmpla asta. Mi-am schimbat poziția în poala lui.

Cam gemu, adânc, plin.

Făcând ochii mari, am încremenit. Sfinte Sisoe, îi puteam simți erecția lângă șoldul meu. Brațele lui se strânseseră în jurul mijlocului meu și i-am simțit inima pornind să bată mai repede, cam în același timp cu a mea.

— Scuze, zise el, cu vocea neclară și răgușită. E dimineață și tu stai pe mine. Asta e o combinație care ar dărâma orice bărbat.

Un val de căldură îmi urcă în obraji, dar fierbințeala îmi alerga prin vene și mi-am amintit cum îl simțisem când se împinsese în mine, înainte. Nu era cel mai potrivit gând pe care-l puteam avea în clipa aceea. Strânsoarea brațelor lui slăbi și o mână îi căzu pe coapsa mea. Prin materialul subțire al tricoului – tricoul lui – pielea îmi furnica.

OK. Poate că era gândul perfect pentru momentul acesta.

— Vrei să mă dau jos de pe tine? am întrebat.

— Nicidecum.

Mâna cealaltă îmi urcă pe spate, degetele lui împletindu-se în vârfurile părului meu.

— În mod foarte sigur nu.

Am schițat un zâmbet.

— OK.

— În sfârșit, cred că suntem amândoi de acord într-o

privință.

M-am lăsat un pic pe spate, ca să-l pot vedea. Răvășit de somn și cu o urmă fină de barbă, arăta absolut uluitor.

— Noaptea trecută chiar s-a întâmplat?

Colțul gurii i se arcui în sus și pieptul mi se umflă. Îmi fusese dor de zâmbetul ăsta.

— Depinde ce crezi că tu că s-a întâmplat.

— Mi-am scos bluza în fața ta?

Privirea lui se adânci într-a mea.

— Da. Încântător moment.

— Și tu m-ai respins?

Mâna de pe coapsa mea alunecă mai jos.

— Numai pentru că prima noastră oară împreună n-o să fie când ești tu beată.

— Prima noastră oară împreună?

— Im-hm.

Mușchii din stomacul meu se întăriră.

— Ești chiar sigur pe tine că o să existe o primă oară între noi.

— Da, sunt.

Își lăasă capul pe spate, pe spătarul canapelei.

Trebuia să mă concentrez.

— Am vorbit, nu-i așa?

Privirea îmi căzu pe încheietura mâinii stângi neacoperită.

— Ți-am spus când am făcut asta?

— Da.

I-am aruncat o privire cercetătoare.

— Și nu crezi că sunt o bestie țicnită?

— Acuma...

Plecându-mi capul într-o parte, l-am țintuit cu o privire.

Rânjetul lui Cam se întinse, în vreme ce mâna lui urcă mai sus pe spatele meu, ajungând la ceafa.

— Vrei să știi ce cred?

— Depinde.

Îmi conduse capul până când gurile noastre se aflară una în fața celeilalte.

— Cred că trebuie să vorbim.

— Vorbim.

Am încuviințat chiar dacă asta mă făcea nervoasă, bineînțeles, dar hotărârea îmi înlocuise teama.

Cam mă apucă deodată de umeri și mă ridică, punându-mă pe canapea, lângă el. Am simțit instantaneu lipsa căldurii lui. Când s-a ridicat în picioare, n-am mai înțeles nimic.

— Parcă trebuia să vorbim, am zis.

— Vorbim. Mă întorc imediat.

Nu puteam intui ce voia să facă.

— Rămâi aici, OK? zise el, îndreptându-se către ușă. Nu te mișca din locul ăla. Nu te gândești la nimic. Doar stai aici și o să mă întorc imediat.

L-am privit, curioasă.

— OK.

Un zâmbet într-o parte apărui.

— Vorbesc serios, nu te gândești la nimic. Nici la ultimele minute, nici la noaptea trecută. Nici la ultima lună. Sau la ce urmează. Doar stai pe loc.

— Bine, am șoptit. Promit.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei pentru încă o secundă, apoi plecă și bineînțeles că m-am gândit la toate în cele cinci minute cât a fost plecat. Când se întoarse, eram aproape convinsă că nu avea să se mai întoarcă.

Numai că a venit.

M-am răsucit în loc, uitându-mă peste speteaza canapelei și odată ce-am văzut ce avea în mâini, am zâmbit larg.

— Ouă – ai adus ouă.

— Și tigaia. Împinse ușa cu șoldul, închizând-o. Și m-am spălat pe dinți.

— Dar nu ți-ai pus o cămașă.

Îmi aruncă o privire, pe drumul spre bucătărie.

— Știu că ți-aș fi frânt inima dacă n-ai mai fi putut să mă vezi fără cămașă.

Când a dispărut din nou pe ușă, mi-am lăsat capul pe spate și am scos un chiot de fată care speram că fusese înfundat.

— Avery, ce naiba faci?

Mi-am ridicat capul.

— Nimic.

— Atunci mișcă-ți fundu'-ncoace.

Rânjind, m-am dat jos de pe canapea și am pornit spre dormitor.

— Și să nu îndrăznești să te schimbi.

M-am oprit și-am făcut o mutră lungă.

— Pentru că într-adevăr îmi place să te văd în hainele mele, adăugă el.

— Ei, dacă o iei așa...

M-am întors și am luat-o spre bucătărie. Zăbovind în prag, l-am privit făcând ceea ce îl văzusem făcând de cel puțin zece ori.

El se uită peste umăr la mine.

— Ce? Ți-au lipsit atât de tare ouăle mele?

Am clipit, limpezindu-mi ceața din ochi.

— Nu credeam c-o să te mai văd în bucătăria mea gătind

iarăși ouă.

Funiile groase ale mușchilor de pe umerii lui se flexau și nu m-am putut abține de a le admira valea senzuală. Se arcuiește adânc în pielea lui, când se aplecă în față ca să potrivească focurile aragazului.

— Chiar atât de tare ți-am lipsit?

Pentru prima oară n-am șovăit.

— Da.

Cam se întoarce cu fața spre mine.

— Și tu mi-ai lipsit.

Am tras adânc aer în piept.

— Vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru cum m-am purtat când tu... ei bine, când mi-ai văzut cicatricea. N-am mai lăsat pe nimeni să mi-o vadă.

Mi-am supt buza de jos și am făcut un pas înainte.

— Știu că nu e o scuză, pentru că am fost o ticăloasă fără egal, dar...

— O să-ți accept scuza cu o condiție.

Își încrucișă brațele la piept.

— Orice.

— Să ai încredere în mine.

Mi-am lăsat capul pe-o parte.

— Am încredere în tine, Cam.

— Ba nu, n-ai.

Se apropie de mica mea masă și trase un scaun.

— Ia loc!

Așezându-mă, am tras în jos de marginea tricoului său, în timp ce el s-a întors spre aragaz, punând mica tigaie pe foc.

— Dacă ai fi avut încredere în mine, n-ai fi reacționat cum ai făcut-o, zise el simplu, spărgând un ou. Și asta nu înseamnă

că te judec sau mai știu eu ce tâmpenie. Trebuie să ai încredere că țin destul de mult la tine.

Mi se oprise respirația.

El se întoarse, cu ochii limpezi precum cristalul.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine și sper că vom îndrepta asta. N-o să te presez, dar nu mă poți lăsa pe dinafară. OK? Trebuie să ai încredere în mine.

Erau o mulțime de lucruri pe care el nu le cunoștea, dar eu nu voiam ca lucrurile acelea să intervină între noi. Nu acum. Nici altă dată.

— Am încredere în tine. O să am încredere în tine.

Cam îmi întâlnești privirea.

— Îți accept scuzele.

Apoi se întoarse iar spre aragaz, prăjind ouăle pentru mine. Apoi a urmat sucul de portocale. N-am mai spus nimic, niciunul, nici celălalt, până ce s-a așezat și el la masă, cu cele patru ouă fierte ale lui.

— Deci, de aici încolo, încotro? întrebă el. Spune-mi ce vrei.

M-am oprit, cu furculița înfiptă într-un gălbenuș. Privirea mi s-a îndreptat iute spre el, care ținea unul dintre ouă.

— Ce vreau?

— De la mine.

Mușcă din ou, mestecând fără grabă.

— Ce vrei de la mine?

Punându-mi jos furculița, m-am lăsat pe spate și m-am uitat lung la el. Deodată mi-a trecut prin minte că avea să mă oblige s-o spun și... și aveam nevoie s-o spun. M-am gândit la Molly și la ceea ce avea să spună ea de o sută de ori. Mie îmi era ușor, în comparație cu ea.

— Pe tine.

— Pe mine?

— Te vreau pe tine.

Obrajii îmi ardeau, dar am continuat:

— Evident, n-am mai avut niciodată o relație și nici măcar nu știu dacă asta e ceea ce vrei tu. Poate că nu e...

— Este.

Își termină oul.

Mi se încordă pieptul.

— Este?

El chicoti.

— Pari atât de surprinsă, de parcă nu-ți vine să crezi.

Luă un alt ou de pe farfurie.

— Asta-i chiar adorabil. Te rog, continuă.

— Mă rogi să continui...? Am clătinat din cap, roșind:
Vreau să fiu cu tine.

Cam termină de mâncat și al doilea ou.

— Asta e al doilea lucru asupra căruia suntem de acord, în dimineața asta.

— Și tu vrei să fii cu mine?

— Vreau să fiu cu tine de prima oară când m-ai refuzat. Am tot așteptat să te răzgândești.

Buzele lui se arcuiră în sus.

— Deci, dacă o să facem asta, există câteva reguli de bază.

Mă așteptase pe mine?

— Reguli?

Dădu din cap, curățând al treilea ou.

— Nu sunt prea multe. Să nu mă excluzi. Suntem doar tu și cu mine și nimeni altcineva.

Făcu o pauză și inima mea tresăltă.

— Și, în final, să continui să arăți la naibii de sexy în tricourile mele.

Am izbucnit fără voie în râs.

— Cred că toate sunt posibile.

— Bine.

L-am urmărit terminându-și ouăle și, cu toate că eram fericită, nervii mă copleșiră.

— N-am mai făcut nimic din toate astea înainte, Cam. Și nu-mi e ușor să mă descurc mereu cu toate. Știu asta. Nu-ți pot promite că va fi ușor pentru tine.

— Nimic din ce-i plăcut în viață nu e ușor.

Își goli paharul de lapte și apoi se ridică, venind lângă mine. Mă luă de mână și mă ajută să mă ridic. Își încolăci brațele pe după mijlocul meu și lăsă capul în jos, atingându-mi obrazul cu buzele:

— Sunt serios în ce te privește, Avery. Dacă mă vrei cu adevărat, mă ai.

Închizând ochii, mi-am lipit palmele de pieptul lui.

— Te vreau cu adevărat.

— E bine de știut, murmură el, aplecând mai mult capul și trecându-și ușor buzele peste ale mele.

Anticiparea se umflă ca un balon.

— Pentru că, altminteri, ar fi devenit stânjenitor de nu se poate.

Am început să râd, dar deodată gura lui a fost peste a mea, amuțindu-mă. Sărutul a fost delicat, la început. O explorare tandră a buzelor mele, dar trecuse prea mult de ultima oară când mă sărutase. Și trecuse prea mult de când mă mai simțisem astfel. Voiam mai mult.

Plimbându-mi mâinile în sus, pe pieptul lui și apoi pe

marginea obrazilor lui aspri, mi-am împletit degetele în părul lui ciufulit și moale. Asta a fost toată încurajarea de care avea Cam nevoie. Își adânci sărutul, despărțindu-mi buzele și strecurând limba înăuntru. Măinile lui alunecară pe șoldurile mele și apoi în sus, spre talia mea. Mă smuci spre el, iar sărutul lui trecu de la inocent și dulce la categoric sexy în câteva secunde.

Cam mă ridică, frângând o exclamație de surpriză din partea mea, rapid înăbușită într-a lui. Instinctul a preluat comanda și mi-am încolăcit picioarele în jurul mijlocului său. Avântându-se cu putere într-un salt înainte, mă lipi cu spatele de perete și cu pieptul de al lui. Corpul meu se înmuie și se umezi între coapse când l-am simțit acolo, dovadă tare pentru cât de mult mă dorea. Apoi fiecare centimetru din corpul meu se încordă, odată cu fierbințeala ce se răspândea în mine.

Pentru prima oară, n-a fost niciun strop de panică. Nimic decât minunata senzație care mă făcea să mă simt vie și, de data asta, eram perfect stăpână pe mine. Exista o libertate pe care n-o mai trăisem niciodată și am plonjat în sărutul acela. El scoase acel sunet teribil de sexy care i se rostogoli din piept, transmițându-se și într-al meu.

Păru să treacă o veșnicie până să-și ridice gura.

— Trebuie să plec.

Am lăsat să-mi scape o șoaptă tremurată.

— Pleci acum?

— Nu sunt un sfânt, iubito, mârâi el, pur și simplu. Așa că, dacă nu plec acum, n-am să mai plec o vreme.

Un impuls mă străbătu din vârfurile sânilor până în măruntaie.

— Și dacă nu vreau să plec?

— Fir-ar, zise el, trecându-și mâinile în lungul coapselor mele. Faci foarte dificil să mai fiu băiatul bun care spuneai aseară că sunt.

— Nu sunt beată.

Își apăsă fruntea de a mea, chicotind încetișor.

— Da, pot să-mi dau seama și cu toate că ideea de a te lua chiar acum, la perete, e destul să mă facă să-mi pierd controlul, vreau să știi că sunt serios. Nu ești doar o fată cu care vreau să mă culc. Nu ești o prietenă cu avantaje. Pentru mine ești mai mult de atât.

Mi-am închis ochii, gâfâind.

— Ei bine, asta a fost... chiar oarecum perfect.

— Eu sunt chiar oarecum perfect, răspuse el, desprinzându-mi blând picioarele din jurul lui.

Mă așeză pe podea și aș fi căzut imediat, dacă nu m-ar fi ținut el.

— Toată lumea știe asta. Numai tu înțelegi mai greu.

Am răs.

— Ce vrei să faci?

— Un duș cu apă rece.

— Pe cuvânt?

— Da.

Am răs din nou.

— Te mai întorci?

— Întotdeauna, zise el și mă sărută grăbit.

— OK.

Mi-am deschis ochii și am zâmbit.

— Te aștept.

Viața mea s-a modificat în foarte puține aspecte, dar într-o perioadă atât de scurtă, încât acestea s-au acumulat, devenind o uriașă schimbare, cel puțin pentru mine. Cam și-a petrecut cu mine toată duminica și m-am trezit, în dimineața asta, cu un mesaj de bună dimineața de la el.

Mai înainte să apuc să le dau vestea lui Brit și Jacob despre schimbarea de statut dintre Cam și mine, au văzut-o ei înșiși, cu ochii lor, când așteptam afară, ca să-și termine Brit țigara, înainte să ne îndreptăm spre Whitehall, luni.

Cam a apărut din senin, furișându-se în spatele meu și încolăcindu-și brațele pe după mijlocul meu. Eu m-am crispat toată pentru o fracțiune de secundă, înainte de a face un efort să mă relaxez. El și-a lipit buzele de obrazul meu, iar fiorul care m-a străbătut nu avea nicio legătură cu frigul de afară.

— Salutare.

Lui Brit îi căzu țigara din gură.

Jacob clipi o dată, apoi de două ori, apoi încă o dată.

— Ce...?

L-am prins pe Cam de antebrațe, în timp ce-și plimba buzele spre urechea mea, lăsându-mi o dâră fierbinte pe piele.

— Cred c-o să-i ia foc pantoful lui Brittany.

Mi-am coborât privirea și m-am smuls din brațele lui.

— Of, Doamne, Brit, pantoful tău!

Ea s-a uitat în jos și-a scos un mic țipăt. Scuturându-și țigara de pe pantof, sări înapoi.

— Era să mor arsă. Și-ar fi fost numai vina ta!

— Vina mea?

— Da. Pentru că nu mi-ai spus despre asta.

Făcea un gest larg spre Cam, care rânjea.

— Asta!

— Voi doi sunteți, știți voi? arată Jacob cu degetul spre noi. *Împreună? împreună?*

N-am apucat să răspund. Cam m-a întors în loc și m-a sărutat, chiar acolo, între cele două clădiri. Și n-a fost un pupic între prieteni. Când limbile noastre s-au atins, mi-a alunecat geanta de pe braț și a căzut pe pământul înghețat.

— Fir-aș al naibii, murmură Jacob. Cred c-or să facă bebeluși.

Cu obrajii arzând, m-am dat înapoi. Cam nu arăta deloc rușinat, lipindu-și încă o dată buzele de fruntea mea. Peste umărul lui, le-am văzut pe Steph și pe prietenele ei rămânând cu gura căscată la noi. Bănuiesc că nici ea nu primise vestea.

— Trebuie să-l prind pe profesor mai înainte să înceapă cursul, așa că trebuie să fug, zise el, îndepărtându-se. Ne vedem după?

— Da.

Îmi furnicau buzele, deopotrivă cu alte părți ale corpului.

— Ne vedem atunci.

Când m-am întors iarăși spre prietenii mei, amândoi se holbau la mine de parcă tocmai le arătasem dotările fizice. Aplecându-mă, mi-am luat geanta de jos.

— OK, mai înainte să începeți amândoi să țipați la mine, s-a întâmplat pur și simplu, nu mai departe de ieri, și n-am avut timp să spun nimic.

Brit își încrucișă brațele.

— N-ai avut o secundă să suni sau, nu știu, să trimiți un mesaj pe telefon?

— Am cam stat toată ziua împreună, ieri, am ieșit să mâncăm și apoi...

— Ați făcut sex? întrebă Jacob, prinzându-mă de umăr și zgâlțâindu-mă nițel. Oh, Doamne, fato, detaliile – am nevoie de detalii. Cât o are de mare...?

— N-am făcut sex, i-am răspuns și i-am dat peste mână. Doamne, suntem împreună numai de ieri. Dă-mi niște timp pentru asta.

— Eu i-aș fi tras-o din august, mă informă Jacob.

I-am aruncat o privire nedumerită.

M-au descusut apoi despre ceea ce se întâmplase, în timp ce mergeam spre Whitehall și până a început ora. Când i-am lăsat ca să-l aștept pe Cam afară, eram sigură că-i împăcasem pentru lipsa mea de onestitate prietenească.

Stăteam chiar în fața intrării, sprijinindu-mă de o coloană. Probabil arătam ciudat, cu zâmbetul radios gravat pe față, dar adevărul este că nu mă mai oprisem din zâmbit de ieri-dimineață.

Zâmbetul mi-a mai intrat puțin la apă când l-am văzut pe Cam ieșind pe ușă, cu Steph lipită de el. Singurul lucru care m-a ținut să nu mă port ca un tigru și să mă reped la ea a fost faptul că el nu părea prea încântat.

Steph își aruncă dintr-o mișcare a capului coama de păr lucios peste un umăr, când se apropiară de mine.

— Bună, zise ea, după părerea mea cu un munte de falsă veselie.

— Salut, i-am răspuns, susținându-i privirea.

Cam se strecură lângă mine, împletindu-și degetele printre ale mele.

— Cursul tău s-a terminat mai devreme?

Am dat din cap.

— Acum câteva minute.

Steph arunca pumnale din ochi, uitându-se la mâinile noastre strânse.

— O să fii la petrecerea lui Jase, sâmbăta viitoare, Cam?

Era o petrecere? Oricât de prostească, nu-mi plăcea deloc ideea să meargă Cam la o petrecere unde ar fi fost și Steph. Greșit. Greșit. Dar un sentiment urât încolțea în mine ori de câte ori mă gândeam la ei doi cuplați în trecut.

— Încă nu știu.

Cam îmi strânse mâna.

— Depinde dacă Avery vrea să vină.

Gura ei perfectă rămase deschisă și cred că l-am iubit pe Cam.

— Dacă Avery vrea să...? Mă rog.

Se îndepărtă cu pași mândri, spre fata cu care o văzusem la petrecerea de Halloween.

Mi-am ridicat privirile spre Cam.

— Ei bine, nu părea prea bucuroasă.

El ridică din umeri.

Pornirăm împreună spre Knutti.

— Deci voi doi n-ați fost mai mult decât doar prieteni cu avantaje?

Cam îmi aruncă o privire piezișă.

— Ne mai clupam, când și când, dar, așa cum ți-am spus weekendul ăsta, n-am mai fost cu nimeni de când te-am cunoscut pe tine.

— Știu. Numai că se pare că ea voia mai mult.

— Tu nu?

— Doamne, chiar trebuie să lucrăm la încrederea ta.

Cam chicoti și mă trase lângă el. Ne-am îmbrățișat, în pofida vântului ce șuiera în josul dealului.

— Mă pot gândi la vreo câteva lucruri la care putem lucra.

— Perversule, am mormăit, deși mintea mea era chiar pe aceeași lungime de undă cu a lui.

El își apăsă buzele de tâmpla mea.

— Mă recunosc vinovat, iubito.

Cam nu s-a dus la petrecerea de la Jase, sâmbătă seara. Nici măcar n-a deschis discuția, iar eu nu știam dacă ar fi trebuit s-o deschid eu. Mă simțeam puțin vinovată pentru că nu se ducea, fiindcă nu voiam să mă amestec între el și prietenii lui, dar el nu părea deranjat de faptul că rata o partidă grozavă de bere ping-pong.

Am ieșit la cină într-un orașel din apropiere, apoi ne-am întors la mine acasă. Dacă mai aveam vreo îndoială despre seriozitatea relației noastre, mi-a dispărut în seara aceea.

Cam îl adusese pe Raphael în apartamentul meu.

Nimic nu e mai serios ca o țestoasă mergând pe podeaua bucătăriei tale.

— Îi trebuie mișcare, zise Cam, așezându-se în fața frigiderului meu, cu picioarele depărtate. Dacă nu, se îngrașă și se lenevește, stând în carapacea lui.

— Bietul Raphael.

L-am luat de jos și l-am întors în partea cealaltă, ca să se ducă înapoi spre Cam.

— Trebuie să fie plictisitor în acvariu.

— E un terariu, mă corectă Cam. Și are un terariu trăsnet.

I-am luat unul nou, de ziua lui.

— Știi când e ziua lui?

— Da. Pe 26 iulie.

Făcu o pauză, măsurându-mă din ochi.

— Ziua ta când e?

Mi-am încrucișat gleznele.

— Ăă, mai ai timp până să-ți poți face griji în legătură cu asta. Dar a ta când e?

— Pe 15 iunie. Când e ziua ta, Avery?

Asta începea să devină stingheritor.

— A fost pe 2 ianuarie.

Cam se aplecă, ridicându-și sprâncenele. Trecură câteva secunde, în care nu făcu decât să se uite la mine.

— Am ratat ziua ta.

— Nu-i nimic, am zis eu, fluturând din mână. Am fost la Smithsonian și apoi m-am îmbolnăvit, așa că e probabil mai bine că n-ai fost prin preajmă.

Expresia lui se înnegură.

— Au, frate, de aceea ai spus că voiai să mergi acolo pe 2 ianuarie. Te-ai dus singură? Rahat. Mă simt atât de...

— Nu, am ridicat eu mâna. Nu-i nevoie să te simți prost. Tu n-ai greșit cu nimic.

Cam mă studie alte câteva momente, cu expresie reținută. În cele din urmă, zise:

— Ei bine, întotdeauna există un „la anul”.

Am zâmbit. La anul. Uau. Gândind atât de departe în viitor era un pic înspăimântător și excitant.

După o vreme, Cam luă țestoasa în palme și se ridică.

— Mă întorc imediat.

Cât timp Cam își duse pet-ul în apartamentul lui, am dat fuga la baie și m-am spălat repede pe dinți. Am terminat cu o secundă înainte să se întoarcă el. Cam își scoase puloverul de lână, aruncându-l pe spătarul canapelei. Tricoul cenușiu de dedesubt stătea mulat pe pieptul lui larg, iar când își întinse oasele, înainte de a se așeza, marginea lui se ridică, expunând

o fâșie de piele netedă.

Inima mea începu să bată mai repede, privindu-l de pe hol. Cam și eu ne sărutaserăm – o grămadă – și îi plăcea să mă țină în brațe, deci într-o săptămână, mă obișnuisem cu el să-și țină brațele în jurul meu și buzele peste ale mele, dar nu făcuserăm nimic asemănător serii de Ziua Recunoștinței, chiar dacă îmi închipuiam că el ar fi vrut. Așa că trecuseră multe nopți în care mă dusesem la culcare cu gândul la el și, cu toate că puteam obține oarecare ușurare de la ceea ce se transforma într-o constantă durere mocnind surd, nu-mi era de ajuns.

El mă voia.

Eu îl voiam.

Eram împreună.

Și aveam încredere în el.

Mușcându-mi buza, m-am jucat cu marginea rochiei tricotate pe care o purtam. Îmi scosesem ghetetele și colanții când ajunseserăm înapoi, iar acum pe picioarele goale începuse să mi se facă pielea de găină.

Oare aștepta să fac eu prima mișcare? Părea atât de... grijuliu cu mine, de parcă s-ar fi temut că aveam să fug de el. Eu voiam să fug la el. Cam aruncă o privire spre mine, cu sprâncenele ridicate, încăperea era întunecată, cu excepția luminii de la televizor.

— Ai de gând să vii încoace sau o să te uiți la mine tot restul serii?

Obrajii mi se încălziră și am plecat de lângă ușă. Puteam să fac asta. Nu aveam nevoie să aștept să facă el o mișcare.

Adunându-mi curajul, m-am dus până la el. El s-a uitat în sus, la mine, cu ochii aceia extraordinari, și a ridicat o mână. Am pus mâna mea într-a lui, dar în loc să mă așez lângă el, m-

am suit călare în poala lui.

Cam a devenit imediat alert, mâinile lui zburând pe șoldurile mele.

— Salutare, iubito.

— Salut, i-am răspuns, cu inima bătându-mi atât de repede, încât aveam toate șansele să fac atac de cord.

Își coborî privirea, genele dese acoperindu-i ochii.

— Ți-a fost dor de mine chiar atât de tare? N-am fost plecat decât câteva minute.

— Poate.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui, lăsându-mă încet în jos. L-am strâns ceva mai tare când am simțit erecția lui apăsându-mă în părțile mele cele mai sensibile.

Mâinile lui s-au ridicat dinspre șolduri spre coaste, încet, atât de încet, încât am crezut c-o să mor până a ajuns să-mi ia obrazii în palme.

— Ce faci?

Mi-am umezit buzele și genele lui s-au ridicat, dezvăluind o nuanță mai adâncă de albastru.

— A ce seamănă?

— Mă pot gândi la vreo câteva chestii.

Își trecu ușor degetele mari peste obrazii mei.

— Pentru toate sunt extrem de interesat.

— Interesat?

Respiram repede și scurt.

— Asta-i bine.

Atunci, pentru că părea să-mi lase mie inițiativa, mi-am coborât capul până în dreptul capului său. Buzele noastre se atinseră o dată, de două ori, apoi mi le-am apăsat mai ferm peste ale lui. El m-a imitat, săruturile noastre devenind mai

adânci, mai lente și infinit mai lacome, când limba lui o chinuia pe a mea într-un mod care mă făcea să tremur și să vreau mult mai mult.

Mâinile lui alunecară înapoi, încet, leneș, făcându-mi spatele să se arcuiască sub ele. Chiar dacă singura mea experiență în privința asta se reducea la ceea ce făcuserăm în noaptea de Ziua Recunoștinței, aparent corpul meu știa ce să facă. Mi-am legănat bazinul, iar mâinile lui mă strânseseră de talie. Un fior trecu prin trupul lui bine făcut, ceea ce a fost deopotrivă un pic înfricoșător și foarte încurajator.

Una dintre mâinile lui strânse în pumn materialul rochiei mele, care mi se ridică mai sus pe coapse. Cealaltă se întoarse, trecând peste abdomenul meu și peste sâni. Îmi cuprinse un sân în palmă, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, jucându-se prin haine cu vârful întărit. Un geamăt se porni din mine și-mi scăpă de pe buze, un sunet care păru să-l electrizeze pe Cam.

— Ți-a plăcut asta? întrebă el, mișcându-și buzele peste buzele mele.

Chiar avea nevoie de confirmare?

— Da.

Cu degetul mare începu să traseze, lent, chinuitor, un cerc peste sfârcul meu. Am încercat să-mi țin respirația, când buzele lui le părăsiră pe ale mele. Și le-a plimbat tandru pe bărbia mea, apoi coborî pe gât. Spatele meu se arcui mai tare, împingându-mi sânul mai mult în palma lui, în timp ce bazinul meu se legănă din nou. Cel mai sexy sunet i se rostogoli din piept și se lăsă pe spate, privindu-mă.

— Spune-mi ce vrei, iubito.

Mâna lui se mută la celălalt sân.

— Orice. Și-am s-o fac.

Aveam nevoie de un singur lucru de la el.

— Atinge-mă.

Cam se înfioră din nou și asta mă înfierbântă.

— Îmi dai voie?

Am dat din cap, fără să știu cu ce anume eram de acord, dar aveam încredere în el. Ambele sale mâini erau pe umerii mei, alunecând pe sub decolteul larg al rochiei. Am rămas neclintită când mi-a dat rochia jos de pe umeri, expunându-mi sutienul. Continuă să lase rochia jos, până ce am putut să-mi eliberez brațele, iar materialul a rămas strâns în jurul taliei mele.

— Frumos, murmură el, plimbându-și degetul de-a lungul marginilor de dantelă ale sutienului. Uită-te la priveliștea asta. Atât de al naibii de frumoasă.

Răspunsul meu se pierdu când își coborî capul, închizându-și gura peste vârful sânului meu. Prin satinul subțire al sutienului, gura lui mă frământa, în timp ce-și încleștase mâinile în șoldurile mele, aducându-mă mai ferm spre el. Simțurile mele erau devastate de fiecare dată când gura lui trăgea excitant și de faptul că-l simțeam acolo, împingând în miezul meu. Mâinile mele îi răvășeau părul în neștire, iar capul meu zvâcnea lăsându-se mai mult pe spate. Cam trecu la celălalt sfârc și o mușcătură ațâțătoare mă făcu să scot un strigăt.

Eram pierdută în el, înconjurată de senzațiile pe care el le stârnea în lăuntrul meu. Deja mă simțeam gata să-mi ies din minți, iar când mâinile lui coborâră spre coapsele mele, intrând pe sub marginea rochiei, m-am încordat în cel mai plăcut mod.

Buzele lui trasară o dâră fierbinte pe gâtul meu în sus,

ajungând la buza mea de jos, jucându-se cu ea.

— Spune-mi ceva, iubito.

Mâna i se strecură între coapsele mele, mișcându-se în cercuri mici, apropiindu-se de centru.

— Ai mai avut orgasm până acum?

Tot corpul mi s-a îmbujorat și, când nu i-am răspuns, mâna lui se mișcă mai jos pe coapse, departe de locul în care îl voiam eu. Să-l ia naiba.

— Da, am șoptit. Am avut.

— Ți l-ai stârnit tu singură? întrebă, urcându-și mâna înapoi, pe coapsă.

M-am fosit, dându-mă mai aproape, iar el gemu. Punându-mi fruntea pe fruntea lui, am închis ochii.

— Da.

Drept răsplată pentru răspunsul la întrebarea lui, un deget lung alunecă peste centrul chiloților mei și tot trupul meu a zvâcnit. Nodul din pânțelele meu s-a întărit și degetul lui se plimbă înainte și înapoi, cu o foarte ușoară atingere care mă înnebunea.

Dorința mi-a întunecat gândurile și am știut că voiam să-l fac să simtă cum eram. Aveam o oarecare idee despre cum să fac asta. Mi-am coborât mâna pe pieptul lui, apoi pe abdomenul lui plat. Am ezitat la betelia jeansilor lui.

Cam rămase nemișcat, apoi îmi apucă buza între buzele lui.

— Ce anume vrei, Avery?

— Vreau să... vreau să te ating, am recunoscut, spre surprinderea mea. Dar nu știu cum îți place ție.

El scoase din nou sunetul acela, care mă făcu să tremur, în timp ce-și puse cealaltă mână peste a mea.

— Iubito, orice o să faci, o să-mi placă.

— Pe bune?

— La dracu', da, zise el, trăgându-se mai înapoi și lăsând un spațiu între noi. Indiferent ce vrei să-mi faci, o să ador. N-ai de ce să-ți faci griji din pricina asta.

Încurajată de declarația lui, i-am deschis nasturele jeanșilor și am tras fermoarul în jos. Sfinte Sisoie! Am tresărit la vederea cărnii tari, rozalii. Fără boxeri. Fără nimic. Cam nu purta chiloți.

Chicoti, la descoperirea mea.

— Acces direct.

Apoi coborî mâna, scoțându-și-o.

N-am putut să nu mă holbez și m-am simțit nătângă pentru asta, dar era ceva extrem de excitant să-l văd astfel, știind că mă voia pe mine și că eu îl așteptam cu bucurie. Am ezitat, totuși; deși el spusese că puteam să fac orice, căci i-ar fi plăcut, mă îndoiam de asta și voiam să-l satisfac. Voiam să-l fac să se simtă bine.

I-am urmărit mâna strângându-se în jurul bazei și trăgând în sus.

— M-am gândit la tine, i-am șoptit eu.

Mâna lui se opri.

— Cum?

— Când m-am... atins, m-am gândit la tine.

— Fir-ar, mârâi Cam. Țsta e cel mai excitant lucru pe care l-am auzit vreodată.

Cam mă sărută atunci, mai apăsător și mai brutal decât înainte. Asta nu m-a speriat. Cel mult, m-a excitat mai tare. Mi-a dirijat mâna spre el și mi-am strâns degetele în jurul grosimii lui. El a tresărit puternic în palma mea și pieptul i s-a ridicat abrupt.

A zis ceva cu gura lipită de a mea, dar n-am putut înțelege, apoi mi-a condus mâna în sus, pe toată lungimea, și înapoi, stabilind un ritm pe care l-am păstrat și după ce mi-a dat drumul la încheietură. Cu mâna liberă acum, m-a strâns de ceafa, iar pe cealaltă a dus-o din nou între coapsele mele. Amândoi respiram mai repede, când m-a cuprins în palmă, peste chiloți. Podul palmei lui apăsa pe ghemul de nervi, degetele împingeau în centrul inflammat, iar eu nu mai știam de mine. În vreme ce mă săruta mai adânc și eu îl mângâiam, îi călăream mâna. El împungea într-a mea, cu mișcări scurte, dar puternice. Trupul lui se înfioră când eu am simțit familiara încordare dintre picioare. Nodul s-a desfăcut, răspândindu-se în spirală prin mine. Orgasmul a fost puternic, șoptindu-i numele, răgușit. Mâna lui a rămas pe loc, mângâindu-mă încet prin chiloți, în timp ce corpul mi-era zgâlțâit de tremurături. Apoi a urmat el, corpul lui zvâcnind în sus și contractându-se spasmodic.

Păru să treacă o veșnicie până ce Cam mi-a dat, cu blândețe, mâna la o parte. Eram fără vlagă și satisfăcută, când m-a strâns la pieptul lui, ținându-mă bine, inima lui bătând la fel de repede ca și a mea. Depuse un sărut pe pleoapele mele, apoi pe buzele mele întredeschise. N-am mai vorbit, după aceea, și am aflat că uneori cuvintele nu sunt necesare.

Dar în străfundul minții mele, știam că sunt niște cuvinte pe care trebuia să le spun. Adevăruri ce ar fi trebuit rostite mai înainte de a merge mai departe. Lucruri pe care trebuia să le lămuiesc.

— Hei, zise Cam, cu vocea domoală.

Mă încordasem fără să-mi dau seama.

— Ești OK? N-am...

— A fost perfect.

I-am sărutat obrazul, dorindu-mi să am un întrerupător în creier.

— E perfect.

Speram doar c-o să dureze.

Douăzeci si șapte

Științele economice au devenit infinit mai interesante când mi-am folosit timpul, în oră, ca să recapitulez tot ce făcuserăm Cam și cu mine după ce prietenii lui plecaseră și Ollie se dusesse la culcare, cu o noapte înainte.

Mă condusesse înapoi în dormitorul lui, închizând încet ușa în urma sa. Energia nervoasă se adunase în stomacul meu, când venise spre mine și îmi luase obrajii între palme. Din noaptea de pe canapeaua mea, ne sărutaserăm și ne atinseserăm de multe ori, dar părea altfel în dormitorul lui, mai intim, cu mai multe posibilități.

Am încercat să nu mă gândesc la sexul propriu-zis, pentru că nu eram sigură că aș fi putut într-adevăr să trec prin act. Dacă aveam să mă simt bine sau dacă urma să-mi amintească de ceea ce se întâmplase. Știam că avea să doară, pentru că eram încă virgină, dar oare durerea avea să devină mai adâncă?

El nu dorise mai mult, în noaptea aceea, și mă întrebam dacă, în vreun fel, știa.

Cam îmi scosese puloverul, dar îmi lăsase sutienul și jeanșii. Tricoul lui aterizase lângă hainele mele dezbrăcate, iar când mă sărutase, mâinile lui se împletiseră în părul meu. Căzuserăm pe patul lui, iar el își vârâse un picior între ale

mele. Când săruturile lui coborâseră pe gât și se centraseră pe sânii mei acoperiți de dantelă, își dusese mâinile pe șoldurile mele, îmboldindu-mă să mă mișc spre el. Îmi luase sfârșul întărit în gură, în timp ce eu mă împingeam în el, cu capul dat mult pe spate și gura strânsă, ca să nu fac gălăgie. Mă adusesse la orgasm așa, fără mâini, prin jeanși și chiloți. Iar când îmi strecurasem mâinile în pantalonii lui largi de trening, lipindu-mi palma pe lungimea tare, grea, el împunsese în mâna mea, foarte asemănător cu felul în care îmi închipuiam c-ar fi făcut-o înăuntrul meu.

Rămăsesem o vreme ghemuită în brațele lui. Vorbiserăm despre toate și nimic, până târziu în noapte. Plecasem când începuse să moțâie, fiind însă suficient de treaz cât să încerce să mă convingă să mă întorc în patul lui. Se dăduse totuși jos și mă condusesse până la ușa apartamentului. Cam îmi dăduse cel mai dulce sărut de noapte bună.

Se prea poate să mă fi îndrăgostit.

OK. Probabil mă îndrăgostisem deja cu luni în urmă, dar acum părea mai real, era palpabil, și – oh, Doamne – chiar știam cum e să iubești – căldură efervescentă. Când eram în preajma lui sau mă gândeam la el, îmi imaginam că mă simt ca bulele de acid în șampanie, care urcă mereu la suprafață. Tocmai am gândit asta?

Un zâmbet larg și prostesc apăru pe buzele mele.

Brit îmi prinse privirea și se strâmbă.

Roșind, am hotărât să fiu atentă la ultimele zece minute din curs. Profesorul vorbea despre stațiile de benzină de la începutul anilor optzeci. Ceva în legătură cu cererea și oferta. În mod clar trebuia să citesc singură capitolul ăsta.

— Doamne, ești lovită rău, îmi zise Brit după oră, în timp ce

ieșeam din Whitehall. E scris pe toată fața ta.

Am rânjit.

— Sunt.

Brit își strecură brațul pe sub al meu, când ajunserăm afară. Fulgii pluteau prin aer, iar norii erau groși.

— Mă bucur că i-ați dat de cap. Sunteți atât de drăguți împreună – aproape dezgustător.

— El e... am clătinat din cap. Sunt norocoasă.

— El e norocos, mă corectă ea, dându-mi un ghiont, în timp ce urcam anevoie dealul. Deci ce vrei să-i iei de Ziua Îndrăgostiților?

— Ziua Îndrăgostiților? m-am oprit brusc.

Mai multe persoane din spatele nostru bombăniră, silite să ne ocolească, pe mine și pe Brit.

— Oh, la naiba, asta e săptămâna viitoare.

M-am întors spre ea, cu ochii cât cepele

— N-am nicio idee.

Brit râse și mă trase de braț. Am reînceput să merg.

— Ar trebui să-ți vezi fața, zise ea. Parcă tocmai ți-ai dat seama că e sfârșitul lumii, săptămâna viitoare, în loc de-o sărbătoare caraghioasă, făcută de mâna omului.

I-am ignorat remarca.

— Habar n-am ce să-i iau.

— Ce le-ai luat iubiților tăi de dinainte?

— Nimic, i-am răspuns, prea panicată să mai țin cont de ceea ce recunoșteam. N-am avut niciodată un iubit înainte.

Acum fii rândul lui Brit să se oprească și să blocheze circulația.

— Cum? Adică niciodată? Sfinte Sisoie, știam că ești o mică, ăă, redută, dar ce naiba. Cred că și copiii din secta

Amish au mai multă experiență decât tine.

I-am aruncat o privire ucigașă.

— Nu mă ajuți și eu înnebunesc aici.

— OK, OK. Fac mișto de tine mai încolo. Am priceput.

Își încreți nasul:

— Mergem la cumpărături după ore.

Mai târziu, după-amiaza, continua să ningă, dar străzile erau curățate și puteai să faci un drum cu mașina până în Martinsburg. La mall, eram tot serios pierdută, holbându-mă la inimioarele roșii atârinate de tavanul magazinului.

Brit ridică o pereche de boxeri de satin, cu inimi roșii pe ei.

— Îm...

— Nu, am spus eu.

Pe lângă faptul că erau cea mai banală chestie pe care-o văzusem vreodată, Cam nu purta totdeauna chiloți.

Ea își țuguie buzele.

— Ei bine, mai sunt și cadourile standard. Poți să-i iei niște colonie, un portofel, o cravată sau o cămașă.

— Jalnic.

— N-am spus c-ar fi idei bune.

M-am bosumflat, îndreptându-ne spre un alt magazin. Drumul a fost un eșec total, mai puțin faptul că Brit a încercat toate loțiunile de corp ce i-au căzut în mână. Până am ieșit, mirosea de parcă ar fi lucrat într-o fabrică de cosmetice Bath and Body Works.

Când am ajuns în apartament la mine, am răscolit Internetul după un cadou. Voiam să fie special, pentru că, lângă Cam, simțeam că mă trezisem la viață. Vedeam lucrurile diferit, mai clar. Nu eram sigură dacă din cauza lui, din cauză că eram eu cu el sau dacă eu, în sfârșit, *mă schimbasesm*. Oricum ar fi fost,

Cam jucase un rol în treaba asta și voiam să-i dau un cadou care să conteze.

După vreo oră, ajunseseam la concluzia că a cumpăra un cadou pentru un băiat era nasol.

Îmi storceam creierii. Dacă aș fi putut să-i iau o provizie pe viață de ouă, ar fi fost super mulțumit.

Gemând de frustrare, m-am ridicat și m-am dus să mă uit pe fereastră. Ninge cu fulgi deși și grăbiți, albind pământul și mașinile. La știri spusese că avea să se depună, dar mă îndoiam că se va închide campusul.

Strângându-mi părul la întâmplare într-o codiță, m-am îndreptat spre bucătărie, când mi-a venit deodată ideea. Cam pomenise de vreo câteva ori despre asta.

Vorbise că ar fi vrut să prindă un meci al echipei D. C. United.

Chiuind, am alergat înapoi la laptop și m-am uitat pe site-ul lor. Cercetându-le programul, am comandat două bilete pentru un meci de la începutul lui aprilie, gândindu-mă că vremea avea să fie mult mai stabilă atunci.

Am închis laptopul, simțindu-mă bine pentru ce cumpărasem. Putea să mă ia pe mine cu el sau, dacă voia, pe unul dintre prietenii lui. Era OK și așa, câtă vreme era bucuros cu ceea ce îi dăruiam eu.

La mai puțin de o oră după aceea, apărură Cam, ud de zăpadă.

— Seară de *pizza*?

— Sună bine, în ce mă privește.

L-am sărutat pe obraz și i-am luat cutia din mâini.

— Cum se circulă?

— Oribil.

Luă două cutii de apă minerală din frigider.

— Ceea ce mă aduce la ideea trăsnet care mi-a venit.

Am zâmbit.

— Ideile tale pot fi un pic de groază.

— Ideile mele nu sunt niciodată de groază sau rele.

— Ei...

— Zi una, mă provocă el.

N-a trebuit să mă gândesc prea mult.

— Cum a fost cu sfoara pe care-ai legat-o pe după carapacea lui Raphael și i-ai zis lesă?

— Acea a fost o idee novatoare!

— Biata creatură n-a mai făcut un pas și-a stat numai cu capul vârat în carapace.

Cam bătu din picior.

— N-a fost nimic deosebit față de ce face în fiecare zi.

Am râs:

— Adevărat.

— Ideea de acum e grozavă.

Trântind feliile de pizza pe două farfurii de carton, îmi făcu șmecherește cu ochiul.

— Se zice că se așteaptă ninsori până mâine-dimineată.

Oscilam între veselie și iritare. Să ningă era minunat. Să mergi prin campus când pământul era acoperit de zăpadă și gheață nu era.

— Și mă îndoiesc serios că vreunul dintre cursuri va fi anulat mâine, continuă el, mergând împreună în living. Dar multă lume va lipsi și profesorii se așteaptă la asta.

— OK.

M-am așezat pe canapea, grăbindu-mă lângă el.

— Deci mă gândeam c-ar trebui să chiulim mâine, să stăm chiar aici și să ne uităm toată ziua la filme de doi bani.

Inițial, am fost tentată să-i răspund că nu puteam chiuli o zi întreagă, dar când i-am întâlnit privirea plină de promisiuni a lui Cam, mi-am zis ducă-se.

— Asta-i o idee nemaipomenită.

— Știu, da? Se bătu cu degetul în cap. Sunt plin de rahaturi grozave.

— Da, în mod cert ești plin...

— Ha.

Am răs pe înfundate, mușcând din delicatesa cu brânză. Cam a mâncat jumătate din pizza și când Ollie a trecut pe la noi, a terminat el restul. Mă uimea cum doi băieți puteau mânca atât de mult, rămânând totuși într-o formă atât de apetisantă. Eu mâncasem două felii și deja făcusem fundul mare.

Stând între ei doi, am ațipit, în timp ce ei se uitau la un minimaraton de reality-show despre alcoolul ilicit. Când m-am trezit, Ollie plecase și, cu toate că stăteam peste Cam, trupul lui era nefiresc de încordat.

M-am ridicat în capul oaselor, căscând și dându-mi părul la o parte de pe față.

— Scuze, n-am vrut să adorm pe tine.

El se uită la mine cu o expresie impenetrabilă. Neliniștea se stârni ca un cuib de vipere în stomacul meu. Își ținea maxilarul atât de strâns încleștat, încât mă întrebam dacă avea de gând să-și spargă molarii.

— E totul OK? am întrebat.

Cam oftă ușor, îndreptându-și privirea spre măsuta de cafea.

— Ai primit un mesaj când dormeai.

I-am urmărit privirea, dând cu ochii de telefonul meu mobil. La început, n-am văzut ce era așa de important, dar apoi

anxietatea s-a ridicat în mine ca o furtună gonind nebunește. Trează de-a binelea, am făcut un salt și-am înșfăcat telefonul. Bătând în ecran, mi-a stat inima.

Ești o târfa mincinoasă. Cum poți suporta să faci umbră pământului?

Am dat să trag aer în piept, dar m-am înecat. Mă uitam fix la mesaj, dorindu-mi să dispară pur și simplu din existența mea.

— A pâlpâit pe ecran, când a venit, zise el.

Cu mâinile tremurând, am șters mesajul și am pus telefonul jos. Jignită, un val de furie irațională m-a traversat. Aceste două senzații erau mai plăcute decât amenințarea panicii.

— Te-ai uitat la mesaj?

— N-am făcut-o dinadins.

Se aplecă, rășchirându-și palmele pe genunchi.

— Era chiar sub ochi, afișat pe ecran.

— Dar nu trebuia să te uiți! l-am acuzat eu, ridicându-mă de pe canapea.

Cam își miji ochii.

— Avery, n-am tras cu ochiul în lucrurile tale. Nenorocitul de mesaj a venit pur și simplu. M-am uitat înainte de a mă putea opri. Poate că a fost o greșeală.

— A fost o greșeală!

— OK. A fost o greșeală. Îmi pare rău.

Trase adânc aer în piept.

— Dar asta nu schimbă faptul că am citit textul ăla.

Încremenisem, în picioare, în mijlocul livingului. Era al naibii de aproape ca frica mea cea mai mare să devină realitate. Să afle el ce se întâmplase era pe primul loc, însă asta era pe locul imediat următor și la fel de îngrozitoare.

— Avery, zise el cu voce joasă, prudentă.

În momentul acela mi-am dat seama că nu era supărat pe mine. Nici pe departe și nici după ce țipasem la el fiindcă citise blestematul de mesaj. Cumva, asta era mai rău decât dacă ar fi fost mânios.

— De ce ai primi tu un astfel de mesaj?

Inima mea se izbea de piept, dureros.

— Nu știu.

Îndoiala îi traversă fața.

— Nu știu, am repetat, agățându-mă de minciună cu toată ființa mea. Din când în când mai primesc câte un mesaj ca ăsta, dar nu știu de ce. Cred că greșește numărul sau ceva asemănător.

Cam se uită lung la mine.

— Nu știi de la cine e?

— Nu.

Și aici nu mințeam.

— Scrie număr necunoscut. Ai văzut și tu.

Umerii lui s-au încordat și își strânse cu putere genunchii. Trecură câteva secunde. Pulsul meu bubuia.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, am adăugat, cu sufletul la gură. Numai că m-a luat prin surprindere. Dormeam și când m-am trezit, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Atunci m-am gândit... nu știu ce m-am gândit, dar îmi pare rău.

— Nu te mai scuza, Avery.

Se dădu mai la marginea canapelei.

— N-am nevoie să aud că-ți pare rău. Vreau să fii sinceră cu mine, iubito. Atâta tot. Dacă primești mesaje ca ăsta, trebuie să știu și eu.

— De ce?

Sprâncenele lui negre se încruntară.

— Pentru că eu sunt iubitul tău și îmi pasă când cineva te face târfa!

Am tresărit.

Cam și-a întors capul, pieptul i se umflă.

— Pe cinstite? Mă scoate din sărite, chiar dacă e un mesaj accidental. Nimeni n-ar trebui să-ți trimită rahaturi dintr-astea.

Privirea îi poposi din nou asupra mea. O veșnicie se întinse între noi.

— Știi că-mi poți spune orice, da? N-o să te judec, nici n-o să mă supăr.

— Știu.

Vocea mea sună pierită și în urechile mele și m-am urât pentru asta. Am repetat, mai tare:

— Știu.

El îmi fixă privirea.

— Și ai încredere în mine, da?

— Da. Bineînțeles că am.

La asta n-am șovăit.

Din nou se lăsă o pauză grea, făcându-mă să presupun ce era mai rău.

— Rahat, mârâi el și mi s-a strâns inima.

Oare știa? Ce era în mintea lui? Adevărul – totul – veni până pe vârful limbii mele, dar atunci el închise ochii.

— N-am fost sincer în totalitate cu tine.

— Ce?

Era ultimul lucru la care mă așteptam.

El își frecă falca în palmă.

— Îți spun ție că ar trebui să ai încredere în mine și că îmi

poți spune totul, dar eu nu fac același lucru. Și, în cele din urmă, o să afli.

Hopa. Să lăsăm mesajele telefonice. Să lăsăm dezvăluirea. Ce naiba se petrecea? Aproape amortită, am ocolit în grabă măsuța de cafea și m-am așezat, departe de el, pe canapea.

— Despre ce vorbești, Cam?

Ridicându-și capul, mă străpunse cu o privire atât de chinuită, încât am simțit o durere în piept.

— Mai știi că ți-am spus că noi toți am făcut niște prostii în trecutul nostru de care nu suntem mândri?

— Da.

— Pot s-o spun din experiență personală. Numai câțiva oameni știu despre asta, zise el.

Dintr-odată m-am gândit la ziua când se supăraseră pe Ollie și, apoi, la petrecere, când se luase de tipul acela. Părea să fi fost ceva ce-i spusese Jase, fără însă s-o spună de-a dreptul.

— E ultimul lucru pe care aș fi vrut să ți-l povestesc.

— Poți să-mi spui, l-am asigurat și, da, m-am simțit ca naiba, ținând cont de tot ce nu-i spuneam eu lui.

Mi-am alungat însă reproșurile din minte, concentrându-mă la Cam.

— Serios, poți să vorbești cu mine. Te rog.

El șovăi.

— Ar fi trebuit să termin colegiul anul ăsta, odată cu Ollie, dar nu-l termin.

— Mi-aduc aminte că mi-ai spus că ți-ai întrerupt studiile, pentru o vreme.

Cam încuviință.

— A fost în anul doi. Nu trecusem pe acasă în vacanța de vară, pentru că ajutam un antrenor de fotbal în Maryland, dar

când m-am dus totuși acasă, sora mea... se purta altfel. Nu-mi dădeam seama ce anume era cu ea, dar era extrem de nervoasă și sperioasă, iar când venea pe acasă, nu ieșea din dormitorul ei. Aparent, stătea rar acasă, după spusele părinților mei.

Mi se făcu un gol în stomac și mi-am încrucișat picioarele. Speram că nu aveam dreptate și că nu știam încotro bate.

— Sora mea, știi, a fost întotdeauna sufletistă. Culegea animale abandonate pe stradă și oameni, în special băieți vagabonzi. Chiar și când era mică, întotdeauna se întovărășea cu cel mai nepopular copil din clasă.

Colțurile gurii i se ridicară puțin.

— L-a întâlnit pe un tip. El era cu un an sau doi mai mare decât ea și bănuiesc că relația lor era serioasă – pe cât de serioasă poate fi la șaisprezece ani. L-am întâlnit și eu pe puști, o dată. Nu mi-a plăcut. Dar nu din cauză că încerca să și-o pună cu sora mea. Pur și simplu era ceva aiurea la el care mă irita.

Cam își trecu mâinile peste față, apoi și le lăsă între genunchi.

— Venisem acasă, în vacanța de Ziua Recunoștinței, și eram la bucătărie. Era și Teresa și ne-am luat la hartă. Ea m-a îmbrâncit și am împins-o și eu, în braț. Nici măcar cu forță, dar ea a strigat de parcă aș fi rănit-o serios. La început, am crezut că se prefăce, dar apoi i-am văzut ochii în lacrimi. Mi-a deviat atenția și am uitat despre asta, în seara aceea, însă în dimineața de Ziua Recunoștinței, mama intrase în cameră la ea, când era înfășurată numai în prosop, și o văzuse.

Mi-am ținut răsuflarea.

— Sora mea... era plină de vânătași. De sus până jos, pe brațe, pe picioare.

Își strânse pumnii.

— Ea a zis că erau de la dans, dar toți știam că nu poți căpăta vânătași ca alea de la dans. Ne-a luat aproape toată dimineața s-o convingem să spună adevărul.

— Iubitul ei?

Mi-am amintit de discuția de la masă, și interesul subit al lui Cam pentru persoana cu care corespundea ea începea să aibă sens.

Un mușchi i se zbatu pe falcă, dând din cap.

— Rahatul ăla cu ochi o bătea. Era destul de isteț, lovind-o numai în locurile unde nu se vedeau așa de ușor. Ea rămăsese cu el. N-am știut de ce, la început. Am aflat după aceea că era prea speriată de el ca să-l părăsească.

Se ridică brusc în picioare, iar eu l-am urmărit cu privirea. Se duse la fereastră, dând la o parte draperiile.

— Cine știe cât ar mai fi continuat, dacă mama n-ar fi văzut-o. Oare ar fi spus Teresa cuiva, până la urmă? Sau nenorocitul ăla ar fi bătut-o mai departe până când, într-o noapte, ar fi omorât-o?

Emoția mă strângea de gât și îmi mușcam buza de jos.

— Doamne, am fost atât de furios, Avery. Am vrut să-l ucid pe cretin. O bătuse pe soră-mea și tata voia să sune la poliție, dar ei ce-ar fi putut să facă? Amândoi erau minori. I-ar fi tras lui câteva rigle peste palme și l-ar fi dus la psiholog sau mai știu eu ce. Și asta era o porcărie. Eu nu puteam înghiți așa ceva. Am plecat, în seara aceea, și l-am găsit. Nu mi-a luat mult, în nenorocitul ăla de oraș mic și așa mai departe. Am bătut la ușa lui, iar el mi-a răspuns imediat. I-am spus să nu se mai apropie de sora mea și știi ce-a făcut dobitocul ăla mic?

— Ce? am șoptit.

— S-a înfoiat tot, umflându-și pieptul la mine. Mi-a spus că o să facă ce dracului voia mușchiul lui.

Cam hohoti o dată scurt, spart.

— Mi-am ieșit din minți. Furios nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă *turbat*. L-am pocnit și nu m-am oprit.

Se întoarse cu fața spre mine, însă fără să mă vadă.

— Nu m-am mai oprit din lovit. Nici când părinții lui au ieșit afară și mama lui a început să țipe. A fost nevoie de doi polițiști să mă dea la o parte de pe el.

Oh, Doamne, nu știam ce să zic. Urmărindu-l cum se așază în fotoliul-lună, nu mi-l puteam imagina lovind pe cineva fără să se mai oprească. Nici măcar după ce văzusem cât de furios fusese pe tipul acela de la petrecerea lui Jase.

Cam își frecă din nou obrazii.

— Am ajuns la închisoare, iar el a ajuns în comă.

Am rămas cu gura căscată, mai înainte să-mi pot controla reacția.

El își întoarse capul, lăsând bărbia în jos.

— Mă mai bătusem, înainte – tâmpeniile obișnuite. Dar nici pe departe astfel. Îmi plesnise pielea pe nodurile degetelor și eu nici măcar nu simțisem.

Clătină din cap.

— Tata... a recurs la magiile lui. Ar fi trebuit să fiu închis multă vreme pentru asta, dar n-am fost. Bănuiesc că m-a ajutat și faptul că băiatul s-a trezit din comă, câteva zile mai târziu.

Cu fiecare secundă ce trecea, mușchii mei se blocau, unul după altul.

— Am scăpat ușor, fără nici măcar o noapte întreagă la închisoare.

Cam zâmbi, dar nu era niciun strop de căldură în zâmbetul

lui.

— Însă n-am mai putut pleca de acasă mai multe luni, până s-a rezolvat. Am sfârșit cu un an de muncă în folosul comunității, la clubul băieților din localitate, apoi încă un an întreg de tratament ca să învăț să-mi stăpânesc furia. Asta fac în fiecare vineri. Ultima mea ședință e în toamna viitoare. Familia mea a trebuit să plătească despăgubiri și nu vrei să știi cât a costat. A trebuit să mă las de fotbal, din pricina distracției în folosul comunității, dar... cum am spus, am scăpat ușor.

Într-adevăr scăpase ușor.

La fel cum și Blaine scăpase ușor.

Nu. Mi-am interzis să merg mai departe cu gândul. Acestea erau două situații diferite – Blaine era un violator, pe când Cam îl bătuse pe băiatul care îi bătea sora. Ce făcuse Cam fusese greșit. La violență n-ar trebui niciodată să se răspundă cu violență, însă băiatul ăla îi făcuse rău surorii lui.

— Înțeleg, am zis eu și mi-am dat seama că, deși situațiile lor erau cumva asemănătoare, exista totuși o mare deosebire.

Și m-am șocat pe mine însămi. Pe mine cea veche – tot ce-aș fi fost în stare să gândesc despre asta ar fi fost cum amândoi scăpaseră ușor din cauză că erau cine erau, pentru ceea ce erau părinții lor și datorită banilor. Dar eu nu mai eram aceea. Și, uneori, oamenii buni făceau lucruri rele.

Capul lui se întoarse brusc spre mine.

— Ce?

— Înțeleg de ce ai făcut-o.

Cam se ridică în picioare.

— Avery...

— Nu știu ce spune asta despre mine, dar ți-ai apărat sora și,

cu toate că să stâlcești pe cineva în bătaie nu e o soluție, era totuși sora ta și...

Și dacă eu aș fi avut un frate, iar el ar fi reacționat astfel după ce mi se întâmplase mie? Ei bine, ar fi fost eroul meu, oricât de groaznic suna.

— Există unii oameni care merită o bătaie zdravănă.

El se uita lung la mine.

Mi-am dat picioarele jos de sub mine.

— Și există probabil unii oameni care nici măcar nu merită să trăiască. E o anomalie și un lucru trist de spus, dar e adevărat. Băiatul ăla ar fi putut să-ți omoare sora. La dracu', ar fi putut omorî în bătaie vreo altă fată.

Cam continua să se uite la mine de parcă aș fi fost vreo ciudățenie.

— Merit să fiu la închisoare, Avery. Aproape că l-am omorât.

— Dar nu l-ai omorât.

El nu spuse nimic.

— Hai să te întreb ceva. Ai mai face-o o dată?

Trecură mai multe secunde, apoi răspunse:

— Tot m-aș mai duce până acasă la el și l-aș pocni. Poate nu atât de rău, dar, sincer, nu cred că s-ar schimba ceva. Licheaua mi-a bătut sora.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu te condamn.

— Ești...

Am ridicat din umeri.

— Anormală?

— Nu.

Un zâmbet adevărat risipi tensiunea de pe fața lui.

— Ești remarcabilă.

— Eu n-aș merge atât de departe.

— Pe cuvânt, zise el, venind spre canapea.

Se așeză lângă mine.

— Am crezut că vei fi dezgustată sau supărată când vei afla.

Am clătinat din cap.

Cam își lipi fruntea de a mea și îmi strânse ușor obrazii între palme. Ochii lui îi căutară pe ai mei.

— Mă simt bine c-am scăpat de povara asta din piept. Nu vreau să existe secrete între noi.

Am zâmbit, iar el se aplecă, sărutându-mi colțurile gurii, dar abia de i-am simțit atingerea. Cam se lăsă pe spate, trăgându-mă la pieptul lui. M-am ghemuit, lipindu-mă de el, dar răceala încă se strecura în măduva oaselor mele. El împărtășise secretul lui major cu mine, chiar dacă se temuse că aveam să-l judec, într-un fel, în timp ce eu tăcusem, păstrându-mi secretele în suflet. Nu era cinstit și nu puteam scăpa de groaznica presimțire că asta avea să se întoarcă împotriva mea.

Cum poți suporta să faci umbră pământului?

Cam îmi sărută creștetul capului și-am simțit că mă sufoc.

Nu știam cum suportam.

Douăzeci și opt

Nu observasem până atunci, dar existase o îngrijorare pe care Cam o purtase cu sine; povara păstrării unui secret despre care credea că avea să distrugă ceva la care ținea. Nu puteam să înțeleg cum de n-o intuisem.

Dar acum era bine... în general.

O parte din mine suspecta că unul dintre motivele pentru

care îmi spusese, în cele din urmă, fusese acela că nu crezuse ce-i spusese eu despre mesaj. Că poate sperase că, deschizându-și sufletul în fața mea, aveam să fac și eu la fel.

Mi-ar fi plăcut să fie așa, dar secretul meu ar fi distrus ceea ce-mi era mai drag.

Noi.

Însă de vreme ce era Valentine's Day, refuzam să mă gândesc la asta. Avusesem o zi perfectă și nu aveam chef s-o stric.

Cam se înființase la ușa mea de dimineată, cu un singur trandafir și cu încă unul, la sfârșitul fiecărei ore de curs. Până după-amiază, aveam o duzină, care s-a prefăcut în două duzini, când am ajuns la apartamentul meu, seara. Nu fusesem sigură de planurile noastre, așa că m-am simțit ușurată să-l văd îmbrăcat în jeanși și pulover, fără nimic deosebit. Era târziu, după ora nouă, fiindcă Valentine's Day picase într-o vineri, și nu știam dacă o să ieșim sau nu în oraș.

Mulțumind pentru trandafiri, i-am dus în bucătărie și i-am pus lângă ceilalți, în vază. El a rămas lângă ușă.

— Ce faci? am întrebat.

Zâmbetul lui deveni insinuant.

— Stai pe loc și închide ochii.

— E musai să închid ochii?

— Musai.

Mi-am arcuit o sprânceană și am încercat să-mi ascund entuziasmul în creștere.

— Deci e o surpriză?

— Bineînțeles că da. Așa că închide ochii.

Îmi tresăreau buzele.

— Surprizele tale sunt la fel de înfricoșătoare ca și ideile

tale.

— Ideile și surprizele mele sunt strălucite.

— Ții minte când te-ai gândit c-ar fi o idee bună să...

— Închide ochii, Avery.

Rânjind, am închis cuminte ochii. L-am auzit îndepărtându-se și, peste câteva momente, intrând din nou în apartamentul meu.

— Nu trage cu ochiul.

Să nu trag cu ochiul era ca și când mi-ai fi pus în față o prăjitură și o furculiță și mi-ai fi spus să nu gust. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Cam...

— Mai stai două secunde, zise el și am auzit ceva greu rostogolindu-se înăuntru.

Ce...? Mai mult decât curioasă, era un chin să nu deschid ochii. Sincer, n-aveam nicio idee ce se întâmpla și, cu Cam, orice era posibil.

Mă luă de mâini.

— Ține ochii închiși, OK?

— Închiși.

L-am lăsat să mă conducă afară din bucătărie, până în living.

Cam îmi dădu drumul la mâini și își strecură din spate brațul pe după mijlocul meu, lipindu-și obrazul de al meu. Cu câteva luni în urmă, uram când stătea cineva în spatele meu, dar adoram când o făcea el. Brațele lui, puterea îmbrățișării lui, intimitatea dinăuntru lor.

— Acum poți să deschizi ochii.

Îmi sărută ușor obrazul, înfiorându-mi pielea.

— Sau poți să rămâi aici, cu ochii închiși. Îmi place și așa.

Am răs și mi-am dus mâinile peste mâinile lui, așezate pe burta mea, și am deschis ochii. Am rămas cu gura căscată.

— Oh, Doamne, Cam...

În fața mea, stând pe un suport, într-un terariu de douăzeci și cinci de litri, complet echipat, cu nisip și pietre, frunze uscate și o ascunzătoare, era o țestoasă aproape cât palma mea.

El chicoti.

— Ți place?

— Să-mi placă?

Uluită, am dat din cap, desprinzându-mă din brațele lui, punându-mi palmele pe sticlă. Micuța creatură dinăuntru își trase capul înapoi.

— Îl... îl ador.

— Bun.

Veni lângă mine.

— M-am gândit că lui Raphael i-ar prinde bine un tovarăș de joacă.

Am răs din nou, străduindu-mă să-mi alung lacrimile.

— N-ar fi trebuit să faci toate astea, Cam. E... e prea mult.

— Nu-i chiar atât de mult și toată lumea are nevoie de o țestoasă ca animal de companie.

Se aplecă și mă sărută pe obraz.

— Happy Valentine's Day.

Întorcându-mă în loc, mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui și l-am sărutat de parcă n-ar mai fi existat mâine. Când m-am dat înapoi, ochii lui erau două focuri albastre.

— Ți mulțumesc.

El mă sărută din nou, blând și dureros de tandru.

— Cu plăcere.

Lăsându-mi brațele să alunece pe mijlocul lui, m-am lipit de

pieptul lui.

— E băiat sau fată?

— Știi, habar n-am. Se presupune că-ți dai seama după forma carapacei, dar să mor dacă știi.

Am rânjit.

— Ei bine, băiat sau fată, o să-l numesc Michelangelo.

Cam își lăsă capul pe spate și râse:

— Perfect.

— Mai avem nevoie de încă două.

— Foarte adevărat.

Desprinzându-mă din brațele lui, i-am zâmbit.

— Mă întorc imediat.

Am dat fuga în dormitor și am înșfăcat felicitarea în care pusesem biletele. Când m-am întors în living, Cam potrivea lampa de căldură din terariu. Se întoarse, zâmbind.

— Happy Valentine's Day, am zis eu, punându-i felicitarea în mâini.

Am simțit că roșesc.

— Nu e la fel de original precum cadoul tău, dar sper să-ți placă.

— Sunt sigur c-o să-mi placă.

Cu buzele arcuite într-o parte, deschise cu grijă plicul și scoase felicitarea. Nu scrisesem mult pe ea, fiindcă habar n-aveam ce să-i scriu. Mă hotărâsem la o urare scurtă și mă semnaseam.

Mi-am ținut respirația când a deschis felicitarea. Jumătatea de zâmbet i se transformă în zâmbet plin, luând cele două bilete. Se uită la mine printre gene.

— Este un cadou absolut uluitor, iubito.

— Pe cuvânt?

Mi-am prins mâinile una de alta, încântată.

— Am sperat să-ți placă. Vreau să spun, știi că e nasol că nu mai joci fotbal, și sper că asta n-o să te întristeze, că te duci la meci, și nu trebuie să mă iei și pe mine...

Cam puse stăpânire pe gura mea ca un om lihnit. Nu era nimic lent în sărutul ăsta, era un cu totul alt nivel de seducție.

— Firește că te iau cu mine. Cadoul e perfect, zise el, mușcându-mi ușor buza de jos, într-un fel care-mi făcea tot corpul să se încălzească, lăsându-mă flămândă. Tu ești perfectă.

O voce perfidă se strecură între noi. *Dacă ar ști el cât de departe de perfecțiune sunt de fapt.* Am alungat gândul acela, lăsându-mă furată de săruturile lui. Nu era greu. Nu când el sorbea din mine de parcă ar fi fost lipsit de prea multă vreme de asta.

Mâinile îi căzură pe șoldurile mele și mă trase spre el. I-am simțit erecția pe pânțele. Cam era... un bărbat căruia îi plăcea sexul, așa că n-a fost o surpriză că se excitase atât de rapid, dar întotdeauna mă uimea cât de mult mă dorea, fără să insiste niciodată pentru ceea ce știam că ar fi fost atât de gata s-o facă.

Mă strânse mai tare de șolduri și mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui. Părea să fim într-un acord inconștient, pentru că mă ridică exact în clipa în care eu îmi înfășuram picioarele în jurul taliei lui. Am gemut când s-a lipit de mine și limba lui mi-a mângâiat-o pe a mea.

Începu să pășească, iar mie îmi vâjâia sângele prin vene. Știam unde se îndrepta, iar excitația și nervozitatea se războiau în mine. Mă așeză pe pat și m-am lăsat pe spate, chiar în centru. Făcând o pauză destul de lungă cât să-și scoată

puloverul peste cap, își puse mâinile de o parte și de alta a capului meu. Forța din brațele și corpul lui erau impresionante, dar nu înfricoșătoare.

Întinzând mâna, mi-am plimbat degetul pe flăcările ce îi înconjurau soarele de pe partea stângă a pieptului.

— Îmi place tatuajul ăsta, am recunoscut. De ce ți l-ai făcut?

Surâse:

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— E destul de banal.

I-am urmărit conturul soarelui pe pectorali.

— O să decid eu asta.

— L-am făcut după bătaie.

Cam își schimbă poziția, astfel încât genunchii lui erau pe lângă coapsele mele, și își strecură mâinile sub bluza mea. M-am ridicat, ajutându-l să mi-o dea jos. N-aveam nicio idee unde avea să sfârșească. El o azvârli pur și simplu în spate.

— Am fost destul de dat peste cap, o vreme. Nu mă puteam întoarce la școală, eram închis în casă, și mi-o făcusem cu mâna mea. Eram îngrijorat că era ceva rău cu mine, dacă îmi pierdusem controlul în halul acela.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, în timp ce el își puse una pe burta mea. Vârfurile degetelor sale ajungeau la sârmele de susținere ale sutienului și la închizătoarea din față.

— Eram deprimat, recunosc eu.

Părul i se rostogoli în față, căzându-i peste frunte, în timp ce-și puse cealaltă mână lângă capul meu.

— Eram foarte supărat, pe mine, pe lume și pe toată porcăria aia.

Oprindu-se puțin din povestit, își plimbă mâna în josul

pântecelui meu și înapoi, în sus, făcându-mă să mă unduiesc. Începutul acela de zâmbet îi apăru din nou.

— Cred că am băut aproape tot ce însemna tărie din barul tatei, în doar vreo două săptămâni. Știam că părinții erau îngrijați, dar...

Cam lăasă fraza neterminată, aplecându-și capul și sărutând spațiul dintre sânii mei. Am tras brusc aer în piept și el repetă sărutul.

— Jase venea să mă vadă de câte ori putea. La fel și Ollie. Probabil mi-aș fi pierdut naibii mințile, fără ei. Îmi dai voie?

Se uită în sus, cu ochii plini de intenție, și degetele pe închizătoarea sutienului meu.

Mi-a tresăltat inima. Era un lucru nou pentru noi. Cu gura uscată, am dat din cap.

— Mulțumesc, zise el și mie mi se păru ciudat să-mi mulțumească.

Privirea lui coborî din nou și mi s-a tăiat răsuflarea. Îmi descheie închizătoarea delicată, dar nu îndepărtă cupele.

— A fost ceva ce-a zis Jase, când eram beat ca porcul. Nu știu de ce, dar mi-a rămas în minte.

Am îndrăznit să respir din nou, întretăiat, în timp ce el își plimbă un deget pe mijlocul pieptului meu.

— Ce... ce a zis?

Cam aruncă o privire printre genele dese.

— A zis ceva că lucrurile nu pot fi atât de rele, dacă soarele e pe cer și strălucește. Cum spuneam, mi-a rămas în minte. Poate pentru că e adevărat. Atâta vreme cât soarele strălucește, dracul nu poate fi atât de negru. De aceea mi-am făcut tatuajul cu soarele. Ca un soi de aducere aminte.

— Nu e deloc banal, am zis eu.

— Hmm...

Apucă de marginea sutienului și îl dădu, blând, la o parte, apoi repetă mișcarea și cu cealaltă cupă. Aerul rece îmi înfioră sfârcurile deja întărite. Eram complet goală pentru el de la brâu în sus.

— Doamne, ești frumoasă, Avery.

Cred că am spus mulțumesc, dar nu știu dacă am articulat coerent sau nu. El și-a plimbat mâinile peste sânii mei și spatele mi s-a arcurit, ridicându-se din pat, la contactul pielii sale cu a mea. A zis ceva cu voce prea joasă ca să pot înțelege, în timp ce-mi mângâia sfârcul cu degetul mare. Lângă capul meu, brațul lui se flexă.

Cam se uită în sus, întâlnindu-mi privirea, în timp ce-și cobora mâna spre nasturele jeansilor mei. Era o întrebare în ochii săi și am dat din cap, voind mai mult să aflu ce urma să facă decât mă temeam.

El mi-a scos jeansii, apoi șosetele. A comentat despre desenul cu un craniu și doua oase, dar zvâcnetul din corpul meu nu-mi îngăduia să fiu atentă. Atunci el îmi scoase sutienul de tot și când am rămas numai în chiloți, examinarea lentă a corpului meu a fost de parc-aș fi pășit în soarele arzător de august din Texas.

Buzele noastre s-au atins, iar el își lăsă greutatea pe o parte. Săruturile erau lente și adânci, iar mâna lui se plimba peste sânii mei. Mângâierea era ațățătoare și expertă, și, după o vreme, și-a coborât săruturile pe bărbia mea și mai jos, pe gât. M-am încordat în acea secundă de dinainte ca gura lui să se închidă peste sfârcul meu. Mai făcuse asta și înainte, prin sutien, dar nimic nu se putea compara cu senzația de acum, când nu mai era nimic între noi. Sângele meu s-a prefăcut în

lavă topită și pelvisul mi s-a mișcat, nerăbdător, în cercuri mici. În timp ce sugea adânc, cealaltă mână

I se plimbă în jos, atingându-mi ușor pielea și strecurându-se în chiloții mei.

Mi s-au strâns degetele de la picioare, când mi-a mângâiat clitorisul. Senzații noi, puternice, pulsau prin mine. Capul mi-a căzut pe spate, în timp ce el se lăsă mai jos, degetele lui explorându-mi lungimea.

Și-a ridicat capul, uitându-se pătrunzător în ochii mei, în același timp în care și-a strecurat vârful degetului înăuntrul meu. Am scos o exclamație, înfigându-mi degetele în brațele lui.

— Asta-i OK? întrebă el, cu vocea joasă și alunecoasă ca whisky-ul vechi.

Respirând o dată, am dat din nou din cap.

— Da.

Un zâmbet abia schițat, intim, îi jucă pe buze, când împinse ceva mai tare. Trupul meu era în flăcări, iar el începu o mișcare ritmică, fără să-și dezlipească ochii de ai mei. Tot corpul îmi tremura. Nodul ce se forma ori de câte ori mă atingea era acum mult mai profund și mai intens.

— Ești atât de strâmtă, murmură el și apoi sărutul lui mă mistui.

Șoldurile mi se mișcau mai rapid, iar el își răsuci palma, apăsând pe clitorisul sensibil. Senzația pieptului său gol frecându-se de al meu, mâna lui în chiloții mei, degetul lui înăuntrul meu – toate acestea erau prea mult. M-am încleștat în jurul mâinii lui, strângând coapsele cu putere, și-am întrerupt sărutul, strigându-i numele, în timp ce orgasmul exploda în corpul meu.

Cam scoase un sunet adânc, plimbându-și buzele pe gâtul meu.

— Îmi place cum îmi spui numele.

Abia mai puteam respira, darămite să mai vorbesc, în timp ce el continuă să se miște în mine, până la ultimul spasm. Când tremurul s-a potolit, într-un final, el și-a scos mâna, iar eu eram încinsă toată și amețită. Voiam să-i dau mai mult decât îi dădusem. Agitată și excitată, mi-am apăsător ușor mâinile pe pieptul lui, iar el s-a rostogolit pe spate. Trăgând adânc aer în piept, m-am așezat călare peste el și, mai înainte de a-mi pierde curajul, i-am descheiat nasturele jeansilor și i-am împins în jos pe picioarele lui.

Cam fu luat prin surprindere în momentul în care mi-am strâns degetele în jurul lui și răsuflarea mea caldă îi trecu peste vârf. Mâinile imediat i s-au încleștat în cuvertură.

— Oh, la naiba, mârâi el.

Am zâmbit la sunetul chinuit al vocii lui și apoi mi-am închis gura peste el. Întregul lui trup a tresăltat și spatele i s-a arcuit. Nu prea știam când avea să se producă descărcarea, când făceam astfel, dar mi-am închipuit că nu avea să dureze mult.

N-a durat.

Cam și-a pus o mână peste a mea, în timp ce îl luam cu gura, iar cu cealaltă mână îmi sprijini ceafa, apăsând ușor, ghidându-mi mișcările mai mult decât stângace. Nu eram stingherită sau îngrijorată c-o fac greșit. Dacă trupul lui și gemetele adânci erau vreun indiciu, atunci o făceam destul de bine pentru ca lui să-i placă.

Mă trase la o parte, înainte să-și dea drumul, zguduit de spasme, ridicându-se pe jumătate și prinzându-mi gura cu a

lui, când ejaculă. Mi-a plăcut cum i-a tresăltat trupul, dar cel mai mult mi-a plăcut că m-am simțit destul de în siguranță, la adăpost, ca să fac asta.

Obosită, m-am desprins din brațele lui, lăsându-mă pe spate, în timp ce el făcu la fel, cu pieptul ridicându-se și coborând abrupt.

— Asta a fost cel mai bun fucking Valentine din toate timpurile.

Un hohot de râs profund, răgușit, îmi scăpă de pe buze.

— Trebuie să fiu de acord.

Mâna lui o găsi pe a mea între corpurile noastre și o strânse tare.

— Ți-e foame?

— Nu, mi-am înăbușit eu un căscat. Ție?

— Nu încă, răspunse el.

Habar n-aveam cât era ceasul, dar mă simțeam imponderabilă și ar fi trebuit voința Domnului să mă dea jos din patul ăsta. Sau niște ciocolată. Știam un singur lucru, că nu voiam să plece. Mi-am adunat curajul să-i cer ce voiam.

— Rămâi cu mine? Peste noapte?

Mâna lui Cam se plimbă ușor peste umărul meu gol.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Îmi sărută marginea umărului.

— Mă întorc imediat.

M-am întors pe o parte, când el se ridică, trăgându-mi păturile peste mine. Am auzit apa curgând în baie și apoi se întoarse, strecurându-se în spatele meu. Cu brațele încolăcite pe mijlocul meu și cu trupul lui lipit de al meu pe toată lungimea, am zâmbit somnoroasă și m-am gândit la soare.

Totul era perfect.

Douăzeci și nouă

Soarele a strălucit toată luna februarie și o bună parte din martie. Mi-am petrecut jumătate din vacanța de primăvară acasă, cu Cam și cu Ollie, și ultima jumătate acasă la părinții lui Cam. Reușisem chiar să petrec un timp și cu Brit, cât fusese acasă.

Mi s-a părut ciudat că Brit părea să nu știe ce se întâmplase între Cam și fostul iubit al surorii lui, dar nu i-am dat lămuriri. Ceea ce îmi povestise Cam fusese personal și indiferent cât de curioasă eram eu să aflu dacă ea știa sau nu, nu aveam de gând să violiez încrederea dintre noi.

Mai ales când fuseseră atâtea ocazii pentru mine să-mi mărturisesc secretele în fața lui. Era ceva ce, ori de câte ori îmi spusese că trebuie s-o fac, nu putusem să-mi dezleg limba. Ideea de a mă confesa lui Cam mă îngrozea. N-avea să fie ușor și chiar nu știam de unde să încep.

În loc de asta, m-am asigurat că telefonul meu nu era niciodată nesupravegheat în preajma lui Cam. Încă mai primeam mesaje și telefoanele acelea, cel puțin de două ori pe săptămână, și mă țineam departe de e-mailuri. De mai multe ori în cursul ultimelor două luni, a fost *cât pe-aci să răspund la mesaje. Sau cât pe-aci să-mi accesez e-mailul și să răspund la unul dintre mesaje.*

Întocmai ca și Cam, mai degrabă mă prefăceam că nu se întâmpla, decât să mă ocup de problemă. Uram acea parte din mine, o disprețuiam chiar, pentru că încă mai fugeam în loc să înfrunt totul.

Când iarna își slăbi strânsoarea asupra aceluia stat micuț și

pământul începu să se dezghețe, Cam încerca să se hotărască dacă să facă o vizită acasă, într-un weekend de la jumătatea lunii aprilie, sau să rămână aici și să lenevească, în timp ce Jacob își petrecu pauza de prânz încercând s-o convingă pe Brit să-l însoțească într-o aventură de voluntariat la sădit plante în parc.

Brit își învârtea cartofii prăjiți într-un bol de maioneză. Ollie o urmărea, cu fața-i frumoasă strâmbată de oroare și dezgust. Ea habar n-avea că e privită.

— N-o să-mi petrec ultimul weekend de patru zile din semestru plantând margarete.

— Nu sunt margarete, suspină Jacob. E o grădină botanică a minunilor și a dragostei.

Cam stătea la masă, în fața mea. Își lăsă capul pe umărul meu, ascunzându-și răsul. Eu am optat pentru metoda veche cu palma peste gură.

— Sună atât de idiot.

Brit își vârî în gură cartoful prăjit acoperit cu maioneză, iar Ollie gemu.

— Eu o să-mi petrec cele patru zile ca vegetariană.

— Ce-alegi, să-ți petreci timpul fiind impasibil ca un castravete sau făcându-ți sufletul fericit?

Umerii lui Cam începură să se scuture.

— Cred c-o să merg pe varianta broccoli, răspunse Brit.

Vizavi de noi, Ollie în sfârșit își mută privirea de la Brit și se uită la Jacob.

— Vorbești serios?

— Da! bătu el cu palma în masă. De ce să nu împodobești lumea cu flori frumoase de diverse culori?

M-am uitat lung la el.

— Ești drogat?

Jacob păru ofensat... pentru aproape două secunde.

— Poate, puțin.

Râzând, m-am uitat la Brit:

— Ar trebui să-l ajuți să-și construiască grădina fericirii lui.

Ea pufni:

— N-ai decât să-l ajuți tu.

— Oh, nu!

Cam își înălță capul și se dădu mai aproape de mine, strecurându-și mâna pe piciorul meu, imediat deasupra genunchiului.

— Ea e numai a mea, weekendul ăsta. Fără grădina iubirii.

— Doar dacă nu plantează cumva în grădina iubirii tale? se interesă Jacob.

Mi-am rostogolit ochii.

— Drăguț.

— Parcă a plantat ceva noaptea trecută, zise Ollie și mută bolul de hârtie cu maioneză departe de Brit. Cel puțin, judecând după zgomotele care veneau din dormitorul vostru.

Am rămas cu gura căscată.

— Mă rog!

— Ai stat cu urechea lipită de ușa dormitorului meu? întrebă Cam, urcând puțin mâna pe piciorul meu, iar obrajii mei ardeau deodată din cu totul alt motiv.

Ollie ridică din umeri.

— Ce altceva ar trebui să fac?

— Ciudatule, îi aruncă atunci Cam.

Toți trei se lansară apoi într-o discuție despre legume, lăsându-ne pe Cam și pe mine în afara conversației bizare, ceea ce pentru mine era foarte bine. Nu eram fan legume.

— Am o altă idee minunată, zise Cam, cu voce joasă, proptindu-și bărbia pe umărul meu.

Mi-am întors foarte puțin capul spre el.

— Aoleu...

— O să-ți placă.

În pieptul meu căldura urcă efervescentă și aș fi vrut să-i spun „*te iubesc*”, dar stând în Den, în timp ce prietenii noștri discutau cu argumente pro și contra despre sparanghel, nu mi s-a părut cel mai bun moment pentru a rosti asta. Așa că m-am mulțumit cu:

— Care-i ideea aceea?

— Ia-ți liber restul zilei și petreceți-l cu mine.

Mi se părea o idee excelentă.

— Am curs.

— Cum așa?

Își săltă capul, apăsându-și buzele în spatele urechii mele.

— Mi-ai spus că aproape c-ai adormit, luni.

— Aproape, am repetat eu.

Cam sărută acum locul de sub urechea mea și m-am înfiorat.

— Ai încredere în mine. Ce vreau să fac eu e mult mai bun decât arta. Mîntea mea se duse direct la un lucru.

Sex. Sex de-adevăratelea cu penetrare de-adevăratelea.

Oh, Doamne, nu puteam să cred că gîndisem asta. Există o penetrare falsă de care nu-mi dădeam eu seama? De fapt, cam da. Făcuserăm totul în afară de sex. Ne mîngâiaserăm, ne pipăiserăm, el mi-o excitase pe a mea și eu pe a lui, dar sex? Nu făcuserăm niciodată actul în sine, dar ultima oară, când pretindea Ollie că ne auzise, păruse că spre asta ne îndreptam. Existase o intenție clară.

Eu intrasem în panică și, practic, mă dădusem jos de pe

Cam. Nu că el ar fi protestat, dar nu puteam să fac mereu asta. Trebuia să ducem relația noastră la următorul nivel. De altfel, eram probabil singura virgina de douăzeci de ani din campus și cât avea să mai aștepte Cam să fiu eu gata? Eram împreună de patru luni și timpul masculin e ca vârsta câinelui, ceea ce echivala cu aproape patru ani.

Anticiparea zbârnâia prin mine, dar dedesubtul entuziasmului, neliniștea se aduna ca un ghem de gheață în pieptul meu.

Cam își petrecu brațul pe după mijlocul meu, ridicându-mă de pe scaun în poala lui. Prietenii de la masă pur și simplu ne ignorară, dar cei de la mesele din jurul nostru începuseră să se uite.

El era cu totul netulburat de atenția stârnită, dându-și capul pe spate și rânjind larg.

— Deci ce spui?

— Voi doi sunteți atât de grețoși de dulci încât e de fapt simpatic, zise Jacob, întrerupându-ne.

Ne-am uitat la el.

— Dacă nu chiulești de la artă și n-o ștergi cu el, o să-ți tăbăcesc fundul.

— Ei, atunci, cum aș putea să spun nu?

Speram doar că atunci când vom ajunge s-o facem, să pot spune da.

Cam a fost într-adevăr extraordinar.

Și nu știu cum reușea să mă surprindă mereu cu atenția lui sau cum era posibil să fie atât de nemaipomenit. Sau de ce mi-a luat mie atât de mult să deschid odată ochii și să văd asta.

Când am plecat din campus, a venit după mine la mașina mea și m-a condus la camioneta lui.

— Ce facem?

— O să vezi.

Jumătatea de zâmbet tainică mă puneă pe jar. Abia când am ajuns pe 1-70 și am văzut semnul am înțeles unde mergeam. M-am întors spre el și, în surescitarea mea, aproape că m-am gâtuit cu centura de siguranță.

Cam a râs.

— Mergem la D.C.? Nu-i așa? am exclamat, practic sărind în loc.

El mi-a aruncat o privire șmecheră.

— Poate.

— Și mergem la Smithsonian, da?

— Foarte posibil.

Am bătut din palme, rămânând cu ele strânse.

— De ce? am trântit eu. Vreau să spun, știu că istoria te plictisește, așa că de ce?

— De ce?

Râse din nou, învârtindu-și șapca de baseball.

— Ți-am spus că o să merg la Smithsonian cu tine și n-am reușit s-o fac de ziua ta, așa că m-am gândit de ce nu azi?

De ce nu azi? Țista era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la Cam. Abilitatea lui de a face câte ceva într-un impuls de moment, fără gândire sau planuri înainte. Literalmente trăia după inspirația de moment și nimic nu-l reținea, nici măcar necazul prin care trecuse, pentru că îl depășise.

În primul rând pentru că știam că acceptase ceea ce făcuse și consecințele acțiunilor lui. Poate că-i luase câteva săptămâni după ce se întâmplase, dar se împăcase cu asta.

Admiram asta la el.

Am petrecut restul după-amiezii și mare parte din seară

mergând din expoziție în expoziție. Cam păruse mai interesat de a mă atinge și de a-mi fura sărutări decât de obiectele la care ne uitam, iar eu nu avusesem nimic împotriva. M-am gândit la cuplurile pe care le privisem data trecută și mi-am dat seama că devenisem unul dintre ele. Era atât de normal, atât de perfect. Nu era nicio deosebire între noi și ei și m-am delectat cu asta.

Era târziu când am ajuns acasă și, întrucât nu se mai țineau cursuri joi, aveam toată noaptea la dispoziție.

Încântată de excursia neașteptată, am turnat niște mâncare puturoasă de țestoasă într-un vas micuț și l-am vârat în căsuța lui Michelangelo.

Când închideam capacul terariului, Cam veni în spatele meu, punându-și mâinile pe șoldurile mele. Mă întoarse spre el și m-am ridicat pe vârfuri, dându-i un pupic pe buze.

— Îți mulțumesc pentru astăzi, am zis eu, înconjurându-i gâtul cu brațele. M-am distrat foarte bine.

— Ți-am spus că ideea mea era grozavă.

— Așa sunt ideile tale, de regulă.

— Să fiu al naibii! făcu ochii mari, exagerând surpriza.

Tocmai ai recunoscut asta?

Am rânjit.

— Poate că da.

— Îm-hm, și știi că ideile mele sunt mereu de nota zece.

— Pe o scală de la 1 la 100, da.

— Ha. Ha.

Își plimbă mâinile în sus, oprindu-se pe coastele mele.

— Ia, ghici. Mi-a venit o altă idee.

— Implică ouă?

Un hohot de râs ieși din pieptul lui Cam, apoi îmi lipi

pântecele de al lui.

— Nu implică ouă.

Știam foarte bine ce implica. Mi se făcu un gol în stomac.

— Nu?

El clătină din cap.

— Dar implică ceva la fel de gustos.

Obrajii mi se înfierbântară și mi-am întors capul într-o parte.

Buzele lui îmi urmăriră mișcarea, plimbându-se pe pometele meu.

— Și implică tu, eu, un pat și foarte puține, dacă nu deloc, haine.

Furnicături îmi străbătură șira spinării.

— Acum?

— Da.

Cam își duse mâna jos, intrând pe sub betelia jeanșilor mei, astfel încât degetele îi poposiră pe fesa mea. Îmi atinse ușor fruntea cu buzele.

— Ce părere ai?

Eu nu gândeam. Dându-mi capul pe spate, Cam răspunse la invitația mea tăcută. Buzele lui se uniră cu ale mele, iar mâinile îi alunecară pe sub bluza mea. Întrerupse sărutul doar atât cât să-mi dea bluza jos, apoi și tricoul lui. Buzele se contopiră din nou și am început să mergem, dar ne-am lovit cu șoldurile de canapea, iar el își pierdu echilibrul. Căzu pe spate, jumătate pe canapea, jumătate alături. Am râs amândoi, printre sărutări, dar chicotitul ni s-a stins când mâinile au început să ne fie mai ocupate. Cu o îndemânare mai presus de înțelegerea mea, Cam a reușit să-mi scoată jeanșii, în timp ce eu m-am întins peste el, după care și-a arătat un talent de cu totul altă natură.

Mâinile i s-au plimbat în sus, urcând pe sânii mei și găsim sfârcurile acoperite de satin. Mi-am arcuit spatele sub atingerea lui, înăbușindu-mi un geamăt, în timp ce Cam scoase acel sunet foarte sexy, pelvisul lui împingând în sus, într-al meu. Un val de căldură mi-a inundat coapsele, când o mână a părăsit sânul și a alunecat în jos, pe curbura pântecelui meu. Mâna i se strecură în chiloții mei. M-a cuprins în palmă, frecându-și degetul mare în exact locul potrivit, iar eu am scos un strigăt. Dorința – nevoia de a mă pierde în nimic altceva decât senzație, chiar dacă numai câteva momente, a pus stăpânire pe mine. Pielea îmi era în flăcări și mi-am sprijinit greutatea pe genunchi, ducând mâna jos și descheindu-i fermoarul.

— Avery, gemu Cam, împingându-se în palma mea.

Auzindu-mi numele pe buzele lui, tensiunea s-a acumulat adânc, în mine. Corpurile noastre s-au legănat împreună, dar încă despărțite. Apoi tensiunea s-a desfăcut în spirale, spărgându-se și zdruncinându-mă. Mi-am dat capul mult pe spate, mușcându-mi buza. Plăcerea s-a revărsat în tot corpul.

Cam se mișcă sub mine și următorul lucru pe care-l știu e că stătea în picioare și eu mă înfășurasem în jurul lui ca o maimuță, încă mai tremuram, când am ajuns în pat. Într-o ceață fierbinte, l-am privit dezbrăcându-se. Complet.

Doamne, era frumos.

El îmi agăță chiloții cu degetele făcute cârlig și eu mi-am ridicat șoldurile ca să mi-i poată da jos. Nu era prima oară când mă dezbrăca de tot, dar era prima oară când amândoi eram atât de goi. Existau mai multe stadii de nuditate, pe care le aflasem în ultimele patru luni. Acesta era cel final. Stomacul mi-a trepidat.

Cam stătu suspendat deasupra mea, buzele lui trasând o cărare peste trupul meu. Degetele mele erau în părul lui mătăsos, iar el se întoarse din nou sus, căutându-mi gura. Se mișcă deasupra mea și l-am simțit pe coapsă.

Inima mi-a șovăit, apoi a prins viteză.

Un tremur îi traversă corpul sau poate fusese al meu cel care îl mișcase, întrucât cred că tremuram. Nu știam dacă era de excitație sau de altceva. Mâinile mele i-au găsit pieptul și s-au lipit de el.

— Vrei asta? întrebă el, cu vocea gătuită, ținându-se la distanță

— Da, am zis și mi-am spus și mie că o voiam.

Și chiar voiam asta. Voiam să trec linia finală cu Cam.

Ochii lui îi întâlneau pe ai mei pentru o clipă, apoi mă sărută, în timp ce-și lăsa corpul în jos peste al meu. L-am simțit acolo, vârful lui strecurându-se prin carnea mea udă, și nu știu ce s-a întâmplat. Poate c-a fost greutatea lui peste mine sau faptul că l-am simțit între coapse. Pentru o secundă de groază, n-am mai fost în dormitorul meu sau sub Cam. Eram din nou pe canapea, cu obrazul apăsător cu forță în materialul aspru. Aerul rece trecea peste partea de jos a corpului meu dezgolit, urmat de o mână grosolană, nesățioasă. Am încercat să-mi alung amintirea și să mă concentrez asupra a ceea ce se întâmpla de fapt, dar odată ce revenise, nu mi-o mai puteam scoate din minte.

Toți mușchii din corp mi s-au blocat și ghemul de neliniște de mai devreme, din ziua aceea, se întoarse, răzbunător. A fost de parcă fusesem izbită de o explozie arctică. Am înghețat și pe dinafară și pe dinăuntru. Panica mi s-a împlântat în piept cu gheare ascuțite ca briciul.

Mi-am întors capul într-o parte, eliberându-mă de sărutul lui și l-am împins în piept.

— Nu. Oprește-te. Te rog, oprește-te.

Cam încremeni deasupra mea, gâfâind puternic.

— Avery? Ce dr...?

— Dă-te jos.

Pielea mă furnica și simțeam că mă sufoc.

— Dă-te jos. *Te rog*. Dă-te jos de pe mine.

Se rostogoli imediat la o parte și m-am repezit, de-a bușilea, în capătul patului, înșfăcând cuvertura și înfășurându-mă cu ea. Am sărit în picioare, dându-mă cu spatele înapoi până când m-am lovit de masa de toaletă. Sticlutele cu loțiuni au zăngănit. Bufnetul lor atingând podeaua m-a scos brusc din transă. Inima îmi bătea cu atâta putere încât credeam c-o să leșin.

— O, Doamne, am șoptit, răgușit.

Eram gata să vomit covrigul pe care îl împărțiserăm amândoi, mai devreme.

Lumina din hol arunca umbre stranii pe jumătate din fața palidă a lui Cam. Ochii lui erau cât cepele. Se uita fix la mine, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Te-a durut? N-am vrut...

— Nu. Nu!

Am închis ochii strâns.

— Nu mi-ai făcut nimic. Nici măcar n-ai... Nu știi. Îmi pare rău... Cuvintele mi-au murit pe buze, neavând nicio idee ce să spun. Cam respiră adânc de vreo câteva ori, punându-și mâinile pe pat.

— Vorbește cu mine, Avery. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Vocea mi se frânse. Nu s-a întâmplat nimic. Am

crezut doar...

— Ai crezut ce?

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Nu-i nimic important...

— Nu-i important? își ridică sprâncenele.

— Avery, tocmai m-ai speriat de moarte. Ai intrat în panică de parcă îți făceam rău sau – sau de parcă te forțam să faci asta.

Îngrozită, am simțit un gol în stomac.

— Nu m-ai forțat, Cam. Mi-a plăcut ce făceai.

Au trecut mai multe secunde, după care el spuse:

— Știi că nu ți-aș face niciodată rău, nu-i așa?

— Da.

Lacrimile îmi astupau gâtulejul.

— Și că nu te-aș forța niciodată să faci ceva ce nu vrei.

Vorbea încet, rostind clar fiecare cuvânt.

— Înțelegi asta, nu-i așa? Dacă nu ești încă pregătită, pentru mine e în regulă, dar trebuie să vorbești cu mine. Trebuie să mă anunți înainte să ajung în punctul ăla.

Strângând tare de cuvertură, am dat din cap.

Se scurse o altă tăcere, iar privirea lui îmi sfredelea ochii. Un anumit nivel de înțelegere îi străfulgera pe chip și eu mi-am mușcat buza. Voiam să știu ce gândea și, pe de altă parte, nu voiam.

— Ce nu îmi spui? întrebă el, cum făcuse și în noaptea aceea, afară, în parcare.

Nu puteam să spun nimic, își încleștă maxilarul.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Nimic!

Cuvântul izbucni din mine ca un tun.

— Nu e nimic de vorbit, la naiba. Las-o baltă.

— Minți.

Poftim. O spusese. Mă nimerise.

Cam răsuflă o dată, prelung.

— Mă minți. S-a întâmplat ceva, pentru că asta...?

Făcu semn spre locul unde fuseserăm împreună, câteva clipe mai devreme.

— ... asta n-a fost despre nepregătire. Asta a fost despre altceva, pentru că știi – știi – că eu te-aș aștepta, Avery. Îți jur, dar trebuie să-mi spui ce se petrece în mintea ta.

Mă durea sufletul la cuvintele lui, dar nu puteam spune nimic.

— Te implor, Avery. Trebuie să fii deschisă și sinceră cu mine. Ai spus că ai încredere în mine. Trebuie s-o dovedești, pentru că știu că e mai mult la mijloc. Nu sunt prost și nu sunt orb. Îmi amintesc cum te-ai purtat când ne-am întâlnit prima oară și îmi amintesc al dracului de bine ce ai spus în noaptea în care te-ai îmbătat.

Oh, Doamne. Se clătina podeaua sub mine.

El era de neoprit.

— Și mesajul ăla pe telefon pe care l-ai primit? Vrei să-mi spui că nu are nicio legătură cu asta? Dacă ai încredere în mine, o să-mi spui, în sfârșit, ce dracului se petrece.

— Am încredere în tine.

Mi-au dat lacrimile, înceteșându-mi vederea.

Cam mă privi o secundă, apoi se ridică, înșfăcându-și jeanșii de pe podea. Și-i îmbrăcă, trase fermoarul, dar nu mai închise și nasturele. Se întoarse cu fața la mine și expresia încordată.

— Nu știu ce altceva să fac cu tine, Avery. Eu ți-am povestit lucrurile de care nu sunt mândru. Lucruri pe care foarte puține

persoane din lumea asta le cunosc, și totuși tu ții lucruri ascunse de mine. Ții ascuns totul de mine. Nu ai încredere în mine.

— Nu – am.

Am dat să înaintez, dar m-am oprit când am văzut expresia de pe fața lui.

— Am încredere să împărtășesc viața mea cu tine.

— Dar nu adevărul? Asta-i așa o minciună sfruntată, Avery. Nu ai încredere în mine.

Trecu pe lângă mine cu pași mari, îndreptându-se spre living.

L-am urmat, cu mâinile tremurând.

— Cam...

— Încetează.

Își luă puloverul de jos și se întoarse cu fața spre mine.

— Nu știu ce altceva să fac și sunt convins că nu știu tot pe lumea asta, dar știu că relațiile nu merg așa.

Frica m-a izbit drept în piept.

— Ce spui?

— Tu ce crezi că spun, Avery? Există niște probleme evidente cu tine și nu, nu te uita la mine de parcă ți-am bătut cățelușul. Crezi că aș fi rupt relația cu tine din cauza a ce naiba s-a întâmplat cu tine? La fel cum ai crezut că voi avea altă părere despre tine când ți-am văzut cicatricea de la încheietură? Știu că asta crezi și e o tâmpenie.

Mâhnirea și furia i se revărsară în glas.

— Cum ar putea exista vreun viitor pentru noi, dacă nu poți fii sinceră cu mine? Dacă nu poți avea încredere că sentimentele mele pentru tine sunt destul de puternice, atunci nu avem nimic. Asta e chestia care pune capăt relațiilor. Nu

trecutul, Avery, ci *prezentul*.

Mi s-a tăiat respirația.

— Cam, te rog...

— Nu, gata, Avery. Ți-am mai spus și înainte. Tot ce ți-am cerut a fost să ai încredere în mine și să nu mă excluzi.

Se întoarse spre ușă.

— Iar tu nu ai încredere în mine și mă excluzi din nou.

Și apoi plecă, trântind ușa în urma lui. Am izbutit să ajung la canapea înainte să mă lase picioarele. Așezându-mă, mi-am ridicat genunchii la piept. Mi se rupsesse ceva în piept, în inimă, și durerea era cât se poate de reală.

Am deschis gura, dar n-am scos niciun sunet.

N-am scos niciun sunet.

Treizeci

Am stat în pat și am dormit cea mai mare parte din zilele de joi și vineri. O senzație densă și sufocantă mă apăsa ca o pătură prea grea. Stricaseam totul. Magistral. Asta era mantra de autocompătimire pe care mi-o repetam la nesfârșit. Era adevărat și numai la asta mă puteam gândi.

Nu cum plănuisem să-mi încep izolarea de primăvară.

Îngropându-mi capul în pernă, m-am ținut departe de telefon, pentru că dacă îl verificam și Cam nu sunase, atunci aveam să mă simt și mai rău. Chestie fără rost, că știam că el n-o să sune.

Și nu exista nicio îndoială în mintea mea că eram îndrăgostită de el. Era o deosebire între a iubi pe cineva și a fi îndrăgostit de cineva, iar eu lăsasem asta să-mi scape printre degete.

Cam se săturase.

Avusese încredere în mine și, într-un fel, eu îi azvârlisem încrederea asta în obraz. Dacă ar fi știut totul, lucrurile s-ar fi putut petrece altfel între noi, miercuri seara. Dar eu rămăsesem tăcută, cum făcusem toți anii ăștia.

La un moment dat, sâmbătă, rana adâncă a mâhnirii făcu loc altui sentiment. Mi-am aruncat pătura cât colo și m-am ridicat în mijlocul camerei, respirând întretăiat. Învârtindu-mă în loc, am înșfăcat o sticluță de colonie și am azvârlit-o în capătul celălalt al camerei. Sticluța a izbit ușa șifonierului și a căzut la podea.

Nemuțumită, am apucat o altă sticluță și am aruncat-o cu mai multă forță. Aceasta lovi peretele, crăpând tencuiala. Așa s-a dus depozitul meu bancar de garanție.

Nu-mi păsa.

Mânia se ridicase în mine ca un abur fierbinte. M-am învârtit, trăgând cuvertura și cearșafurile jos de pe pat.

Apoi mi-am atacat șifonierul.

Uram puloverele anoste, helăncile, puloverele cu nasturi și bluzele care nu mi se potriveau. Uram totul, dar cel mai mult mă uram pe mine făcând *asta*. Strigând, le-am smuls și le-am aruncat pe jos. Umerașele s-au clătinat și au aterizat pe podea. Lacrimile îmi încețoșau ochii, când m-am întors, căutând altceva de distrus, însă chiar nu mai era nimic. Nicio fotografie de aruncat. Niciun tablou de sfâșiat de pe pereți. Nu era nimic. Eram atât de furioasă – furioasă pe mine însămi.

Ieșind pe hol, m-am rezemat de perete, închizând ochii strâns. Gâfâind, mi-am dat capul pe spate și mi-am înăbușit un strigăt.

Tăcerea mă *omora*.

Și numai asta fusese mereu. Tăcere. Era tot ce știam. Să-mi țin gura. Să mă prefac că nu se întâmplase nimic, că nu era nimic în neregulă. Și uite cât de bine ieșise.

Am alunecat pe lângă perete și am deschis ochii. Erau la fel de uscați cum mă simțeam eu pe dinăuntru, sfărâmicioși.

Pe cine puteam da vina pentru asta? Pe Blaine? Pe părinții lui? Pe ai mei? Conta? Nici măcar o dată nu mă ridicasem în fața părinților mei ca să le spun ce gândeam. Doar închiseseam gura și îndurasem – îndurasem până putusem să fug.

Problema era că fuga nu mai ținea. Niciodată nu ținuse. Și cât îmi trebuise până să-mi dau seama de asta? Cinci ani, aproape șase? Și câți kilometri? Mii?

Și atunci, ca un nenorocit de ceas, mi-am auzit telefonul sunând în living.

Ridicându-mă în picioare, m-am dus hotărâtă până la el, simțind furnicături pe ceafa când am văzut *NUMĂR NECUNOSCUȚ* pâlpâind pe ecran. Am înșfăcat telefonul și am apăsat pe butonul de răspuns.

— Ce? am zis, cu vocea tremurând.

Nimic. Și mai multă blestemată de tăcere.

— Ce dracului vrei de la mine? am întrebat. Ce? N-ai nimic de spus? Nu faci decât să suni și să-mi trimiți mesaje de nouă luni încoace? Cred că ai o grămadă de lucruri de spus.

Urmă o altă tăcere grea, apoi:

— Nu pot să cred c-ai răspuns.

Am deschis ochii mari. Sfinte Sisoie, era o voce de fată. Persoana care mă sunase și foarte probabil îmi trimisese e-mailurile era o fată.

O fată.

Nu știu la cine mă așteptasem, dar mai mult decât sigur nu

mă așteptasem la *o fată*.

N-am putut rosti decât atât:

— De ce?

— De ce? Fata râse sec. Habar n-ai cu cine vorbești, nu-i așa? N-ai citit niciun e-mail din cele pe care ți le-am trimis?

Nici măcar unul?

Mă lua la întrebări?

— Ei bine, când am văzut conținutul din vreo două, am hotărât să nu mă mai chinui.

— Îți trimit e-mailuri din iunie, și încerc să stau de vorbă cu tine. N-a fost nimic rău cu primele e-mailuri pe care ți le-am trimis. Dacă ai fi citit măcar unul dintre ele, te-ai fi convins de asta. Pe de altă parte, de ce aș crede că nu le-ai citit, din moment ce ai o asemenea faimă proastă în ceea ce privește a spune adevărul.

Așezându-mă, m-am încruntat.

— *Cine ești?*

— Doamne, e de necrezut. Numele meu e Molly Simmons.

Am făcut ochii mari.

— Molly?

— S-ar zice că-mi recunoști numele. Bănuiesc că ai citit totuși e-mailurile.

— Nu... vărul meu mi-a spus despre tine.

M-am ridicat din nou, începând să mă plimb prin cameră.

— Nu ți-am citit e-mailurile. Nu mint, în privința asta.

— Ei bine, ar fi prima oară când spui adevărul, dacă așa stau lucrurile, zise ea și am auzit o ușă trântită.

Nu știam ce să zic. Șocată profund – eram absolut amuțită.

— Nu știu... Doamne, îmi pare atât de rău pentru ceea ce ți s-a...

— Să nu îndrăznești să mă compătimești, mi-o reteză ea, cu vocea tăioasă ca briciul. Îmi pare rău nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

Am rămas cu gura căscată, clătinând din cap, ceea ce era o prostie, că doar nu mă putea vedea.

— Ești o târfa mincinoasă. Din cauza ta...

— Hei! Pe bune, acum. Mă faci pe mine târfa? Imposibil să nu-ți dai seama cât de anapoda e asta.

Mâna mi se strânse pe telefon.

— Sincer, fiecare mesaj dezgustător pe care mi l-ai trimis e pe dos. Și nici măcar nu înțeleg de ce ai face asta.

— De ce? vocea i se preschimbă în țipăt ascuțit. Tu vorbești serios?

— Da.

Se auzi cum respiră.

— Spune-mi un lucru. Ce a fost adevărat? Ce ai spus tu poliției sau ce le-a spus Blaine tuturor?

Mi-am ținut respirația.

— Care din ele, Avery? Pentru că dacă a fost adevărat, de ce ai renunțat la acuzații, știind de ce era capabil? Pentru că tu trebuia să știi că era ceva în neregulă cu el și că avea s-o facă din nou.

Mi-au căzut umerii și am șoptit.

— Nu înțelegi.

— Oh, înțeleg perfect. Într-un fel sau altul, tot o mincinoasă ești.

Respirația lui Molly hârâia prin telefon.

— Știi de ce am vrut să iau legătura cu tine? Pentru că aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva care trecuse prin ceea ce am trecut și eu și am crezut...

Vocea i se frânse.

— Nu mai contează ce am crezut sau ce am făcut. Nici măcar nu ți-ai făcut timp să citești măcar unul din nenorocitele de e-mailuri. Măcar atât ai putea face, să-mi spui adevărul.

Am închis ochii, sprijinindu-mi fruntea în palmă. Capul încă mi se învârtea de la ceea ce mi se întâmplase cu Cam, iar treaba asta mă zăpăcise definitiv. Fuseseră atât de multe e-mailuri de la adrese pe care nu le recunoscusem. Multe dintre ele cu numele meu trecut la subiect, sau cu al lui Blaine. Și eu nu le deschisesem pentru că nu voisem să am de-a face cu asta, dar nu mă gândisem niciodată că erau de la ea.

Pe de altă parte, ar fi schimbat asta într-adevăr ceva? Dacă le-aș fi deschis și aș fi ajuns la ea? Lăsând la o parte aspectele legale ale nedivulgării, aș fi vorbit?

Aș fi mințit dacă aș fi spus că aș fi vorbit.

— Mai ești acolo? întrebă Molly.

— Da.

Mi-am dres glasul, ridicând capul. Ghemul din pieptul meu se mai desfăcu puțin.

— N-am mințit.

— Deci a fost adevărat?

Vocea ei suna ca și când ar fi vorbit mai aproape de telefon.

— Și ai renunțat la acuzații.

Corpul mi se încordă ca o sfoară răsucită.

— Da, dar...

— De ce ai făcut asta? Vocea îi era îndurerată. Cum ai putut? Cum ai putut să păstrezi tăcerea atâta timp?

— Eu...

— Ești o lașă. Te agăți de tăcerea ta pentru că ești o lașă! Ești încă aceeași fată speriată de paisprezece ani, prefăcându-

te că o să treci peste întâmplare, în câțiva ani! strigă ea și mi-a pocnit urechea. Asta mi s-a întâmplat mie pentru că tu nu ai spus adevărul. Poți să-ți spui ce vrei, dar asta e adevărul. Și amândouă știm.

Molly îmi închise.

Am rămas acolo, uitându-mă lung la telefon. Mânia încă mai clocotea în mine, dar o parte din ceea ce-mi spusese trecuse prin ceața roșie și avea înțeles.

„Te agăți de tăcerea ta pentru că ești o lașă. Ești încă aceeași fată speriată de paisprezece ani, prefăcându-te că o să treci peste întâmplare, în câțiva ani!”

Avea dreptate.

Doamne, avea atâta dreptate. Toți acești ani, de după noaptea aceea, nu rostisem niciodată cuvintele. Eram prea speriată ca să spun cuiva, ca să-i spun măcar lui Cam. Și tocmai de aceea el plecase, pentru că și el avusese dreptate. Nu mă desprinsesem de trecut și nu exista niciun viitor până n-o făceam. Tot ce făcusem, tot timpul ăsta fusese să mă prefac – să mă prefac că eram OK, că eram complet fericită, că eram o supraviețuitoare.

Și nu eram o supraviețuitoare. Timp de prea mulți ani, nu fusem nimic altceva decât o victimă de pe drum.

Molly nu știa toată povestea. Probabil n-ar fi schimbat nimic dacă ar fi știut-o, dar *supraviețuirea* și a fi un *supraviețuitor* erau două lucruri diferite. Asta făcusem eu tot acest răstimp. Doar supraviețuisem, așteptând ziua când ceea ce îmi făcuse Blaine mie nu avea să mai murdărească tot ce era bun în viața mea.

Mi-am lăsat capul în palme. Lacrimile au izvorât din ochii mei.

În loc de asta, existaseră lucruri pe care aş fi putut să le fac altfel. N-aş fi putut schimba ceea ce mi se întâmplase, dar aş fi putut schimba modul în care reacţionez, mai ales acum, când eram atât de departe de cei care îmi împiedicaseră orice încercare de a depăşi criza. Dar ca să fiu cinstită, era mai mult decât atât la mijloc. Întotdeauna fusese mai mult decât Blaine. Fuseseră părinţii mei – fusesem eu.

Singurul mod prin care aş fi putut într-adevăr să merg mai departe era să mă confrunt cu ceea ce se întâmplase, să fac ceva pentru care fusesem pedepsită că-l făcusem, în primul rând.

Nu trecutul intervenise între noi.

Ci prezentul.

Cam avusese dreptate.

Deodată, am sărit în picioare. M-am mişcat mai înainte de a şti ce făceam. Abia când m-am oprit în faţa uşii apartamentului lui Cam, mi-a sărit inima. Era probabil prea târziu pentru noi, dar dacă îmi spuneam – dacă aş fi putut să mă explic – atunci ar fi fost un început. În orice caz, i-o datoram lui Cam.

Mi-o datoram mie.

Am bătut şi am auzit paşi, câteva secunde mai târziu. Uşa se deschise larg şi apăru Cam. A închis imediat ochii şi a deschis gura, iar eu am înţeles că urma să-mi spună să plec.

— Putem vorbi? am întrebat, vocea frângându-mi-se la jumătate. Te rog, Cam. N-o să-ţi ocup prea mult timp. Doar...

Ochii lui Cam se deschiseră brusc, apoi şi-i îngustă, cercetându-mă.

— Eşti OK, Avery?

— Da. Nu. Nu ştiu.

O parte din mine voia să mă întorc pe călcâie și să intru înapoi în apartamentul meu, dar am refuzat să-mi îngădui să fug. Nu și de data asta.

— Am doar nevoie să vorbesc cu tine.

Trăgând adânc aer în piept, făcu un pas în lături.

— Ollie nu-i aici.

Ușurată că nu-mi închisese ușa în nas, l-am urmat în living. Cam luă telecomanda, închizând sonorul televizorului și așezându-se pe canapea.

— Ce se întâmplă, Avery? întrebă el și tonul lui sugera că nu se aștepta să-i răspund sincer, iar asta mă duru.

Mă durea pentru că n-avea niciun motiv să se aștepte ca eu să vorbesc deschis despre ceva, orice.

M-am așezat pe marginea fotoliului, neștiind prea bine de unde să încep.

— Totul. La început, numai atât am putut spune. Totul.

Cam se aplecă în față, întorcându-și șapca de baseball invers.

Un obicei adorabil, care spunea că era atent.

— Avery, ce se întâmplă?

— N-am fost sinceră cu tine și îmi pare rău.

Buza de jos începu să-mi tremure și am știut că eram la câteva secunde de-a mă pierde cu firea.

— Îmi pare atât de rău și probabil că tu n-ai timp pentru...

— Am timp pentru tine, Avery.

Îmi susțin ferm privirea.

— Vrei să vorbești cu mine, sunt aici. Am fost aici. Și ascult.

În timp ce se uita la mine, șovăiam între luptă sau fugă. Instinct.

Fugi. Nu trece prin asta. Dar Cam a continuat să-mi susțină privirea până când ceva s-a desferecat înăuntrul meu. Nu era ușor, dar cuvintele urcau, unul după altul. Nu aveam să fug.

M-am calmat și, după ce am tras adânc aer în piept, am început să vorbesc.

— Când aveam paisprezece ani, am fost la o petrecere, de Halloween, m-am auzit eu spunând, de parcă aș fi vorbit într-un tunel. Eram acolo cu prietenii mei. Cu toții ne costumaserăm. Și mai era și un băiat. Era casa lui și... și el era cu trei ani mai mare decât mine și prieten cu vărul meu.

Am mai respirat o dată, adânc, coborându-mi privirea pe mâinile mele.

— El era foarte popular. La fel și eu.

Am scos un hohot sec, lipsit de umor.

— S-ar putea să nu pară important, dar a fost. Eu n-aș fi crezut niciodată că unul ca el ar fi putut să facă... ar fi putut să fie cum era el. Și poate că asta a fost o prostie din partea mea, cum ar veni o eroare fatală sau ceva. Nu știu.

Am clătinat puțin din cap și mi-am ridicat privirile.

— Am vorbit cu el și am băut, dar nu mă îmbătasem. Îți jur, nu mă îmbătasem.

— Te cred, Avery.

Cam închise ochii puțin, proptindu-și bărbia în vârful degetelor.

— Ce s-a întâmplat?

— Flirtam și era distractiv. Știi, eu n-am avut nicio bănuială. El era un băiat bun și un băiat care arăta bine. La un moment dat, m-a tras în poala lui și cineva ne-a făcut o poză. Ne distram.

Am râs din nou, la fel de forțat.

— Când s-a ridicat și m-a tras după el într-una dintre camerele de oaspeți care se afla la parter, n-am suspectat nimic. Am stat pe canapea și am vorbit o vreme. Apoi m-a luat în brațe.

Îmi frământam mâinile continuu, sperând să-mi potolesc astfel nodurile nervoase din stomac.

— Inițial, n-am avut nimic împotriva, dar apoi a început să facă lucruri pe care eu nu voiam să le facă. I-am spus să se oprească și el a râs, fără să mă asculte. Am început să plâng și am încercat să plec de lângă el, dar era mai puternic decât mine și, odată ce m-a trântit pe burtă, n-am mai putut face nimic, decât să-i cer să se oprească.

Cam devenise nemișcat ca o statuie. Singurul semn după care îmi dădeam seama că mai era în viață era mușchiul care i se zbătea continuu pe falcă.

— S-a oprit?

— Nu, am zis liniștit. Nu s-a oprit, în pofida a tot ce am făcut eu.

Trecu un moment și Cam își îndreptă spinarea. Părea că ar fi vrut să se ridice, dar se răzgândi.

— Te-a violat?

Închizându-mi ochii, am dat din cap. Povestind, aproape că i puteam simți mâinile lui Blaine.

— Sunt încă virgină.

Am făcut un efort să deschid ochii.

— Nu m-a atins acolo. Nu așa... m-a violat.

Cam se uita la mine și am prins momentul în care a înțeles. I-au fulgerat ochii. Și-a strâns pumnii, în poală. Mușchiul de pe falcă și-a întezit zbaterea.

— Nemernicul, zise el, cu buzele strânse. Aveai *paisprezece*

ani și el ți-a făcut *asta* ție?

— Da.

Nodurile din stomacul meu crescură.

Un alt moment se scurse, iar Cam își trecu mâna prin păr.

— La dracu'. Avery. Am bănuț ceva. M-am gândit că probabil ți s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Mi-am înfășurat mâinile în jurul mijlocului.

— Te-ai gândit?

El dădu din cap.

— Din cauza modului în care te purtai, câteodată. După cât de ușor te speriai, dar am sperat doar că nu fusese atât de grav. Iar când mi-ai spus că erai încă virgină, m-am gândit că așa trebuia să fi fost.

O presupunere de înțeleș.

— Avery, îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să treci niciodată prin așa ceva, mai ales la vârsta aceea...

Își încleștă falca și păru din nou că vrea să se ridice, dar se opri.

— Te rog, spune-mi că nenorocitul ăla e la închisoare.

— Este acum.

Mi-am îndreptat ochii spre televizorul mut.

— E o poveste lungă.

— Am timp.

Cum eu n-am mai zis nimic, vorbi din nou, iar vocea îi sună gătuită.

— Ce mai e, Avery? Te rog, vorbește cu mine, pentru că mai am puțin și-mi rezerv un loc în primul avion spre Texas, să-l omor pe nemernic.

M-am lăsat pe spate, ridicându-mi genunchii la piept. Știind că îi datoram tot adevărul, am tras din nou aer în piept.

— După ce s-a oprit, chiar nu cred că i-a trecut prin cap că făcuse ceva rău. M-a lăsat pur și simplu acolo, pe canapea, iar când am putut să mă ridic, știam că trebuia să spun cuiva. Știam că aveam nevoie să mă duc la spital. Eram atât de...

Am strâns tare din pleoape și un fior m-a străbătut prin tot corpul. Minutele de după ce mă lăsase Blaine fuseseră la fel de groaznice ca și cele ale atacului.

— Nu mi-am putut găsi prietenele, dar mi-am găsit poșeta și am sfârșit plecând pe jos spre casă, și am tot mers pe drum până când mi-am adus aminte că aveam telefonul la mine. Am sunat la urgențe.

Nemaiputând să mai stau jos, m-am ridicat în picioare.

— Am ajuns la spital și ei m-au examinat. A apărut poliția și le-am spus ce se întâmplase, și ăsta era adevărul.

— Firește că era adevărul, zise el, urmărindu-mă cu privirea.

— Când poliția a plecat de la spital, petrecerea se sfârșise, dar Blaine era acasă la el. L-au arestat și l-au dus la secție. Eu m-am dus acasă și am lipsit de la școală două zile, dar toată lumea a aflat că fusese arestat pentru ceea ce făcuse.

M-am oprit în fața televizorului.

— Și apoi au apărut părinții lui.

— Ce vrei să spui?

Am început din nou să mă plimb în sus și-n jos.

— Părinții lui și ai mei erau – *sunt* - prieteni din același club provincial. Părinții mei și ai lui – nu le-a păsat niciodată decât de imaginea lor. Mama și tata au mai mulți bani decât și-ar dori vreodată, dar...

Gâtul mi s-a strâns, iar vederea mi s-a încețoșat.

— Soții Fitzgerald le-au oferit părinților mei o înțelegere.

Că dacă eu renunțam la acuzații și păstram tăcerea despre ceea ce se întâmplase, ei aveau să ne plătească, mie și lor, o diabolică sumă de bani.

Nările lui Cam fremătară.

— Și părinții tăi le-au spus să se ducă la dracu', nu-i așa?

Am râs, dar a sunat mai mult ca un suspin.

— Le-au arătat părinților mei fotografia care ni se făcuse, lui Blaine și mie, la petrecere și au spus că, dacă ajungea la tribunal, nimeni nu avea s-o creadă pe fata în „costum deșăntat, stând în poala lui”. Iar părinții mei nu voiau să aibă de-a face cu un scandal. Mai degrabă lăsau lucrurile să treacă de la sine, așa că au fost de acord.

— La dracu', șopti Cam, răgușit.

— S-a întâmplat atât de repede. Nu mi-a venit să cred când părinții mei mi-au spus ce să fac. Nu vorbiseră cu mine despre asta înainte, dar... fuseseră atât de îngrijorați despre ce avea să creadă toată lumea în caz că treaba asta ar fi fost făcută publică —

Fotografiile și faptul că eu băusem. Eu eram atât de speriată și năucită și, știi, nici măcar nu sunt sigură că m-au crezut.

Mi-am dat părul pe spate, urând ceea ce mă pregăteam să recunosc:

— Așa că am semnat hârtiile.

Cam nu zise nimic.

— Am fost de acord să iau banii, din care jumătate mergeau în contul meu, astfel încât, când făceam optsprezece ani, să am acces la ei, și m-am învoit, în schimb, să-mi retrag plângerea și să nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp.

— Asta mă face o persoană oribilă, nu-i așa?

— Ce?

Cam își înălță sprâncenele.

— Nu ești o persoană oribilă, Avery. Dumnezeu, aveai paisprezece ani și părinții tăi ar fi trebuit să le zică să se ducă învărtindu-se. Dacă e cineva de condamnat, în afară de ticălosul ăla care ți-a făcut asta ție, atunci ei sunt de condamnat. Tu n-ai nicio vină.

Am dat încet din cap, așezându-mă la loc pe fotoliu.

— În câteva zile, toată lumea de la școală s-a întors împotriva mea. Aparent, înțelegerea nu prevedea că și Blaine ar fi trebuit să-ți țină gura. El le-a spus tuturor că mințisem. Că făcusem toate lucrurile acela cu el de bunăvoie și apoi îl acuzasem în mod fals. Toată lumea l-a crezut. De ce nu l-ar fi crezut? Eu renunțasem la plângere. Nu vorbeam despre asta. Școala a fost... a fost cumplit după aceea. Mi-am pierdut toți prietenii.

Cam își trecu o mână peste obraz.

— De asta te-ai lăsat de dans?

— Da, am șoptit. Nu puteam suporta să văd oamenii uitându-se la mine și șoptind despre ce auziseră sau vorbind deschis despre asta în fața mea. Și când am făcut asta...

Mi-am ridicat brațul stâng.

— Mama a fost atât de enervată.

El se uită lung la mine, de parcă n-ar fi putut pricepe ultimul cuvânt pe care îl spusese.

— S-a enervat pentru că tu... Lăasă fraza neterminată, clătinând din cap. Nu-i de mirare că nu te duci acasă, să-i vezi.

— De aceea mi-am ales să vin aici, știi. Era destul de departe cât să scap de toate. Am crezut că asta era tot ce trebuia să fac – să plec departe.

— Mesajul pe care l-am văzut eu? E cineva care știe ce s-a întâmplat?

Am dat din nou din cap.

— Cel care a zis că nu poți scăpa de trecutul tău a știut ce spune.

Mușchiul de pe falca lui Cam începu să se zbată mai repede.

— Ce s-a mai întâmplat, Avery? Ai spus că acest *Blaine*, îi rosti el cu dispreț numele, e la închisoare. Dar cine îți trimite mesajele?

Aplecându-mă, mi-am strâns fruntea în palme. Părul îmi alunecă în față, acoperindu-mă.

— Am început să primesc mesajele astea din august. Am crezut că era vreun măgar și l-am ignorat. Și vărul meu a încercat să dea de mine, dar l-am ignorat și pe el, pentru că... ei bine, din motive evidente. În cele din urmă, am vorbit cu vărul meu în vacanța de iarnă, cu o seară înainte să vin în apartamentul vostru.

— Seara cu cearta?

— Da, am zis. El încerca să dea de mine ca să-mi spună că Blaine fusese arestat pentru că-i făcuse același lucru altei fete, la începutul verii. Chiar și-a cerut scuze. Asta a însemnat mult pentru mine, dar... n-am știut că fata era cea care încercase să mă contacteze, tot timpul ăsta.

Trăgând aer în piept, i-am spus cum se întâmplaseră lucrurile cu Molly.

Când am încheiat, Cam clătina din cap.

— Ce i s-a întâmplat ei e oribil ca dracu' și mă bucur că mizerabilul ăla o să facă pușcărie. Mai mult, ar trebui să fie castrat dracului, dar ce i s-a întâmplat ei nu e vina ta, iubito. Nu l-ai făcut tu să-ți facă ție asta sau să i-o facă ei.

— Dar pentru că eu n-am spus nimănui, i-am îngăduit lui s-o facă din nou.

— Nu.

Cam se ridică în picioare, cu ochii văpăi.

— Nu-ți spune asta. Nimeni nu știe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi renunțat la plângere. Aveai paisprezece ani, Avery. Ai făcut ce-ai putut, în situația aceea. *Ai supraviețuit.*

Atunci mi-am ridicat capul.

— Păi, tocmai asta e, știi? Tot ce am făcut a fost să supraviețuiesc. N-am trăit. Uită-te la ce ne-a făcut nouă povestea asta. Și, da, asta am făcut! Te-am dat *din nou* la o parte!

Expresia lui se îmblânzi.

— Dar îmi spui acum.

— Am lăsat ceea ce mi s-a întâmplat în urmă cu cinci ani să mă afecteze încă! Și tocmai când era să facem sex? Nu mi-a fost teamă de tine sau că va fi dureros. N-a fost asta. Mi-a fost teamă că, odată ce vom începe, ceea ce-mi făcuse Blaine mie îmi va strica toată plăcerea sau că mi-o voi strica-o eu pentru mine. Sunt o lașă – *am fost* o lașă.

Ridicându-mă în picioare, mi-am încrucișat mâinile peste burta.

— Dar e prea târziu, nu-i așa? Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine cu luni în urmă, ca să știi în ce te băgai și îmi pare foarte rău că n-am fost.

— Avery...

Mă ustura gâtul și lacrimile îmi umpluseră ochii.

— Îmi pare atât de rău, Cam. Știu că spunându-ți acum nu se schimbă nimic, dar aveam nevoie să-ți spun că n-ai făcut nimic rău, tu. Ai fost perfect — *perfect* pentru mine – și te

iubesc.

Vocea mi se frânse din nou.

— Și știi că acum nu te mai poți uita la mine cu aceiași ochi. Înțeleg.

Brațele lui Cam căzuseră pe lângă corp. Arăta profund șocat.

— Avery, mă întrerupse el, cu glas blând și dintr-odată era în fața mea, prinzându-mi obrazii în palme. Ce-ai spus?

— Că nu te mai poți uita la mine cu aceiași ochi?

— Nu asta. Înainte.

M-am smiorcăit.

— Te iubesc?

— Mă iubești?

Ochii lui priveau într-ai mei, pătrunzător.

— Da, dar...

— Stop! Clătină din cap. Crezi că te privesc cu alți ochi? Ți-am mai spus că am bănuit dintotdeauna că s-a întâmplat ceva...

— Dar ai sperat să nu fi fost asta!

Am încercat să mă îndepărtez, dar mâinile lui Cam mă apucară de brațe, deasupra coatelor, împiedicându-mă să fug.

— Mă priveai înainte cu *speranță*, iar acum nu mai ai speranța aceea.

— Asta crezi tu cu adevărat? Asta a fost ceea ce te-a împiedicat să-mi vorbești tot timpul asta?

— Oricine s-ar uita altfel la mine, după ce-ar afla.

— Eu nu sunt toată lumea, Avery! Nici pentru tine, nici cu tine.

Privirile ni se încrucișară.

— Crezi că nu mai am speranță? Că nu sper că vei reuși, în

cele din urmă, să treci peste asta? Că n-o să te bântuie alți cinci ani de acum încolo?

Nu știam ce să spun, dar inima mea bătea nebunește. El își coborî brațele, luându-mă de mâini și aducându-le la pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Am speranță, zise el, fără ca privirea-i s-o părăsească o clipă pe a mea. Am speranță pentru că te iubesc – am fost îndrăgostit de tine, Avery, probabil dinainte de a-mi da seama.

— M-ai iubit?

Cam își lipi fruntea de a mea și pieptul i se ridică abrupt sub mâinile mele.

— Te iubesc.

Inima mea s-a poticnit.

— Mă *iubești*?

— Da, iubito.

Era o tărie în aceste cuvinte, dar era puterea din adevăr. Ceva s-a despicat larg înăuntrul meu, ca și când fundația unui zid mare și gros ar fi cedat în sfârșit sub greutatea lui. O furtună de emoții s-a învălțorât înăuntrul meu, căutându-și drum să iasă. N-am putut s-o opresc. Nici măcar n-am încercat. Lacrimile îmi șiroiau pe față, atât de repede, încât nici nu-i mai puteam vedea fața lui Cam prin pânda lor.

Cu un sunet din fundul gâtului, el mă trase la pieptul lui, înconjurându-mă strâns cu brațele. M-a ținut astfel, șoptindu-mi cuvinte liniștitoare, fără sens. La un moment dat, m-a ridicat în brațe și m-a dus în dormitorul lui. M-a așezat pe pat și s-a urcat lângă mine, strângându-mă la pieptul lui. Odată pornite, lacrimile nu s-au mai oprit. Le însoțeau niște suspine puternice, neplăcute, printre care nu puteam să vorbesc sau să respir. Dar era totodată și ceva înnoitor în lacrimile acestea, de

parcă fiecare lacrimă care curgea simboliza într-un fel că în sfârșit mă descătușam.

Am plâns pentru Molly și toate necazurile prin care trebuise să treacă. Am plâns pentru Cam și toate cele prin care îl făcusem eu să treacă. Am plâns pentru că, după toate acestea, el încă mă iubea. Și cel mai mult am plâns pentru tot ce pierdusem și pentru tot ce știam că puteam de acum câștiga.

Treizeci și unu

Stând întins lângă mine, pe patul meu, Cam întinse mâna și-mi prinse o șuviță de păr rebelă. Răsuci părul brun-roșcat pe după degete, apoi cu vârful șuviței îmi dădu peste nas.

— Deci cum e să fii în sfârșit în anul doi la colegiu?

I-am prins mâna și mi-am eliberat părul, rânjind.

— Nu sunt oficial în anul doi. Nu până la începerea anului școlar, în toamnă.

— Eu te consider deja studentă în anul doi. Îmi prinse din nou șuvița, de data asta gădilându-mă pe obraz. Rămâne cum spun eu.

— Atunci cum e să fii, în sfârșit, un student în ultimul an?

— Uluitor, răspunse el, plimbând vârful șuviței pe sub buza mea de jos. Te simți uluitor.

Foindu-mă să ajung mai aproape de el, mi-am înfășurat degetele în gulerul cămășii lui.

— Te simți al naibii de bine și să fii anul doi.

— Ar fi fost și mai bine dacă nu te-ai fi înscris la cursurile de vară.

— Adevărat.

Îmi luasem biologia peste vară, ca să scap de ea. Și avea să

fie bine. Cam dădea o mână de ajutor la o tabără de fotbal pentru copii, așa că avea să fie acolo, cea mai mare parte din timp. Totuși aveau să-mi lipsească Brit și Jacob. Ei deja plecaseră acasă.

Cu un început de zâmbet, am izbutit să ajung mai aproape. Cam își desfăcu larg brațele și eu mi-am așezat capul pe umărul lui, aruncându-mi un braț și un picior peste el.

— Destul de aproape? întrebă el.

— Nu.

Chicoti, plimbându-și degetele în sus și-n jos pe șira spinării mele. Corpul mi se destinse sub mângâierile lui. Buzele sale îmi atinseră fruntea și am zâmbit.

Lucrurile stăteau altfel între noi, de când îi mărturisisem adevărul. Îndată după aceea, fusese greu și stânjenitor. Mai exact Cam recunoscuse că nu fusese sigur cum să procedeze mai departe în relația noastră. Adică nu știuse ce ar fi trebuit să spună ori să facă, pentru că n-a fost ca și când o schimbare miraculoasă ar fi apărut peste noapte. Trecuseră trei săptămâni până când să se mai întâmple ceva cu tentă sexuală între noi. Nu că el n-ar fi vrut, dar eu știam că nu voise să mă grăbească. Am fost nevoită să preiau eu controlul și, practic, să-l iau cu asalt ca să priceapă mesajul. Bineînțeles, nu făcuserăm sex, încă, dar cea primă oară când ne-am reapropiat recâștigase distanța până la care ajunseserăm, din acest punct de vedere.

Într-o foarte mică măsură el se uita la mine altfel, dar nu cum mă temusem eu. Acum cunoștea întreaga poveste și asta chiar ne schimbase.

În bine.

Eu eram mai eu însămi, așa cum fusesem *înainte*. Ba chiar mă dusesem la o petrecere la Jase, weekendul trecut. Fuseseră

și niște momente de stinghereală acolo, dar Cam fusese lângă mine, gata să mă ajute să trec prin ele, fără să trebuiască să le fac singură față. Dansasem cu Cam.

Îi plăcuse mult.

Nu mai existau secrete între noi și aveam toată vara înaintea noastră ca să explorăm, dar mie încă îmi mai stăteau câteva lucruri în minte. Rezolvarea problemelor cu Cam fusese un pas important și necesar, dar existau și alte lucruri pe care trebuia să le înfrunt, de care încă mai trebuia să mă ocup și erau chestiuni majore.

Rostogolindu-mă peste Cam, l-am încălecat peste șolduri.

— Hei.

Ochii lui luară acea privire grea, senzuală, în timp ce își așează mâinile pe talia mea.

— Salutare.

— Deci m-am gândit puțin.

— Oh, Doamne.

— Taci!

Am râs și apoi mi-am coborât capul, sărutându-i buzele.

— De fapt, m-am gândit foarte mult. Vreau să fac ceva.

— Ce?

Mâinile lui alunecară peste pantalonii mei scurți și poposiră pe coapse.

Mi-am mușcat buza.

— Vreau să mă duc acasă.

Cam ridică sprâncenele.

— Adică, acasă în Texas?

— Da.

— Pentru cât timp?

Punându-mi mâinile pe abdomenul lui, m-am lăsat pe spate.

O scânteie de tensiune ricoșă pe fața lui, când m-am apăsât peste el. În parte, o făceam intenționat.

— Nu scapi tu de mine așa ușor. Doar pentru o zi sau două.

El mă strânse mai tare.

— Fir-ar! Uite-așa se duce planul meu principal de a-mi petrece vara ca un burlac înnebunit după sex.

Mi-am rostogolit ochii.

— Ce vrei să faci acolo? întrebă el, mângâindu-mi ușor coapsele.

— Vrei să-mi văd părinții, am recunoscut eu. Trebuie să stau de vorbă cu ei.

— Despre ce s-a întâmplat?

— N-am vorbit niciodată cu ei despre ceea ce s-a întâmplat, nu din noaptea aceea.

Am bătut ușor darabana pe pieptul lui.

— Trebuie să vorbesc cu ei. Știu că pare să urmeze o discuție amară, dar am nevoie să le spun că au greșit.

Cam îmi dădu drumul coapselor și puse mâinile peste ale mele.

— Nu pare să urmeze o discuție amară, dar crezi că e înțelept? Vreau să spun, crezi că asta o să te ajute și n-o să...

— Să mă facă să sufăr? I-am zâmbit. Chiar nu mai există ceva pe care părinții mei să-l poată face ca eu să sufăr, dar simt nevoia să-i confrunt. Asta înseamnă că sunt o persoană rea?

— Nu.

— Trebuie să fac asta. Am oftat adânc. Trebuie, de asemenea, să vorbesc cu Molly.

— Ce?

— Trebuie să vorbesc cu ea și să încerc să-i explic de ce am

făcut ce-am făcut. Știu că e riscant și că, dacă se întoarce împotriva mea și-mi reproșează că am tăcut, atunci asta e, dar dacă o pot face să înțeleagă măcar puțin, atunci poate c-o s-o ajute și va înceta să mă mai contacteze.

Ceea ce ar fi fost o schimbare al naibii de plăcută. De când vorbiserăm, continuase să-mi trimită mesaje. Sporadice, deci bănuiesc că era o îmbunătățire, dar voiam să înceteze.

Voiam să mă desprind cu totul de povestea asta.

Ochii lui Cam îi întâlneau pe ai mei.

— Nu știu ce să zic. Fata nu pare să fie cea mai stabilă dintre persoanele de acolo.

— Nu e nebună. E doar furioasă și are și motive să fie.

— Dar nu tu ești motivul pentru ceea ce i s-a întâmplat ei. Știi asta, nu-i așa? Nu ești tu responsabilă.

N-am zis nimic, pentru că nu eram sigură că acesta era adevărul. Dacă eu n-aș fi renunțat la plângere, Blaine n-ar fi scăpat basma curată cu ceea ce făcuse și asta poate ar fi fost de ajuns pentru el să-l împiedice de a o mai comite din nou. Sau poate că nu. Asta avea să rămână o mare necunoscută.

— Am nevoie să fac asta și pentru mine, și pentru Molly, am zis eu, în cele din urmă.

Nu avea să fie plăcut.

— Nu mai vreau să fug, Cam. Și știu că n-o să pot uita niciodată. Ceea ce s-a întâmplat... ei bine, o să fie întotdeauna o parte din mine, dar nu eu, în totalitate. Nu de acum înainte.

Cam rămase tăcut, un moment.

— Știi ce cred eu?

— Că sunt formidabilă?

— În plus de asta.

— Ce?

— Cred că deja ai ajuns până acolo, Avery. Cred că ai acceptat că va fi o parte din tine, dar nu tu, în totalitate. Numai că nu ți-ai dat încă seama de asta.

Mâinile lui se întoarseră la șoldurile mele.

— Dar dacă ții neapărat să faci asta, atunci ai s-o faci și eu o să fiu acolo, cu tine.

— Vrei să vii cu...

Am țipat când Cam s-a răsucit brusc și m-am trezit pe spate, cu el deasupra mea.

— N-ai să faci asta de una singură. Să fiu al naibii, în niciun caz, zise el, sprijinindu-și greutatea în brațe. Merg cu tine, Avery. Și nu mă poți convinge să renunț. Când vrei să plecăm?

— Ai vreun plan weekendul ăsta?

Râse pe înfundate, scuturându-și umerii.

— Drace!

— Trebuie să fac asta.

El depuse un pupic pe vârful nasului meu.

— Eu nu cred că trebuie, iubito, dar dacă tu vrei, atunci doar asta contează.

Îi iubeam credința asta în mine. Era frumoasă.

— Chiar vrei să vii cu mine?

— E o întrebare prostească, Avery. Și, da, există și întrebări prostești pe lume. Asta a fost una dintre ele. Bineînțeles că o să fiu acolo, cu tine.

Buzele mele se lățiră într-un zâmbet.

— Te iubesc.

— Știu.

— Îngâmfatule.

— Încrezător, replică el, apropiindu-și capul de al meu.

Mă sărută ușor, dar trupul meu se trezi la viață.

— Te iubesc, iubito.

Am început să-mi încolăcesc brațele în jurul lui, dar el s-a dat brusc jos de pe mine și m-a luat de mână.

— Hei! Vino înapoi.

— Nu. Avem treabă.

Mă ridică din pat.

— Și dacă începi să mă pipăi, n-o să mai facem nimic.

— Ce facem?

Aplecându-se brusc, mă ridică pe un umăr și se întoarse spre ușă.

— Rezervăm niște bilete de avion.

Părea curată nebunie că eram în Texas, două zile mai târziu, dar ajunseserăm și ne cazaserăm la un hotel, nu departe de casa părinților mei. Fiindcă nu voiam să amân ceea ce trebuia să fac azi, de îndată ce ne-am lăsat bagajele în cameră, am pornit la drum. Nu le spuseseam părinților mei că vin în Texas, așa că habar nu aveam dacă urma să-i găsesc acasă.

Cam scoase un fluierat când o luă pe aleea șerpuită pentru mașini și, după curbă, locuința părinților mei apăru vederii.

— Dumnezeu mare, asta-i casă, nu glumă.

— Chiar nu e, am spus eu, plimbându-mi privirea peste peluza îngrijită și apoi peste construcția masivă. Părinții tăi au o casă. Asta nu e decât o cochilie mare.

Am parcat mașina închiriată în mijlocul aleii circulare, lângă fântâna arteziană de marmură în care bolborosea apa. Aruncându-i o privire, el schiță un zâmbet.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată o casă cu o fântână în față, în viața reală.

Am tras adânc aer în piept, crispată dar hotărâtă.

— Pot să fac asta.

— Poți.

Mă strânse blând de genunchi.

— Ești sigură că nu vrei să intru și eu?

— Da.

M-am uitat la el, zâmbind. Firește că-l voiam înăuntru, cu mine.

— Trebuie să fac asta singură.

El se lăsă pe spate, în scaun.

— Dacă te răzgândești, dă-mi un mesaj pe telefon și vin imediat.

M-am aplecat spre el, sărutându-l.

— Ești nemaipomenit.

El zâmbi, sub buzele mele.

— Și tu.

Sărutându-l încă o dată, am deschis portiera și am coborât. Dacă mai întârziem un moment, m-aș fi răzgândit. Când am închis ușa, Cam mă opri:

— Doar ține minte că indiferent ce o să zică ei, n-o să schimbe faptul că ești o femeie frumoasă și puternică și că nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi și o hotărâre de oțel mi-a întărit șira spinării.

— Mulțumesc.

Cam îmi făcu cu ochiul.

— Acum du-te și fă lucruri bune.

Zâmbindu-i slab, m-am întors și am pornit spre treptele largi și spre verandă. Un ventilator din tavan vântura aerul fierbinte și-mi răvăși câteva șuvițe de păr. Am ridicat mâna să bat și apoi am clătinat din cap. Am băgat mâna în buzunar și am

scos cheia. Nu era nevoie să bat.

Am descuiat și, după încă o privire înapoi, spre Cam, care aștepta, am intrat în casa părinților mei.

Nu se schimbase nimic. Asta a fost prima mea impresie, când am închis în liniște ușa în urma mea. Totul era curat și strălucitor. Niciun miros, niciun sunet. Nimic să te întâmpine cu bucurie în foaietul rece.

Am trecut pe sub candelabru auriu și am intrat în fostul salon.

— Tată? Mamă?

Tăcere.

Am oftat, trecând pe lângă mobila albă pentru care mama ar fi făcut o criză de pomină dacă ar fi îndrăznit careva să se așeze. Am aruncat o privire în sufragerie și apoi în living. În cele din urmă, după ce am verificat și camera de lucru, apoi bucătăria, m-am îndreptat spre etaj.

Pașii mei nu se auzeau.

La etaj, m-am îndreptat spre capătul holului, la ultima ușă, pe care am deschis-o. Fusesse dormitorul meu – cuvântul-cheie fiind *fusesse*.

— Sfinte Sisoe, am șoptit.

Toate lucrurile mele dispăruseră – cărțile, biroul, afișele și toate celelalte nimicuri pe care le lăsasem în urmă. Nu că ar fi contat, într-adevăr, dar, ce naiba, nimic din camera asta nu te ducea cu gândul că ar fi fost vreodată locuită de mine.

— Ți-am strâns lucrurile.

Am tresărit și m-am întors. Ea stătea în ușa camerei care obișnuia să fie dormitorul meu, îmbrăcată în bej, cu pantaloni de pânză și bluză albă, vârată înăuntru. Părul ei blond-roșcat era coafat, iar fața ei lipsită de orice rid sau imperfecțiune

fizică.

— Mamă.

O sprânceană delicată se înălță.

— Lucrurile tale sunt în pod, dacă de aceea ai venit. Am chemat niște oameni care să le mute acolo după ce am vorbit cu tine, în toamnă.

— Ați uitat de ziua mea! am izbucnit eu.

Ea își înclină capul într-o parte, într-o mișcare calmă, elegantă.

— Am uitat?

M-am uitat lung la ea un moment și tot ce-am putut gândi a fost „Ce mai scorpie!”. Am simțit că mă înfurii, dar mi-am reprimat-o. Mânia nu te ducea nicăieri cu doamna Morgansten. Trebuia s-o bați la propriul ei joc – să rămâi calm, să rămâi stăpânit.

— N-am venit pentru lucrurile mele.

— Ai venit ca să te muți din nou aici? întrebă ea și nu sună plină de speranță.

Nu sună a nimic. M-am întrebat dacă își făcuse chirurgie plastică și la voce. Era la fel de expresivă ca și chipul ei.

— Nu, am zis, aproape cu dispreț. Am venit ca să vorbesc cu tine și cu tata. E acasă?

Nu-mi răspunse imediat.

— E afară, în verandă.

Cei mai mulți oameni ar fi numit aceea o terasă acoperită, dar nu și mama.

— Atunci, hai să mergem.

Nemaiasteptând un răspuns, am trecut pe lângă ea și am coborât. Ea venea fără grabă, în urma mea, și îi puteam simți ochii sfredelindu-mi ceafa. Am început să număr. Am ajuns

până la cinci și la ultima treaptă mai înainte ca ea să deschidă gura.

— Te-ai tuns de curând?

— Nu.

Se auzi un ușor pufnet.

— Se vede.

Am oftat.

— Și-atunci de ce întrebi?

Mama nu răspunse până nu am ajuns la cămăruța care dădea spre verandă.

— Cu ce ești îmbrăcată, apropo?

— Porcării ieftine de serie, i-am răspuns, deși nu era adevărat.

Ea mă taxă, calm:

— Foarte frumos, Avery.

Mi-am dat ochii peste cap și am deschis ușa, pe jumătate ispitită să fug înapoi prin casă și să încep să mă tăvălesc pe toate mobilele albe. Tata stătea într-unul din șezlonguri, citind un ziar. Înainte să spun ceva, mama mi-o luă înainte.

— Uite cine s-a hotărât să ne facă o vizită.

Tata lăsă ziarul pe genunchi, ridicând ochii. Surpriza se zugrăvi rapid pe fața lui.

— Avery.

— Bună, tată.

Ridicându-se în picioare, își împături ziarul și-l puse deoparte.

— Nu te așteptam.

Nu „ce mai faci” sau „mă bucur că te văd”. M-am așezat într-un scaun de răchită.

— Știu. N-o să rămân prea mult.

— Vrea să stea de vorbă cu noi.

Mama rămase în picioare.

— Nu-mi pot închipui despre ce-ar putea fi vorba, dar e o mașină închiriată pe alee și un băiat în mașină.

I-am ignorat comentariul.

— N-are nicio legătură cu mașina închiriată sau cu cine e în mașină.

— Cu siguranță am sperat că n-ai bătut atâta cale ca să ne vorbești despre asta, replică ea.

Am respirat adânc, prelung.

— Am vorbit cu David.

Tata deveni țeapăn, iar mama rămase surprinzător de tăcută. Semne bune.

— Mi-a spus despre Molly Simmons și Blaine Fitzgerald și despre ce s-a întâmplat vara trecută – ce-o să se întâmple vara asta.

— Avery...

— Nu, am zis eu, tăindu-i vorba scurt mamei, înainte să mai poată spune ceva care cu siguranță m-ar fi scos din sărite. N-am încălcat înțelegerea. Mi-am ținut gura toți anii ăștia. Am făcut exact cum mi-ați spus voi că ar trebui să fac.

Mama se îmbătoșă.

— David nu avea niciun drept să te sune...

— De ce nu? am întrebat. E împotriva legii să mă înștiințeze că Blaine a mai violat o fată, la fel cum m-a violat pe mine?

Tata trase zgomotos aer în piept, dar mama deveni și mai distantă, dacă era cu puțință.

— Nu-i nevoie să deschizi subiectul acesta aici, cu atâta grosolănie, zise ea, încrucișându-și brațele. Știm ce ai spus tu...

— Ce v-am spus vouă, în noaptea aceea, la spital, e același lucru pe care l-am spus și poliției. Blaine m-a violat. Voi doi ați hotărât că ar trebui să renunț la plângere, ceea ce i-a făcut pe toți ceilalți să creadă că am mințit.

— Avery, începu tata.

Nu l-am lăsat să continue.

— Motivul pentru care am venit totuși până aici este acela că am nevoie să mă eliberez de ceea ce mi s-a întâmplat și singurul mod în care pot face asta e să vă spun ceea ce ar fi trebuit să zic atunci.

Am tras aer în piept, dar nu aveam nevoie.

— Voi doi ați greșit. Ați greșit incredibil de rău în ceea ce ați decis.

Mama făcu un pas înainte:

— Pardon?

— M-ai auzit.

M-am ridicat în picioare, cu pumnii strânși.

— Ar fi trebuit să le spuneți părinților lui să se ducă dracului. Ar fi trebuit să-i dați dracului afară din casa voastră. Ar fi trebuit să vă duceți la poliție și să îi anunțați ce încercaseră părinții lui să facă, și anume să *vă mituiască fiica* să tacă. Și pentru ce? Ca să nu fiți nevoiți să apăreți la tribunal? Ca să nu pună nimeni vreo întrebare? Și să vă puteți duce cu toții mai departe la *club* și lucrurile să nu fie incomode? Intre timp, eu eram etichetată de toată lumea drept târfa mincinoasă? Și Blaine era liber s-o facă din nou altei persoane? Cât de vinovați suntem noi? Ar fi trebuit să fiți de partea mea și să mă credeți pe mine! Ar fi trebuit să mă ajutați. Eu sunt fiica voastră. Ar fi trebuit să vă gândiți la mine.

Tata își feri privirea și puteam înțelege de ce. Poate că el

întotdeauna bănuise adevărul. Și mie mi-ar fi fost rușine.

— Lucrurile n-au ieșit atât de rău pentru tine, Avery, zise mama și lăsa să-i scape o răsuflare zgomotoasă. La urma urmei, uită-te ce ai fost în stare să faci cu banii ăia. Să te duci la colegiu. Să-ți mobilezi propriul apartament.

Schiță un zâmbet:

— O faci să sune de parcă noi n-am fi făcut nimic pentru tine.

— Nancy, zise tata, ridicând capul.

— Ce? Ea-și ridică bărbia. Nici măcar o dată nu s-a gândit că a fost greu pentru noi.

M-am uitat lung la mama, dar nu eram surprinsă. O parte din mine ar fi vrut să fiu, dar nu mă simțeam rănită de vorbele ei.

— Știi, exact asta-i problema, mamă. Tu ai fost întotdeauna îngrijorată numai de cât de dificil e totul pentru tine.

Am clătinat din cap, uitându-mă la tata.

— Mi-e mai bine. În caz că vă pasă, într-adevăr. Merge bine cu școala. Am prieteni și am întâlnit un bărbat minunat, care știe ce mi s-a întâmplat. Deci astea sunt lucrurile care n-au ieșit atât de rău. Sper ca într-o zi să pot spune același lucru despre noi.

Tata își lipi palma de gură, încă uitându-se în grădină. I-am mai privit o dată și m-am întors spre mama. Ea mă înfruntă cu o privire fermă, dar riduri fine începuseră să se ivească pe la colțurile gurii ei. Indiferent cât de neafectată părea, știam că o atinsesem.

— N-am venit aici ca să vă fac să vă simțiți prost, am zis eu, înghițind în sec. Nu despre asta e vorba. Aveam nevoie să spun ceva, final. Și aveam nevoie ca voi să știți că vă iert, dar

să nu vă așteptați că-mi mai puteți spune vreodată ce să fac cu viața mea.

Ea îmi susținu privirea încă o clipă, apoi întoarse capul, cu maxilarul strâns. Le-am dat amândurora câteva secunde să zică ceva, dar tăcerea s-a așternut între noi. Așa să fie.

Am pornit spre ușă, cu spatele drept și capul sus. N-am făcut eforturi pentru asta. Așa simțeam. Scăpasem de încă o povară de pe inima mea și, cu asta, nu-mi mai rămăsese decât un lucru de făcut. Dar era pentru mâine, iar astăzi – astăzi era o zi bună.

Zâmbind ușor, am trecut prin salonul oficial. Pe drumul spre ieșire, am înșfăcat o perniță fantezie, care costase probabil chiria mea pe o lună și am aruncat-o pe podea. Copilărie? Da. Mă făcea să mă simt bine? O, da.

Când am ieșit pe ușă, l-am văzut pe Cam afară din mașină, cu șapca de baseball trasă mult pe ochi, inspectând fântâna arteziană. Zâmbetul meu a înflorit când l-am văzut trecându-și mâna prin apă.

Se întoarse și, când mă zări, ocoli grăbit mașina și veni să mă întâmpine la jumătatea drumului.

— Cum a mers?

— Ah...

M-am ridicat pe vârfuri, înclinând capul într-o parte ca să pot intra pe sub cozorocul șepcii lui. L-am sărutat.

— Așa cum m-am așteptat.

Mâinile lui aterizară imediat pe șoldurile mele, un semn sigur că sărutul grăbit îl afectase, chiar și stând în fața casei părinților mei.

— Vrei să-mi povestești?

— La cină?

Am făcut un pas înapoi și el m-a luat de mână.

— O să te duc la restaurantul Chuy...

— Avery?

Cam deveni țepăn și mă strânse mai tare de mână, iar eu m-am întors, auzind vocea tatălui meu. Era la jumătatea verandei, venind drept spre noi.

— Dacă spune ceva nepotrivit, nu-ți promit că nu-l pun la pământ chiar aici, chiar în clipa asta, mă avertiză Cam cu voce joasă.

I-am strâns mâna.

— Să sperăm că n-o să fie cazul.

— Ziceam, doar, murmură el.

Am așteptat ca tata să ajungă la noi. Se uită la Cam și la mâinile noastre strânse.

— El e Cameron Hamilton, l-am prezentat eu, pentru că mi se păru nepolitic să n-o fac. Cam, el e tatăl meu.

Cam întinse mâna liberă, dar maxilarul îi era strâns și ochii albaștri glaciali.

— Vă salut.

Tata îi strânse mâna.

— Îmi pare bine de cunoștință.

Cam nu răspunse.

— Care-i treaba, tată?

Ochii lui mă priviră țintă o secundă, apoi se întoarseră în altă parte. De atât de aproape, în soarele nemilos al Texasului, am văzut cât de tare îmbătrânise tata. În momentul acela, mi-am dat seama că tot ce se întâmplase își luase tributul asupra lui. Spre deosebire de mama, el nu acoperise asta sub numeroase tratamente cosmetice și machiaj.

Tata oftă o dată adânc și spuse:

— Știi ce mi-a lipsit cel mai mult? Mi-a lipsit să te privesc dansând.

Treizeci și doi

În timpul cinei, i-am povestit lui Cam discuția pe care o avusesem cu părinții mei. Am crezut c-o să arunce cuțitul de friptură într-un perete când i-am spus de atitudinea mamei.

— Pe cinstite, i-am spus eu, nu mă surprinde. Ea întotdeauna a fost... rece și a devenit mai rece cu trecerea anilor.

Cam își mișcă maxilarul.

— Ești mai bună la suflet decât mine.

Am ridicat din umeri. N-ar mai fi crezut asta dacă ar fi fost părtaș la dialogul meu interior.

— Mă bucur că am vorbit cu ei. Iar tata? Chestia cu dansul a fost modul lui de a-mi arăta un oarecare regret. Cel puțin a înțeles ce am spus, știi?

El dădu din cap.

— Deci ce părere ai despre asta?

Bună întrebare. M-am lăsat pe spate în scaun.

— N-am nicio părere. Adică, așa cum am spus, mă bucur că am făcut-o, dar... nu știi. E ca un drum la dentist. Știi că nu vrei să te duci, dar știi că trebuie și, după aceea, ești bucuros că ai făcut-o.

Întinzând mâna peste masă o așeză peste mâna mea.

— Încă mai vrei s-o vezi pe Molly, mâine?

— Da.

Îmi verificasem e-mailurile după ce ne rezervaserăm biletele de avion și găsisem unul de la ea. N-a fost greu. Fuseseră

multe. I-am trimis o înștiințare scurtă că voi fi în oraș și că aş vrea s-o văd. Fusesem parțial surprinsă când îmi răspunsese, în mai puțin de o oră, spunând că era de acord.

— Încă mai vreau s-o văd.

Cam își întoarse privirea, cu maxilarul strâns. Nu era entuziasmat de idee, dar mă sprijinea, totuși. Acesta a fost unul dintre momentele în care mi-am dat seama ce norocoasă fusesem să dau peste el în hol, în fața sălii de astronomie. Trebuia să mă gândesc la asta mai des.

Și aveam nevoie de el, chiar aveam nevoie.

Nu mai voiam să vorbesc despre părinții mei sau despre întâlnirea iminentă cu Molly. Voiam să-i arăt lui Cam cât de mult îl iubeam. Nu pentru că asta credeam eu că aștepta din partea mea, ci pentru că asta voiam eu.

— Ești gata de plecare? l-am întrebat, cu inima începând să prindă viteză.

Am plătit nota și am străbătut scurta distanță până la hotel. Era încă devreme și, fiind aproape de Houston, ar fi fost multe de arătat lui Cam, dar eram zgârcită cu timpul meu împreună cu el. Nu voiam să-l împart.

Cam se așeză la marginea patului, cu șapca de baseball întoarsă la spate, butonând telecomanda. Draperiile erau trase în fața mării ferestre din partea cealaltă a camerei și numai foarte puțină lumină a soarelui gata să apună pătrundea înăuntru.

— Mă duc să fac un duș rapid.

Mi-am luat obiectele de toaletă și m-am îndreptat spre baie.

El mi-a aruncat o privire lungă, a deschis gura, apoi a dat din cap. O anumită lumină îi umpluse ochii, făcându-mă să mă înfior, înțelegând-o. I-am zâmbit și m-am repezit la baie.

Închizând ușa după mine, mi-am trântit geanta pe chiuvetă. Nu-mi adusesem nicio haină cu mine și mă întrebam dacă el observase asta.

Și dacă da, ce gândise?

Oare același lucru ca și mine?

Am făcut un duș rapid, scăpând de inevitabilul miros neplăcut de după călătoria cu avionul. Mi-am luat timp să-mi alung gândurile

De la discuția cu părinții mei. N-a durat mult. Pulsul meu deja zbârnâia și toată ființa mea era concentrată asupra lui Cam.

Ieșind de la duș, mi-am înfășurat un prosop gros în jurul pieptului și mi-am pieptănat părul încurcat. Mi se tot făcea câte un gol în stomac, de parcă eram într-un montaigne russe. M-am spălat pe dinți și, cu asta, nu mai aveam niciun motiv să mai amân.

Deschizând ușa, l-am găsit pe Cam unde îl lăsasem, numai că se întinsese pe spate, cu picioarele atârându-i la marginea patului. Șapca i se odihnea alături, iar telecomanda pe abdomenul lui plat.

M-am oprit în prag.

Cam întoarse capul și imediat se ridică. Șuvițele de păr negru îi căzură pe frunte, până la sprâncene. Sub genele dese, ochii lui aveau o nuanță vibrantă de albastru.

Cu pielea furnicându-mă ca de o mie de ace micuțe, m-am apropiat de el. Își lăsă capul pe spate, înghițind în sec când m-am oprit în fața lui, ducându-mi mâna pe nodul prosopului.

Își coborî pleoapele și întredeschise gura.

— Avery.

Punând o mână pe umărul lui, m-am suit în pat, cu

genunchii de o parte și de alta a coapselor lui. Măinile lui se lipiră de șoldurile mele acoperite de prosop.

— Cam?

Colțul gurii i se arcui în sus și gropița începu să-i apară în obrazul stâng.

— Ce vrei să faci?

— Nimic, am zis eu, recunoscând excitația din vocea mea. Totul.

— Astea sunt două lucruri opuse.

— Știu.

M-am lăsat în jos, în poala lui, tresărind când i-am simțit erecția prin jeanși, apăsând în miezul fierbințelii mele.

— Mă săruți?

N-am așteptat răspunsul lui. Mi-am coborât capul și i-am atins buzele cu ale mele o dată, încă o dată și încă o dată, strecurându-mi vârful limbii peste buza lui de jos și apoi înăuntru.

Mă strânse mai tare de șolduri, dar am rămas stăpână pe mine, convingându-i gura să se deschidă, adâncind sărutul. Buzele lui se mișcau pe buzele mele, urmându-mi exemplul. Eram sigură că aveam să mă topesc în el, în pat.

— Mă mângâi? I-am atins ușor buzele. Te rog.

Cam îmi îndeplini rugămintea.

Își strecură mâinile pe sub marginea prosopului. Amândouă erau pe coapsele mele, mișcându-se în sus și-n jos, încet. Fiecare trecere îi aducea degetele mai aproape de locul unde îl voiam cu disperare. Una se opri în partea din spate a coapsei mele, în vreme ce a doua se apropie chinuitor de mult de țintă.

— Acum, am zis eu, ridicând capul.

Cam chicoti, iar degetele îi urcară încă puțin. Îmi atinse cu

nodurile degetelor umezeala și se retrase. Un geamăt de frustrare îmi scăpă.

— Ce vrei? întrebă el, cu ochii umbriți de genele acelea.

— Vreau să mă atingi.

Veni din nou foarte aproape, atingându-mă ușor cu nodurile degetelor, după care mâna lui alunecă în jos, pe piciorul meu.

— Te ating, iubito.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu știi.

— Te rog. Mi-am lipit capul de al lui. Te rog, atinge-mă, Cam.

Cam își lăasă din nou capul pe spate. Nasurile noastre se freacă unul de celălalt, apoi buzele noastre.

— Ei bine, dacă o spui așa, cred că înțeleg ce vrei să spui.

— În sfârșit, am gemut eu.

Râse din nou, iar buzele îi fremătară pe bărbia mea, ridicându-și mâna dreaptă pe interiorul coapsei mele. Am tresărit puternic când mi-a cuprins-o complet în palmă.

— Așa?

— Da.

Ochii mi s-au închis și spatele mi s-a arcuit.

— Îm-hm.

Cam își mișcă mâna și degetul mare apăsă pe ghemul meu de nervi. Am scos o exclamație când își vârî un alt deget în mine, iar trupul lui se încorda sub mine.

— Dar așa?

Mi-am împins bazinul în față, gemând, când corpul mi-a luat foc.

— Oh, da. În mod cert așa.

— În mod cert așa, murmură el, mișcându-și degetele în

dute-vino.

Mi-a scăpat un alt geamăt, dar voiam mai mult. Voiam să-l simt în mine, aveam nevoie de el în mine. O dorință sălbatică izvorâtă din voluptate și altceva mult, mult mai puternic. Deschizând ochii, i-am prins privirea. Încet, am desfăcut nodul prosopului și l-am lăsat să-mi alunece pe spate, căzând pe podea.

Mâna lui Cam încremeni și respirația i se accelerează. Cu mâna liberă, îmi prinse sânul.

— Fir-ar să fie, Avery...

Mi-am pus mâna peste a lui, în timp ce inima îmi bătea puternic.

— Nu te opri.

Își trecu degetul mare peste sfârcul meu întărit și mârâi:

— Nu asta plănuiam.

— Nu la asta mă refeream, am șoptit.

Ducând mâna cealaltă jos, am găsit fermoarul jeanșilor lui.

— Te vreau, Cam.

— Mă ai, gemu el. Mă ai cu totul.

Un zâmbet de încântare a apărut când mi-am strâns degetele în jurul încheieturii mâinii lui. Cu un nivel de stăpânire pe care nu-mi dădusem seama că-l am, i-am tras mâna dintre coapsele mele.

— Te vreau de-adevăratelea.

I-am deschis nasturele jeanșilor și i-am dat fermoarul jos. Am trecut cu degetele peste învârtoșarea lui și el se cutremură.

— Tu nu mă vrei?

— Mai mult decât știi tu, a răspuns el, coborându-și pleoapele când l-am mângâiat cu palma pe lungime.

El gemu:

— Avery...

I-am dat drumul, numai cât să-i scot cămașa și s-o arunc deoparte. Era tot numai piele aurie și mușchi netezi.

— Vreau asta, Cam.

El mi-a cuprins șoldurile, gâfâind puternic.

— *Ești sigură*, Avery? Pentru că, dacă nu ești, nu trebuie să...

Închizându-i gura cu un sărut, mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui.

— Sunt sigură.

Mâinile i se flexară pe șoldurile mele și apoi, dintr-o mișcare, mă întinse pe spate, venind deasupra mea, cu ochii strălucitori și arzători. Plonjă spre mine, căutându-mi buzele cu un sărut febril, puternic și pasional. Apoi se ridică în picioare, ținându-mă cu o privire care mă topea, în timp ce-și scoase grăbit jeanșii. Privirea mea călători peste pieptul lui, peste tatuaj, peste mușchii abdominali magnifici și apoi mai jos. Cam era imens și o grozav de naivă parte din mine se întrebă cum aveam s-o scoatem la capăt cu asta.

Privirea incandescentă a lui Cam lunecă pe pielea mea goală. Inima mi se zbătu neregulat, stomacul mi se încordase de anticipare.

— M-aș putea uita la tine o viață întreagă. N-o să mă satur niciodată.

— Nici când o să fiu bătrână?

— Nici atunci.

Apoi se lăsă pe vine, începând să urce cu buzele pe picioarele mele și peste pânțele. Ajunse la sâni, sugându-i și frământându-i în gură până când mi i-am simțit grei și umflați. Cam acționa pe îndelete, mișcându-se lent peste mine,

lingându-mi fiecare centimetru de piele, de parcă ar fi încercat să-mi memoreze corpul sau să-l revendice. Nu-mi păsa. Putea să continue așa o veșnicie. O căldură intensă se porni în pântecul meu, răspândindu-se mai jos, prefăcându-se într-o minunată jinduire. Pentru prima dată nu mi-a fost teamă, nici n-am avut îndoieli despre dorința trezită. Voiam s-o explorez. Voiam s-o exploreze Cam.

Corpul mi s-a făcut arc sub al lui, încordat și palpitând, în timp ce el îmi sorbea fiecare răsuflare, fiecare geamăt și scâncet. Dorința, bogată și puternică, s-a răspândit în mine. Nu mai simțisem niciodată așa înainte.

Cam își lipi din nou buzele de ale mele, sprijinindu-se în brațe, continuând să-mi scormonească gura, în timp ce își introduse blând în mine întâi un deget, apoi două. Curând, mă cabram sub el. Atunci și-a ridicat capul și era ceva îmbătător în privirea lui – sălbatic. Oglindea ceea ce simțeam eu înăuntru. Mă aduse până în prag de orgasm, apoi, încet, își retrase degetele.

Am scâncit:

— Cam.

El chicoti, se lăsă să alunece pe corpul meu în jos și apoi gura lui se lipi de mine, mișcându-și limba, până ce-am început să-mi izbesc capul de saltea și să-mi legăn pelvisul într-un complet abandon. L-am simțit peste tot, înnebunită de dorință, iar când și-a învârtit degetele peste ghemul de nervi, am explodat, strigându-i numele.

Cam s-a ridicat iute, cu ochii fixați în ochii mei, în timp ce trupul meu tremura. Îmi depărtă coapsele și am simțit acolo o undă de neliniște, de răceală și întuneric, dar mi-am alungat astea din minte. Eram *gata*. Erectia lui stătu puțin lipită de

mine și apoi intră, poate doi centimetri.

— Te iubesc, zise Cam blând, cu o mână pe obrazul meu. Te iubesc nespus de tare.

Mi-am încolăcit un braț în jurul brațului său.

— Te iubesc.

Mă sărută adânc, ducându-și o mână pe șoldul meu, apoi mă penetrează. O durere vie, ascuțită, mă fulgeră. Lacrimi de surprindere îmi usturară ochii și-am înghețat la incredibila presiune a întregului.

— Ești OK? șopti el, rămânând nemișcat.

Am dat din cap și apoi am spus:

— Da.

Ochii lui Cam îi cercetară pe ai mei, iar brațul lui tremură în jurul meu. Rămase nemișcat, îngropat adânc în mine, coborându-și gura spre a mea. Mă sărută încet, tandru, și atât de adânc, încât am simțit altfel de lacrimi inundându-mi ochii. Pieptul mi se umflă de iubire și atunci, în sfârșit, durerea surdă se domoli și începu să-mi placă senzația presiunii dinăuntru meu. Mi-am ridicat, puțin, șoldurile.

El gemu:

— Av...

Am repetat mișcarea, avântându-mă spre el. El a răspuns, împingându-și pelvisul înainte, balansându-mă și smulgându-mi un strigăt de plăcere. Am apucat strâns de umerii lui și mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, aducându-l mai adânc în mine. El se mișca peste mine, în mine, cu din ce în ce mai multă intensitate, până când stabili un ritm febril. Capul mi se învârtea de extazul ce creștea în mine. El se mișcă mai repede și atingerea lui era peste tot, gura lui pe sânii mei, străpungându-mă. Pelvisurile strivindu-se, Cam a strecurat o

mână între noi și a fost prea mult. Mi-am dat capul pe spate, cutremurându-mă în jurul lui. Momentul a fost incredibil. Spasmele îmi străbăteau corpul în valuri strânse, senzuale.

— Avery, îmi gemu el numele, îngropându-și capul în umărul meu.

Două împingeri rapide și ejaculă, când ultimele tremure fremătau prin mine.

Inimile noastre băteau puternic la unison, pielea ne era scaldată în transpirație. Minutele s-au scurs, poate ore, nu știu. Când s-a retras și a ieșit, încet, cu grijă, m-a sărutat într-un fel cum nu cred c-o mai făcuse vreodată până atunci.

— A fost... n-am cuvinte. Clătină din cap, cu ochi strălucitori. Ești OK?

— Perfect, i-am spus eu, lipindu-mi mâinile de obrajii lui. Ai fost perfect.

Cam își plecă gura spre a mea.

— Numai pentru că am fost cu tine.

Treizeci și trei

Intrând la duș, în dimineața următoare, apa fierbinte îmi răpăia delicios pe mușchii extenuați. M-am învârtit sub jet, lăsând să-mi curgă pe fața întoarsă în sus. Noaptea trecută... toată noaptea... Un mare zâmbet îmi întinse buzele. Fusese nemaipomenit. Nu numai sexul – și sexul fusese formidabil și minunat – dar tot ce urmase după aceea. Eram mai apropiați decât înainte și nu numai actul sexual ne unise. Ci actul încrederii complete unul în celălalt.

Auzind alunecarea ușoară a ușii dușului, am deschis ochii și m-am întors când Cam pășea înăuntru, în spatele meu.

Complet gol. Privirea îmi coborî. Și excitat.

Obrajii mi se îmbujorară și mi-am încrucișat brațele peste sâni. Da, eram apropiați, dar asta nu însemna că statul în fundul gol, în lumina puternică a cabinei de duș, nu era intimidant.

— Ești frumoasă.

Cam zâmbi un pic afectat când îmi dădu brațele la o parte.

— Și vrei să te ascunzi?

— Nu toți suntem dotați cu siguranța ta.

— Im-hm.

Își plimbă degetul mare peste sfârcurile mele tari ca piatra și apoi îmi sărută colțul gurii, alunecându-mi cu mâinile pe brațe în sus. Apa îmi șiroia pe spate.

— M-am simțit singur, afară. M-am gândit să vin la tine.

— Te-ai simțit singur?

M-am dat mai aproape de el.

— Da.

Cam își lăsă brațele în jos, pe talia mea. Închise restul distanței dintre noi. Ne-am lipit unul de celălalt, cu pielea udă, și o parte din corpul meu a devenit foarte bucuroasă din pricina asta.

— Am comandat micul dejun. Avem cam vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute să ne spălăm și să ne aranjăm?

— Pentru asta n-avem nevoie decât de vreo două minute.

— Și restul minutelor ăloră?

Cam nu-mi spuse cum voia să le petrecem. Îmi arătă... în detaliu, minuțios. Mă sărută o dată, apoi își coborî gura pe unul dintre sânii mei. O bilă de lavă se formă în pântecul meu, când mă întoarse într-o parte, apa curgând deasupra

noastră ca ploaia. Amețită, m-am jucat cu mâna prin șuvițele lui de păr ud. Mi se strecurau printre degete ca mătasea. El și-a strecurat mâna între coapsele mele, aducându-și din nou gura peste a mea. Știa exact cum să mă atingă, cum să mă aducă în pragul extazului.

— Nu-ți da drumul, îmi comandă el.

Mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui, lăsând să-mi scape o exclamație scurtă când mă ridică, sprijinindu-mă cu spatele de faianța udă, în timp ce el se potrivește între picioarele mele. Apoi, penetrându-mă chinuitor de lent, ne-am contopit. Gemetele mele umplură baia în timp ce pelvisul lui pompa. Inima îmi bătea cu putere, vibrând adânc în pieptul meu și în stomac.

Nu știu cum am sfârșit afară din cabina de duș, eu cu spatele pe podea și Cam deasupra mea, mișcându-și corpul odată cu al meu, coapsele mele strângându-l tare în timp ce apa continua să curgă. O mână era pe sânul meu, cealaltă înfiptă adânc în părul meu ud. Gura lui era fierbinte și flămândă, mistuitoare.

— Cam! am strigat, arcuindu-mi spatele când orgasmul s-a declanșat în mine, exploziv și zguduitor.

Brațele lui mă înconjură, ridicându-mă în poala lui. Genunchii mei alunecară pe podeaua acum udă. Fulgerele vâjâiau prin venele mele. Trupul lui se cutremură, ținându-mă strâns lipită de el, împingând în mine încă o dată, strivindu-mi pelvisul de al lui, când ejaculă.

Pentru un timp, singurul sunet care se auzi a fost al respirațiilor noastre șuierătoare. Zăceam fără vlagă unul în brațele celuilalt, eu cu capul pe umărul lui, cu o mână deasupra locului unde bătea puternic inima lui.

— Ești...

— Sunt OK, l-am întrerupt eu, rîzînd. N-o sã mã sparg.

— Ştiu eu? îmi dãdu pãrul la o parte de pe faþã. Tu...

O bãtaie îñ uşa camerei noastre de hotel îñ curmã vorba.

— Rahat. A venit mîncarea.

M-am desprins din poala lui şi el s-a ridicat îñ picioare, alunecînd îñ bãltoacele pe care le lãsaserãm pe podea şi aproape cãzînd. Izbuti sã ajungã la uşã nevãtãmat.

— Cam!

— Ce-i?

Se uitã peste umãr.

Aruncîndu-i un prosop, am chicotit:

— Dai sã rãspunzi la uşã cu bãrbãþia atãrnînd.

— Oportunã intervenþie.

Îşi îñfãşurã prosopul îñ jurul şoldurilor şi-mi aruncã un zãmbet poznaş.

— Cu toate cã masele ar fi îñcântate sã-mi vadã bãrbãþia.

Am rãs şi m-am bãgat din nou sub ploaia caldã binefãcãtoare.

Bãrbãþia lui era îñtr-adevãr îñpresionantã.

Casa lui Molly se afla îñtr-un cartier decent al oraşului. Venituri medii, îñgrijitã şi curatã. Ne-am oprit îñ faþa unei clãdiri pãtrãtoase cu un singur nivel şi eu m-am uitat pe numerele din telefonul meu, ca sã fiu sigurã cã ajunseserãm la adresa potrivitã.

— Asta e.

Cam parcã maşina lângã trotuar, cu o uşoarã îñcruntãturã pe chip.

— Eşti sigurã cã vrei sã faci asta?

— Da. I-o datorez.

El opri motorul.

— Ba nu-i datorezi nimic.

M-am uitat la el.

— Ba da. Nu înseamnă că mă învinuiesc pentru ceea ce i s-a întâmplat, dar dacă nu stau de vorbă cu ea, n-o să înțeleagă niciodată de ce n-am spus nimic. Și am nevoie de înțelegerea ei.

Deoarece chiar îmi doream să treacă o săptămână fără să mai primesc un mesaj supărător de la ea.

Trăgând scurt aer în piept, el își luă mâinile de pe volan.

— Și bineînțeles că vrei să stau aici, afară?

Am dat din cap.

El oftă.

— Nu-mi place asta.

Aplecându-mă spre el, l-am sărutat pe obraz.

— Dar îți place de mine.

— Te iubesc.

Își întoarse capul spre mine. Strecurându-și mâna la ceafa mea, își apropie gura de a mea.

— Nu înseamnă că sunt bucuros că stau aici, afară, în timp ce tu intri în casa unei tipe necunoscute, posibil țicnite.

— Nu e țicnită.

— Zici tu.

— Zic eu.

Buzele lui se arcuiră într-o parte.

— Dacă nu ieși în cinci minute, vin după tine, cu pistolul gata să trag.

— Nu ai pistol.

— Ea nu știe asta.

Am râs încetișor.

— O să am nevoie de mai mult de cinci minute.

— Șase.

— Mai mult, am stăruit.

— Nu trebuie să faci asta, iubito.

Fiindcă n-am zis nimic, el gemu.

— Șapte.

— Ești caraghios. O să fiu OK.

Cam oftă din nou.

— OK. Te rog, ai grijă.

— O să am.

Înainte să mă pot desprinde din îmbrățișarea lui, mă strânse mai tare și-mi acapara gura. Sărutul începu blând, devenind din ce în ce mai adânc și mai pătimăș, limba lui pătrunse înăuntru și se mișcă astfel încât îmi aminti de ceea ce făcuse el noaptea trecută și azi-dimineață. Am gemut și, când se retrase, gâfâiam.

O sclipire amuzată îi umplu ochii albaștri.

— Cu cât mai curând te întorci aici, cu atât mai repede primești mai mult din asta.

— Asta-i atât de necinstit.

M-am tras la o parte, dar zâmbeam.

— Te iubesc.

Nu mă mai săturam să aud asta.

— Și eu te iubesc.

Să mă dau jos din mașină mi-era aproape cu neputință, dar am izbutit. Sandalele mele au păcănit pe dalele crăpate ale aleii, când m-am grăbit spre ușa de la intrare. Nu stătusem în soarele de dinainte de prânz decât vreo câteva secunde, dar fruntea mi-era deja îmbrobonită.

Am ridicat mâna să bat, însă ușa interioară se deschise brusc, dând la iveală o fată scundă, cu părul negru și ochi

mari, cenușii – precauți. Mă măsurară iute și apoi privirea i se îndreptă peste umărul meu. Era o fată frumoasă, care părea moartă de oboseală și frântă.

— Cine-i ăla? întrebă ea.

I-am recunoscut imediat vocea.

— E Cam. Iubitul meu.

Fața i se încreți de parcă gustase ceva stricat.

— El nu poate intra aici.

— Știu, m-am grăbit eu s-o liniștesc. De aceea a rămas în mașină.

Expresia lui Molly se preschimbă într-o încruntătură mânioasă, dar făcu un pas în lateral. Deschizând ușa de plasă, am urmat-o în livingul ei mare, întunecos.

— E casa părinților tăi?

Ochii mei se plimbară peste numeroasele fotografii de pe pereți și peste mobilierul foarte uzat.

— Da.

Merse cu pași hotărâți prin living și luă o telecomandă. Închizând televizorul, aruncă telecomanda pe canapea, lângă ea.

— Sunt la muncă.

— E drăguță.

Ea zâmbi afectat.

— Zise fata din Red Hill.

Aluzia ironică la tronsonul de șosea unde locuiau părinții mei își atinse ținta. M-am așezat într-un fotoliu, încrucișându-mi gleznela.

— OK. Mă bucur că ai acceptat să ne vedem.

Molly nu se așeză, ci rămase în picioare la vreun metru și ceva depărtare de mine.

— Te bucuri, pe cuvânt?

— Da.

Ea râse aspru.

— Mă cam îndoiesc, ținând cont de ultima noastră conversație și de faptul că ai petrecut nouă luni încheiate ignorându-mă.

Bun. Nu avea să fie ușor.

— Nu mă topesc de drag să citesc e-mailuri de la persoane pe care nu le cunosc, după ce, în liceu, am fost bombardată cu e-mailuri pline de ură. Și adevărul e că tu mi-ai trimis o grămadă de mesaje nu prea plăcute.

Încrucisându-și brațele, ea își ridică bărbia.

— Știi de ce ți-am trimis mesajele alea.

— Pentru că n-am răspuns, la început, și pentru că tu dai vina pe mine.

Fiindcă n-a mai zis nimic, m-am aplecat în față.

— N-am mințit când ți-am spus că n-am știut nimic despre tine până când n-am vorbit cu vărul meu, în ianuarie, anul ăsta. Nu citisem primele e-mailuri. Asta e adevărul.

Ea își strânse buzele.

— Deci încă mai susții „povestea cu nu sunt o târfa mincinoasă”?

Am suflat aerul pe nări, uitându-mă fix la ea. Mânia îmi furnica pe piele, dar ca și cu mama, în urmă cu o zi, mi-am păstrat sângele-rece.

— După cum ți-am spus la telefon, nu am mințit poliția.

— Atunci de ce ai renunțat la plângere? mă întrebă ea.

— E o poveste lungă.

Ea își întinse brațele în lături.

— Evident am timp. Spune-mi-o.

Tonul ei revendicativ făcea foarte greu să mă abțin să nu i-o retez. Ținându-mi vocea în frâu, i-am spus lui Molly totul despre noaptea de Halloween și zilele de după. Pentru cea mai mare parte, expresia ei a rămas neînduplecată și neiertătoare ca de polițai sec. Singura fisură în masca exterioară a apărut când i-am spus ce făcuse Blaine. N-a trebuit s-o întreb ca să știu că și în cazul ei făcuse la fel. Când am terminat, se întoarse cu spatele, cu umerii căzuți, dar cu spatele drept.

— Nu am voie să spun nimănui asta, dar trebuie să-ți spun ție.

— Iubitului tău i-ai spus?

— Da.

Rămase cu spatele la mine, tăcută.

— Mi-ar fi plăcut ca părinții mei să nu fi acceptat învoiala și mi-ar fi plăcut ca nici eu să n-o fi făcut. Mi-ar fi plăcut să fi fost și eu la fel de tare cum ești tu și ca...

— Nu știi nimic despre mine.

Se răsuci spre mine, cu ochii cenușii duri precum cremenea.

Am ridicat mâinile.

— Dar știi că ești puternică – mai puternică decât mine. Ai făcut ceea ce trebuia și îmi dau seama că n-a fost ușor.

— N-a fost ușor.

— Știu.

Aveam impresia că fata voia doar să fie certăreață.

Bărbia ei ascuțită se împinse în afară.

— Nimic din toate astea n-a fost ușor. Nici să vorbesc cu poliția – cu detectivii și apoi cu avocații. Să fiu silită să menționez fiecare nenorocit de detaliu din ceea ce mi-a făcut el mie? N-a fost ușor. Și n-aș fi trecut prin nimic din toate astea dacă tu ai fi stărunit să spui adevărul!

— Îmi pare rău...

Se mișcă atât de repede și eu am fost atât de nepregătită, încât am stat pur și simplu acolo.

Molly mi-a tras o palmă, mutându-mi capul din loc. Lacrimi de durere și surpriză mi-au usturat ochii.

Mă pălmuișe în plin obraz.

Aproape că nu-mi venea să cred. Toată jumătatea feței mă ardea cumplit. La dracu'. Pentru cineva atât de pirpiriu, putea da o palmă al naibii de grea.

Furia mi-a doborât șocul și mă mâncau palmele să-i întorc favoarea. Dar i-am priceput mânia lui Molly. Durerea ei era încă atât de vie și o săgetase mult prea adânc. Fusesem în pielea ei, încă îmi mai aminteam, chiar prea des. Mânia niciodată nu trecuse cu totul. Poate că nu avea să treacă niciodată. Așa că am priceput de ce era atât de furioasă.

Asta a fost unul dintre motivele pentru care nu-i făceam cunoștință, în clipa aceea, cu pumnul meu în față.

— Ai meritat-o, zise ea, cu vocea tremurând.

Obrazul mă înțepa, când m-am ridicat în picioare.

— Poate. Dar n-am meritat ceea ce mi-a făcut Blaine și nu merit tot rahatul pe care mi-l pui tu în spinare pentru o hotărâre pe care am luat-o când aveam paisprezece ani și nu prea aveam de ales.

— Că doar părinții tăi nu ți-au pus un pistol la tâmplă și te-au obligat să semnezi hârtiile alea, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Tu ce-ai fi făcut dacă ai fi avut paisprezece ani și părinții tăi ți-ar fi cerut să faci așa?

Dădu să vorbească.

— Nu te osteni să răspunzi, pentru că nu contează. Îmi pare

rău – dar dacă mă mai lovești o dată, o să te lovesc și eu – îmi pare rău că asta ți s-a întâmplat și ție. Și îmi pare rău că trebuie să treci printr-un proces și așa mai departe. Și, crede-mă, cel mai tare îmi pare rău că am semnat hârtiile alea blestemate și am acceptat învoiala. Dar nu pot schimba nimic. Tot ce pot face este să las trecutul în urmă.

— Atunci, distrează-te lăsând-o moartă.

Stând acolo și uitându-mă la fata cu care aveam o groaznică experiență în comun, m-am simțit... goală pe dinăuntru. Nu existau nici îngeri cu urechea plecată, nici lumina aurie a revelației. Simțeam același lucru ca în momentul în care ieșisem din casa părinților mei. Nimic. Într-o clipă, am înțeles că avusesse dreptate Cam. Nu avusesem nevoie să fac asta ca să mă desprind de trecut și să merg mai departe. Nici măcar nu avusesem nevoie să-mi înfrunt părinții. Cu toate că pentru asta mă simțisem minunat.

Începusem să merg mai departe din clipa în care îi mărturisisem lui Cam adevărul.

Doar că nu se întâmplase peste noapte. Să las trecutul în urmă fusese un proces lent și fusese nevoie să încasez o palmă grea peste obraz ca să-mi dau seama.

Nu aveam nevoie să fiu aici.

Aveam nevoie să fiu afară, cu Cam, și acasă, în West Virginia, cu prietenii. Aveam nevoie să continui să las totul în urmă.

Am pornit spre ușă.

— Unde te duci?

Degetele ei osoase se înfipseră în brațul meu, oprindu-mă.

— Avery?

Dându-i mâna jos de pe brațul meu, mi-am păstrat vocea

egală.

— Plec, Molly. Mă întorc acolo, afară, la un bărbat care mă iubește indiferent de ceea ce s-a întâmplat în trecutul meu sau de decizii prostești am luat. Mă întorc acasă, care nu e locuința de pe Red Hill, și mă duc să-mi văd prietenii. Iată unde plec.

Molly înghiți în sec, dar nu spuse nimic, iar eu am ajuns la ușă. M-am oprit și mi-am întors capul spre ea.

— Uite, dacă vrei să mă suni doar ca să vorbim sau altceva, evident ai numărul meu. Sună la orice oră vrei, dar eu am învățat din greșelile mele. Dacă îmi mai trimiți mesaje care să mă enerveze cât de puțin, chem poliția și depun plângere împotriva ta.

Ea-și duse mâna la gură și făcu un pas înapoi.

— Îți doresc numai bine. Serios. La revedere, Molly.

N-a mai încercat să mă oprească și nici n-a venit după mine afară, cum făcuse tata. M-am strecurat în interiorul răcoros al mașinii și am răsuflat greu.

— Cum a... de ce ai fața atât de roșie?

Cam mă prinse de bărbie și-mi întoarse blând capul spre el.

— Te-a lovit?

— Da.

Am tresărit la înjurătura lui răsunătoare.

— Dar cred că asta a făcut-o să se simtă mai bine, după ce s-a descărcat.

El își miji ochii.

— Asta nu înseamnă că-i OK, dracului.

— Știu.

I-am dus mâna și am apăsat-o pe obrazul meu dureros.

— Dar s-a terminat. Am spus ce aveam nevoie să spun și nu cred c-o să mai aud vreodată de ea.

Cam deschise palma, ținând-o blând pe obrazul meu.

— Avery...

— Ai avut dreptate. Nu aveam nevoie să fac asta, dar mă bucur că am făcut-o. Sunt OK, în privința asta.

Închizând ochii, mi-am întors capul, sărutându-i palma.

— Du-mă acasă, Cam. Acolo am nevoie să fiu.

Treizeci și patru

Singura problemă cu vara, odată ce-ai crescut, e că se sfârșește înainte să pricepi că a început. Sau asta se poate să mi se fi tras de la cursurile de vară pe care mi le luasem, care păreau să stoarcă viața din vară.

Am întredeschis un ochi, gemând. Mai întâi, mi-am văzut brățara – nu pe cea de argint. Cam o înlocuise cu mai multe împletituri din sfoară care aveau un farmec infinit. Apoi am văzut cât era ceasul. De ce-l pusesem să sune atât de devreme? Nu aveam cursuri până la nouă.

Patul se mișcă lângă mine.

Iar Cam nu avea ore până la zece. Urma să fie un semestru lejer pentru el, căci se apropia de finalul studenției sale.

Cu un zâmbet somnoros, m-am întors pe burtă, întinzând picioarele. Cearșafurile alunecaseră de pe pielea mea goală și ajunseseră undeva la picioarele patului. Fie era o stafie perversă în dormitorul meu, fie Cam era treaz de mult.

Niște buze mă atinseră între omoplați și o mână mi se lipi la baza coloanei. Degetele se plimbară în sus, stârnind un val de mici fiori pe pielea mea.

— Bună dimineața, iubito.

Vocea lui Cam era grea de somn.

Ah, de aceea pusesem ceasul să sune atât de devreme, ceea ce era atât de diferit față de anul trecut. Mă temusem să nu întârzi, enervant de scrupuloasă în privința asta, de fapt. Acum fixasem ceasul cu o oră mai devreme ca să mai fur un pic de timp unu la unu.

— 'Neața, am mormăit, închizând ochii, în timp ce mâna lui se plimba în sus și-n jos, oprindu-se la șanțul dintre fese și luând-o înapoi până la baza capului.

Mă sărută în mijlocul spinării și apoi buzele lui coborâră mai jos de talie. Răsuflarea caldă îmi mângâie noada, apoi el îmi sărută fesa stângă.

Am chicotit, ferindu-mă.

— Știi ce se spune despre un tip care pupă o fată în fund? Literal?

— Că-și cunoaște locul?

— Ha. Ha.

Îmi dădu părul la o parte de pe ceafa și mă sărută.

— Că e îndrăgostit lulea de fată.

— Serios?

— Serios, murmură el, prinzându-mă de șold cu o mână.

— De unde ai învățat asta?

— De pe Internet.

— Rafinat.

— Știi ce altceva am mai învățat?

Mă ridică puțin și își strecură un braț sub mine.

— Că sânii femeilor sunt cel mai obraznici dimineața.

— Ce? am râs eu.

— Da, răspunse el, prinzându-mi în palmă sânul drept. Trebuie să verific teoria asta.

Mă strânse ușor și sfârcul mi se întări. Se mută la celălalt

sân și repetă mișcarea.

— Cred că ceea ce am citit e adevărat. Sâniile tăi sunt din cale-afară de obraznici în dimineața asta.

Izbucnind într-un hohot de râs, i-am dat mâinile la o parte, dar râsul mi-a pierit repede când mâna lui se întoarse cu mult mai multă intenție. Degetele lui își făcură magia cu sfârcurile și n-a trecut mult până când pelvisul meu să se miște în cercuri nestăpânite pe cearșaf.

— Îmi place cum îți merge mintea, zise Cam, schimbându-și poziția în spatele meu.

M-am uitat peste umăr.

— Hm?

El făcu semn din cap spre ceas.

— L-ai pus să sune mai devreme. Scumpa mea, ești genială.

— Știu.

Am zâmbit și mi-am afundat obrazul în pernă. Inima îmi bătea deja cu viteză, iar corpul îmi era gata. Eu eram gata.

— Deci ai de gând să faci ceva cu timpul câștigat sau o să mă amuțești cu cunoștințele tale murdare de pe Internet.

— Despotică.

Își plimbă buzele pe umărul meu și mâinile i se întoarseră la șoldurile mele.

— Dar o să te trimit țipând prin campus cu cunoștințele mele murdare de pe Internet.

— Bine de știut.

Cam mă ridică din nou.

— Putem să?

Întotdeauna ezita și întreba înainte s-o facem astfel. Era ceva care mă încălzea întotdeauna, grija permanentă pentru toate și faptul că era conștient că încă mai existau momente

când eram încurcată ca naiba când era vorba de intimitate sau când pur și simplu nu voiam să fiu atinsă. Momentele acelea erau puține și rare, dar existau totuși, iar el ținea cont de ele și se adapta.

Amândoi ne adaptaserăm.

În timpul verii, eu începusem să merg la întâlniri cu unul dintre psihologii din campus, o dată pe săptămână, și aveam să continui până când nu mai era nevoie și poate că, într-o zi, aveam să pot ajuta pe cineva cu povestea și experiențele mele.

— Da, am zis eu și, ca un efort în plus, în eventualitatea în care el era nedumerit, mi-am împins fundul în el.

Cam mârâi adânc din gâtlej. Zâmbetul meu se întinse.

Se așază între picioarele mele și eu mi-am ridicat brațele sub umeri, sprijinind greutatea lui pe ele. Ridicându-mi puțin capul, l-am întors și buzele lui imediat mi le-au găsit pe ale mele. Adoram cum mă săruta, de parcă îmi sorbea toată ființa. Un sărut de la el și mă topeam în mâinile lui. Într-atât de grozave erau.

Cam întrerupse sărutul, mișcându-și șoldurile înainte și penetrându-mă pe la spate. Ritmul era lent, fără grabă, și totuși absolut dărâmtor, cu fiecare bătaie. Mi-am lăsat fruntea în pernă, respirând gâfâit, în timp ce mă balansam înapoi, spre el. Mâinile lui aterizară peste ale mele, împletindu-și degetele printre ale mele, când ritmul lui luă avânt.

— Te iubesc.

Vocea lui era o șoptă aspră, încântătoare, la urechea mea, care mă făcu să-mi pierd controlul. Ne-am dat drumul amândoi, la câteva secunde distanță.

Șoapta mea la urechea lui a fost ceea ce ne-a dus pe amândoi la orgasm când am făcut-o, la sfârșit, în duș.

Am ajuns cu patru minute întârziere la curs, dar am intrat totuși, i-am aruncat profesorului un zâmbet spăsit și mi-am luat locul în bancă.

Vremea era plăcută și nu nesuferit de caniculară, astfel încât micul nostru grup își lua prânzul afară, stând la umbra unuia dintre stejarii stufoși de lângă bibliotecă.

Jacob își dădu pe spate pălăria de fetru rotundă, cea de la petrecerea de Halloween de anul trecut, încruntându-se la cele vreo zece pahare de plastic din fața lui. Construia o piramidă. N-am întrebat.

Mi-am vârât paiul în pahar, scoțându-mi papucii din picioare. Brit întinse mâna spre degetele mele de la picioare și i-am aruncat o privire demonică.

— Îmi atingi tălpile, mori.

— Vorbește serios, zise Cam și mă înghionti. I-am atins eu odată degetul mic și aproape că mi-am pierdut un deget de la mână.

— Nu e singurul lucru pe care aproape că l-ai pierdut.

— Oh, asta sună serios.

Brit aruncă o privire spre casoleta ei cu maioneză și apoi spre cartofii ei prăjiți. Oftă.

— Mi-e dor de Ollie. Îmi plăcea să-l îngrețoșez cu maioneza și cartofii.

— Ei bine, ne ai pe noi toți ca să ne îngrețoșezi, zâmbi Jacob. Ceea ce tocmai faci.

— Nu-i același lucru, se bosumflă ea. Ollie era sexy.

— Pardon? Jacob aproape că-și dărâmă piramida extraordinară. Eu sunt sexy.

Cam se încruntă:

— Și eu sunt.

I-am dat un cot în burtă.

— Ei bine, de vreme ce trebuie să explic evidența... Brit își vârî cartoful în maioneză cu un gest exagerat. Jacob, ție nu-ți plac fetele. Cam, tu îi ești fără speranță devotat lui Avery, și astfel a rămas doar Ollie.

Am rânjit.

Jacob și-a ridicat privirile, schițând, la rândul lui, un zâmbet.

— Ei bine, mai e încă unul.

Răsucindu-mă în loc, i-am urmărit privirea. Jase traversa strada, venind către noi.

Brit suspină.

— Mda, nu m-aș putea descurca cu el.

— De ce nu? am întrebat eu, studiindu-l pe prietenul lui Cam.

Ea scoase un sunet neentuziasmat.

— Nu e genul pro-relații, cel puțin așa am auzit.

— Și tu vrei o relație? am întrebat-o.

— Nu. Râse, mozolindu-și cartoful. Dar am o presimțire: cu cineva ca el, guști o dată și-o să vrei mereu mai mult.

— La fel cum e cu drogurile? sugeră Jacob.

— Sau cu fulgii Cheetos, completă Brit.

Cam se strâmbă și îmi fură din porția mea de cartofi prăjiți. I-am aruncat o privire ucigașă, căreia i-am stricat efectul când l-am sărutat pe obraz.

Jase se așeză lângă noi, întinzându-și picioarele lungi. Părea puțin prost dispus, cu fața lui aproape perfectă palidă.

— OK. Am halucinații sau tocmai ți-am văzut sora intrând în Knutti?

— N-ai halucinații, răspunse Cam. Pe ea ai văzut-o. S-a

înscris mai târziu.

— Oh.

Jase își miși ochii privind într-un punct îndepărtat.

— Asta-i... asta-i bine.

I-am prins privirea lui Cam și el a ridicat din umeri. Cu privirea încă ațintită asupra unui lucru pe care nimeni altcineva nu-l mai vedea, Jase întinse mâna peste Cam și îmi răpi un pumn plin din cartofii mei prăjiți.

— Ce naiba? am exclamat.

Cam râse.

— Cartofii tăi nu sunt în siguranță.

— Evident, am mormăit eu, uitându-mă urât la amândoi.

Jase îmi făcu șmecherește cu ochiul și era la fel de ridicol de atrăgător ca și Cam când o făcea.

— Veniți toți la *luau*¹⁰, weekendul ăsta?

Am dat din cap și m-a izbit din nou cât era de mare diferența față de anul trecut. Pe vremea asta, anul trecut, nu m-aș fi gândit nici măcar o clipă să merg la o petrecere, mai ales la una organizată de o frăție. Am zâmbit pentru mine, terminând restul de cartofi mai înainte să mi-i halească băieții.

— Și chiar o să aveți un porc? întrebă Brit. Pentru că, anul trecut, ăla n-a fost porc. A fost curcan sălbatic, ceea ce a fost scârbos.

Jase râse.

— O să avem un porc, de data asta.

Lângă mine, buzunarul lateral al genții mele vibră. Curioasă să văd cine putea fi, pentru că toată lumea care mă contacta se afla de față, am deschis clapeta buzunarului și mi-am scos

¹⁰ Petrecere tradițională hawaiiană.

telefonul.

Era un mesaj – un mesaj de la un număr de telefon normal. Cu prefix de Texas.

Molly sunt. Putem vorbi, când ai timp? Te rog.

Un ușor tremur îmi străbătu brațul, când mă uitam lung la mesaj. Molly nu mă mai contactase de când plecasem din Texas. Nimic de la ea și din textele ei de dinainte nu fusese vreodată atât de prietenos, cu toate că nu semnala că am fi devenit cele mai bune prietene pe veci.

I-am răspuns imediat:

Da. Te sun diseară.

Au trecut mai multe minute, cum mă uitam la telefon. Molly îmi trimisese un OK și eu eram încă uluită.

— Totul e în regulă? mă întrebă Cam, punând o mână pe spatele meu, mai jos de talie.

Îngrijorarea îl făcea să se încrunte puțin.

— Da.

Mi-am aruncat telefonul în geantă. Totul era OK. Poate nu perfect, dar viața nu era făcută să fie perfectă. Era încurcată și uneori era un dezastru, dar exista și frumusețe în încurcătură și putea fi și pace în dezastru.

Nu știu cum ar fi fost viața mea dacă n-aș fi hotărât s-o smulg din rădăcini și să mă eliberez de trecut. Dar știam că nu ar fi fost așa. Și mai știam și că, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Cam, n-aș fi stat aici, în clipa asta. Poate că mi-aș fi revenit, în cele din urmă, prin forțe proprii, dar eram destul de femeie să recunosc că avusesem ajutor.

Și eram destul de femeie ca, ori de câte ori îmi ridicam ochii la cerul nopții și vedeam Corona Borealis – sau ceva ce semăna, vag cu ea –, să-i mulțumesc.

Sprijinindu-mă cu spatele de pieptul lui Cam, mi-am lăsat capul pe spate și mi-am ridicat mâna până la obrazul lui. El și-a apropiat gura de a mea și l-am sărutat ușor.

— Mulțumesc.

El zâmbi într-o parte.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai așteptat.

Sfârșit

Mulțumiri

Să scrii mulțumiri nu e niciodată ușor, indiferent câte am

mai scris. Vreau, în primul rând, să le mulțumesc lui Molly MacAdams și lui Cora Carmack, pentru prezentările deopotrivă extraordinare ale cărții și pentru susținere. Sarah – grafica copertei e uluitoare și m-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. Agentului meu, Kevan Lyon, un mulțumesc uriaș pentru c-ai fost cel mai încurajator agent din breaslă. Mulțumiri lui Mărie Romero, pentru că a făcut minuni cu corectura greșelilor mele, și lui Valerie, pentru că întotdeauna a fost de acord să organizeze un turneu de carte pentru mine în ultimul minut și pentru c-a făcut o treabă excelentă. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără voi, cititorii. N-am cuvinte să vă mulțumesc îndeajuns pentru că-mi citiți cărțile. Până și-n ziua de azi mă uimește că o face cineva. În ultimul rând, dar nu cel mai puțin important, un mare mulțumesc lui Stacey Morgan. Ea a fost prima persoană care a auzit despre *Te aștept* – o idee care mi-a venit când eram la duș – și care m-a sprijinit din prima zi în acest proiect. MULȚUMESC.

ACEASTA ESTE CARTEA PE CARE O AȘTEPTAI SĂ O CITEȘTI
DE CÂND AI TERMINAT
CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI GREY
ȘI E UȘOR SĂ TE IUBESC

Unele lucruri merită să le aștepti...

Să plece la mii de kilometri depărtare de casă pentru a se înscrie la colegiu e singura cale prin care tânăra de nouăsprezece ani, Avery Morgansten, poate scăpa de ceea ce i s-a întâmplat, în urmă cu cinci ani, la o petrecere de Halloween, care i-a schimbat pentru totdeauna viața. Tot ce trebuie să facă e să ajungă la timp la cursuri, să se asigure că brățara de la încheietura mâinii stângi e la locul ei, să nu atragă deloc atenția asupra propriei persoane și poate — dă Doamne! — să-și facă niște prieteni, pentru că, fără îndoială, asta ar fi o schimbare bine-venită. Singurul lucru de care n-are nevoie și la care nu s-a gândit este să-i trezească interesul singurului băiat care ar putea să-i zdruncine fragilul viitor pe care și-l construiește pentru ea însăși.

Unele lucruri merită încercate...

Cameron Hamilton — 1,90 m de fizic pentru care poți să leșini, completat cu o pereche de ochi șocant de albaștri. Și cu o remarcabilă abilitate de a o face pe Avery să-și dorească lucruri despre care crezuse că-i fuseseră răpite irevocabil. Ea știe c-ar trebui să stea departe de el, dar Cam e înnebunitor de omniprezent, cu farmecul lui, cu tachinările lui istețe și cu păcătoasa aceea de groșiță în obraz, atât de... să-ți vină s-o mănânci. Să se încurce cu el e periculos, dar când nu mai e cu puțință să ignore tensiunea clocotitoare ce scoate scânteii ori de câte ori sunt unul în preajma celuilalt, el face să iasă la lumină o latură a ei despre care ea habar n-avea că o are.

Unele lucruri n-ar trebui trecute sub tăcere niciodată...

Dar când Avery începe să primească emailuri de amenințare și telefoane care o silesc să-și înfrunte un trecut pe care ea îl voia îngropat, nu mai are de ales și trebuie să admită că există cineva care nu-i îngăduie să uite de noaptea aceea când totul s-a schimbat. Când adevărul devastator va ieși la iveală, o să mai scape ea și de data asta întregă, cu doar o cicatrice? Și va putea Cam să fie acolo, s-o ajute să iasă la liman, sau va fi târât în adâncuri odată cu ea?

Dar pentru unele lucruri merită să lupti...

EpicLove — ficțiune pentru tineri
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93565-3-1

9 786069 356531